

vh Nhà xuất bản
Văn Học

Công ty cổ phần
sách Văn Việt

Mặc Ngân

THIÊN TRƯỜNG NHỤC CỐT ĐẦU

Chương 1

Khi Bạch Thiên Trương khoan khoái bước ra khỏi wc, đúng lúc nghe được tiếng nhạc hoa lệ mà bi tráng rất giống nhạc đám ma quen thuộc là âm thanh nhắc nhở đang long trọng vang lên trên loa của mình.

“Oái oái!” cô kêu lên oai oái, lao tới trước máy tính, trước tiên xem acc chính⁽¹⁾. Vẫn tốt, nữ Vu sư “Thiên Trương Nhục Cốt Đầu” trên đầu hiện cấp 100 vẫn cao ngạo ngồi trên con thần thú Tứ Bất Tượng, sức sống dạt dào đến cả đám cỏ xanh mơn mớn xung quanh cũng không thể nào sánh bằng. Lại nhìn acc phụ, một Chiến sĩ trang bị tân thủ màu trắng, trắng lệ phơi thây ngoài nội cỏ, đến cả tư thế chết cũng dũng mãnh vô cùng. Cô chỉ kịp liếc thấy một góc áo bào Băng Lam Sắc của tên hung thủ giết người, cô nhếch môi cười âm hiểm, Băng Lam Sắc, đây chính là màu trang phục đặc biệt của Pháp sư tân thủ, lúc cô đang chuẩn bị đưa acc chính đến tận chân trời góc biển để truy sát hung thủ thì tin nhắn nhấp nháy.

Vũ Thoa Phong Lạp: “Tây Liệt Sa Mạc, PK, nhanh.” Tiếp đó một lời mời gia nhập tổ đội bật ra, Bạch Thiên Trương lập tức ngoan ngoãn đồng ý, mở bản đồ xem tọa độ của đồng đội, vừa cười Tứ Bất Tượng, vừa gọi Địa Ngục Thú, Toàn Cơ Ảnh và Chiến Hồn Xiêm La Miêu, một người cùng với ba con vật kì quái, rầm rộ hùng hổ ào đi, cuốn theo đầy trời cát bụi.

Cô mở túi đồ, mặc kệ có tác dụng hay không, chỉ cần là dược liệu tăng trạng thái PK đều lôi ra dùng hết, vì hiệu ứng ánh sáng của các loại dược liệu mà toàn thân nhân vật nhanh chóng tỏa sáng rực rỡ một cách huyền ảo, rất giống một con nhện cầu vồng⁽²⁾ không lồ đang giương nanh múa vuốt.

Khi cô di chuyển tới hiện trường PK, cả server vì hiệu ứng ánh sáng quá lớn quá rực rỡ mà giật đùng đùng. Ánh mắt của người nào đó bị vật thể đẹp rạng ngời này làm chói lóa, tay cầm chuột cũng run lên đầy hoa lệ, quên không tăng trạng thái phòng ngự cho mình, cột máu ào ào giảm xuống hơn một nửa.

Bạch Thiên Trương nhìn đội ngũ của đối phương, một Mục sư, hai Pháp sư, một Chiến sĩ. Lại nhìn bên mình, chỉ có một Mục sư, một Chiến sĩ, một Mục sư áo trắng vừa chạy trốn đòn công kích, vừa tự hồi máu cho mình, lại vừa muốn hồi máu cho Vũ Thoa Phong Lạp, có thể nói là ngậm đắng nuốt cay dốc hết tâm huyết; một Chiến sĩ trang bị cực phẩm toàn thân đỏ như máu, đại khái là bị sự xuất hiện hoa bay đầy trời của cô giống như Tây Thiên Mẫu làm cho chấn động, đứng ngây ra đó mãi mà không có phản ứng, cây mình là Tanker⁽³⁾, cột máu chỉ còn một tầng lại lên lên xuống xuống sắp cạn đến nơi mà vẫn kiên trì đứng đó.

Cô lập tức tung ra Phộc Long Ma Trận (Ma trận trời rồng), định thân bốn người của đối phương, tranh thủ bốn giây ngắn ngủi ào ạt làm giảm lực công kích và phòng ngự của đối phương, tăng thêm trạng thái bạo kích cho ba vật nuôi của cô. Đúng lúc đó, Chiến sĩ cũng

đã phản ứng lại, một chiêu Tật Phong Trảm xoạt xoạt liền mấy đao xử luôn Mục sư của đối phương, không có Mục sư hồi máu, Pháp sư công kích cao phòng ngự thấp cũng mệnh bạc anh dừng gục xuống, chỉ còn lại một mình Chiến sĩ, lại bị kỹ năng Vu sư của Bạch Thiên Trương làm giảm phòng ngự và công kích, còn bị hút máu, nhanh chóng theo chân xuống cửu tuyền.

[Phụ cận] Tinh Dây Vợ Đầu Mát: Hôm nay, ta hận Vu sư nhất!

[Phụ cận] Trư Trư Hiệp: Người đẹp cô sao nhanh nhẹn dũng mãnh quá!

[Phụ cận] Mai Xuyên Nội Khóc: ...

[Phụ cận] Thấy Chết Không Cứu: Người đẹp cô tới thật kịp thời!

[Phụ cận] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Quá khen quá khen!

[Phụ cận] Thấy Chết Không Cứu: Người đẹp là cô sao? Thật sự là cô? Thật sự thật sự là cô sao?

[Phụ cận] Thấy Chết Không Cứu: Ôi ôi! Người đẹp! Cho ta sờ cái được không?

[Phụ cận] Thấy Chết Không Cứu: Người đẹp! Cho ta ôm một cái được không?

Tiếp sau đó là một loạt icon mặt nhỏ dãi đầy màn hình, Bạch Thiên Trương nhìn những yêu cầu ôm ùn ùn kéo tới, không buồn di chuột, quyết định giả vờ không có ở đây.

Chiến sĩ Vũ Thoa Phong Lạp này giờ không lên tiếng đột nhiên hành động, một chiêu Diệt Thiên Trảm chém thẳng vào Thấy Chết Không Cứu, ánh sáng màu đỏ lóe lên, Mục sư áo lam bạc mệnh đành phơi xác.

[Phụ cận] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Hình như hấn ở trong đội chúng ta?

[Phụ cận] Thấy Chết Không Cứu: Lão đại, lòng ta tan nát vô ngần! Lẽ nào mắt thấy sinh mệnh ta như hoa mà còn không biết thương hoa tiếc ngọc vui hoa đập liễu thế hả hả hả hả!

[Phụ cận] Vũ Thoa Phong Lạp: Khi nào về nhớ giao nộp bang công [\(4\)](#).

[Phụ cận] Thấy Chết Không Cứu: Ta không dám nữa a a a a a a!

Cả đội thắng thiên bốn người kia lại vô cùng hòa nhã, không lời tỏ tông mười tám đời nhà Bạch Thiên Trương ra chửi, chọn hồi sinh rồi biến mất. Thi thể xấu xa của Thấy Chết Không Cứu cũng dần dần biến mất, hiện trường chỉ còn lại Vũ Thoa Phong Lạp và Thiên Trương Nhục Cốt Đầu.

Bạch Thiên Trương chấn động, thế giới này thật điên cuồng, vừa rồi hầy còn là đồng đội, chớp mắt đã bị đội trưởng xử luôn. Cô nuốt nước miếng, di chuột vào Hồi Thành Phù, đề phòng lỡ khi cơn điên của Vũ Thoa Phong Lạp bộc phát, cô sẽ bay về luôn. Trong lòng cô

run sợ chờ đợi hồi lâu, chờ đến lúc khung đôi thoại riêng tư xuất hiện thể chữ màu hồng.

[Riêng tư] Vũ Thoa Phong Lạp: Hấn ồn ào quá.

[Riêng tư] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: A, ha ha, ồn ào thật.

[Riêng tư] Vũ Thoa Phong Lạp: Cảm ơn, đợi lát nữa cùng đi phụ bản.

[Riêng tư] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: A ha ha, không có gì. Mời huynh tiếp tục chơi, không làm phiền, tôi đi trước.

Bạch Thiên Trương vừa đánh chữ, vừa làm động tác cúi đầu khom lưng, bạn cùng phòng Dư San nhìn ngửa mắt, vỗ đầu cái bốp: “Cậu bệnh à! Còn cúi đầu với máy tính!”

Bạch Thiên Trương buồn bực xoa đầu: “Cậu không hiểu được đâu, Vũ Thoa Phong Lạp lại nói cảm ơn tớ, còn nói muốn dẫn tớ đi phụ bản, tớ có thể không cúi đầu khom lưng sao!”

Hai mắt Dư San lóe sáng như đèn pha: “Cậu nói ai? Vũ Thoa Phong Lạp? Vũ Thoa Phong Lạp của Thượng Thiện Nhục Thủy?”

Bạch Thiên Trương là người chơi lâu năm của Viêm Hoàng Kỳ Tích, hồi trước khi mới vào chơi, cô còn dẫn đo hồi lâu, xem xét trong bốn chức nghiệp - Chiến sĩ, Pháp sư, Mục sư, Vu sư - từ đầu tóc cho đến cái móng tay, cuối cùng chọn Vu sư. Không chỉ vì hình tượng nhân vật nữ Vu sư vô cùng xinh đẹp, mà còn vì trong bốn chức nghiệp thì chỉ có Vu sư mới có thể triệu hồi Địa Ngục Thú và Toàn Cơ Ảnh, và lại mỗi người chơi đều có Chiến Hồn Bảo Bảo, mỗi lần cô xuất hiện kéo theo một đội quân hùng hậu mà hoa lệ, khiến cho server quá tải giật đùng đùng. Trong game này có rất ít người chọn Vu sư, ít hơn nhiều so với Pháp sư và Chiến sĩ. Kỹ năng công kích của Vu sư tổng cộng chỉ có hai chiêu, còn lại tất cả đều là thủ đoạn hạ lưu, như hút máu của người khác để dùng cho mình, hay làm giảm công kích phòng ngự của người khác, hay như trói người khác. Đương nhiên Vu sư cũng có kỹ năng trị liệu, nhưng công kích không bằng Pháp sư và Chiến sĩ, trị liệu thì không bằng Mục sư, đúng là một nhân vật nửa ông nửa thẳng đáng xấu hổ.

Thượng Thiện Nhục Thủy là gia tộc lớn nhất server này, chỉ thu nhận người chơi cấp 110+, phần lớn là những nhân tài có năng lực tác chiến lại cực kỳ biến thái, kỹ thuật PK phải gọi là kinh thiên động địa, quỷ thần phải khóc. Vũ Thoa Phong Lạp chính là tộc trưởng của Thượng Thiện Nhục Thủy, có điều cũng giống như câu nói dối kinh điển khi họp các lãnh đạo “Sau đây, tôi nói đơn giản hai câu”, cái tên Thượng Thiện Nhục Thủy này hoàn toàn dùng để lừa gạt các nữ sinh ngây thơ, thiếu kinh nghiệm sống, trên thực tế gia tộc này chắc chắn là Huyết Danh Tộc, giết BOSS, công thành chiến, đồ sát người chơi, tên thành viên ai nấy đều đỏ lù.

Nhưng Vũ Thoa Phong Lạp lại là một ngoại lệ, người này hiếm khi xuất hiện, bình thường không mở miệng, mặc cho trên kênh thế giới mắng chửi Thượng Thiện Nhục Thủy chết cha chết mẹ chết cả con cháu, anh ta vẫn sừng sững bất động. Cũng không ai dám khiêu khích anh ta, không chỉ vì cả server duy có một Diệt Thiên Trảm cấp tám tinh luyện

+7, mà còn vì anh ta đứng đầu bảng PK một thời gian dài, bởi vậy Bạch Thiên Trương một lòng sùng kính sâu sắc không ngừng với những người chơi dám vây đánh anh ta.

Cô nhìn hình tượng Vu sư quyền rũ trong trò chơi, Chiến sĩ đáng vẻ hiên ngang cầm một thanh Diệt Thiên Trảm trong tư thế bảo vệ đứng bên cạnh cô, hình ảnh hai người sánh vai thật vô cùng đẹp mắt. Mặt cô khẽ đỏ lên, di chuột nhấp vào Hài Thành Phù, lập tức trở lại Hoa Hạ Thành sầm uất đông đúc.

Dư San thấy Thiên Trương Nhục Cốt Đầu về thành, hết sức thất vọng: “Cơ hội tốt như vậy, đàn ông tốt như thế, sao cậu lại bỏ lỡ chứ!”

Bạch Thiên Trương nghĩ, những phụ bản đó đều là người chơi max cấp⁽⁵⁾ lập đội đi cày⁽⁶⁾ với nhau, mang theo người chưa luyện Thần Ma như cô chỉ tổ vướng víu, vả lại cùng tổ đội với toàn những đại thần của server, cô sợ tay run không di nổi chuột. Nhớ lại đáng vẻ lúc PK của Vũ Thoa Phong Lạp, mặt cô lại đỏ lên.

“Dừng lại!” Cô ôm mặt, trong lòng gào lên, “Mặc kệ đẹp trai thế nào! Đó chỉ là một đồng mã hóa! Đúng vậy, một đồng mã hóa! Có trời mới biết con người đằng sau máy tính kia đã cai sữa hay chưa!” Sau khi tự kiểm điểm bản thân, cô lại bắt đầu cày ngay không sợ chết đứng, hiên ngang kiêu ngạo ngẩng cao đầu: “Hừ, anh ta mời mình đi mà mình lại đi ngay, thế chẳng phải rất không có nguyên tắc sao!”

Dư San vừa nhìn chăm chăm vào trò chơi, vừa ném qua một câu: “Này, trên Thế giới nói, acc phụ của cậu bị giết rồi hả?”

“Hả?!” bộ não rí sét đã lâu không dùng của Bạch Thiên Trương khẽ vận động, bỗng nhiên phát ra một tiếng khóc khan, “Tớ quên mất! Quên không hồi sinh, nhân vật vẫn đang nằm phơi xác!”

Cô vội thay đổi nhân vật, quả nhiên trên kênh Thế giới đang bình luận vô cùng sôi nổi.

[Thế giới] abcdef: Mạn Chương Vũ Lâm, acc phụ của Thiên Trương Nhục Cốt Đầu nằm ngay đó!

[Thế giới] abcdef: Mạn Chương Vũ Lâm, acc phụ của Thiên Trương Nhục Cốt Đầu nằm ngay đó!

[Thế giới] abcdef: Mạn Chương Vũ Lâm, acc phụ của Thiên Trương Nhục Cốt Đầu nằm ngay đó!

[Thế giới] Baby Em Thật Xấu: Acc phụ của người đẹp mà cũng có người giết?

[Thế giới] Động Phòng Bất Bại: Thế giới mau truy sát hung thủ!

[Thế giới] Luyện Luyện: Đáng đời! Ai bảo cô ta lẳng lơ như vậy!

[Thế giới] Ái Ái: Thiên Trương Nhục Cốt Đầu người là đồ tiện nhân %¥@#&*&¥@#&*&...

[Thế giới] Hệ thống: Người chơi Ái Ái phát ngôn khiếm nhã bị cấm nói 9999 giờ.

Bạch Thiên Trương rầu rĩ, cô cũng không muốn xem những lời khó nghe trên kênh Thế giới nữa, trước tiên chọn hồi thành, nghiền răng nghiền lợi chuẩn bị tìm kẻ gây tội để XXOO một vạn lần, một vạn lần!

Nếu nói đến nhân vật tiếng tăm, ngoài đại thần Vũ Thoa Phong Lạp, Thiên Trương Nhục Cốt Đầu cũng có thể xem là một trong số đó. Lúc cô mới chơi Viêm Hoàng Kỳ Tích, server này cũng mới đưa vào hoạt động. Khi ấy cô còn là gà(7), trong lòng có một thứ kích thích khó tả, cũng vào tổ đội thêm hảo hữu khắp nơi, cũng gia nhập một gia tộc, náo loạn cùng mọi người trong tộc vô cùng hòa thuận. Ban đầu, cô cũng chỉ ở trong gia tộc ăn không ngồi chốc chờ chết, cho đến một ngày trang chủ chính thức của Viêm Hoàng Kỳ Tích đưa ra sự kiện Miss gia tộc, muốn chọn ra các người đẹp đứng đầu mỗi gia tộc, đẩy lên một trường PK hỗn loạn, dự định sau khi PK kết thúc, một bảng xếp hạng mỹ nhân đầy khiêu khích sẽ được công bố. Phần thưởng là một bộ đồ Ngũ Sắc Nghê Thường, phải nói là mỹ lệ trang nhã đến chói mắt, có người nói tiền của phụ nữ đều đổ vào quần áo quả thực cũng không sai, Bạch Thiên Trương ngứa ngáy trong lòng, bàn tay vô cùng ranh mãnh đã chọn báo danh. Sau đó một trường hỗn loạn giành tình cảm giết phiêu bầu tất nhiên khỏi cần phải nói, cuối cùng Bạch Thiên Trương bằng một đoạn clip nhảy múa cùng vài bức ảnh tự sướng, vượt qua trùng vây của những nhan sắc son phấn tầng tầng lớp lớp, trở thành mỹ nhân đứng đầu bảng.

Từ đó, Bạch Thiên Trương không còn những tháng ngày yên ổn, ong lơi bướm là nói năng lảm nhảm cứ lũ lượt lao đến, đây cũng là nguyên nhân tại sao Thấy Chết Không Cứu nhìn thấy Bạch Thiên Trương lại phản kích như đánh tiết gà như vậy. Cô vốn quan hệ rất tốt với vài người bạn trong tộc, mọi người thường cùng nhau đi cày phụ bản. Nhưng trong đội ngũ có muội muội và em rể của tộc trưởng, muội muội thấy chồng mình kẻ trước người sau rất ân cần với đệ nhất mỹ nhân Bạch Thiên Trương. Cô ta không vui, đi tìm huynh trưởng khóc lóc, vừa khóc vừa làm loạn, còn đòi thất cổ, khiến cho Bạch Thiên Trương trở thành hồng nhan họa thủy giống như Đất Kỵ, Điều Thuyền, tộc trưởng bán tín bán nghi, bị làm phiền nhiều nên rất khó chịu, thế là vào một ngày xúi quẩy đã đá Bạch Thiên Trương ra khỏi tộc.

Từ đó trên Thế giới lại được một phen nổi sóng, bàn tán càng sôi nổi hơn, đệ nhất mỹ nhân Thiên Trương Nhục Cốt Đầu quyền rũ chồng của em gái tộc trưởng, nhưng sự chưa thành thì đã bị đá ra khỏi tộc! Trên Thế giới, có người cảm thấy đáng tiếc, có người hả hê, thậm chí còn có người nhiều chuyện, thao thao bất tuyệt rằng ngưỡng mộ em rể tộc trưởng không bị sắc đẹp dụ dỗ! Bạch Thiên Trương bị oan ức, thực sự muốn đập đầu vào tường. Oan thì oan, nhưng trong trò chơi chả ai quan tâm, không bạn bè lẫn gia tộc, cô thường xuyên lẻ loi một mình đi đánh quái, thỉnh thoảng còn gặp đám bạn bè thân thiết của cô em gái kia truy sát. Mỗi ngày đều trải qua mao hiểm gió tanh mưa máu đầy kích thích. Cũng

không phải không có ai muốn giúp cô, đám ong lơ bướm là phong lưu lãng tử nhất loạt đều mở rộng vòng tay muốn thương hoa tiếc ngọc, nhưng Bạch Thiên Trương không thích, cô cảm giác những người đó chỉ vì vẻ xinh đẹp của cô mới ân cần như vậy, chẳng có một chút chân thành.

Người duy nhất cô đồng ý tiếp nhận giúp đỡ là Vũ Thoa Phong Lạp. Vũ Thoa Phong Lạp không phải một tên trong đám ong bướm đó, trước kia khi Bạch Thiên Trương còn chưa nổi danh, anh ta đã tổ đội cùng cô mấy lần. Hồi đó Bạch Thiên Trương vẫn còn là gà cảm xúc mãnh liệt mù quáng, thấy BOSS là một mình xông lên, không thêm cân nhắc thực lực của mình, thường xuyên bị BOSS lớn giết chết ngay tức khắc. Nhưng có một lần, khi cô chỉ còn một tầng máu, Vũ Thoa Phong Lạp từ trên trời giáng xuống, chỉ một đao đã kết liễu BOSS, nói với cô một câu: “Ta dắt muội đi.”

Tuy nói là quen biết, nhưng mà vì anh ta là đại thần, cho nên Bạch Thiên Trương không có việc gì cũng chả bao giờ đi quấy rầy anh ta, cũng không muốn để lại ấn tượng cho anh ta rằng cô là kẻ nịnh bợ. Chỉ khi nào gặp phải nhiệm vụ hay phụ bản không thể qua được, cô mới đi tìm Vũ Thoa Phong Lạp nhờ giúp đỡ. Vũ Thoa Phong Lạp chẳng nói năng gì cả, thường thường đi phụ bản đều là Bạch Thiên Trương đứng một bên vừa nhìn chăm chăm trên đầu Vũ Thoa Phong Lạp từ từ bay lên “-1” “-1”, vừa lẩm bẩm nói vui một mình.

Tuy gia tộc của muội muội kia mỗi tháng đều đặn giờ ấy, ngày ấy chửi rửa cô trên kênh Thế giới, cứ như làm báo cáo tài chính, có điều lâu dần, nhìn mãi rồi, mọi người cũng thành thói quen, ngay cả bản thân Bạch Thiên Trương cũng như nước đọng không gợn sóng. Gặp phải những câu không nuốt nổi thì tắt luôn kênh Thế giới đi là xong. Gặp phải truy sát, lập tức Hồi Thành Phù.

Lúc này, tin tức acc phụ của cô bị giết giống như một tảng đá, khơi dậy ngàn cơn sóng dữ. Tốc độ thăng cấp của Bạch Thiên Trương rất chậm, thường là mười ngày nửa tháng cũng không tăng nổi một cấp, bởi vậy đến khi cô sống chết bò lên cấp 100, server này cũng đã mở được hai năm, người chơi thay đổi hết lượt này đến lượt khác, lâu lâu lại có tân thủ vào chơi. Thường là acc chính mở thêm acc phụ tùy tiện tìm một chỗ auto⁽⁸⁾ cày tiền, tất cả mọi người đều hiểu rõ đạo lý này, cho nên giữa các acc phụ với nhau rất hòa bình, không có xung đột vũ trang. Để tránh việc acc phụ bị đánh chết đi sống lại, các acc chính lại huynh đệ tương thân tương ái một cách kì lạ. Hôm nay acc phụ của Bạch Thiên Trương bị giết, trên Thế giới lại dấy lên một hồi náo loạn, tám chuyện suy đoán, nước miếng văng tứ tung.

Bạch Thiên Trương đầm ngực giậm chân, đời người sao có thể quanh co, gập ghềnh, gian nan đến vậy. Cô điều tra danh sách kẻ thù, về cầm híp mắt, á à, Tiểu Chúc Khê Bạ (Uông Rượu Bên Suối), tên quá tầm thường, Pháp sư cấp 40, quá thấp. Cảm khái xong, cô cười Tứ Bất Tượng, chuẩn bị cho acc phụ giữ mở bản đồ tìm kiếm hung thủ. Tin nhắn lại nhấp nháy, mở ra xem, là Vũ Thoa Phong Lạp.

“Acc phụ của muội bị giết hả? Cần ta giúp thì nói một tiếng.”

Bạch Thiên Trương cảm động đánh chữ: “Không sao, chuyện nhỏ như con thỏ. Cảm ơn.”

=^_^=“

Người nào đó ngồi trước máy tính nhìn thấy câu trả lời cung kính mà xa cách này thì nhíu mày. Xem ra, có lẽ cần phải đẩy nhanh tiến độ hơn nữa.

Chương 2

Khi nữ Vu sư cùng với ba vật nuôi đến nơi khói đen mù mịt, cát bụi cuộn cuộn. Ánh mắt Bạch Thiên Trương xuyên thẳng tới acc phụ đang vui vẻ nhảy nhót kia, cảm khái vô vàn. Uống Rượu Bên Suối đang khua gậy phép kích sát một đám quái lờ lệt sắc sỡ, đột nhiên xung quanh ánh sáng rực rỡ muôn trùng, nữ Vu sư cấp 100 ngồi trên lưng ngựa, hào quang vây quanh mấy vòng, đứng yên bất động.

Bùi Lăng Sơ bất giác ngả người ra phía sau, tránh bị sự phô trương này làm cho hoa mắt, anh không đánh quái nữa, đứng đó mắt tròn mắt dẹt nhìn nữ Vu sư. Nhưng mà một người trên ngựa một người dưới ngựa, khí thế yếu hơn rất nhiều, thân hình nhỏ bé yếu ớt của Pháp sư thậm chí còn bị chôn vùi trong hiệu ứng ánh sáng ngũ sắc, đến nỗi nhìn không ra. Ngây ngốc đứng yên hồi lâu, Vu sư vẫn không nhúc nhích, Bùi Lăng Sơ nghĩ người này có lẽ bị đờ máy rồi cũng nên, hiệu ứng ánh sáng trắng lẹ như thế không đờ mới là lạ, chắc chắn là đờ rồi. Thế là anh lại tiếp tục đi đánh quái.

Đúng lúc Bùi Lăng Sơ khua gậy phép xuất chiêu, Địa Ngục Thú của Vu sư đột nhiên lao tới mãnh liệt, tiểu Pháp sư bạc mệnh bị một sinh vật kỳ lạ trông giống chó giết chết. Lúc này đầu tròng anh cũng biết Vu sư kia đang nhắm vào mình, khẽ nhíu mày, vô cùng bình tĩnh đánh chữ.

[Phụ cận] Uống Rượu Bên Suối: Tại sao giết tôi?

Bạch Thiên Trương nhìn trên thi thể Pháp sư hiện lên dòng chữ, cười nham hiểm, cô thậm chí còn chưa xuống ngựa, chẳng qua là cho Địa Ngục Thú tăng thêm trạng thái bạo kích, ra lệnh tấn công, thế mà tên Pháp sư này cũng chết được, thật đúng là đồ bỏ.

Nhưng Bạch Thiên Trương lại tự vấn lòng mình, cô chưa từng bắt nạt kẻ yếu, thế là rất hào hùng đánh chữ, nhiệt huyết sôi trào khiến bàn phím lách cách vang lên.

[Phụ cận] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Acc chính cậu đâu? Tôi không bắt nạt kẻ yếu, vào acc chính PK.

[Phụ cận] Uống Rượu Bên Suối: Tôi không có acc chính.

[Phụ cận] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: ... = =||

[Phụ cận] Uống Rượu Bên Suối: Tại sao giết tôi?

Bạch Thiên Trương cảm thấy hứng thú, cô lẫn lộn trong Viêm Hoàng Kỳ Tích đánh gà đuổi chó hai năm nay, trên cơ bản cũng biết, ai sau khi bị giết cũng sẽ lỗi tổ tông mười tám đời nhà người ta ra thóa mạ, nhân tiện nguyên rửa đời đời con cháu của đối phương sẽ là một lũ khốn, còn người bình tĩnh, cố chấp muốn biết lí do như thế này, lại là lần đầu tiên cô gặp. Cô cười tủm tỉm thao tác cho nhân vật làm động tác so vai rụt cổ, tiếp tục đánh chữ.

[Phụ cận] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Ai làm gì thì người đấy tự biết, nếu không phải cậu giết acc phụ của tôi trước, tôi cũng sẽ không giết cậu.

[Phụ cận] Uống Rượu Bên Suối: Tôi chưa từng giết người.

[Phụ cận] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Tên của cậu là màu xám, sau khi PK ác ý thì tên đều biến thành màu xám, cậu giải thích thế nào đây?

[Phụ cận] Uống Rượu Bên Suối: Tôi thực sự không rõ lắm, có điều tôi không giết người, vừa rồi tôi chỉ giết được một con BOSS.

Bạch Thiên Trương buồn bực, BOSS ở nơi luyện cấp của tân thủ? Cô không còn đủ kiên nhẫn, không muốn đôi co nữa, định phui mông bỏ đi. Pháp sư lại hết sức điềm tĩnh, chậm rãi đánh chữ giải thích.

[Phụ cận] Uống Rượu Bên Suối: Chỗ Chiêu Hồn Đài có một con BOSS, hình dạng giống quái xung quanh, tên là Lan Lăng Vương. Tôi chỉ giết nó.

Cả mắt và khoe miệng Bạch Thiên Trương giật giật, cô rầu rĩ hồi lâu, câm lặng nhìn trời. Acc phụ của cô là Lan Lăng Vương, có điều lúc đánh quái, để tăng thêm thú vị khi luyện ở cấp thấp, cô dùng Huyền Hóa Đan, biến nhân vật của mình thành hình dạng giống quái xung quanh, sau đó nhìn hai sinh vật giống nhau như đúc đánh lộn. Tuy nói là hình dạng giống nhau, nhưng người chơi kinh nghiệm đều có thể phân biệt được, bởi vì màu sắc tên của người chơi và tên quái không giống nhau, có lẽ chỉ có tên bỏ đi này, còn gà hơn cả cô hồi mới vào Viêm Hoàng Kỳ Tích, lại tưởng người ta là BOSS để mà chạt chém. Chắc hẳn đã từng bị người ta chém, lấy đó làm mô típ, rồi lại không hiểu được thế nào là đi luyện cấp, nên mới đánh nhầm dẫn đến ngộ sát.

Cô tự vấn lương tâm mình, cảm thấy cần phải dạy bảo một chút cho con gà gô này, tránh để hấn lần sau không biết tại sao mà chết, thế là bô lô ba la đã thông não bộ cho hấn.

Uống Rượu Bên Suối sau khi trầm mặc hồi lâu, đánh ra một câu: “Tôi hiểu rồi, thật xin lỗi.” Sau đó hồi sinh về thành.

Khí huyết trào dâng của Bạch Thiên Trương cũng lắng dần, tên Pháp sư này, cũng thật có cá tính.

Bùi Lăng Sơ sau khi trở về thành lại đưa nhân vật của mình đến tiệm tạp hóa mua Hồng Lam Dược, nhân tiện liếc mắt qua kênh Thế giới, trong đồng ồn ào thỉnh thoảng lại nhắc đến cái tên Thiên Trương Nhục Cốt Đầu. Bởi vì lúc trước sau khi Bạch Thiên Trương tham gia thi Miss gia tộc xong, cô đã gọi điện cho ban tổ chức, đề nghị thu lại đoạn clip và ảnh chụp của mình, tránh những phiền toái không đáng có, cho nên cũng chỉ có những người chơi từ hồi đó mới biết rõ đệ nhất mỹ nhân này, còn đám tân thủ mới vào thì không hề biết, Bùi Lăng Sơ đương nhiên cũng không biết mình đã giết acc phụ của mỹ nữ. Bình thường Bùi Lăng Sơ chỉ liếc qua kênh Thế giới rồi tắt, lần này lại lưu ý một chút, Thiên Trương Nhục Cốt Đầu ư? Hình như là một người tốt, ít ra cô ta có thể kiên nhẫn chỉ dạy cho người

mới như anh, cũng không vắng ra những lời lẽ thô tục XXOO cha mẹ anh, khiêm tốn hòa nhã, không có vẻ kiêu ngạo thần khí ngút trời như các acc khủng khác.

Người tên Bùi Lăng Sơ này, nói dễ nghe thì là cá tính nghiêm túc, cẩn trọng, nói khó nghe thì chính là bảo thủ, cứng nhắc, một khi đã quyết định việc gì, sẽ toàn tâm toàn ý để thực hiện, bất luận xung quanh xảy ra chuyện gì cũng không thể khiến anh để mắt tới, theo như lời mấy anh em cùng phòng, anh có một khuôn mặt đào hoa, nhưng trái tim lại cứng như đá. Vì thế anh mỉm cười, Thiên Trương Nhục Cốt Đầu chưa đảo qua nào bộ được một vòng, đã bị anh đá ra khỏi tâm trí, anh nhìn nhiệm vụ chưa hoàn thành, bèn kéo nhân vật của mình ra ngoài thành, mục tiêu trước mắt là thăng cấp đã.

Bạch Thiên Trương nhăm chán đảo quanh vài vòng trên bản đồ, bỗng trông thấy một đội người ngựa kéo tới, chính là gia tộc Muội Muội. Nguyên tắc của cô là thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, định bụng hồi thành. Ánh mắt sắc bén của đối phương đã trông thấy cô, có lẽ là đã giao tranh nhiều lần, đã luyện thành phản xạ có điều kiện, lập tức sử dụng phép định thân khóa chặt Bạch Thiên Trương lại.

Bạch Thiên Trương không thể hồi thành, vô cùng ảo não. Mấy đứa con gái bên đối phương khoa tay múa chân, nước bọt văng tứ tung, không ngừng làm những động tác khinh bỉ, âm ỉ một hồi, tất cả bắt đầu ra tay hành hạ Vu sư.

Bên cạnh thi thể Bạch Thiên Trương còn có thi thể ba con thú nuôi của cô, nhìn cực kỳ buồn cười. May mắn là trong Viêm Hoàng Kỳ Tích chết không bị giáng cấp, nếu không cô bị tẩy trắng điểm rồi. Cô tự nhận bản thân rất điềm tĩnh, dù sao bị hành hạ ngược đãi đã quen, cô chuẩn bị hồi sinh về thành. Nhưng không ngờ cái chết bi thảm của cô bị người qua đường nhìn thấy, trên kênh Thế giới lại một phen ồn ào.

[Thế giới] Chiến Thần Bát Tử: Tin hot, tin hot! Lần thứ 11 trong tháng này, Thiên Trương Nhục Cốt Đầu chết thảm dưới tay gia tộc Muội Muội!

[Thế giới] Gà con: Thiên Trương tỷ tỷ, em rất sùng bái chị! Vì tình yêu liều chết tới cùng, Ôi! Đây là tinh thần bảo vệ tình yêu cao thượng biết bao!

[Thế giới] Luyện Luyện: Ái Ái làm tốt lắm! Sau này gặp một lần giết một lần! Giết đến khi cô ta không dám vào game này nữa!

[Thế giới] Bá Đạo Thiên Hạ: Này, có thôi đi không! Có để cho ông đây yên tĩnh không hả! Suốt ngày lải nhải mấy chuyện tầm phào!

[Thế giới] Gia Gia Cô Đơn: Gj4 tỘk MuỘj MuỘj kác nguơj đúg là hèn hạ! Mỹ nữ đừng sợ, t4 sẽ kill chúg!

[Thế giới] Bá Đạo Thiên Hạ: Ngôn ngữ sao Hỏa cú!

[Thế giới] Ta Tới Móc Lốp⁽¹⁾ : Mỹ nữ có cần Thiên Thư Cửu Quyền Chi Thánh không, có thể bảo vệ cô bị hành hạ thế nào cũng không chết được, tha hồ vùng vẫy! Khẩn trương đặt

mua!

Ngôn Mạch nhìn dòng phát ngôn nhanh chóng trôi tuột xuống trên kênh Thế giới, giận dữ chửi thề một câu, ra sức đập tắt điều thuốc, đầu thuốc trong nước làm bay lên một làn khói xanh thê thảm.

Anh mở danh sách hảo hữu, cảm thấy năm chữ Thiên Trương Bạch Cốt Đầu trong danh sách dường như đang nhỏ máu một cách đáng thương, lập tức gửi đi một tin nhắn: “Gia nhập gia tộc của bọn ta đi.”

Bạch Thiên Trương lúc này đã trở về thành, chuẩn bị tìm một góc vắng người để ngồi hóng gió vẽ vòng tròn, chợt có chút bất ngờ khi nhìn thấy hộp thư nhấp nháy báo tin nhắn, cô không có bạn bè trong Viêm Hoàng Kỳ Tích, đại khái sẽ chẳng có ai an ủi cô. Mở ra xem, cô bị câu nói “Gia nhập gia tộc của bọn ta đi” của Vũ Thoa Phong Lạp làm cho kinh hãi.

Cô khó khăn nuốt nước miếng, cô không hiểu mình với Vũ Thoa Phong Lạp quen nhau bao lâu để xảy ra chuyện này, cũng không hiểu tại sao Vũ Thoa Phong Lạp lại đột nhiên quan tâm đến cô, mời cô gia nhập Thượng Thiên Nhược Thủy, có nghĩa là từ nay về sau cô sẽ có một chỗ dựa to lớn. Từ sau khi cô bị đá ra khỏi gia tộc, thì chưa vào một gia tộc nào, một là cô cảm thấy đã nhìn thấu thế gian, ngộ ra rồi; hai là cảm thấy trong gia tộc có quá nhiều phép tắc, không tự do, bởi thế mỗi ngày cô đều phiêu dạt bốn phương như cô hồn đã quỵ. Muốn gia nhập không, nên gia nhập không? Nếu vào một gia tộc lớn như vậy, chắc chắn sẽ có rất nhiều phép tắc, có muốn vào không? Thật sự có nên vào không? Xác định muốn vào không? Cô cắn móng tay phân vân vô cùng.

Ngôn Mạch không kiên nhẫn nổi nữa, lách cách đánh máy chữ: “Muốn hay không?”

Bạch Thiên Trương hoảng sợ nhìn mấy chữ có hàm ý đe dọa, nói đến khí thế của đại thần sao lại có lực uy hiếp khiến người ta sợ hãi đến thế, cô bị kích động đến nổi suýt chút nữa đứng nghiêm chào, nhanh như bay đáp lại một chữ: “Được.”

Cô vừa định thần, một lời mời gia nhập thị tộc đã được gửi tới: Vũ Thoa Phong Lạp mời bạn gia nhập gia tộc Thượng Thiên Nhược Thủy, xác nhận muốn gia nhập? Tay cô run run chọn xác nhận, hệ thống ngay lập tức thông báo: Người chơi Thiên Trương Nhục Cốt Đầu vừa gia nhập gia tộc Thượng Thiên Nhược Thủy.

Trong Viêm Hoàng Kỳ Tích, người chơi bình thường gia nhập gia tộc thì không có thông báo, chỉ có những người chơi nằm trong bảng xếp hạng PK hoặc tài phú thì mỗi lần vào gia tộc đều sẽ có một dòng tin thông báo; hoặc là gia tộc kia phải vô cùng hùng mạnh, cũng sẽ có thông báo. Thế giới lập tức nhốn nháo.

[Thế giới] Tinh Dậy Vợ Đầu Mát: Hoan nghênh mỹ nữ gia nhập tộc chúng ta!

[Thế giới] Thấy Chết Không Cứu: A a a a! Mỹ nữ đã đến mỹ nữ đã đến mỹ nữ đã đến! Mỹ nữ cho ta hôn mỹ nữ cho ta hôn mỹ nữ cho ta hôn...

[Thế giới] Mai Xuyên Nội Khóc: Thấy Chết Không Cứu người cút sang một bên cho ông! Mỹ nữ là phu nhân tộc trưởng, người là cái gì chứ!

[Thế giới] Thấy Chết Không Cứu: Là sao? Tại sao ta không có cơ hội cạnh tranh công bằng?

[Thế giới] Trư Trư Hiệp: Chị dâu là của lão đại, Thấy Chết Không Cứu người chưa đủ tuổi, lấy gì ra mà dám tranh giành với lão đại?

[Thế giới] Luyến Luyến: Thiên Trương Nhục Cốt Đầu quả nhiên mặt dày! Lại câu kết với Vũ Thoa Phong Lạp, Vũ Thoa Phong Lạp huynh đừng để cái đồ hạ tiện đó lừa gạt!

[Thế giới] Động Phòng Bất Bại: Này, Luyến Luyến cô có bị bệnh không? Đại mỹ nữ việc quái gì mà phải đi quyến rũ chồng của gia tộc Muội Muội các cô? Tên đàn ông kia chương mặt ra đây! Ông đây muốn nhìn xem người là cái thứ lông lá gì!

[Thế giới] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Cái này, xin hỏi một câu, mọi người nói đến chị dâu, không phải là tôi đây chứ?

[Thế giới] Tinh Dậy Vợ Đầu Mát: ...

[Thế giới] Mai Xuyên Nội Khóc: Chuyện cười của chị dâu chẳng buồn cười chút nào.

[Thế giới] Vũ Thoa Phong Lạp: Gia tộc Muội Muội nhìn cho rõ! Thiên Trương Nhục Cốt Đầu là người của Thượng Thiện Nhược Thủy, sau này ai gây khó dễ cho cô ấy chính là đối đầu với Thượng Thiện Nhược Thủy, đối đầu với ta! Mẹ kiếp sau này đừng để ta nhìn thấy cô ấy bị giết!

[Thế giới] Thấy Chết Không Cứu: Lão đại thần uy bộc phát...

[Thế giới] Trư Trư Hiệp: Lão đại xin bớt giận.

[Thế giới] Gà Con: Đại thần lên tiếng ! Tôi phải chụp màn hình!

[Thế giới] MM Xinh Đẹp: Vũ Thoa Phong Lạp, Ôi!! Đúng là khí phách đàn ông! Em yêu anh chết mất! Đại thần, em cũng muốn vào Thượng Thiện Nhược Thủy!

Bạch Thiên Trương hoàn toàn hóa đá, Tinh Dậy Vợ Đầu Mát, Mai Xuyên Nội Khóc, Trư Trư Hiệp, ba người này không phải lần trước đánh hội đồng Vũ Thoa Phong Lạp sao? Sao bọn họ lại ở trong Thượng Thiện Nhược Thủy? Chả lẽ Vũ Thoa Phong Lạp có ý bảo cô đến cứu anh? Cô nghĩ, một đại thần như thế sao có chuyện không thể làm được mà cần một Vu sư nhỏ nhoi như cô ra tay, hóa ra là vậy. Bọn họ còn gọi cô là chị dâu, cái này cái này... Bạch Thiên Trương đỏ bừng mặt, nhìn chằm chằm vào câu nói kia của Vũ Thoa Phong Lạp trên kênh Thế giới, không dám nghĩ tiếp nữa.

Thế giới có lẽ đã vì một câu nói kia của Vũ Thoa Phong Lạp mà chấn động, anh không nói gì thêm, chỉ một câu, uy lực vô cùng kinh khủng. Gia tộc Muội Muội lập tức mai danh

ân tích, không còn lên tiếng phát ngôn trên kênh Thế giới.

Chương 3

Việc đầu tiên khi Bạch Thiên Trương gia nhập gia tộc là xem thông tin thành viên, quả đúng như cô dự đoán. Ai ai cũng đều max cấp, có nhiều người là cao thủ cô từng nghe nói đến. Chỉ có cô là một Vu sư cấp 100, lẹt đẹt cuối bảng. Cô có đôi chút lo lắng vì nhờ vào quan hệ với Vũ Thoa Phong Lạp cô mới được vào gia tộc Thượng Thiện Nhược Thủy sẽ bị người khác xem thường. May là mọi người trong Thiện Thượng Nhược Thủy đều rất nhiệt tình, cứ như lũ ruồi nhặng vo ve quanh miếng “mồi” ngon.

[Gia tộc] Hợp Thức Hóa: A, ha ha! Ngôn thiếu cuối cùng cậu cũng đưa được người vào rồi sao!

[Gia tộc] Phong Nguyệt Vô Yên: A a, chị dâu, em ngưỡng mộ chị từ lâu, nếu em cũng xinh đẹp bằng một nửa chị thì tốt quá!

[Gia tộc] Thấy Chết Không Cứu: Tiểu Yên Nhi, dù em không xinh đẹp bằng một nửa chị dâu, thì tình yêu anh dành cho em đến hết cuộc đời này vẫn không thay đổi!

[Gia tộc] Trư Trư Hiệp: Thấy Chết Không Cứu ông là đồ “Củ Cải”⁽¹⁾ háo sắc! Tôi chưa từng thấy ai háo sắc như ông! Tim ông thối rữa rồi phải không!

[Gia tộc] Dạ Du Thần: Hu hu hu! Đệ nhất mỹ nhân đến rồi thế thì mình sao còn hy vọng nữa, Tộc trưởng trái tim yêu thương em dành cho anh phải làm sao đây!

[Gia tộc] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Chào mọi người! =^_^=

[Gia tộc] Vũ Thoa Phong Lạp: Được rồi, người đã đến rồi thì hãy xem nhau như người một nhà. Mọi người về sau làm nhiệm vụ phụ bản nhớ đưa Thiên Trương đi cùng.

[Gia tộc] Hợp Thức Hóa: Ngôn thiếu, thế cậu thì sao?

[Gia tộc] Vũ Thoa Phong Lạp: Tuần sau tớ đi công tác. Mọi việc trong gia tộc sẽ do Tộc phó và Thiên phu trưởng xử lý.

Bạch Thiên Trương lại đỏ mặt, không chỉ vì thấy phong thái lúc Vũ Thoa Phong Lạp lên kế hoạch mà còn vì cách anh thân mật gọi tên cô “Thiên Trương”, nhưng mọi người trong gia tộc lại gọi anh là Ngôn thiếu, vì tên anh là Ngôn thiếu sao? Cô đang mải mê suy nghĩ thì thấy trong gia tộc có người gọi cô.

[Gia tộc] Phong Nguyệt Vô Yên: Chị dâu, hôm nay muộn rồi, ngày mai chị có thời gian không?

[Gia tộc] Dạ Du Thần: Ừ đúng rồi, ngày mai chúng ta sẽ đưa muội đi phụ bản Nghịch Thủy Đình.

[Gia tộc] Thấy Chết Không Cứu: Ta cũng muốn đi!

[Gia tộc] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Ngày mai không được rồi, trường đã sắp lịch thực tập rồi. =^_^=

[Gia tộc] Phong Nguyệt Vô Yên: Chị dâu học ở đâu thế? Chuyên ngành gì vậy?

Bạch Thiên Trương nhìn thấy câu hỏi này thì do dự một lúc, cô không muốn tiết lộ quá nhiều chuyện đời tư của mình, nhưng lại không thể từ chối quá lộ liễu, chỉ có thể nói qua loa mà thôi.

[Gia tộc] Thiên Trương Cốt Nhục Đầu: Ha ha, đi thực tập ở bệnh viện.

[Gia tộc] Dạ Du Thần: Thì ra muội học y!

[Gia tộc] Thấy Chết Không Cứu: Mỹ nhân, vậy tại sao muội lại chọn Vu Sư? Đáng lẽ muội nên chọn Mỵ sư mới phải!

Ngôn Mạch xem đoạn hội thoại trong Gia tộc, theo thói quen vờ vờ chân mày, cầm điện thoại trên bàn lên: “Tiểu Trần, giúp tôi kiểm tra một việc.”

Dưới ánh sáng lấp lánh trong bar, âm nhạc âm ỉ đĩnh tai nhức óc, một nhóm nam thanh nữ tú quần áo xộc xệch, đang nhảy nhót điên cuồng. Ngôn Mạch len lỏi vượt qua đám người đang lắc lư uốn éo, tìm thấy Đỗ Khanh Cách trong góc phòng, Đỗ Khanh Cách cũng chính là Hợp Thúc Hóa của Thượng Thiện Nhược Thủy, anh ngẩng gương mặt thay đổi liên tục theo ánh sáng rực rỡ lung linh của ánh đèn nhấp nháy nhiều màu trong bar, Đỗ Khanh Cách uể oải ngậm tăm trệu trạo nói: “Ô, Ngôn thiếu, chẳng phải những nơi như thế này cậu không thường lui tới hay sao!”

Ngôn Mạch khó chịu chau mày, dường như anh không hề thích hợp với không khí ồn ào náo nhiệt ở đây, gương mặt lạnh lùng: “Thiên Trương ngày mai đi thực tập ở bệnh viện.”

Đỗ Khanh Cách đảo lông mày: “Uh, nhìn thấy trên gia tộc rồi.”

“Tớ đã điều tra ra, ngày mai cô ấy đến thực tập ở khoa nội tiêu hóa.”

“Rồi sao? Thế nào nữa?”

“Làm thế nào mới nhập viện được? Lại còn khoa nội tiêu hóa? Hay là tớ đâm hai nhát dao vào bụng?”

“...” Đỗ Khanh Cách nhìn Ngôn Mạch với ánh mắt như nhìn thấy quái vật, “Ngôn Mạch, chúng ta lấy thân phận gì chứ, cậu định làm thật đấy à?”

Ngôn Mạch cười khở sở, anh cũng đâu có muốn như vậy. Lần đầu tiên nhìn thấy Thiên Trương, chỉ là ấn tượng với cái tên của cô, mới nhất thời nổi hứng đòi dắt cô đi cùng, sau này lại thấy cô thường xuyên giải thích quy tắc trò chơi cho tân thủ trên kênh Thế giới, có

mấy tay tân thủ gọi cô là Tỷ tỷ, cô liền ngô nghê dắt chúng đi phụ bản, lại còn giúp người khác đổi trang bị, bị người ta cười thầm gọi là đồ ngốc mà vẫn không hay biết. Sau khi quen nhau khá lâu, anh mới phát hiện ra cô không giống như những người chơi khác, xun xoe gọi anh là Ca ca, đòi trang bị, đòi tăng cấp. Chỉ những lúc thật sự không thể làm gì được mới dè dặt nhờ anh giúp đỡ, thật ra anh có rất nhiều điều muốn nói với cô, nhưng mỗi lần nhìn thấy đám sủng vật diện mạo cổ quái của Thiên Trương anh lại im lặng không nói được gì, chỉ có thể để cô tự làm nhảm rồi cười một mình. Chỉ đến khi Thiên Trương do một lần chuẩn bị ôn thi giữa kỳ, rất lâu không vào Viêm Hoàng Kỳ Tích, anh xem trong danh sách hảo hữu tên cô màu xám, anh nôn nóng chờ đợi, mới chợt phát hiện ra mình không bình thường.

Anh, Vũ Thoa Phong Lạp, Vũ Thoa Phong Lạp của Thượng Thiên Nhược Thủy; anh, Ngôn Mạch, Ngôn Mạch của Phong Khuynh, không hiểu sao lại bị mê hoặc bởi một cô gái chưa từng gặp mặt, cũng không biết người đằng sau máy tính đó có phải là nhân yêu⁽²⁾ hay không!

Ngôn Mạch rất hoảng sợ, trong một thời gian dài anh đứng ngồi không yên chỉ muốn đến gặp bác sĩ tâm lý. Cho đến khi server ra sự kiện Miss Gia tộc, anh đã xem đoạn clip và mấy bức ảnh của Thiên Trương, con tim hoảng loạn của anh mới thôi không hành hạ anh, đã lại lắng xuống một cách nhẹ nhàng. Ngôn Mạch là ai cơ chứ, một khi đã hạ quyết tâm thì không gì có thể cản nổi, anh lập tức sai người điều tra Thiên Trương, tìm hiểu từng li từng tí tất cả mọi điều liên quan đến Thiên Trương. Nhưng trong game lại không dám hành động thái quá, chỉ có thể ngấm ngầm quan tâm, mắt nhìn tiến độ chẳng tiến triển thêm được chút nào, Bạch Thiên Trương lại rất lễ độ cung kính với anh, chỉ thiếu nước cúi lạy mà thôi, hôm nay anh lại thấy cô bị người khác bắt nạt, vì quá tức giận, cuối cùng anh cũng thốt ra câu đó, thế là anh đã đến gần cô thêm được một bước.

Anh không trả lời Đỗ Khanh Cách, lại nói: “Đỗ thiếu, hay là đâm tó hai nhát đi.”

Đỗ Khanh Cách trợn trừng mắt: “Ngôn thiếu, nếu thật sự làm như vậy thì cậu phải vào khoa chăm sóc đặc biệt rồi. Cậu muốn vào khoa nội tiêu hóa phải không, được.” Anh đẩy ba chai rượu đến, “Một hơi uống hết đi, đảm bảo cậu sẽ bị ngộ độc rượu phải vào bệnh viện rửa ruột.”

Ngôn thiếu không hề chau mày, trước khi uống vẫn chưa hoàn toàn yên tâm, dặn dò: “Nhớ kỹ, bệnh viện mà cô ấy thực tập là Bệnh viện W, đừng đưa tó vào nhầm bệnh viện khác đấy.”

Đỗ Khanh Cách tức muốn ói máu, một Ngôn Mạch từ xưa đến nay hô mưa gọi gió uy phong lẫm liệt nay lại “thảo mai” một cách bất ngờ như vậy, xem ra tên tiểu tử này thích thật sự rồi. Ha ha ha ha, anh nhấp một ngụm rượu vui mừng suy nghĩ, sau này chẳng phải là lại nắm thêm một điểm yếu nữa của Ngôn Mạch hay sao?

Dẫn đội thực tập là chủ nhiệm khoa tiêu hóa, Dư San thì thầm bên tai Thiên Trương: “Này, nghe nói Điều chủ nhiệm rất nghiêm khắc, các anh chị khóa trên bị bà ấy hỏi đều

không trả lời được, thật là bế tắc. Đến lúc đó thì chúng ta chết chắc.”

Bạch Thiên Trương mỉm cười, mắt thấy phòng bệnh đã ở ngay trước mặt, các sinh viên theo chân Diêu chủ nhiệm bước vào phòng bệnh.

Ngôn Mạch nhìn thấy một nhóm người mặc áo blouse trắng bước vào, liền vội vàng giả vờ mệt mỗi năm dài trên giường, mắt đảo nhanh như tia chớp, a ha, nhìn thấy rồi, ngoài đời Bạch Thiên Trương còn xinh đẹp hơn trong ảnh, cô mặc áo blouse trắng thật gợi cảm... anh vẫn đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình, thì Diêu chủ nhiệm đến giường anh, ấn tay vào vùng bụng của anh, anh kêu lên một tiếng á, đau muốn chết đi được. Đảo mắt một vòng, anh nhìn thấy mấy cô sinh viên đi cùng đều đỏ mặt, ngay cả anh cũng thấy xấu hổ.

Diêu chủ nhiệm hỏi: “Người bệnh bị ngộ độc rượu dẫn đến loét dạ dày, trong các em ai sẽ là người kiểm tra thể trạng vùng bụng đây?” Nói rồi ánh mắt sắc lẹm của cô dừng lại ở Bạch Thiên Trương người đứng gần nhất, Bạch Thiên Trương run rẩy bởi ánh mắt của Diêu chủ nhiệm, đành miễn cưỡng nói: “Để em ạ.”

Cô bước lên trước, nhìn thấy người thanh niên mắt thanh mày tú nằm trên giường, từ anh toát lên vẻ tuấn tú rất điển trai, một đôi mắt sáng rực nhìn chăm chăm vào cô, cô đành phải ngượng ngùng ho khan hai tiếng, dùng bàn tay ngọc ngà thon thả ấn nhẹ lên vùng bụng của Ngôn Mạch.

Ngôn Mạch cảm nhận được luồng tiếp xúc này, trong lòng chợt dấy lên một cảm xúc khó tả, anh không còn thấy đau đớn gì nữa. Lắng nghe Bạch Thiên Trương nói: “Từ vùng lưỡi kiếm⁽³⁾ đến cuống rốn bị tổn thương trong phạm vi nhỏ.”

Diêu chủ nhiệm hài lòng gật đầu: “Tốt lắm, người bệnh này khám đến đây là được rồi, giờ đến bệnh nhân xơ gan.”

Ngôn Mạch thở dài một tiếng, nhìn Bạch Thiên Trương theo Diêu chủ nhiệm bước ra khỏi phòng, ngậy người nhìn lên trần nhà: không biết vụ ngộ độc rượu của anh có làm lỡ cuộc đàm phán với chủ tịch Vương không...

Bạch Thiên Trương về ký túc xá, vừa ăn cơm xong theo thói quen cô vào Viêm Hoàng Kỳ Tích, nhìn thấy avatar của Vũ Thoa Phong Lạp là màu xám, cô đột nhiên cảm thấy khó chịu hụt hẫng. Có người trong gia tộc nhìn thấy cô online liền chào hỏi.

[Gia tộc] Hợp Thức Hóa: Mỹ nhân đến rồi à.

[Gia tộc] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Vâng, chào Tộc phó.

[Gia tộc] Hợp Thức Hóa: Hôm nay thực tập thế nào?

Bạch Thiên Trương lầy lăm lã khi anh ta hỏi chuyện này nhưng vẫn ngoan ngoãn trả lời.

[Gia tộc] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Bình thường thôi ạ. Muội khám cho một bệnh

nhân ngộ độc rượu và một bệnh nhân xơ gan.

[Gia tộc] Hợp Thức Hóa:Ồ ồ! Có để lại ấn tượng gì không?

Đỗ Khanh Cách rất kích động, hưng phấn, với gương mặt điển trai đào hoa của Ngôn Mạch có lẽ Thiên Trương phải cực kỳ ấn tượng.

[Gia tộc] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Có đấy. Bệnh nhân xơ gan bụng bị trướng nước trông thật khủng khiếp.

[Gia tộc] Hợp Thức Hóa: ...

Sự hưng phấn của Đỗ Khanh Cách vừa nãy đã tan biến hết, Ngôn Mạch ơi là Ngôn Mạch, bao giờ cậu mới hết khổ đây!

Hai người chat qua lại với nhau vài câu nữa, mọi người trong gia tộc đều đi phụ bản vào ban ngày, với lại phụ bản Nghịch Thủy Đình chỉ được làm một lần trong ngày, do đó chỉ còn lại Bạch Thiên Trương là chưa làm. Dạ Du Thần và Phong Nguyệt Vô Yên rất áy náy bèn liên tục xin lỗi cô, Bạch Thiên Trương lại thấy rất đối bình thường, dù sao thì từ trước đến giờ cô vẫn luôn chơi một mình, có làm phụ bản hay không cũng chẳng sao, cô an phận với việc lên cấp từ từ, đến ngày nào đó rồi cô cũng được lên cấp thôi.

Cô chat thêm vài câu trong gia tộc, rồi cười Tứ Bất Tượng đi đào khoáng, việc đào khoáng này chỉ cần nhân phẩm đủ tốt thì xác suất đào được khoáng thạch loại tốt rất cao, hơn nữa lại không cần dùng đến đầu óc, thao tác đơn giản, chỉ có điều là cần nhiều thời gian. Vì vậy Bạch Thiên Trương rất thích tăng cấp cho kỹ năng sinh hoạt này. Với cấp độ đào khoáng của cô hiện nay cô chỉ có thể đào khoáng ở khu cấp thấp, vì vậy dọc đường đi cô thường gặp những người chơi cấp thấp đang hăng hái đánh quái.

Đang chạy đi, cô liếc mắt thấy hình như đang có ầu đả trong góc, thường thì cô không quan tâm đến những chuyện tầm phào như vậy, định lướt đi như không có chuyện gì xảy ra thì cô nhìn thấy ba tên đang vây đánh một Pháp sư, trên đầu hiện ra cái tên rất quen thuộc: Uống Rượu Bên Suối.

Cô giật mình, hả? Uống Rượu Bên Suối? Cô không đành lòng bèn click chuột chạy lại, nhìn thấy ba acc phụ trên cấp 40 đang hô hào chửi bới bao vây Uống Rượu Bên Suối. Cô lặng lẽ theo dõi một lúc, rồi hiểu ngay đầu đuôi ngọn ngành câu chuyện. Chỉ vì quái khu vực này vừa nhiều vừa dày đặc, thời gian cập nhật lại nhanh, vì thế giết quái ở đây rất thoải mái, đại khái là hôm nay chúng phát hiện ra Uống Rượu Bên Suối giết quái ở đây cướp mất quái của chúng, vì vậy mới hạ quyết tâm tiêu diệt anh ta.

Cô thở dài ngao ngán, dù sao người ta cũng mới chỉ là tân thủ, còn mấy người đều là những cao thủ lập thêm acc phụ, sao lại đến mức chèn ép người ta như vậy. Nghĩ thế, cô xuống ngựa, dùng kỹ năng trị thương kém cỏi của mình tăng máu cho Uống Rượu Bên Suối, sau đó mở PK ác ý, phóng một loạt các kỹ năng tấn công, gì chứ một Vu sư cấp 100 giết mấy tên nhãi nhép cấp 40 là chuyện quá đơn giản, chỉ trong nháy mắt mấy tên nhãi

nhép chỉ còn là cái xác tro xương, đồng thời hàng chữ trên đầu Thiên Trương Nhục Cốt Đầu lập tức biến thành màu đỏ.

[Phụ cận] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Được rồi, các người cũng đừng chửi bới nữa, trực tiếp click hồi sinh, sang acc chính tìm ta, ta sẽ tiếp đón.

[Phụ cận] Ta Là Tiểu Bạch: Mỹ nhân là cô sao? Ta là Anh Ngoan Vì Em, được, chúng ta cũng không dám đánh cô, coi như hôm nay ta nể mặt bỏ qua cho cô.

Bạch Thiên Trương ngạc nhiên, Anh Ngoan Vì Em cũng là một trong số cao thủ của Viêm Hoàng Kỳ Tích, không ngờ nhân phẩm của anh ta lại tệ đến thế.

[Phụ cận] Uống Rượu Bên Suối: Cảm ơn.

[Phụ cận] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Không sao. Bọn chúng đều là cao thủ. Tôi đưa cậu đi làm phụ bản Lâm Nghi nhé. =^_^=

[Phụ cận] Uống Rượu Bên Suối: Cũng được thôi, phiền cô quá, cảm ơn.

Bạch Thiên Trương đau đầu, cô thậm chí có thể tưởng tượng ra giọng điệu lạnh nhạt và vẻ mặt điềm tĩnh của anh ta, trong bất kỳ hoàn cảnh nào anh ta cũng đều buồn tẻ như vậy, không một chút nhiệt huyết, đến gõ chữ cũng không có nổi một dấu chấm cảm.

Chương 4

Bạch Thiên Trương thao tác cho nhân vật làm một động tác phát tay vô cùng phóng khoáng, rất ra dáng của một lãnh đạo, gõ bàn phím: “Đi thôi.”

Bùi Lăng Sơ yên lặng chọn đi theo, giống như một tùy tùng theo sau môn Tứ Bất Tượng.

Phụ bản Lâm Nghi là phụ bản cấp 40, đối với Bạch Thiên Trương bây giờ mà nói, vượt ải này dễ dàng như ăn cơm uống nước vậy, cô dương dương tự đắc phóng ra một kỹ năng đánh rộng, quái vật ngã rạp cả một khoảng rộng, để lại trên mặt đất những món đồ phát ra kim quang rực rỡ, cô ngửa mặt lên trời cười hì hì, cô nhìn đầy khinh miệt vào đám tử thi nằm chổng trơ tại hiện trường, hoàn toàn quên mất thảm cảnh hồi cấp 40 khi cô còn bỡ ngỡ bước vào phụ bản này bị BOSS hành hạ cho khóc cha kêu mẹ.

Khóe miệng của Bùi Lăng Sơ run rẩy, anh vừa nhặt đồ, vừa nhìn nữ Vu sư sau khi hạ gục một đám quái liền làm động tác ngúng nguẩy hết sức hả hê, anh đã mở nhân đôi kinh nghiệm, mắt thấy thanh kinh nghiệm tăng lên vùn vụt, anh có cảm giác nữ Vu sư đang ở phía trước kia tuy cô chút ngờ nghệch, nhưng thật ra cũng rất đáng yêu đó chứ.

Bạch Thiên Trương hăng hái vung vũ khí xông vào đám quái, chỉ chốc lát phụ bản đã hoàn thành. Cô hướng dẫn Bùi Lăng Sơ những thuộc tính trang bị nào có thể hợp thành tinh luyện, những trang bị nào chỉ có thể cường hóa, những loại bỏ đi thì đem đến tiệm tạp hóa bán đi, giảng giải một hồi đã đến phần làm thế nào tăng bốn loại kỹ năng chính, lại nghĩ đến tình trạng đối thoại, thuận tiện nói cho hắn đối thoại có thể phân thành Thế giới, Riêng tư, Gia tộc, Đội ngũ và Tu nghiệp. Chũr đánh đầy một màn hình, Uống Rượu Bên Suối ngơ ngác đứng ở đó, nửa ngày mới bay ra được vài chữ.

[Đội ngũ] Uống Rượu Bên Suối: Ừm, tôi thoát khỏi kênh Đội ngũ rồi.

[Đội ngũ] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: ... = =||

Bạch Thiên Trương âm thầm chịu đựng luồng khí huyết đang cuộn cuộn trong lồng ngực, vì sao cô toàn gặp phải những kẻ khó hiểu? Trong phụ bản mà không có người nói chuyện, thì vô vị, buồn bức biết nhường nào. Cô chọn một góc ngồi xuống tọa thiền, định không để ý gì đến Uống Rượu Bên Suối nữa, nhưng nhìn thấy cái dáng vẻ ngây ngốc như vẫn đang đợi mình ra lệnh, rốt cuộc cũng không đành lòng.

[Đội ngũ] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Cậu không phải trở về bằng đường cũ nữa, trực tiếp click vào Hội Thành Phù.

[Đội ngũ] Uống Rượu Bên Suối: Cô không đi sao?

[Đội ngũ] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Tôi bị huyết danh rồi, một khi về thành sẽ lập

tức bị bắt vào nhà lao, tôi đang đợi hết thời gian huyết danh. Cậu bận việc thì cứ đi làm việc của mình đi.

Bùi Lăng Sơ tự nhiên cảm thấy có chút tội lỗi, anh biết Thiên Trương Nhục Cốt Đầu bị huyết danh là do giúp mình giết ba người kia, bây giờ để cô ấy một mình ở trong phụ bản âm u lạnh lẽo này, anh cảm thấy có chút quá đáng, thế là phát ra biểu tượng mặt cười.

[Đội ngũ] Uông Rượu Bên Suối: Tôi ở lại cùng cô vậy.

Bạch Thiên Trương nhận được quan tâm lại cảm thấy lo lắng, liền chậm chậm gõ chữ.

[Đội ngũ] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Không cần đâu, phải mất mấy tiếng mới có thể biến về màu trắng được, cậu cứ về trước đi.

[Đội ngũ] Uông Rượu Bên Suối: Vậy cô đợi tôi, tôi mang cho cô Tẩy Huyết Thủy.

Uông Rượu Bên Suối vừa nói xong, vụt một cái đã không thấy đâu nữa. Bạch Thiên Trương há miệng không biết nói gì, giá của Tẩy Huyết Thủy không hề rẻ, bởi vì sự trừng phạt đối với huyết danh rất nghiêm khắc, bởi thế giá cả của Tẩy Huyết Thủy càng ngày càng cao, Uông Rượu Bên Suối mới chỉ cấp 40, cô lo lắng cậu sẽ không có tiền mua.

Cô đợi một lúc, mở bản đồ lớn, nhìn thấy lối vào phụ bản biểu tượng lam sắc của đội ngũ đang từ từ tiến về phía này, rất lâu mới đến được trước mặt mình, sau đó là một yêu cầu giao dịch, cô nhấn đồng ý, nhìn thấy 10 bình Tẩy Huyết Thủy xếp đầy ô vật phẩm, cô sợ đến nổi lập tức nhấn hủy bỏ.

[Đội ngũ] Uông Rượu Bên Suối: Không đủ sao? Tôi cũng không biết khoảng bao nhiêu thì đủ.

[Đội ngũ] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Không phải, cậu nhớ này, một bình Tẩy Huyết Thủy có thể tẩy được 1 điểm PK, giết 3 người mới bị 1 điểm PK, vì thế tôi chỉ cần một bình là đủ rồi, cậu sau này đừng có ngốc nghếch mà đưa cho người khác tận cả chục bình như vậy - cậu lấy tiền đâu ra mà mua vậy?

[Đội ngũ] Uông Rượu Bên Suối: Ồ, là như vậy ư. Tất cả tiền ở trong thương khó của tôi chỉ đủ mua 10 bình đó.

Bạch Thiên Trương cảm động nước mắt ngăn nước mắt dài, từ khi cô vào Viêm Hoàng Kỳ Tích đến nay, trừ mình ngốc ra, vẫn chưa gặp ai ngốc hơn mình, vì thế mà cảm thấy rất vui mừng hơn hờ.

[Đội ngũ] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Đây, hay là cậu bán tôi làm sư phụ đi.

[Đội ngũ] Uông Rượu Bên Suối: Ồ, cũng được.

Thấy hán ngoan ngoãn đồng ý như cô vợ nhỏ như vậy, Bạch Thiên Trương hoài nghi rất cuộc hán có biết hệ thống sư đồ là cái gì không, nhưng vẫn xóa huyết danh, sau đó đưa hán

đến chỗ Bái Sư Trương Lão để trở thành sư đồ.

Bạch Thiên Trương nhìn thấy thời gian cũng đã muộn, nhắc nhở Uống Rượu Bên Suối sau này khi đi phụ bản thì đến tìm cô, sau đó liền rời khỏi.

Bên cạnh Dur San vẫn đang hăng hái chiến đấu trong Viêm Hoàng Kỳ Tích, Bạch Thiên Trương ngoái qua nhìn một lúc, thấy trong game hai nhân vật một nam một nữ lúc thì hôn nhau lúc thì ôm nhau, trong khung cảnh cánh hoa đào bay lả tả đầy màn hình. Cảm thán nói: “Chắc chắc, cậu và ông xã của cậu thật là cùng một giuộc với nhau!”

Dur San đập cô một cái: “Dùng từ kiểu gì thế hả? Cậu ghen ăn tức ở phải không? Ha ha, không có ai dám thích cậu đúng không? Tớ thấy dù gì cậu cũng đã vào Thượng Thiện Nhược Thủy, hay là vợ lấy Vũ Thoa Phong Lạp đi!”

Bạch Thiên Trương lặng im không nói, cô không cần tình yêu trên mạng, ngộ nhờ người ta vẫn còn là đứa trẻ chưa cai sữa thì sao? Hoặc là nữ thì sao, lẽ nào cô phải đi vào con đường lesbian⁽¹⁾ gặp ghen sao? Suy nghĩ hồi lâu, cảm thấy chán chường, liền dứt khoát đứng dậy rửa mặt lên giường nằm ngủ.

Khi Ngôn Mạch công tác quay về thì đã là chuyện của một tuần sau rồi, sau khi anh xử lý xong công việc của công ty, vội vàng lên Viêm Hoàng Kỳ Tích, điều đầu tiên đó là nhân vào danh sách hảo hữu, nhìn thấy Thiên Trương Nhục Cốt Đầu không ở trên mạng, trong lòng cảm thấy tràn ngập nỗi thất vọng. Anh gửi đi một yêu cầu tổ đội cho Hợp Thức Hóa, đối phương lẽ mề nửa ngày mới tiếp nhận.

[Đội ngũ] Vũ Thoa Phong Lạp: Cô ấy sao rồi?

[Đội ngũ] Hợp Thức Hóa: Cấp 101 rồi, là thời điểm đến Thần Ma tu nghiệm rồi.

[Đội ngũ] Vũ Thoa Phong Lạp: Thế cô ấy tu Thần đạo hay là Ma đạo?

[Đội ngũ] Hợp Thức Hóa: Người ta vẫn còn chưa quyết định, trong gia tộc cái gì cũng nói cả rồi, cô ấy nói đợi tộc trưởng quay về rồi bàn, xem chừng, người ta còn đợi cậu đấy.

[Đội ngũ] Vũ Thoa Phong Lạp: Cô ấy thật sự nói như vậy?

[Đội ngũ] Hợp Thức Hóa: Cậu vui mừng hơi sớm đấy. Cô ấy mới thu nhận một đồ đệ, là nam. Cậu xem thế nào giải quyết đi.

Tâm trạng mừng rỡ của Ngôn Mạch như bị dội một gáo nước lạnh, tại sao mới có một tuần, cô ấy đã nhận đồ đệ rồi? Lại còn là nam nữa? Anh đau lòng ngẩng đầu, từ xưa đến nay bao nhiêu nghiệt duyên đều sinh ra từ trên mạng!

[Đội ngũ] Hợp Thức Hóa: Ngôn thiếu, tôi thật không thể hiểu nổi cậu, cậu có cần phải lòng vòng như vậy không? Tác phong của cậu hồi trước đi đâu hết rồi? Nếu là hồi trước, cậu đã nhanh chóng nắm lấy rồi.

[Đội ngũ] Vũ Thoa Phong Lạp: Huynh đệ, cậu không hiểu, tôi thật sự bị sa lầy rồi.

[Đội ngũ] Hợp Thức Hóa: ... Viêm Hoàng Kỳ Tích vừa mới ra hệ thống áo cưới và Phu Thê Hoài Thai, nam nữ sau khi kết hôn có thể sinh BB, phòng ngự và công kích của BB căn cứ vào thuộc tính của cha mẹ mà có được. Gần đây có không ít người nhắm vào cái này mà đi kết hôn, hay là cậu cầu hôn trước đi, nắm chắc trong game rồi tính.

[Đội ngũ] Vũ Thoa Phong Lạp: Được, tôi thử xem.

Đang nói thì Thiên Trương Nhục Cốt Đầu online. Ngôn Mạch kích động, lập tức rời đội, vội vàng đi tìm Bạch Thiên Trương. Câu “Chết tiệt” của Đỗ Khanh Cách chưa kịp phát ra, thì đã thấy Vũ Thoa Phong Lạp kêu gào trên kênh Gia tộc rồi.

[Gia tộc] Vũ Thoa Phong Lạp: Thiên Trương có đó không?

[Gia tộc] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Tộc trưởng, chào buổi tối! Tôi đây.

[Gia tộc] Vũ Thoa Phong Lạp: Chúng ta kết hôn nhé.

[Gia tộc] Hợp Thức Hóa: Ngôn thiếu cậu... ngu quá!

[Gia tộc] Tinh Dây Vợ Đâu Mất: Tôi không nhìn thấy gì hết, không nhìn thấy gì hết, không nhìn thấy gì hết...

[Gia tộc] Thấy Chết Không Cứu: Ông trời ơi! Người ngoài hành tinh xâm lược trái đất rồi!

[Gia tộc] Phong Nguyệt Vô Yên: Chúc mừng chúc mừng! Lão đại em ủng hộ anh!

[Gia tộc] Dạ Du Thần: Không ủng hộ công chúng ta gọi Thiên Trương là chị dâu!

[Gia tộc] Trư Trư Hiệp: Ngày tàn của thế giới đến rồi sao? Trái đất bị hủy diệt phải không?!

Bạch Thiên Trương đang vừa buộc dây giày vừa nhìn đối thoại trong thị tộc, khi nhìn thấy câu nói đó của Vũ Thoa Phong Lạp, giống như bị sét đánh vậy, một phút giật mình, cả người trụ không vững ngã đập mặt xuống đất. Sau cú ngã trời giáng, cô sờ lên cái cục màu hồng trên trán sống chết bò lên trước máy tính, run rẩy đánh chữ.

[Gia tộc] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Tộc trưởng, huynh không bị trộm nick đấy chứ?

[Gia tộc] Hợp Thức Hóa: Oa, ha ha! Ngôn thiếu người ta không tin kìa!

[Gia tộc] Mai Xuyên Nội Khóc: Người đẹp cô phải tin lão đại của chúng ta, anh ấy khao khát cô lâu lắm rồi!

[Gia tộc] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Cái này, Tộc trưởng huynh... huynh... huynh

thành niên chưa vậy? Còn nữa, tôi không phải là les...

Mấy người nhóm Vũ Thoa Phong Lạp cùng với mấy Thiên Phu Trưởng và Bách Phu Trưởng đang treo nick trên IS⁽²⁾, nhìn thấy câu nói của Bạch Thiên Trương trong thị tộc, trên IS chợt im lặng hồi lâu, đột nhiên phát ra từng trận cười kinh thiên động địa quỷ khóc thần sầu. Ngôn Mạch một tay đặt lên trán, trong lòng lạnh băng. Anh ghen ngào hồi lâu, hỏi trên IS: “Les là ý gì?”

Phong Nguyệt Vô Yên nghiên cứu đã lâu trên diễn đàn gái hư, lâu dần cũng đã trở thành một gái hư giả, lập tức giải thích nói: “Les chính là đồng tính luyến ái nữ, Thiên Trương hỏi như vậy là sợ anh là một yêu nhân⁽³⁾ đó! Oa ha ha ha ha ha!”

Ngôn Mạch u ám hồi lâu không nói lên lời, Đỗ Khanh Cách cười đã đủ, lương tâm bộc phát, an ủi nói: “Ngôn thiếu cậu còn sống đấy chứ? Yên tâm, để tôi giải thích.”

Bạch Thiên Trương hỏi xong câu đó, thấy trong gia tộc một hồi lâu mà không có ai trả lời, trong lòng thấp thỏm không yên, không phải đại thần tức giận rồi chứ? Hay là, đại thần thật sự là một học sinh tiểu học, cha mẹ đang ở bên cạnh ngồi xem sao? Cô càng nghĩ càng thấy run sợ, đúng lúc này mới xuất hiện dòng chữ màu lục của thị tộc.

[Gia tộc] Hợp Thức Hóa: Người đẹp, lão đại của chúng ta hai mươi lăm cái xuân xanh, tướng mạo xuất chúng, độc thân vẫn chưa kết hôn, gia tài phong phú, tuyệt đối là một tuyệt thế nam nhân, hay tôi đưa số chứng minh thư của cậu ta cho cô nhé?

[Gia tộc] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: A a a! Không cần đâu! Tôi chỉ hỏi thế thôi, ha ha, chỉ hỏi thế thôi.

[Gia tộc] Vũ Thoa Phong Lạp: 7 giờ tối ngày mai, gặp trước miếu Nguyệt Lão. Mọi người chuẩn bị lễ vật tân hôn cho chị dâu các người nhé, Ngũ Hành Phù thì càng tốt.

[Gia tộc] Tỉnh Dậy Vợ Đâu Mất: Sặc, lão đại cậu thật là độc ác!

[Gia tộc] Phong Nguyệt Vô Yên: Được, lão đại tôi muốn siêu cấp đại hồng bao.

[Gia tộc] Thấy Chết Không Cứu: Nhớ phát kẹo cưới!

Hỗn loạn trên thị tộc Bạch Thiên Trương không nhìn thấy, cô chỉ cảm thấy trước mắt toàn một màu hồng, cái này... màn cầu hôn của cô kết thúc như vậy sao? Tại sao lại không có quỳ gối, không có hoa hồng, không có nhẫn, à không, trang bị chứ? Cô còn chưa nhận lời mà. Vì sao cứ như cô đã bán thân rồi vậy?

Oán trách thì vẫn oán trách, trong lòng Bạch Thiên Trương dù có buồn bực đi chăng nữa cũng không dám để đại thần leo cây, thế là 6 rưỡi buổi tối ngày hôm sau liền ngoan ngoan ngồi ngay ngắn trước miếu Nguyệt Lão. Cô suy nghĩ một lúc, thuận tiện gửi tin cho Uống Rượu Bên Suối: “Đồ đệ à. Sư phụ cậu hôm nay bán thân, à không, kết hôn. Cậu phải đến tham gia hôn lễ nhé!”

Uống Rượu Bên Suối sau một tuần cùng Bạch Thiên Trương cày phụ bản, nay đã đạt cấp 60, khi nhìn thấy dòng tin này, Bùi Lăng Sơ đột nhiên cảm thấy trong lòng có chút khó chịu, nhưng vẫn rất tuân thủ bổn phận của đồ đệ, nói: “Được, sư phụ tôi nhất định sẽ tới.”

Trước miếu Nguyệt Lão người người đi lại nhộn nhịp, mọi người đều nhằm tới việc sinh Baby nên tới kết hôn, không tránh khỏi nhìn thấy Thiên Trương Nhục Cốt Đầu đang tọa thiền trước miếu Nguyệt Lão.

[Phụ cận] Anh Ngoan Vì Em: Người đẹp, cô cũng muốn kết hôn ah? Hay là chúng ta kết hôn nhé!

[Phụ cận] Ta Tới Móc Lốp: Hồn Nguyên Đan Hồn Nguyên Đan Hồn Nguyên Đan! Đại hạ giá đây! Có xác suất nâng cao thuộc tính Baby!

[Phụ cận] Gà Con: Tìm bà xã tìm bà xã tìm bà xã!

[Phụ cận] MM xinh đẹp: Tìm ông xã thương tôi, chiều tôi, yêu tôi, sẽ tiêu tiền vì tôi!

Bạch Thiên Trương ngồi đợi một lúc, liền nhìn thấy Vũ Thoa Phong Lạp cười trên một con ngựa toàn thân hoàng kim đi tới, phía sau là đoàn người huyết danh của Thượng Thiện Nhục Thủy, biến khung cảnh lãng mạn trở nên âm u đáng sợ.

Mọi người vây quanh cảm thấy hưng phấn, đại thần cũng kết hôn rồi sao? Phía trước miếu Nguyệt Lão lập tức người vây kín, phủ kín cả một vùng.

Ngôn Mạch gặp Bạch Thiên Trương, biết rõ rằng chỉ là kết hôn trong thế giới ảo, nhưng vẫn kích động đến nỗi không kiềm chế được mình, tổ đội với cô đến trước mặt NPC Nguyệt Lão, Ngôn Mạch nộp phí thủ tục, Bạch Thiên Trương lập tức nhận được tin tức từ hệ thống: Người chơi Vũ Thoa Phong Lạp cầu hôn với bạn, xác nhận đồng ý hay không?

Trình tự rất đơn giản, sau khi Bạch Thiên Trương nhấn đồng ý, hệ thống liền phát ra một tin tức.

[Thế giới] Hệ thống : Chúc mừng người chơi Thiên Trương Nhục Cốt Đầu và người chơi Vũ Thoa Phong Lạp kết duyên vợ chồng!

Trong giây phút đó, trên Thế giới xuất hiện đủ loại màu sắc nhanh đến nỗi khiến Bạch Thiên Trương hoa cả mắt, cô rất sáng suốt đóng kênh Thế giới lại. Nhận được một yêu cầu giao dịch, cô mở ra xem, là Vũ Thoa Phong Lạp.

Bạch Thiên Trương nhìn thấy trong ô giao dịch là một bộ trang bị tinh luyện +7 có thuộc tính cực phẩm và một bộ áo cưới, liền nảy ra một suy nghĩ không hợp lý lắm: Cô bây giờ cũng được coi là một người giàu có thì phải?

Khuôn mặt cô đỏ bừng nhấn nút đồng ý, thay cho nhân vật bộ áo cưới, sánh vai cùng với Chiến sĩ cũng trong bộ lễ phục khí thế hiên ngang. Cô tưởng rằng như vậy là đã hoàn

thành, không ngờ Vũ Thoa Phong Lạp đột nhiên quỳ xuống, dùng những vòng hoa tình yêu, 999 đóa hoa hồng hoa lệ phủ lên hai người, tạo thành một trái tim hoa vây xung quanh hai người! A a a! Bạch Thiên Trương suýt chút nữa thì kêu lên, hiệu quả hình ảnh trong game thật như vậy để làm gì?

Một yêu cầu ôm từ Vũ Thoa Phong Lạp cũng liền đó xuất hiện, trong game Bạch Thiên Trương vẫn chưa từng bị người khác ôm bao giờ, liền ấn đồng ý, nữ Vu sư nhỏ nhắn vòng tay ôm lấy cổ Chiến sĩ, như một chú chim nhỏ dựa vào ngực Chiến sĩ, Chiến sĩ khí chất bức người, ôm lấy tân nương đi ra ngoài, những người xung quanh hỗn loạn huyên náo, pháo hoa tung bay đầy trời. Bạch Thiên Trương hưng phấn nắm lấy tay Dư San: “Tớ lấy chồng rồi! Tớ lấy chồng rồi!!!”

Dư San vừa hâm mộ vừa ghen tức: “Ài, đại thần không hô là đại thần, buổi lễ thật long trọng.”

Bùi Lăng Sơ đứng trong đám người đến chúc mừng, nhìn đám người xung quanh tranh nhau nhật kẹo cưới có chút thần thờ. Mình có phải là rất tầm thường so với bạn của cô ấy không nhỉ? Hai người bọn họ giống như đang ở một thế giới khác vậy.

Chương 5

Bạch Thiên Trương cúi đầu nhìn số điện thoại lạ trên màn hình di động, cô ngạc nhiên hẳn khoả trong giây lát, cho đến bây giờ cô vẫn chưa thể quen với sự thật mình là bà xã của ai đó. Ngày hôm đó sau khi kết hôn, Vũ Thoa Phong Lạp đã cho cô số điện thoại di động của mình, mặc dù cô cẩn thận lưu vào điện thoại, nhưng vẫn căng mắt đối chiếu vài lần mới yên tâm, nhưng cô vẫn không đủ can đảm chủ động gọi cho anh.

Nhờ Hợp Thức Hóa mà cô biết được thân phận thật sự của Vũ Thoa Phong Lạp. Hợp Thức Hóa cho cô biết, bố ruột của Ngôn Mạch là chủ tịch hội đồng quản trị của một công ty bất động sản, mẹ anh là viện trưởng của một bệnh viện tư quy mô lớn, từ nhỏ anh đã được sống trong nhung lụa, mẹ anh muốn anh học y để kế nghiệp bệnh viện của mẹ, nhưng anh không chịu; bố mẹ anh đành hợp lực, nếu không học y thì học quản lý để kế tục sự nghiệp của bố anh - bố mẹ bắt anh phải kế tục một trong hai việc. Nhưng cả hai việc anh đều không chọn, anh giấu bố mẹ đăng ký học thiết kế quảng cáo, sau khi tốt nghiệp dựa vào năng lực của mình anh vào công ty Phong Khuynh, anh dốc sức cố gắng cho vị trí giám đốc sáng tạo của mình. Tuy mới ít tuổi nhưng anh đã nhanh chóng trở thành một chuyên gia trong ngành quảng cáo.

Bạch Thiên Trương nghe Hợp Thức Hóa hồ hởi huyền thuyên xong liền kết luận: “Ồ, mọi người biết rồi, anh ấy là một cậu ấm phải không?”

Ngồi sau máy tính Đỗ Khanh Cách tưởng tượng ra cảnh Ngôn Mạch nước mắt giàn giụa đầy mặt khi nghe kết luận của Thiên Trương, miệng anh giật giật: “Cậu ta là một cậu ấm mạnh mẽ.”

Bạch Thiên Trương lại hỏi: “Vậy tại sao mọi người lại gọi anh ấy là Ngôn thiếu mà không phải là Ngôn Mạch?”

Đỗ Khanh Cách vò đầu, Ngôn Mạch tìm đâu ra một cô nàng ngây thơ trong sáng như vậy chứ? Nghĩ vậy nhưng anh vẫn nhiệt tình trả lời: “Chỉ là cách xưng hô tôn trọng mà thôi, ha ha, là tôn trọng.” Những người như anh, đều nói năng bừa bãi, hành vi suông sã sau lưng bố mẹ chỉ cần không gây ra chuyện phiền toái là các ông bố bà mẹ đều nhắm mắt cho qua xem như không biết không nhìn thấy; nhưng đã là con người thì việc đầu tiên cần học là phép tắc lễ nghĩa, khi cần cũng có thể dùng như phong cách của tiểu tư sản bàn luận tình hình tài chính quốc tế hiện nay. Theo như Ngôn Mạch nói, vốn dĩ con người sinh ra đã là không công bằng, chỉ là anh may mắn hơn người khác, được sinh ra trong một gia đình quyền thế giàu có.

Điều kiện sống càng sung sướng thì càng khó tránh khỏi lối sống phóng túng buông thả. Những người họ quen biết ai cũng từng đến quán bar cặp kè với mình tinh, đêm đêm ăn chơi nhảy múa, ngày ngày thì dật dờ bê tha, sống xa hoa đồi trụy. Chỉ có Ngôn Mạch là một ngoại lệ. Những người bạn thân của Ngôn Mạch đều thuộc lâu nguyên tắc bất thành văn của

anh: sau khi tan sở, là khoảng thời gian riêng tư của anh dù trời đất có sập thì tốt nhất cũng đừng làm phiền anh. Đó là lúc anh được một mình tự do tự tại với thú vui riêng và anh từ chối tất cả công việc. Sự tiêu khiển của anh rất lành mạnh, không gái gú cũng không đến các hộp đêm, mà chỉ ở nhà chơi điện tử.

Tan học, Bạch Thiên Trương vội vàng mở máy tính, kết nối mạng internet, vào Viêm Hoàng Kỳ Tích. Cô vừa vào thì thấy Vũ Thoa Phong Lạp chờ sẵn từ bao giờ, vừa nhìn thấy cô lên anh liền gửi một yêu cầu tổ đội, sau đó nhiệt tình hồ hởi gọi cô.

[Đội ngũ] Vũ Thoa Phong Lạp: Bà xã!

Bạch Thiên Trương đỏ mặt, cô vẫn chưa thể thích ứng được với cách xưng hô thân mật như vậy, nhưng tiếp xúc với Vũ Thoa Phong Lạp lâu rồi cô cũng hiểu được hình tượng đại thần của anh thực chất chỉ là giả tạo mà thôi. Anh thường chẳng những trầm ngâm không nói, thỉnh thoảng lại nổi cáu, có lúc lại học hặc gây gổ, chính vì vậy Thiên Trương đã từng nghi ngờ tâm trí của anh có khi chỉ là của đứa trẻ mười lăm tuổi. Nhưng khi nhìn thấy anh đối xử với người khác rất chín chắn bình tĩnh điềm đạm, Bạch Thiên Trương lại dương dương tự đắc, a ha, hóa ra tính khí trẻ con của đại thần chỉ một mình cô được biết.

[Đội ngũ] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Muội đây, ha ha, chào buổi tối.

[Đội ngũ] Vũ Thoa Phong Lạp: Bà xã đến chỗ Tu Ma Đạo Sư mau.

[Đội ngũ] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Muội phải tu Ma sao?

[Đội ngũ] Vũ Thoa Phong Lạp: Ừ, trang bị của muội đều tăng phòng ngự, muội xem khả năng phòng ngự của muội hiện không khác gì Mục sư rồi, vậy nên muội hãy tu Ma đi, như vậy sẽ tăng lực công kích cho muội.

Trong Viêm Hoàng Kỳ Tích đến cấp 101, thì có thể chọn là đi theo tu Thần hay đi theo Ma đạo, bình thường mà nói, tu thần là tăng phòng ngự, cho nên các Pháp sư máu ít thường chọn tu thần; Ma đạo lại tăng công kích, nên các Mục sư có lực công kích yếu thường chọn tu Ma. Chiến sĩ thì lực công kích và phòng ngự đều ngang nhau nên thường người chơi lựa chọn theo sở thích của mình. Chỉ có Vu sư là lên không lên xuống không xuống khiến Thiên Trương do dự. Giờ nghe Vũ Thoa Phong Lạp nói vậy, cô liền mở giao diện nhân vật ra xem, quả nhiên sau khi mặc trang bị anh tặng xong, máu và phòng ngự của cô tăng lên đáng kể chẳng khác gì Tanker, cô vui mừng cười Tứ Bất Tượng, sung sướng chạy đến chỗ Tu Ma Đạo Sư.

Vũ Thoa Phong Lạp đã chờ sẵn ở đây từ lâu, anh cười một con thú rất ấn tượng thời trang, chẳng biết là nó thuộc loại mãnh thú thời thượng cỡ nào, trông rất oai phong lẫm liệt. Tứ Bất Tượng của Bạch Thiên Trương đến trước mặt nó đột nhiên khựng lại, ngoan ngoãn như chú chó con lắc đầu ve vẩy đuôi. Bạch Thiên Trương rầu rĩ tức giận thu lại Tứ Bất Tượng, cầm chuột click vào con thú cười vênh váo của Vũ Thoa Phong Lạp, cô quên không cài đặt lại chế độ mô thức, cô vẫn đang ở mô thức PK, thế là Ngôn Mạch rất vinh

hạnh được nhìn thấy nữ Vu sư cầm đao mà không dùng bất cứ pháp thuật nào chém vào người mình, liền sau đó hiện ngay lời nhắc nhở: Người bị người chơi Thiên Trương Nhục Cốt Đầu công kích ác ý. Tiếp đó, trên đầu anh lại hiện ngay dòng chữ MISS.

Bạch Thiên Trương hoảng hốt, liền thu đao lại, đồng thời cô chỉnh sang mô thức hòa bình. Mặt khác vì chữ MISS trên đầu Vũ Thoa Phong Lạp mà nước mắt đầm đìa, cô kém như vậy sao...

Ngôn Mạch có phần do dự, anh vỗ trán suy nghĩ xem hành động của Thiên Trương là có ý gì, thái độ của cô quá cao thâm khó đoán. Anh suy nghĩ rất lâu, cuối cùng cũng hiểu ra. Chẳng phải người xưa có câu yêu cho roi cho vọt đấy sao, đó là một hình thức thể hiện tình cảm, anh nghĩ có thể phải đánh nhau thì mới nảy sinh tình cảm được, Thiên Trương đang làm nũng mình đây mà. Anh cười toe toét để lộ hàm răng trắng bóng dưới ánh đèn, vì muốn để bà xã đánh thoải mái, anh lần lượt cởi từng trang bị, lực phòng ngự lập tức giảm xuống còn nhanh hơn cả sức giảm của thị trường chứng khoán.

Bạch Thiên Trương kinh ngạc, há hốc mồm trợn trời nhìn từng món trang bị của chiến sĩ lần lượt rớt xuống với tốc độ rất nhanh để lộ ra cơ ngực cơ bụng cơ cánh tay cường tráng, trên người anh chỉ còn lại độc mỗi chiếc quần lót trần truồng trước cô. Thế này là thế nào? Đây cũng là một hình thức nude mà!

Ngôn Mạch khí thế bừng bừng mạnh mẽ gõ chữ.

[Đội ngũ] Vũ Thoa Phong Lạp: Nương tử, đến đây đi.

Bạch Thiên Trương kinh sợ, đến cái gì mà đến? Đến gì chứ? Anh anh anh thế này, không lẽ muốn XXOO? Đây rõ ràng bắt nạt kẻ yếu mà! Nhưng rất nhanh, Bạch Thiên Trương cảm thấy hổ thẹn kinh hãi với suy nghĩ đen tối cấm trẻ em dưới 18 tuổi của mình.

[Đội ngũ] Vũ Thoa Phong Lạp: Giờ muội có thể công kích ta được rồi đấy.

[Đội ngũ] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: ... Ồ, để muội thử xem.

Cô liền điều chỉnh chế độ sang PK, người ta đã lột sạch hết đồ chỉ chờ cô chặt chém, nếu lần này cô lại MISS thì thà chết đi còn hơn. Sau đó, cô trực tiếp dùng kỹ năng cấp 100, cột máu của Vũ Thoa Phong Lạp lập tức không còn giọt nào, nhân vật của Vũ Thoa Phong Lạp thảm thương nằm phoir xác trước mặt Vu sư Thiên Trương Nhục Cốt Đầu.

[Thế giới] Hệ thống: Người chơi Vũ Thoa Phong Lạp bị người chơi Thiên Trương Nhục Cốt Đầu đánh bại, đại hiệp bảo trọng, hẹn 18 năm sau gặp lại.

[Thế giới] Trư Trư Hiệp: Lão đại, trái đất quá nguy hiểm, tôi về sao Hỏa đây.

[Thế giới] Phong Nguyệt Vô Yên: Vợ chồng người ta đánh nhau việc gì đến anh.

[Thế giới] Thấy Chết Không Cứu: Lão đại anh đang ở đâu? Chờ tôi, tôi phải ghi lại thời

khắc lịch sử này!

[Thế giới] Ta Tới Móc Lốp: Đại thần có cần Thiên Thư Cửu Quyền Chi Thánh không? Có Thiên Thư Thánh, từ nay về sau lưng không mỏi chân không đau bà xã có hành hạ đến thế nào đi nữa cũng không sợ!

Bạch Thiên Trương cười mỉm thỏa mãn hồi sinh Vũ Thoa Phong Lạp rồi nhìn Vũ Thoa Phong Lạp mặc lại trang bị, trong chốc lát anh lại trở lại là đệ nhất đại thần của Viêm Hoàng Kỳ Tích, cô thao tác cho nhân vật của mình đứng cạnh Vũ Thoa Phong Lạp và bắt đầu nhảy múa tung tăng quanh anh. Ngôn Mạch cực kỳ kích động máu nóng sục sôi, cô đang nhảy múa quanh anh! Cô đang nhảy múa quanh anh! Anh cứ thế ngốc nghếch tận hưởng niềm vui một hồi lâu đến mãi sau mới chợt nhận ra anh vẫn còn một việc chưa làm.

[Đội ngũ] Vũ Thoa Phong Lạp: Nương tử, muội đã đối thoại với NPC chưa? Chết rồi để ta đưa muội đi làm nhiệm vụ tu nghiệp, điểm tu nghiệp càng cao thì cấp Ma càng cao, lực công kích cũng cao. Khi tăng mỗi cấp điểm số cũng vì thế mà được tăng thêm, muội không được lãng phí, và nhớ phân bổ hợp lý điểm số để học các kỹ năng có lợi cho mình.

[Đội ngũ] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Ô, hóa ra là vậy à! Muội không biết.

[Đội ngũ] Vũ Thoa Phong Lạp: ... Thôi, đến lúc đó ta giúp muội phân bổ. Chủ nhật tuần này có Gia tộc thành chiến, muội có tham gia không?

[Đội ngũ] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Muội quên không nói với huynh, ngày mai muội bắt đầu được nghỉ học để ôn thi, muội sắp thi rồi mà. Vì thế chắc là muội sẽ không vào Viêm Hoàng Kỳ Tích trong một thời gian. À, bang cống lát nữa muội sẽ nộp cho Thiên Phu Trưởng. Thành chiến không tham gia có cần phải xin phép không?

[Đội ngũ] Vũ Thoa Phong Lạp: Không sao đâu, gia tộc không nhiều quy tắc vậy đâu, vậy muội ôn thi tốt nhé, chú ý giữ gìn sức khỏe.

Trái tim của Ngôn Mạch lại trở nên lạnh lẽo, hai tay run rẩy gõ bàn phím, trái tim cũng theo đó mà run rẩy. Càng tiếp xúc với Bạch Thiên Trương anh càng thấy cô là một trong số ít cô gái tốt còn sót lại. Ví dụ, cô chưa từng lấy thân phận tộc trưởng phu nhân để tự cao tự đại. cô luôn nộp đủ số bang cống mình phải nộp, cũng không mượn uy danh của Thượng Thiên Nhược Thủy đi giết ác phụ ức hiếp người khác, cô vẫn tốt bụng ân cần giúp đỡ những người chơi mới, cô cũng không xung đột với người khác bao giờ. Lại càng không giống như bà xã của người khác, suốt ngày mở miệng ra là đòi tiền đòi trang bị. Đến Đỗ Khanh Cách cũng vỗ vai Ngôn Mạch cảm khái nói: “Sao một cô nàng tốt như vậy lại lọt vào tay cậu được chứ? Không phải là quá lãng phí sao?”

Buồn thì vẫn buồn, nhưng sự nghiệp của vợ, chồng phải ủng hộ. Vậy nên Ngôn Mạch mới thoải mái bảo Thiên Trương không phải phân tâm hãy ôn thi thật tốt. Như vậy anh sẽ không được gặp cô trong một thời gian, đêm đêm ngồi trước máy tính chẳng khác gì một “hòn vọng phu”.

Trong khoảng thời gian này Bạch Thiên Trương như chết đi sống lại trong một đồng sách vở. Sinh viên y khoa thường rất mệt so với những trường khác, thư viện của những trường khác là nơi hẹn hò tán tỉnh của các cặp cô nam quả nữ, bao nhiêu đôi tài tử giai nhân vì tình cò gặp nhau trong thư viện mà sai lầm cả đời. Nhưng thư viện trường cô lại khác, nó đúng nghĩa là thư viện, tận dụng hết tất cả những gì có thể sử dụng, một đám sinh viên ngồi kín chỗ với ước muốn ngồi một phút mà như ngồi mười phút, ngày đêm miệt mài với những té bào lục phủ ngũ tạng để bồi dưỡng tình cảm.

Bạch Thiên Trương là một cô gái chăm chỉ nghiêm túc. Không chỉ ở trong game mà ngay cả cuộc sống hiện tại cũng thế. Nên những bài học bệnh lý khô khan cô đều ghi chép cẩn thận không sót bài nào, lại còn kèm thêm mấy tờ giấy nhớ dán đầy vở cứ như là dán cao chỉ chút. Đến cuối tuần, mọi người đều thèm thuồng ham muốn sách vở của cô, nếu không có sách vở thì nghe sinh viên ưu tú giảng lại bằng lời nói cũng được, sinh viên ưu tú thường sẽ báo trước hướng đề thi mà.

Điện thoại của Thiên Trương nóng rực lên, cô vừa sắp xếp lại trọng điểm của bài giảng vừa đối phó với bạn học: “Bệnh giang mai? Tớ không giữ bài giảng về bệnh giang mai, tớ chỉ có bệnh sùi mào gà⁽¹⁾ thôi. Ủ ừ, được rồi, đợi tớ sửa xong rồi sẽ đưa cho cậu.”

Thế nhưng mọi người đều kích động, phấn khích một cách mù quáng, cho nên khi Thiên Trương mệt mỏi liên tục nghe điện thoại hỏi mượn bệnh giang mai thì sức chịu đựng của cô cũng theo đó mà mài mòn. Rồi điện thoại của cô lại réo lên những hồi chuông inh ỏi một lần nữa, thì bao sự dồn nén trong cô chợt vỡ òa một tiếng “Phụt” đứt rời một cách mãnh liệt, cuối cùng thì nó cũng bộc phát.

Cô không thèm xem số điện thoại gọi đến cứ thế đưa máy lên nghe, miệng gào lên quát tháo: “Này, bà mày không có bệnh giang mai đâu nhé! Chỉ có bệnh sùi mào gà thôi! Đã nói với các người bao nhiêu lần rồi!”

“...” Đầu dây bên kia im lặng lạ thường.

Sự tức tối của Thiên Trương càng trào dâng mãnh liệt: “A lô, ai ở đầu dây đây! Lên tiếng đi chứ!”

Đối phương liền nói: “Thiên Trương, chào em. Anh là Ngôn Mạch đây.”

Àm ầm! Bạch Thiên Trương nghe thấy tiếng sấm vang rền bên tai, cứ như là một bầy quạ kêu “cạp cạp” lại còn bay qua bay lại tiện thể cho vài phát phân chim lên đầu. Cô cứng đờ tại chỗ, gương mặt biến sắc từ đen sang trắng rồi lại từ trắng sang xanh, chả khác gì bảy sắc cầu vồng. Cô cảm giác như mình đã hóa đá rồi lại vỡ vụn thành cát, chỉ cần một cơn gió thu thổi đến là cuốn phăng tất cả đến một hạt bụi nhỏ nhoi cũng không còn.

Cô nheo khóe mắt quyết đoán ngắt điện thoại của Ngôn Mạch, sau đó cô thu lại con tim bị sét đánh toi bời nom nóp lo sợ gọi lại cho anh.

Ngôn Mạch đang trong thời gian nghỉ ngơi, anh đang trải nghiệm những cảm xúc của tình yêu, anh không hiểu sao tình yêu lại có thể khiến người ta thấy ngứa ngáy khó chịu trong lòng cứ như có hàng ngàn mũi kim chích vào tim mà vẫn không suy tính thiệt hơn, mặt khác lại giống mật ngọt chao trong chảo ngon lành thơm phức khiến người ta không chịu được chỉ muốn thử một miếng, anh nằm trên giường thất vọng thở dài một tiếng, anh yêu cô ấy thật rồi. Lăn qua lăn lại một lúc lâu trên giường, trong đầu anh ngập đầy hình ảnh của Thiên Trương mặc áo blouse trắng nhảy múa nghiêm túc khám bệnh cho anh, cuối cùng anh không thể chịu được nữa bèn gọi điện cho cô, thế mà lại bị gầm thanh gầm rú của sư tử Hà Đông hét thẳng vào tai trong điện thoại. Nhưng rất nhanh anh bình tĩnh trở lại, tự giới thiệu mình với cô. Sau đó đột nhiên chỉ nghe thấy những tiếng thở ngắn của cô, anh vẫn muốn nói thêm vài điều nhưng đầu dây bên kia chỉ còn lại là những âm thanh tút tút báo hiệu máy bận.

Chương 6

Bạch Thiên Trương đang hồi tưởng lại xem trong hai mươi năm qua cô có dùng mảnh khoe tàn nhẫn hay không, tại sao một việc đáng xấu hổ như vậy lại xảy ra với cô cơ chứ?

Cô thu hết can đảm gọi lại cho Ngôn Mạch, hình như anh vừa ngủ dậy, một giọng nói ngái ngủ uể oải lười biếng cất lên, nhưng lại là một giọng nói gợi cảm chết người. Từ trước đến giờ cô chưa từng nghe giọng nam nào lại quyến rũ hấp dẫn như vậy, cô bất giác nuốt nước miếng vào cổ họng. Mới vừa nãy là sư tử Hà Đông mẹ giờ lại trở thành một cô gái dịu dàng nhẹ nhàng, cô nhỏ giọng: “Ngôn, Ngôn Mạch, chào anh. Vừa nãy không phải là em cố tình nói thế với anh đâu... em đang sửa lại bài giảng, em không bị bệnh giang mai là bài giảng về bệnh giang mai, em thật sự không có bệnh giang mai mà chỉ có bệnh sùi mào gà thôi, à không, không phải mà là chỉ có bài giảng về bệnh sùi mào gà thôi...” Bạch Thiên Trương lú lẫm cuống quýt nói không đâu vào đâu, sau đó cô im bật, cô nghĩ tốt nhất là cô không nên nói gì nữa...

Đầu dây bên kia phát ra tiếng cười sảng khoái của anh, Thiên Trương buồn bã lắng nghe Ngôn Mạch cười cười an ủi: “Anh biết, anh biết, em không cần phải căng thẳng thế đâu, ha ha ha ha...”

Bạch Thiên Trương cảm lấy ống nghe đơn điệu buồn tẻ nói “Ừ”, rồi lại không biết nói gì.

Ngôn Mạch hình như cũng rất lúng túng, hắng giọng nói: “Bao giờ thì em thi?”

“Tuần sau em thi môn nội khoa, thi xong thì đến bệnh viện thực tập thêm một lần nữa, hai tuần sau mới thi môn tiếp theo, đến lúc đó em có thể vào Viêm Hoàng Kỳ Tích được rồi.”

Mắt Ngôn Mạch sáng rực lên như tia chớp, a ha, thực tập? Như vậy chẳng phải là anh lại có thể vào bệnh viện để gặp Thiên Trương sao? Anh phấn khích hỏi: “Tuần sau em đi thực tập ở khoa nào?”

“Khoa phụ sản.”

“...” Ngôn Mạch cứng đờ người, lát sau mới hoàn hồn trở lại, ỉu xìu dặn dò Thiên Trương vài câu, như phải chú ý giữ gìn sức khỏe, phải để mắt nghỉ ngơi, phải ăn cơm đúng giờ, v.v... rồi dập máy.

Bạch Thiên Trương thi xong rất thoải mái, trên đường về vừa đi vừa hát, về đến phòng cô liền bật máy tính vào ngay Viêm Hoàng Kỳ Tích. Vì vẫn là ban ngày nên gia tộc chẳng có ai, chỉ có Đỗ Khanh Cách cứ như là kẻ giàu có nhàn rỗi, lúc nào cũng thấy có mặt trong game.

[Riêng tư] Hợp Thức Hóa: Người đẹp, lâu rồi không gặp!

[Riêng tư] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Chào Tộc phó, ha ha.

[Riêng tư] Hợp Thúc Hóa: Ngôn thiếu có hỏi thăm muối không?

[Riêng tư] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Ừm, anh ấy có gọi điện cho muối một lần, nhưng hình như muối nói gì sai hay sao mà giọng anh ấy không được bình thường cho lắm, anh ấy đập máy rồi về sau không thấy gọi đến nữa.

[Riêng tư] Hợp Thúc Hóa: Thế hai người nói chuyện gì với nhau?

[Riêng tư] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Anh ấy hỏi muối thời gian thi cử thế nào, muối bảo anh ấy là đi thực tập xong là có thể vào Viêm Hoàng Kỳ Tích. Anh ấy hỏi muối đi thực tập ở khoa nào, muối trả lời là phụ khoa, sau đó thì anh ấy không vui nữa.

[Riêng tư] Hợp Thúc Hóa: ...

Đỗ Khanh Cách không biết nên phản ứng thế nào, cơ mặt giật giật cứng nhắc rồi nở ra một nụ cười.

[Riêng tư] Hợp Thúc Hóa: Người đẹp, thảo nào cậu ấy lại ủ rũ như vậy.

[Riêng tư] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: ???

[Riêng tư] Hợp Thúc Hóa: Ta nói thật với muối vậy, lần trước muối đi thực tập ở khoa tiêu hóa, có một bệnh nhân ngộ độc rượu muối còn nhớ không?

[Riêng tư] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Để muối nhớ xem, hình như muối có chút ấn tượng thì phải, người đó rất đẹp trai.

[Riêng tư] Hợp Thúc Hóa: Cậu ấy là Ngôn Mạch. Cậu ấy đã sớm điều tra thông tin của muối rồi, nhưng không biết theo đuổi muối thế nào. Thế nên lần trước biết muối đi ở thực tập ở khoa tiêu hóa mới ngốc nghếch dốc đầy rượu vào bụng mới bị ngộ độc rượu. Ngôn Mạch cũng dần vật nhiều lắm. May là lần này muối đi thực tập ở phụ khoa, nếu muối nói muối đi thực tập ở khoa chỉnh hình hoặc ngoại khoa không chừng cậu ấy nhất định gây tai nạn gãy chân gãy tay hoặc đại loại thế cũng nên. Haiz... sao tôi lại quen một người như thế cơ chứ...

Đỗ Khanh Cách tự thấy ăn năn hối hận nhưng Bạch Thiên Trương không nghe thấy, trong đầu cô hiện tại toàn là tin gây sốc đó, cô ngây người một hồi lâu, cuối cùng cũng có phản ứng, cô đỏ mặt, cô cảm nhận được cảm giác ngọt ngào đang trào dâng trong tim.

Dư San cứ như là một điệp viên, cô nhìn thấy mặt Thiên Trương đỏ lựng lên rất đáng ngờ, vẻ mặt gian xảo dựa sát cô: “Thiên Trương, cậu yêu trên mạng hả?”

Thiên Trương vẫn chưa định thần lại, gương mặt cô vẫn hiện lên vẻ say đắm tươi vui như kẻ đang yêu.

Dư San đau đớn nói: “Thiên Trương, sao cậu lại yêu trên mạng? Trên mạng đầy rẫy kẻ xấu, không biết bao cô gái chỉ vì đại đột mà phải ân hận đau khổ cả đời, sao cậu lại dễ dàng mắc lỗi như vậy, nếu đi gặp bạn trên mạng không chừng lại tiêu đấy...”

Thiên Trương chấp vá trong đầu những lời nói của Dư San, hờn dỗi: “Cậu mới ngốc ý, không phải vậy đâu!”

Dư San thở dài ngao ngán, trời xanh ơi, ánh mắt đó, sự hờn dỗi đó, giọng nói rên rỉ ẻo uột còn hơn cả diễn viên nữ trong AV⁽¹⁾ “ư ư a a ~” chắc chắn là cậu ấy đang yêu rồi, lại còn chối hừ. Không được! Dư San nắm chặt tay giận dữ: nhất quyết không để những tư tưởng cổ quái của đám sinh vật xấu xí chứa nhiều hoocmon nam tính đến từ sao Hỏa tàn phá giẫm đạp một bông hoa xinh đẹp tươi tắn như thế này được!

Trong thực tế những “tư tưởng cổ quái của đám sinh vật xấu xí chứa nhiều hoocmon nam tính đến từ sao Hỏa” giẫm đạp một bông hoa nhỏ hiện vẫn chưa có ác ý gì, nó vẫn đang tiếp tục dạo chơi trong thế giới trò chơi trên mạng đầy hoocmon nam tính.

Bạch Thiên Trương mở danh sách hảo hữu, lương tâm đột nhiên nghĩ tới tiểu đồ đệ tội nghiệp của mình, cô click chuột trái chọn trong danh sách hảo hữu nick name Uống Rượu Bên Suối xem cậu ấy tăng đến cấp bao nhiêu rồi.

Không xem thì lo lắng, mà xem xong thì Thiên Trương nghe thấy tiếng cằm cô trật khớp kêu rắc một tiếng giòn tan, cô cố sức dùng tay nắn lại cằm của mình: gì đây gì đây gì đây, người cấp 105 này là ai?!

Dường như để chứng minh cho sự nghi ngờ của Thiên Trương, Bùi Lăng Sơ lên mạng ngay lúc đó, lại còn gửi tin tức cho Bạch Thiên Trương: “Su phụ, cô online rồi à!”

Bạch Thiên Trương muốn khóc, “Đồ đệ, cậu thăng cấp nhanh quá đấy! Cậu tự cho mình là thần đấy à?”

Đằng sau máy tính Bùi Lăng Sơ xoa xoa đầu then thùng cười, “Su phụ, sau này tôi có thể đưa cô đi cùng rồi.”

Bạch Thiên Trương tức muốn ối máu, sư môn bất hạnh rồi sư môn bất hạnh rồi! Tại sao cậu ấy lại có thể phát ngôn một câu chỉ gà mắng chó nói cạnh nói khoe mình như vậy được nhỉ?

Như thế này có khác gì trò chế nhạo thầy không biết dạy đâu?

Nếu Bùi Lăng Sơ mà biết được suy nghĩ của Thiên Trương nhất định anh sẽ thề thốt anh không hề có ý đó mà rất thành ý.

Nhưng Thiên Trương đâu có biết, cô vẫn tức giận khó chịu hồi lâu, nhưng người tốt thì vẫn cứ là người tốt, cô vẫn lạc quan vui vẻ gửi một icon hình mặt cười: “Được thôi.”

Ngôn Mạch nhận được điện thoại của Đỗ Khanh Cách báo là Thiên Trương đang online, anh vui mừng phấn kích mở máy tính, nhiệt tình sôi nổi gõ hai chữ “bà xã” đã ấp ủ từ lâu, anh mở danh sách hảo hữu thì thấy: Thiên Trương Nhục Cốt Đầu hiện tại không online.

Bao nhiêu nhiệt huyết bùng cháy của Ngôn Mạch bị dội gáo nước lạnh đến chút cạn cũng không còn. Đỗ Khanh Cách cũng không lường trước được là Thiên Trương lại offline nhanh như vậy, liền vội vàng an ủi chàng trai đang tan nát cõi lòng: “Vừa rồi cô ấy vẫn còn ở đây mà, sao lại offline nhanh thế nhỉ.”

Ngôn Mạch cảm thấy chưa bao giờ mình mệt mỏi như lúc này, bao nhiêu nhiệt tình của anh bị núi băng ngàn năm bịt chặt đến một lỗ thông hơi nhỏ xíu cũng không có, nhưng nếu được như thế thì đã tốt. Đằng này vấn đề lại là đối phương căn bản không hề hay biết tâm ý của anh, thật sự tình cảm của anh dành cho cô như là nắm đấm nặng nghìn cân đâm vào đồng băng, ngay cả không khí thoát ra cũng không có.

Đỗ Khanh Cách cho rằng tất cả những người đang yêu đều luôn kêu ca phàn nàn phiền nhiễu nhưng lại đặc biệt thông cảm với Ngôn Mạch, bèn an ủi: “Tớ đã nói với cô ấy cậu chính là bệnh nhân ngộ độc rượu lần trước rồi, cậu đừng nên do dự ngập ngừng giậm chân tại chỗ như vậy nữa, cứ tiếp tục như thế không phải là phương pháp hay, hay là cậu thử mời cô ấy đi ăn hoặc là tương tự như vậy. Tớ lao tâm khổ tứ như thế này là vì ai cơ chứ, mọi lần cậu giới tán gái lắm cơ mà sao lần này lại cứ như một đứa trẻ mới lớn vậy.”

Ngôn Mạch đau khổ cười, chính vì thật sự yêu nên mới như thế, vì thật lòng yêu nên anh mới không muốn dùng những chiêu thức tán gái mà anh đã áp dụng với những cô gái khác, chính vì thế nên mới lúng túng bồn chồn lo lắng cứ như mới yêu lần đầu.

Nếu Ngôn Mạch lo lắng thì Bạch Thiên Trương lại rất bối rối. Vì cô nhận được tin nhắn hình như là do hội sinh viên gửi: “Tối nay 6 giờ 30, họp cán bộ sinh viên ở phòng họp liên chi đoàn, mời các trưởng ban có mặt đầy đủ.”

Thật ra Bạch Thiên Trương không phải lười mà là quá lười, ngoài thời gian lên lớp và ăn cơm thì ở những nơi khác dù chỉ là một khắc cô cũng không muốn ở lâu, chắc chắn cô sẽ về nhà ngồi trước máy tính đến mức có thể mọc cả nấm trên người. Nhưng cũng chính vì thế mà sinh viên trường y đa phần đều mất hết tế bào nghệ thuật, nên khi Thiên Trương múa một bài ở đêm văn nghệ chào mừng năm học mới cô không chỉ rất được ái mộ mà còn được chọn làm trưởng ban văn nghệ. Lần này thì ý định ở nhà của cô đã bị dập tắt hoàn toàn. Tất cả mọi chuyện lớn nhỏ của ban văn nghệ đều đến tay cô giải quyết, bao gồm dạ tiệc chào năm học mới, dạ tiệc Nguyên Đán, mười giọng ca hay nhất, cuộc thi MC, tiệc chia tay, v.v... và các hoạt động tương tự khác.

Việc nhiều như thế nhưng cô vẫn sắp xếp mọi việc đâu ra đấy thậm chí là rất hoàn hảo, nếu cần cô lại mang việc về ký túc xá âm thầm làm một mình, vì vậy ngoài việc mỗi tháng một lần phải tham dự cuộc họp các trưởng ban mà cô căm ghét ra thì cô thật sự rất có năng lực.

Bạch Thiên Trương thật sự rất căm ghét cuộc họp vừa khô khan vô vị lại không mang tính thực tế một chút nào, mỗi tháng cứ đến ngày này trưởng ban tổ chức thường nhận được điện thoại ngoài mong muốn của cô, nếu không bị cảm cúm thì cũng trật chân, không phải mặt nổi đầy mụn thì cũng đau dạ dày, nếu không thì là xin phép về nhà, hoặc bị giáo viên giữ lại, cô có quá nhiều lý do đến mức trưởng ban tổ chức cũng phải khâm phục, nên đến tháng này, Bùi Lăng Sơ kỳ vọng chờ đợi xem Bạch Thiên Trương sẽ lấy lý do gì, phải chăng là bị người ngoài hành tinh bắt cóc? Mà thực tế là Thiên Trương cũng đang đau đầu suy nghĩ về vấn đề này, hay là cô bảo rằng kỳ kinh nguyệt của cô và cuộc họp thường kỳ cùng một thời gian nhỉ, như vậy thì về sau cô không phải đau đầu suy nghĩ lý do xin vắng mặt nữa...

Lần trước cô làm loạn giữa cuộc họp với hội trưởng hội sinh viên nên cô không muốn tham gia nữa. Vì cô vắng mặt, nên phó ban văn nghệ thường phải thay cô đi dự hội họp hàng tháng, lần trước vì bị chỉ đích danh nên cô phải đi. Mỹ nhân khuê các Bạch Thiên Trương không thể không cam tâm tình nguyện đến họp đúng giờ. Ở cuộc họp, sau một hồi thao thao bất tuyệt không có trọng điểm Bạch Thiên Trương bị gọi tên.

“Bạch Thiên Trương, cậu là chủ tịch ban văn nghệ đúng không? Tại sao mỗi lần họp hội sinh viên cậu đều không tham gia?”

Thiên Trương nghĩ thật ra thì lỗi là do cô, thế nên cô đành cười nhạt hai tiếng rồi cúi gằm mặt xuống.

“Cậu là trưởng ban văn nghệ như thế đấy à, tôi thấy hình như cậu chỉ có chức danh hão. Chẳng phải cậu rất rảnh rồi đấy sao!” Thiên Trương nghĩ thầm trong bụng: đúng thế đúng thế, cậu mau cách chức tớ đi!

“Không biết có phải là cứ xinh đẹp thì có thể tùy tiện, cậu nhiều lần không đến, trưởng ban tổ chức không tìm cậu nói chuyện sao? Đàm Việt, có phải vì người ta là người đẹp nên cậu không nỡ la mắng?” Đàm Việt là trưởng ban tổ chức, nghe thấy thế thì mặt mũi tối sầm lại.

Bạch Thiên Trương luôn hiền lành không bao giờ so đo tranh cãi với người khác hoặc là cô lười tranh cãi với người khác. Vì vậy cô mặt dày và miễn cưỡng nỗ lực kéo dài đến hôm nay. Nhưng việc này giờ lại liên lụy đến người khác, hơn nữa nghe giọng điệu kỳ quặc khó hiểu của chủ tịch hội sinh viên cô lấy làm khó chịu. Cô ngẩng đầu, ánh mắt long sòng sọc vì tức giận càng làm tăng thêm vẻ đẹp hút hồn người khác của cô.

“Chủ tịch, có phải anh có ý kiến gì về tôi? Nếu có xin anh cứ nói thẳng chứ đừng trách móc người khác. Tôi thừa nhận không tham gia cuộc họp thường kỳ là lỗi của tôi, có điều chủ tịch cũng nên xem xét lại. Tôi nghĩ rằng, cuộc họp thường kỳ là phải tổng kết thành tích của các ban, tự kiểm điểm những thiếu sót, sau đó nêu ra điểm cần hội sinh viên giúp đỡ. Chứ không như anh, từ đầu đến cuối chỉ toàn nói những chuyện vô nghĩa sáo rỗng không có mục đích mà chẳng giải quyết được việc gì, như thế chỉ lãng phí thời gian và ngân sách của mọi người mà thôi! Còn nữa, tuy tôi không tham gia cuộc họp, nhưng mọi việc nội

bộ của ban văn nghệ tôi đều hoàn thành hết, chỉ là anh không nhìn thấy những lúc tôi lặng lẽ làm việc một mình thôi! Anh xem ban văn nghệ của chúng tôi đã làm hỏng buổi dạ tiệc nào của trường chưa? Ngoài ra, ở đây chỉ là trường học, chúng ta đều là sinh viên, theo nếp sống của xã hội tốt nhất là càng giảm thiểu đi thì càng tốt, anh đừng tưởng tôi không biết những chuyện bản thủ tồn tại trong hội sinh viên! Hôm nay tôi đã nói thẳng toẹt ra hết rồi, anh muốn xử lý tôi thế nào tùy ý.”

Nói xong Thiên Trương giận dữ bỏ đi, để lại phía sau là gương mặt kinh hoàng của trưởng ban tổ chức và khuôn mặt tái xanh tái dại của vị chủ tịch hội sinh viên. Từ đó, vị chủ tịch hội sinh viên - Mr.Right tuần tú, nhẹ nhàng, quan tâm xuất hiện vô số lần trong giấc mơ của rất nhiều thiếu nữ bị Bạch Thiên Trương đá không thương tiếc.

Cô hỏi Dư San: “Dư San, lần này nhất định phải tham dự cuộc họp à?”

Dư San cũng biết vụ cãi nhau của Thiên Trương với chủ tịch hội sinh viên, cô liếc mắt nhìn Thiên Trương một cái: “Sao cậu ngốc thế, hội sinh viên đã họp lại bầu ra chủ tịch mới còn gì. Giờ chủ tịch mới là Bùi Lăng Sơ rồi mà! Bùi Lăng Sơ đó! Anh ấy rất phù hợp với tất cả điều kiện là người tình trong mộng thiếu nữ thời nay! Ồi, trái tim tớ luôn hướng về anh ấy!” Trong mắt cô ánh lên tình yêu tha thiết, Bạch Thiên Trương ngán ngẩm, được thôi, nếu đã như vậy thì tôi nay nhất định phải đi.

Chương 7

Bùi Lăng Sơ quỳ xuống buộc dây giày, ngón tay dài mảnh khảnh thắt nút đẹp mắt xong rồi đứng dậy, cầm túi và chìa khóa chuẩn bị ra khỏi nhà. Đàm Việt run rẩy lo sợ nhìn nụ cười như buổi sớm mùa xuân đang nở trên khuôn mặt của Bùi Lăng Sơ: “Này người anh em, cuộc họp thường kỳ tối nay cậu không làm khó chúng tôi chứ?”

Với hai năm quen biết Bùi Lăng Sơ của Đàm Việt anh quá hiểu tính cách của vị tân chủ tịch hội sinh này, bình thường Bùi Lăng Sơ luôn lạnh lùng hờ hững với mọi thứ xung quanh, nếu hôm nào đột nhiên anh cười nghiêng nước nghiêng thành thì những người xung quanh chắc chắn sẽ cực kỳ đen đui, ví như vị chủ tịch hội sinh viên tiền nhiệm.

Bùi Lăng Sơ nho nhã đẩy gọng kính trên mũi, Đàm Việt thề rằng anh vừa nhìn thấy một ánh mắt khủng khiếp xẹt ngang qua. Không thể nhìn rõ ánh mắt của Bùi Lăng Sơ sau cặp mắt kính vì thế Đàm Việt càng cảm thấy lo sợ kinh hãi, vội vàng cầm túi ra khỏi nhà cùng Bùi Lăng Sơ.

Bạch Thiên Trương chán nản ngồi cứng ngắc vẽ linh tinh ở chỗ ngồi của mình chờ đến giờ họp mãi mê theo đuổi những suy nghĩ viển vông mơ mộng không đúng lúc. Cô bị những tiếng reo hò âm ỉ của đám nữ sinh xung quanh lôi về thực tại, ngơ ngàng nhìn xung quanh, lúc đó cô mới phát hiện khuôn mặt của đám nữ sinh ấy ai ai cũng đều đổ lụng một cách không bình thường rồi lại cả gan nuốt nước bọt nhìn chăm chăm về một hướng. Cô còn chưa kịp nhận thức gì thì ngơ ngác hòa theo đám nữ sinh YY như hùm như sói hướng ánh mắt nhìn về phía đó thì nhìn thấy đối tượng YY trong mơ của đám nữ sinh: anh ta mặc một chiếc áo khoác dài màu be ôm vào người được cắt may cẩn thận, lông mày rậm thanh tú, sống mũi dọc dừa thẳng tắp, đôi môi mỏng cười mà như không cười, trên sống mũi thanh cao đó là một cặp mắt kính có viền vàng nhẹ xung quanh, tất cả cùng nhau góp phần toát lên khí chất thanh cao sang trọng.

Được thôi, nhìn cũng được đây nhưng đây không phải là điều quan trọng, quan trọng là vị tân chủ tịch hội sinh viên này đừng gây ám ức gì cho cô. Cô nghĩ thầm trong bụng như vậy lại càng nỗ lực thu người lại trên ghế, cố gắng hạn chế sự tồn tại của mình xuống mức thấp nhất.

Ánh mắt sắc bén của Bùi Lăng Sơ rất nhanh bắt được ánh mắt mơ màng của một cô gái đang ngồi trên ghế với một tư thế rất kỳ quặc, nụ cười nở trên môi rất rõ, chắc cô ấy cũng nhận thức được, dù cô có cố gắng làm mờ đi sự tồn tại của mình nhưng cô sinh ra là để làm tâm điểm cơ mà. Anh lấy tay gõ gõ lên mặt bàn được làm bằng gỗ lim, bắt đầu: “Chào tất cả mọi người, tôi là Bùi Lăng Sơ, tôi rất may mắn được chọn làm tân chủ tịch hội sinh viên, vì kinh nghiệm còn non kém nên rất mong mọi người giúp đỡ. Tiếp theo, tôi muốn làm quen với các trưởng ban, mời mọi người lần lượt tự giới thiệu sơ qua về bản thân được chứ?”

Khi đến lượt Bạch Thiên Trương thì cô đã gật gù sắp ngủ. Lý do chẳng có gì, màn tự giới

thiệu bản thân đơn giản như thế mà lại bị bóp méo biến thành chuyện xem mặt khô khan, chỉ thiếu điều cô nàng trưởng ban tâm địa đen tối kia đưa luôn sổ hộ khẩu gia đình cho anh ta. Khi cô ta kết thúc màn giới thiệu thao thao bất tuyệt về sở thích của mình, Bạch Thiên Trương cuối cùng cũng có cơ hội được nói, gương mặt cô không chút biểu cảm, ánh mắt trống rỗng vô hồn, lơ là chú ý, khô khan đọc: “Chào mọi người, tôi là Bạch Thiên Trương, trưởng ban văn nghệ.” Đọc xong cô liền ngồi xuống. Vị tân chủ tịch hội sinh viên từ nãy đến giờ nhẹ nhàng lắng nghe phần tự giới thiệu của cấp dưới, đột nhiên phát biểu: “Cô là Bạch Thiên Trương? Tôi rất ấn tượng với màn văn nghệ dạ hội “Ấn tượng trường học” lần trước của cô, hy vọng sau này có dịp hợp tác cùng nhau.”

Bạch Thiên Trương tỉnh cả ngủ vì câu nói đó, cô thề là mình đã nhìn thấy trên khoe môi người đó một nụ cười ác ý, đồng thời cô cũng nhận được ánh mắt đồng tình của Đàm Việt. Cơ hội hợp tác? Anh ta nghĩ rằng mình đang đàm phán hợp đồng sao? Một mặt cô chửi thầm trong bụng một mặt ngoan ngoãn như chú chó con gật đầu cười khan với Bùi Lăng Sơ rồi ngồi xuống.

Màn giới thiệu chào hỏi vẫn tiếp tục, ánh mắt của cô và Đàm Việt chạm nhau trong không trung âm thầm truyền đạt thông tin cho nhau. Đàm Việt thấy ánh mắt của Thiên Trương giống với ánh mắt trong những bức ảnh được gắn lên bia mộ thì trong anh dấy lên một mối thương cảm xót xa: “Người đẹp, cô khiến cậu ta cười như vậy thì cô chết chắc rồi. Có phải cô từng gây thù chuốc oán gì với cậu ta không?”

Bạch Thiên Trương mở to đôi mắt đầy nước, chớp mắt điên cuồng để thể hiện mình bất hạnh: “Không có đâu, tôi có quen anh ta đâu.” Đây là sự thật, khả năng ngồi lì trong nhà của Bạch Thiên Trương trước nay chưa từng có ai biết và sau này cũng không có nốt, trừ Đàm Việt vì mấy lần xin nghỉ nên cô mới quen, chứ cô không quen với người khác lớp, khoa khác hay trường khác.

Bùi Lăng Sơ lơ đãng nghe lời giới thiệu của mọi người, mắt nhìn sang phía cô gái đối diện mà Đàm Việt đang liếc mắt nhìn, thật không may đúng lúc cô chớp chớp mắt ra vẻ vô tội, Bùi Lăng Sơ có phần lo sợ mắt cô sẽ bị lòi ra khỏi tròng vì cố căng quá sức, anh cười nhạt: tình cảm giữa cô ấy và Đàm Việt có vẻ rất tốt!

Đôi mắt đang mở to của Bạch Thiên Trương bị ánh mắt sắc lạnh đằng đằng sát khí của Bùi Lăng Sơ kích động, nhất thời sợ ý quả nhiên mắt cô máy liên tục, thôi xong! Cô vội vàng cuống quýt che mắt chỉ muốn chui xuống dưới gầm bàn, dù mắt không nhìn thấy gì nhưng bên tai lại văng vẳng tiếng cười của người đó rất rõ ràng, cứ tiếp tục thế này, đến Thiên Trương cũng bắt đầu nghi ngờ có phải cô đã từng giết cả nhà anh ta hay không.

Cuối cùng thì cuộc họp thường kỳ căng thẳng dữ dội như bão táp cũng đã kết thúc, Thiên Trương nhảy ra khỏi ghế chuẩn bị ra về thì Bùi Lăng Sơ chậm rãi gọi cô lại: “Bạch Thiên Trương, cô ở lại một chút, tôi có chuyện muốn bàn với cô!”

Bạch Thiên Trương cười thầm: vớ vẩn, có chuyện gì cơ chứ. Cô nghĩ chuồn là thượng sách bèn đi nhanh hơn. Không biết tại sao mà âm thanh đó cứ như âm hồn bắt tán theo cô

mãi không thôi mà lại còn có xu thế tăng âm lượng nữa chứ: “Bạch Thiên Trương!”

Bạch Thiên Trương vờ như không nghe thấy, cố tình đi thẳng, nhưng cô lại bị người đi bên cạnh giữ lại: “Bạch Thiên Trương, chủ tịch gọi cậu kìa!”

Cô miễn cưỡng dừng bước, quay lại nhìn Bùi Lăng Sơ đang từ từ tiến về phía cô: “Chủ tịch, có chuyện gì vậy?”

Bùi Lăng Sơ đẩy nhẹ gọng kính, mắt kính xoẹt qua một luồng ánh sáng trắng: “Bạch Thiên Trương, chúng ta cùng khóa gọi chủ tịch thì nghe xa lạ quá. Cô cứ gọi tôi là Bùi Lăng Sơ. Chuyện là thế này, một nhóm sinh viên năm nhất muốn thành lập ban nhạc của trường, như vậy sau này trường có tổ chức dạ tiệc gì cũng không cần bỏ tiền ra thuê ban nhạc bên ngoài đến biểu diễn. Họ đã nói chuyện qua với tôi, tôi nghĩ rằng đây là một lời đề nghị không tồi, nên muốn bàn luận thêm với cô để lập nên một ban nhạc.”

Bạch Thiên Trương tán thành cả hai chân hai tay, nhưng... “Với tôi sao? Ý anh là với tôi?”

“Ừ, vì việc này không chỉ liên quan đến ban văn nghệ mà còn liên quan đến công việc của các ban khác nên tôi định tham gia cùng, sao, có gì không thỏa đáng à?”

Thiên Trương méo mặt, dưới ánh sáng mờ ảo của đèn gương mặt của Bùi Lăng Sơ sao mà giống gương mặt của kẻ hại nước hại dân đến thế - nhưng là một gương mặt rất điển trai khiến Thiên Trương càng thêm lo sợ. Theo sở thích của Bạch Thiên Trương mà nói, với một người nghiện ngập các loại tiểu tuyết tình cảm suốt từ cổ đại cho đến hiện đại như Bạch Thiên Trương, cuối cùng cô cũng đúc rút ra được một mẫu hình tượng nam chính điển hình. Cô cân nhắc rất kỹ lưỡng, cô cảm thấy thích mẫu đàn ông có vẻ ngoài hiền lành ngây thơ vô tội nhưng bên trong lại ẩn chứa một tâm hồn đen tối, từ đó cô cũng trở thành một cô nàng có bụng dạ đen tối. Dựa vào quy luật của những kẻ bụng dạ đen tối, vẻ ngoài càng nho nhã phóng khoáng thì tâm địa càng tối tăm hiểm ác, mà mức độ đen tối được so sánh với độ trắng của gương mặt. Cô vẫn về cầm nhìn kỹ gương mặt trắng trẻo của Bùi Lăng Sơ, trắng như thế này chắc chắn bụng dạ rất đen tối! Đúng lúc đó Bùi Lăng Sơ lại dịu dàng cười với Bạch Thiên Trương, suýt tý nữa thì cô nhảy bắn lên, như thế này như thế này! Đằng sau nụ cười này chắc chắn là một cái bụng chứa đầy nước xấu xa! Cô thích bụng dạ đen tối, không sai chút nào, nhưng cũng như các bậc phụ huynh không thích con mình giống như cậu bé bút chì Shin⁽¹⁾, loại người nham hiểm như anh cũng chỉ nên xuất hiện trong tiểu thuyết mà thôi!

Cô mấp máy môi như đang muốn tìm cơ thoái thác thì người nào đó đã nói: “Ừm, tôi thấy cô cũng không có ý kiến phản đối gì. Vậy thì quyết như vậy đi, ban tuyên truyền sẽ thiết kế quảng cáo và đi dán chúng, cuộc họp buổi tối Chủ nhật này sẽ có phỏng vấn, lúc đó tôi hy vọng cô sẽ tham gia.” Anh nói đến đây thì đến cổng ký túc xá của Thiên Trương, “Cô vào đi. Tối Chủ nhật nhớ đừng quên đấy.”

Bạch Thiên Trương ngán ngẩm, hồn bay phách lạc vào ký túc xá. Bùi Lăng Sơ nở một nụ

cười nham hiểm như một con hồ ly chiến thắng kẻ địch, ve vẩy cái đuôi mượt mà xinh đẹp ung dung bước đi. Bạch Thiên Trương, Thiên Trương Nhục Cốt Đầu, sinh viên y khoa - đáng ra anh phải sớm đoán ra mới phải?

Trong khoảng thời gian Bạch Thiên Trương không vào trò chơi Bụi Lắng Sợ hạ quyết tâm vùng tiền trong Viêm Hoàng Kỳ Tích, anh liên tục nạp tiền vào trò chơi thế nên chỉ trong vòng nửa tháng anh đã làm nên kỳ tích tăng liên tiếp 45 cấp, anh cũng chẳng hiểu tại sao mình lại không thể nào không chế được bản thân, anh chỉ ghét cảm giác bị cô đối đãi như một tên đồ đệ, ghét cảm giác không cùng một thế giới với cô.

Khi đạt cấp cao thì tự nhiên có nhiều gia tộc lôi kéo, anh chẳng còn cách nào khác là vào đại một gia tộc nào đó, hôm đó lại vừa đúng lúc gia tộc hành quân, mọi người quá buồn chán bèn tán gẫu với nhau, anh hùng không thoát khỏi ải mỹ nhân, đàn ông muôn đời chỉ thích bàn tán về đàn bà, nhất là những câu chuyện xoay quanh Thiên Trương Nhục Cốt Đầu, có người nói hình như Thiên Trương Nhục Cốt Đầu là sinh viên trường y.

Lúc đó trái tim của Bụi Lắng Sợ tự nhiên đập nhanh khủng khiếp, cái cảm giác nhói lên trong tim rất xa lạ với anh, nhưng anh không thấy ghét nó. Anh nghĩ đến cô nàng hoa khôi Bạch Thiên Trương có một không hai trong trường, trong anh chợt dấy lên một tia hy vọng mong manh. Anh không cần phải tìm hiểu sâu về Bạch Thiên Trương, bởi tự nhiên sẽ có những anh chàng yêu thích cô theo đuổi cô sẽ cập nhập thông tin về cô cho anh, sự phán đoán của anh đã được thực tế chứng minh, quả nhiên không sai chút nào, cô cũng chơi Viêm Hoàng Kỳ Tích.

Tiếp đó lại xảy ra vụ bầu chọn tân chủ tịch hội sinh viên. Ở khoảnh khắc anh ngồi đối diện với Bạch Thiên Trương, trí nhớ của anh như bừng tỉnh những mảnh ghép rời rạc mờ hồ trong đầu anh giờ lại hiện lên rất rõ ràng rành mạch. Đó là vào khoảng một tháng trước, anh đứng trước cửa phòng họp hội sinh viên chờ Đàm Việt để đi bơi, trong lúc đang chán nản vì chờ đợi thì anh nghe thấy trong phòng vọng ra giọng nói trong trẻo nhưng đầy bản lĩnh của một cô gái. Đúng lúc đó, qua cửa sổ, dưới sự phản chiếu của ánh đèn, anh nhìn thấy cô hai má ửng hồng lên vì tức giận, đôi mắt thông minh linh động dưới hàng lông mày lá liễu nhíu lại, gương mặt đó dường như càng xinh đẹp hơn dưới sự phản chiếu mờ ảo của ánh đèn trực tiếp đánh thẳng vào con tim không chút phòng vệ của anh. Gương mặt trong ký ức của anh giờ chỉ ngồi cách anh chưa đầy một mét, Bụi Lắng Sợ nở một nụ cười hàm ý sâu xa rồi anh lại nhìn thấy ánh mắt hoảng sợ của cô thì nụ cười của anh lại càng hàm ý hơn.

Bản tính của Bạch Thiên Trương rất lạc quan tích cực hoặc cũng có thể gọi cô là kẻ không tim không phổi. Tóm lại cô làm công tác thông suốt tư tưởng rất nhanh, vui vẻ vào Viêm Hoàng Kỳ Tích.

Cô vừa mới vào đã nhận được lời mời tổ đội của Vũ Thoa Phong Lạp, Bạch Thiên Trương vào tổ đội thì nhìn thấy đã đủ năm người, đủ bốn chức nghiệp chỉ còn thiếu mỗi vu sư, cô vào là vừa đủ.

[Đội ngũ] Vũ Thoa Phong Lạp: Thiên Trương muội đến chỗ Côn Luân Chân Nhất Trương Lão cùng làm phụ bản Nghịch Thủy Đình đi.

[Đội ngũ] Thấy Chết Không Cứu: Chị dâu, chào buổi tối.

[Đội ngũ] Tinh Dậy Vợ Đâu Mất: A ha, ngày nào cũng tổ đội cùng với đám con trai các cậu tôi ngán lên tận cổ rồi, may mà cuối cùng cũng xuất hiện một nàng mỹ nhân.

[Đội ngũ] Hợp Thức Hóa: Thiên Trương đến rồi à.

[Đội ngũ] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Chào mọi người.

Vì vội vàng nên Thiên Trương không kịp chuẩn bị thuốc tăng trạng thái PK, trực tiếp đến chỗ Côn Luân Chân Nhất Trương Lão. Ngôn Mạch thấy người đã đến đủ liền đối thoại với NPC để vào Nghịch Thủy Đình.

Chương 8

Trên trang chủ của Viêm Hoàng Kỳ Tích có viết chỉ cần người chơi đạt cấp 101 là có thể vào Nghịch Thủy Đình. Nhưng khi một nhóm người chơi hăng máu hùng hổ xông vào phụ bản chưa qua được ải đầu tiên đã bị giết banh xác nằm phơi thây trông rất thảm thương tui nhục rồi được truyền tông đưa về thành, sau đó vào trang chủ chửi rửa là game lừa đảo dài đến mức có thể quấn một vòng quanh Trái Đất rồi thất thêm một cái nợ nữa vẫn đủ. Có kinh qua rồi mới biết, thế nên phụ bản Nghịch Thủy Đình về sau chỉ có người chơi cấp 110 trở lên tổ đội vào mà thôi.

Thiên Trương lần đầu vào phụ bản này, nên sau khi họ được Trưởng Lão truyền tông đến Cung điện âm u, cô mù mờ không biết làm gì, Thấy Chết Không Cứu tăng công kích và phòng ngự cho các thành viên trong đội, Ngôn Mạch không vội vàng nhận nhiệm vụ như trước đây mà chịu khó hướng dẫn Thiên Trương.

[Đội ngũ] Vũ Thoa Phong Lạp: Thiên Trương, muội hãy mở tu ma và nhân đôi kinh nghiệm trước, đợi lát nữa ta sẽ lên đài phía trước chạm vào cột trụ vận mệnh, hệ thống sẽ ngẫu nhiên đưa ra năm con quái vật, muội theo mọi người thấy Mục sư xuất hiện thì giết ngay, cẩn thận nhé.

[Đội ngũ] Thấy Chết Không Cứu: Lão đại, sao lần đầu tiên tôi vào anh không chỉ bảo tận tình như thế mà hùng hổ đưa tôi đi luôn hại tôi chớp mắt cái đã biến thành cái thây ma, mà cũng không biết cái thân thể trai tân quý giá của tôi có bị tên BOSS kia cưỡng đoạt hay không nữa...

[Đội ngũ] Vũ Thoa Phong Lạp: Cậu còn nói thêm một câu nữa thì dẫn đội.

[Đội ngũ] Thấy Chết Không Cứu: Tôi ngậm miệng ngay đây.

Đến cấp 101 khi tu nghiệm Thần Ma, người chơi mỗi tuần đều có thời gian nhất định mở trạng thái Thần Ma, khi đó sẽ xuất hiện hiệu ứng ánh sáng đặc biệt, sau lưng tu thần có một vòng hào quang lấp lánh ánh vàng như Tây Thiên Phật Tổ, ngược lại sau lưng tu Ma sẽ có hiệu ứng ánh sáng màu tím đầy tà khí, hiệu ứng ánh sáng càng đẹp càng lớn thì cấp càng cao. Khi ở trạng thái Thần Ma, không những lực công kích và phòng ngự tăng cao mà còn có một vài kỹ năng cường hóa và kỹ năng đặc biệt cộng bằng điểm Thần Ma tu nghiệm.

Bạch Thiên Trương nghe làm theo lời Ngôn Mạch liền mở trạng thái Ma đạo, vì tu nghiệm mới đạt cấp 1 nên vòng hào quang chỉ như một cái mai rùa nằm trên lưng lạc đà sau lưng nữ vu sư trông rất thảm hại, nhưng Thiên Trương lại rất hưng phấn. Ở phía trước Vũ Thoa Phong Lạp đã gọi được năm con quái thú, những người khác rất thuận thực dùng công năng tập thể tấn công quái, Bạch Thiên Trương cũng vội vàng tung ra một làn sương độc, năm con BOSS bị tiêu diệt rất nhanh.

Hệ thống hiện ra một lời nhắc nhở: Người đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ giết quái, hệ thống tặng người phần thưởng 35 cái Triệu Hoán Phù và 100.000 điểm kinh nghiệm.

[Đội ngũ] Vũ Thoa Phong Lạp: Thiên Trương, Triệu Hoán Phù dùng để gọi NPC đánh quái cùng chúng ta, muội hãy giữ lấy sau này đến lúc cần dùng đến ta sẽ bảo muội.

[Đội ngũ] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Vâng, muội hiểu rồi.

Bạch Thiên Trương có chút sùng bái Vũ Thoa Phong Lạp, đúng là đại thần có khác, quả nhiên anh là một người chỉ huy tài trí thông minh, nhờ sự chỉ đạo tài tình của Ngôn Mạch mà mọi người cùng qua ải thứ ba rất dễ dàng nhanh chóng.

Nhưng sở dĩ gọi là Nghịch Thủy Đình bởi vì nơi đó cực kỳ biến thái, đoạn đường tiếp theo phải đi cần hết sức cẩn thận khi đi qua hòn đá có hình dáng kỳ dị màu sắc sặc sỡ, không được kinh động đánh thức những sinh vật viễn cổ đang ngủ say trong đó, lại còn phải tránh màn sương trắng phun ra từ những bức tượng đầu rồng uy mãnh. Với cấp độ như Bạch Thiên Trương làn sương trắng đó có thể giết chết cô ngay tức khắc. Kỹ năng cấp 100 của Mục sư có thể tàng hình để đi qua; Chiến sĩ vốn là Tanker nên khả năng phòng ngự cao; Pháp sư thì có kỹ năng Huyền Ảnh Di Hình, có thể trong chốc lát di chuyển về phía đối diện; chỉ có Vu sư là hết sức khó khăn.

Năm người dừng lại ở giao lộ bàn bạc kế sách.

[Đội ngũ] Thấy Chết Không Cứu: Để tôi đi trước, khi chị dâu đi qua tôi sẽ bơm máu liên tục, được không?

[Đội ngũ] Hợp Thức Hóa: E là không được, Thiên Trương có thể bị chết, cậu sẽ không thể bơm máu kịp.

[Đội ngũ] Tinh Dậy Vợ Dâu Mất: Nếu bị chết, dùng hồng dược hồi phục tức thì cũng không kịp.

[Đội ngũ] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Muội làm liên lụy mọi người rồi.

[Đội ngũ] Thấy Chết Không Cứu: Chị dâu nói gì thế kia? Như vậy chẳng phải chị dâu xem chúng tôi là người ngoài sao!

[Đội ngũ] Hợp Thức Hóa: Thiên Trương không có chuyện gì đâu, đừng bận tâm làm gì.

Thiên Trương nhìn thấy câu trả lời của mọi người thì thấy rất ấm áp trong lòng, đột nhiên cô nhận được một yêu cầu ôm, là của Vũ Thoa Phong Lạp gửi đến. Sau lưng vị Chiến sĩ anh tú kia dắt thanh Diệt Thiên Trảm, anh đang mở rộng vòng tay đón cô vào lòng. Cô ngây người một lúc nhưng rồi cũng chọn đồng ý, đại thần thì dù trong tình thế nào vẫn là đại thần, anh thường có những hành động không ai ngờ tới trong những thời khắc không liên quan, ví dụ như tán tỉnh cô ở trong phụ bản âm u này...

Vũ Thoa Phong Lạp ôm Thiên Trương Nhục Cốt Đầu vào lòng, ra lệnh.

[Đội ngũ] Vũ Thoa Phong Lạp: Tôi sẽ ôm Thiên Trương đi qua đó, như vậy tôi sẽ nhận tất cả các đòn tấn công của nó, Thấy Chết Không Cứu nhớ bơm máu.

Mọi người đều gật gù thán phục sự tài trí của Ngôn Mạch, sự biến ảo trong trò chơi thiết lập như thế này chắc là tạo cơ hội cho anh hùng cứu mỹ nhân, khi hai người ôm nhau, nhân vật nữ sẽ không bị thương mà thay vào đó nhân vật nam sẽ nhận tất cả các đòn tấn công của quái. Nhưng trong lúc ôm nhau thì không được tăng tốc độ di chuyển mà chỉ có thể di chuyển với tốc độ chậm, tốc độ di chuyển càng chậm thì thời gian bị tấn công càng dài, thì càng dễ chết vì thế mới cần Mục sư tăng máu để đề phòng.

Thiên Trương Nhục Cốt Đầu qua giao lộ trong vòng tay ấm áp của Vũ Thoa Phong Lạp, khi anh buông Thiên Trương ra cô từ từ ngẩng đầu nghiêng 45 độ mắt long lanh mang vẻ bi thương nhìn Vũ Thoa Phong Lạp, anh cũng cúi đầu xuống nhìn cô, trong con ngươi hiện ra đủ loại màu sắc sắc sỡ - bạn đừng hiểu nhầm, tuyệt đối không phải do hai người ngồi sau màn hình máy tính thể hiện cảnh biệt ly sến sượng như vậy đâu mà chẳng qua là do trò chơi thiết lập trạng thái tình cảm của các đôi tình nhân để tăng phần hứng khởi cho người chơi, Thiên Trương biết điều đó nhưng vẫn rất vui, cô cười thầm trong bụng.

Đến ả thứ tư, sau khi đội trưởng nhận nhiệm vụ, hệ thống sẽ tặng mỗi người Thám Bảo La Bàn. Người chơi chỉ cần không ngừng dùng chuột phải click vào Thám Bảo La Bàn, sẽ tìm được bảo bối Triệu Hoán Phù. Có thể Thám Bảo ở đây mười phút, nhìn thì có vẻ đơn giản nhưng hệ thống sẽ ngẫu nhiên thả quái tinh anh để phá rối người chơi, vì thế có rất nhiều người chơi bỏ mạng tại đây.

[Đội ngũ] Vũ Thoa Phong Lạp: Thiên Trương, muội thấy Thám Bảo La Bàn chưa?

[Đội ngũ] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Muội nhìn thấy rồi.

[Đội ngũ] Vũ Thoa Phong Lạp: Kéo La Bàn vào ô đầu tiên của thanh phím tắt sau đó nhấn phím tự động, hệ thống sẽ tự động Thám Bảo.

Thiên Trương liền làm theo, sau đó cô bị Vũ Thoa Phong Lạp đưa tới góc bức tường, lần này Ngôn Mạch không nói trong đội ngũ mà gửi trò chuyện riêng tư cho Bạch Thiên Trương: “Nương tử, muội đứng đó đừng di chuyển, đợi hệ thống thả quái ra phụ quân ta sẽ giải quyết chúng, mọi chuyện cứ để ta lo muội không phải bận tâm.” Thiên Trương cảm thấy rung động tận đáy lòng, cô thậm chí còn cảm nhận tiếng nước chảy nhẹ nhàng êm ái.

Chỉ mới thăm dò một La Bàn mà quả nhiên đã có ngay một con quái thú tinh anh từ trên trời hạ xuống chỗ Thiên Trương, cô mím môi đứng nhìn con quái thú người đầy màu sắc chạy nhảy lung tung nghĩ bụng: “Bà mày đã trốn đến góc tường này chỉ thiếu điều bò hẳn lên tường mà mày vẫn tìm thấy sao?” Cô đang định đánh quái thì thanh Diệt Thiên Trảm của Vũ Thoa Phong Lạp ở bên cạnh lóe lên ánh sáng đỏ, cột máu của tinh anh quái giảm xuống một nửa, anh vung kiếm thêm lần nữa tiêu diệt gọn con quái sắc sỡ. Sau đó

tiếp tục xuất hiện thêm mấy con quái, tất cả đều chết banh xác dưới lưỡi kiếm hung hăng Diệt Thiên Trảm. Bạch Thiên Trương không thể không thừa nhận là Vũ Thoa Phong Lạp rất giỏi.

Vượt qua được ải này là đến nơi sâu nhất trong cung điện.

[Đội ngũ] Vũ Thoa Phong Lạp: Mọi người hãy đến chỗ NPC, một nửa phù đôi lấy quân, một nửa để lại. Thiên Trương, không cần đổi quân khác, chỉ cần chọn tỉ lệ đôi 3:1 Pháp sư và mục sư là được, sau khi đổi xong thì cùng mọi người đến chỗ năm cột trụ vận mệnh rồi thả quân đã đổi ra sau đó muội hãy trốn đi thật xa.

Thiên Trương lại một lần nữa làm theo lời Ngôn Mạch, cô cùng với Thấy Chết Không Cứu, Hợp Thúc Hóa, Tinh Dây Vớ Đầu Mất đến chỗ năm cột trụ sinh mệnh, cô thả quân ra, Hợp Thúc Hóa nói trong đội ngũ “OK” thì ở bên đó Vũ Thoa Phong Lạp bắt đầu nhận nhiệm vụ, từ bốn phía cột trụ thả ra một con BOSS hỏa thần và một đám tinh anh quái công kích và phòng ngự rất kì dị. Bạch Thiên Trương ngây người đứng im tại chỗ, con quái này chiếm một phần ba toàn bộ màn hình máy tính, thật đúng là đầu đội trời chân đạp đất. Cô vừa kêu than vừa nghi ngờ trình độ thiết kế đồ họa của trò chơi này, con BOSS này thật quá xấu xí, không hề có một chút tính thẩm mỹ nào!

Tinh Dây Vớ Đầu Mất và Hợp Thúc Hóa đều đứng từ xa công kích quái, Thấy Chết Không Cứu thì làm công tác hỗ trợ, anh liên tục tiếp máu cho các thành viên trong đội. Vũ Thoa Phong Lạp từ xa giáng một đao mạnh mẽ như bão táp lên con quái thú và trong chớp mắt đã tiến lại cạnh nó, tham gia chiến đấu. Con BOSS không mấy duyên dáng này sẽ dựa vào lực công kích của người chơi để phán đoán ai là “kẻ bỏ đi” sau đó nó sẽ tấn công người chơi đó. Bạch Thiên Trương chỉ cảm thấy hoa mắt chóng mặt, cô không phân biệt nổi đâu là người chơi đâu là quái, cô tung ra một chiêu thức của Vu sư làm giảm phòng ngự và công kích của BOSS khiến con BOSS điên tiết, thêm nữa cô lại chính là “kẻ bỏ đi” trong năm người, BOSS đại nhân đột ngột tiến đến cạnh cô, Bạch Thiên Trương không kịp phản ứng gì thì trên màn hình đột nhiên xuất hiện phím phức sinh kèm theo một âm thanh báo hiệu tử vong ầm ầm vang lên.

[Đội ngũ] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Cứu cứu cứu cứu cứu...

Thấy Chết Không Cứu nhìn thấy Thiên Trương chết bèn chạy đến bên cô dùng hoán hồn thuật, nhưng không hiểu sao trong sáu giây dùng phép đều bị quái công kích làm gián đoạn, Hợp Thúc Hóa thấy vậy bèn tung ra mấy lần bạo kích giết chết đám quái xung quanh Thấy Chết Không Cứu do vậy lượng máu của anh cũng bị giảm đi. Nhìn thấy đội ngũ gặp tình huống nguy hiểm, Vũ Thoa Phong Lạp không chấp nhận thất bại nhục nhã, bèn thu hút tất cả nô khí của con quái về phía mình, Thấy Chết Không Cứu bèn tranh thủ thời cơ cứu Bạch Thiên Trương và tăng máu cho Hợp Thúc Hóa, rồi lại tiếp thêm máu cho Vũ Thoa Phong Lạp đang bị đám quái bao vây, cuối cùng thì tất cả cũng vượt qua được tình thế nguy hiểm.

Cột máu của tên BOSS dần dần tụt xuống đến hết, đến phút cuối nó gầm lên một tiếng

long trời lở đất rồi ngã xuống, Vũ Thoa Phong Lạp nhanh chóng nhặt đạo cụ và trang bị rớt ra từ người con quái, lúc anh chuẩn bị chia chiến lợi phẩm cho mọi người trong đội ngũ mới phát hiện ra thiếu mất một người.

[Đội ngũ] Hợp Thức Hóa: Không nhìn thấy Tinh Dây Vợt Đâu Mất cả?

[Đội ngũ] Thấy Chết Không Cứu: Vừa nãy cậu ấy còn ở đây mà!

[Đội ngũ] Tinh Dây Vợt Đâu Mất: A! Mọi người vẫn còn ở trong đội ngũ sao?! Rất tốt rất tốt, tôi ở trong thành chờ mọi người chiến thắng trở về!

[Đội ngũ] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: ...

[Đội ngũ] Thấy Chết Không Cứu: Khốn khiếp! Ông đây xem tý nữa là phải bỏ mạng nơi chiến trường! Thế mà cậu lại bỏ chạy như thế à!

[Đội ngũ] Hợp Thức Hóa: Cậu chẳng có chút nghĩa khí gì!

Ngôn Mạch cảm thấy mất mặt với đám tiểu tử này nên âm thầm chia trang bị sau đó nhanh nhẹn đá thẳng ba gã con trai kia, thấy thế Thiên Trương kinh hồn bạt vía, vừa nãy cô định chủ động rời đội ngũ để giữ chút thể diện còn lại, trong chớp mắt Ngôn Mạch đã đưa cô rời phụ bản lên núi Côn Luân. Bạch Thiên Trương bị biến mây cuộn cuộn trước mặt hợp hồn, cô nghĩ thầm trong bụng: trong trò chơi này tuy đồ họa hình tượng BOSS cần phải được cải thiện nhưng phong cảnh thì đẹp miễn chê!

Thấy cô vẫn chưa hoàn hồn, Ngôn Mạch lại đưa cô đến đáy biển Nam Hải.

[Đội ngũ] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: A! Dưới đáy biển còn có một hoàng cung này! Thế mà từ trước đến nay muội không hề hay biết!

[Đội ngũ] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Trời ơi! San hô ở đây thật là đẹp!

[Đội ngũ] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Woa ha ha ha! Huynh xem con rùa này này!

Đằng sau máy tính Ngôn Mạch tưởng tượng cảnh Thiên Trương đang tung tăng nhảy múa bắt chọt nở nụ cười trên môi.

[Đội ngũ] Vũ Thoa Phong Lạp: Thiên Trương, cuối tuần anh đến thành phố W công tác.

[Đội ngũ] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Thật sao? Ha ha ha...

[Đội ngũ] Vũ Thoa Phong Lạp: Anh nghỉ lại ở khách sạn gần đại học W.

[Đội ngũ] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: ...

Ngôn Mạch cảm thấy lo lắng không yên, anh đã nói đến đây rồi, anh sợ Thiên Trương sẽ từ chối mình, anh lo lắng chờ đợi lúc nóng lúc lạnh như là thức ăn rán trên chảo dầu nóng

rồi lại cho vào nước lạnh. Thiên Trương cũng đang do dự, thật ra cô cũng không tin thứ tình yêu hư ảo trên mạng, nếu phải gặp nhau ở ngoài đời thật khó tránh khỏi lo lắng và chùn bước.

Ngôn Mạch không hề phát hiện ra mình đang nhìn chằm chằm vào khung đối thoại không hề chớp mắt. Anh cảm thấy một giây dài như cả thế kỷ, đến khi khung đối thoại hiện ra hàng chữ màu xanh thì anh mới thở phào nhẹ nhõm.

[Đội ngũ] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Vâng, nếu anh không bận em muốn mời anh đi ăn cơm, thứ Bảy tuần này thế nào ạ?

[Đội ngũ] Vũ Thoa Phong Lạp: Được, anh sẽ đợi em ở cổng trường phía đông.

Bạch Thiên Trương choáng váng, đến trường cô có bao nhiêu cổng anh cũng biết, rốt cuộc thì anh tìm hiểu về cô đến đâu. Lần đầu cô nghe Đỗ Khanh Cách kể lại vì muốn gặp cô mà anh tự biến mình thành kẻ nghiện rượu đến mức phải ngộ độc cô chỉ thấy anh thật đáng yêu thật ngốc nghếch, tại sao đến giờ cô thấy anh chỉ tỏ ra đáng yêu bên ngoài thôi, còn thật ra thì tâm địa rất đen tối...

Chương 9

Tối thứ Sáu, Bạch Thiên Trương ôm gối nằm lăn qua lăn lại trên giường, lật qua lật lại như cái bánh rán vừa vui mừng vừa căng thẳng không tài nào ngủ được. Ở giường dưới Dư San tức giận đá vào giường Thiên Trương: “Bạch Thiên Trương! Cậu có để cho tớ ngủ không!”

Thiên Trương im lặng một lúc rồi bắt đầu cắn gối.

“Dư San, tớ không ngủ được, làm sao đây?”

Dư San trợn trừng mắt: “Thế thì cậu cứ không ngủ đi rồi ngày mai vác cặp mắt gấu trúc ấy đi gặp Vũ Thoa Phong Lạp. Đảm bảo anh ấy sẽ chết cậu ngay.”

“... Cậu thật độc ác.”

“Thường thôi thường thôi.”

Bạch Thiên Trương nằm duỗi chân duỗi tay trên giường, lo lắng hồi hộp một lúc cuối cùng cũng chìm vào giấc ngủ. Bên bờ sông trong giấc mơ, hơi nước lượn lờ, sương mù giăng kín mờ ảo. Vũ Thoa Phong Lạp thuốt tha uyển chuyển tiến đến, dáng người mảnh mẽ kiên cường mờ ảo trong màn sương, Bạch Thiên Trương như bị mê hoặc từ từ tiến tới, cô nhìn thấy Vũ Thoa Phong Lạp có một vòng hào quang trên đầu ngời trên đài sen yêu thương nhìn cô: “Thiên Trương, ta rất đau lòng, người mà cũng gia nhập Ma đạo sao!”

Bạch Thiên Trương hoảng hốt chấp hai tay vội vàng quỳ xuống: “Đại thần, đệ tử thật đáng trách, mong đại thần tha tội!” - Khoan đã, không phải Vũ Thoa Phong Lạp bảo mình nên chọn tu ma sao? Cô đang định ngắc đầu giải thích thì thấy Vũ Thoa Phong Lạp mọc ra đôi cánh màu đen hắc ám, mọc ra răng nanh dài nhọn hoắt nhe nanh trợn mắt: “A woa ha ha ha ha! Ta thích nhất là ăn đậu phụ khô⁽¹⁾!”

Bạch Thiên Trương hoảng hốt hoa chân múa tay gào lên: “Xin đừng ăn tôi! Tôi không phải là đậu phụ trắng⁽²⁾! Tôi là đậu phụ mốc!”

Dư San không hề nề tình tát Thiên Trương một cái: “Bạch Thiên Trương! Đủ rồi đấy! Chỉ là một gã trai hoang dã mà làm cậu căng thẳng đến thế này à!”

Bạch Thiên Trương vội vàng tỉnh dậy, mới biết đây chỉ là giấc mơ, đúng lúc đó gã trai hoang dã gọi điện đến: “Thiên Trương, anh là Ngôn Mạch. Anh đã đến cổng trường em rồi.”

Bạch Thiên Trương giật mình, vội vã nhảy ra khỏi giường đụng phải trần nhà đau điếng: “Ôi mẹ ơi!”

“Thiên Trương? Có phải là em không?”

Thiên Trương lo sợ cầm chặt điện thoại: “Là em, em ra ngay đây, anh đợi em nhé!”

Cô dùng tốc độ trước nay chưa từng có lao vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt thay quần áo, cầm lấy túi xách lao ra khỏi ký túc xá nhưng trước khi đi vẫn không quên ngắm mình trong gương sửa lại đầu tóc.

Sáng sớm mùa đông thật buốt giá, sân trường vắng tanh không một bóng người lãng vãng. Thiên Trương giơ hai tay lên làm động tác hít thở không khí, lúc đưa tay xuống cô nhìn thấy một chàng trai toàn thân toát lên vẻ từng trải rắn rỏi qua khe hở bàn tay.

Anh ta đang mặc một bộ quần áo cắt may vừa vặn, chiếc áo khoác màu đen thanh lịch, chiếc quần bò ôm lấy đôi chân dài, đang nhìn lơ đãng rất thành thoi lưng tựa vào chiếc Spyker C8 màu đen xa hoa sang trọng, toàn thân anh toát lên khí chất cứng rắn trong sáng như ngọc. Như cảm nhận được điều gì, đôi mắt sáng rực của anh ngoảnh lại, dung mạo tuấn tú thuần khiết đẹp như tranh vẽ.

Bạch Thiên Trương thấy chùn bước vì ánh mắt mãnh liệt của Ngôn Mạch, cô định cúi đầu bước đi thì Ngôn Mạch đã nhanh chân bước đến đón đầu cô, đưa tay về phía cô: “Thiên Trương, rất vui được gặp em. Anh là Ngôn Mạch.”

Thiên Trương cũng vui vẻ tươi cười, đưa tay ra bắt tay anh: “Chào anh Ngôn Mạch, em là Thiên Trương.” Cô cảm nhận được hơi nóng rực lửa từ bàn tay của Ngôn Mạch xuyên thẳng vào tim cô.

Hai người khách sáo bắt tay nhau, Ngôn Mạch như cảm thấy mình hơi thất lễ khi mới sáng sớm đã đứng đợi ở trường người ta, anh nhìn thấy bộ dạng vừa mới tỉnh ngủ của cô, đến bữa sáng còn chưa ăn, anh thấy ngại ngùng vì tính khí nóng vội của mình. Bạch Thiên Trương cũng không tự nhiên, vuốt tóc nói: “Anh chưa ăn sáng phải không? Hay là chúng ta đến căng tin ăn sáng đi.”

Lúc đó trời cũng không còn sớm, trong trường đã nhiều sinh viên đi lại hơn, mọi ánh mắt đều hướng về đôi trai tài gái sắc đang đứng bên cạnh chiếc Spyker C8 xa xỉ của Ngôn Mạch dưới ánh nắng ban mai. Bạch Thiên Trương vừa đi vừa nói chuyện vu vơ về con người và mảnh đất thành phố W, Ngôn Mạch nhìn những gương mặt trẻ trung lộ rõ tài năng xung quanh, trong lòng chợt thấy thất vọng. Tuy anh mới hai mươi lăm tuổi, nhưng cũng không thể nào đo được với sự trẻ trung của họ, anh sợ Thiên Trương sẽ không thèm để ý đến anh. Anh cười khổ trong lòng, hóa ra Ngôn Mạch cũng có ngày lo sợ mình thua kém người khác.

Sinh viên trường y thật chăm chỉ cần cù, hơn nữa lại đang là cuối kỳ, dù là sáng thứ Bảy mà trong căng tin đã ồn ào náo nhiệt như một cái chợ. Ngôn Mạch tìm thấy một cái bàn trống, anh rất ga lăng kéo ghế cho Thiên Trương, tự nhiên giật lấy phiếu ăn trong tay cô, thuận thực hỏi: “Em muốn ăn gì? Cháo trắng kèm quẩy hay bánh bao và sữa đậu nành?”

Bạch Thiên Trương ngồi ngây người tại chỗ, cô biết là anh có điều tra thông tin về cô

nhưng không ngờ anh lại nắm rõ thói quen ăn uống của cô như vậy, hình như anh hơi tỉ mỉ tinh tế quá mức thì phải...

Ngôn Mạch vẫn kiên nhẫn chờ đợi câu trả lời của Thiên Trương, cô xấu hổ nói: “Vâng, cho em cháo trắng và quẩy đi ạ.”

Ngôn Mạch dịu dàng gạt đầu, quay người xếp hàng chờ lấy thức ăn, khí chất và phong thái của anh hoàn toàn khác hẳn với đám sinh viên xung quanh. Mấy cô sinh viên nữ hai má ửng hồng kín đáo quan sát anh, bàn tán thì thầm to nhỏ với nhau, anh vẫn bình tĩnh và thản nhiên như không. Một hàng dài người chậm rãi tiến lên phía trước, Thiên Trương đang sốt ruột chờ đợi thì Ngôn Mạch bê một khay đồ ăn lách ra từ đám đông, hai bên thái dương lấm tấm mồ hôi, ông tay áo khoác xắn lên đến khuỷu tay, Bạch Thiên Trương rất muốn huýt sáo đùa giỡn, thực sự vẻ đẹp có thể ăn được!

Hai người ngồi đối diện nhau, Ngôn Mạch gọi cháo thịt và trứng bách thảo, cách anh ăn cũng rất tao nhã, thông thả như đang thưởng thức món bò bít tết. Thiên Trương bóp cổ tay, thầm nghĩ thật là thất sách! Nếu sớm biết thế cô sẽ không gọi cháo, ngồi trước mỹ nam thế này cô không dám phát ra tiếng sột soạt như lợn khi ăn cháo như mọi khi. Cô nhìn chăm chăm vào bát cháo trắng thơm lừng, giờ chỉ còn cách ăn từng thìa nhỏ nhẹ chậm rãi như các tiểu thư đài các mà thôi, cô ăn thêm một thìa nhỏ nữa... trời đất ơi, đói chết mất!

Bữa ăn như tra tấn cuối cùng cũng đã kết thúc, theo thói quen Thiên Trương định bê khay đồ ăn đến chỗ để bát đĩa, nhưng Ngôn Mạch đã nhanh hơn giằng lấy khay đồ ăn của cô rồi nhiu mày hỏi nơi để khay đồ ăn bẩn, Thiên Trương chỉ cho anh nơi để khay đồ ăn, cô bóp cổ tay nhìn bóng dáng khôi ngô tuấn tú của Ngôn Mạch từ sau lưng. Tuy cô không biết Phong Khuynh là gì, nhưng bạn cô Mễ Nhan Nhan học ngành thiết kế quảng cáo mỗi lần nói đến Phong Khuynh là mắt sáng rực lấp lánh đầy thèm thuồng như lũ ruồi nhặng nhìn thấy mật nên cô cũng biết Phong Khuynh không phải hạng xoàng trong giới quảng cáo, mà càng phải nói đến sự tài trí giỏi giang của giám đốc sáng tạo của Phong Khuynh.

Được thôi, hôm nay cô đã được ăn bữa sáng do đại thần Ngôn Mạch mua cho, lại còn được anh mang đồ ăn phục vụ tận nơi, phải chăng cô đã mọc cánh thành tiên rồi ư?

Theo như đại thần nói thì anh đến công tác ở thành phố W một tuần, anh sẽ ở đây đến thứ Bảy tuần sau. Ngụ ý là cô phải làm công tác chủ nhà cho tốt, buộc lòng cô phải xây dựng hình ảnh chủ khách đầy thiện cảm nhẹ nhàng. Bạch Thiên Trương gạt đầu ra chiều hiểu biết, dù sao thì loại ngờ nghệch như cô cũng chả có mấy ưu điểm, ngổ thì vẫn là ngổ mà thôi.

Sau khi ăn tối xong, Bạch Thiên Trương đưa Ngôn Mạch tham quan một vòng thành phố W, hai người vừa mới tham quan được một lúc thì hình như đại thần bận việc gì đó nên anh đưa cô về đến cổng ký túc nói lời tạm biệt rồi lên xe phóng đi mất dạng, nhìn chiếc xe xa xỉ Spyker C8 chạy xa dần cô mới thở phào nhẹ nhõm. Cô cũng không hiểu cảm xúc đang dấy lên từ đáy lòng là thoải mái hay buồn nữa.

Từ đó cho đến chủ Nhật Ngôn Mạch không hề liên lạc gì với cô, Thiên Trương nghĩ chắc là anh bận việc công ty nên cũng không để tâm. Tờ áp phích tuyển thành viên ban nhạc được thiết kế lòe loẹt sắc sỡ và dán ở nơi bắt mắt nhất trên bảng thông báo, lời lẽ quảng cáo cũng rất hấp dẫn, Bạch Thiên Trương nhận lời mời tham gia phỏng vấn của Bùi Lăng Sơ ở văn phòng ban văn nghệ, nhìn thấy tờ áp phích này cô lại thấy khinh bỉ.

Trước cửa văn phòng tụ tập một đám sinh viên năm nhất gương mặt ánh lên vẻ vui tươi rạng rỡ, ai ai cũng đều cầm theo nhạc cụ. Ô, Bạch Thiên Trương sờ cằm nhìn một lượt, guitar, guitar là loại nhạc cụ phổ biến nhất; trong chiếc hộp hình hồ lô kia là violon chẳng, đây là một loại nhạc cụ thanh cao; guitar bass, là loại nhạc cụ có âm trầm trong dàn nhạc, đây là loại nhạc cụ không thể thiếu; nhưng tại sao lại có người cầm cả harmonica?! Bạch Thiên Trương kinh ngạc, cô nhìn kỹ lại thì thấy bên cạnh người cầm harmonica là một sinh viên nam cầm sáo! Đúng là đời người toàn chuyện kỳ quái không lường trước được...

Cô tiến vào văn phòng, thì thấy Bùi Lăng Sơ đã ngồi ở vị trí giữa bàn dành cho chủ tịch, anh nhìn thấy Bạch Thiên Trương bước vào liền nhú mày, đưa cổ tay lên nhìn đồng hồ: “Cô đến muộn rồi đấy, một phút năm giây.”

Bạch Thiên Trương đang định thở dài một tiếng thì lại nghe anh nói như vậy làm hơi thở của cô nghẹn lại lên không được xuống không xong tắc nghẹn ở cổ họng, thật là khó chịu. Nhưng khi cô nhìn thấy nụ cười nghiêng nước nghiêng thành của Bùi Lăng Sơ thì cơn tức giận bay biến đâu mất. Cô đành phải lặng lẽ ngồi xuống cạnh anh.

Cô nhìn xung quanh: “Mọi người đến đủ rồi chứ? Nếu đến đủ rồi thì bắt đầu thôi.”

Một lúc sau, trong văn phòng ban văn nghệ vang lên tiếng đàn sáo inh ỏi, thỉnh thoảng chen lẫn tiếng than khóc quý sầu, rồi là tiếng gào thét điên cuồng của các chàng trai chơi nhạc rock and roll, rồi là tiếng rên rỉ đau thương như nàng Lâm Đại Ngọc⁽³⁾. Mọi người đi ngang qua văn phòng ban văn nghệ đều lộ vẻ mặt khinh sợ bèn chạy nhanh qua khỏi đó.

Sau khi nghe xong phần trình diễn có phần điên cuồng của một nhóm thanh niên theo phong cách rock and roll, Bùi Lăng Sơ tỉnh bơ ngoáy ngoáy lỗ tai, lạnh lùng nhìn sang Bạch Thiên Trương đang dờ dẩn bên cạnh: “Tôi khát.”

Bạch Thiên Trương thức tỉnh sau cơn mơ màng, kèm theo một tiếng thở dài náo nức, vội vàng nhìn xung quanh. Bùi Lăng Sơ nghiêm trọng nhắc lại một lần nữa: “Tôi khát.”

Bạch Thiên Trương khinh bỉ nhìn anh, nếu nói về chức vụ thì cô đâu phải là chức sắc thấp nhất, những việc lật vật như mang trà bê nước là việc của “lính mới” vừa gia nhập vào các ban, anh dùng đôi mắt xinh đẹp của mình nhìn tôi làm gì?

Một phút sau, Bùi Lăng Sơ bình lặng đặc ý nhìn kẻ bại trận Bạch Thiên Trương đứng lên tìm cốc dùng một lần và bình nước, Thiên Trương chửi thầm: như thế này chẳng phải là quan liêu sao, thật hủ bại!

Buổi phỏng vấn kết thúc sau hai tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng chọn được người lọt vào vòng sơ tuyển. Bạch Thiên Trương như được đại xá, tung tăng nhảy chân sáo ra khỏi phòng chuẩn bị về ký túc xá để vào Viêm Hoàng Kỳ Tích. Vừa ra khỏi văn phòng, cô liền nhìn thấy một chàng trai đang đứng dưới bóng cây tối như bưng, một chàng trai khôi ngô tuấn tú, một anh chàng điển trai trên tay đang cầm một khay thức ăn cho bữa tối.

Bạch Thiên Trương đang trên đà nhảy nhót vừa nhìn thấy Ngôn Mạch thì như mất hết sức lực nhụt chí ngã xuống đất, thậm chí dù có đau cũng mặc kệ, sao cô lại luôn để anh nhìn thấy bộ dạng như thế này cơ chứ...

Đám đông ủa ra từ văn phòng tò mò nhìn hai người, vô số ánh mắt hiếu kỳ lướt qua, Bạch Thiên Trương cúi đầu bước đến trước mắt Ngôn Mạch, hỏi: “Sao anh lại đến đây?”

Ngôn Mạch vô cùng xấu tính cố tình xuyên tạc câu hỏi của cô: “Anh hỏi mọi người, mới tìm được đến đây.” Rồi đưa tô miến bò nóng hổi trên tay cho cô: “Em ăn đi, anh mua của cửa hàng bác trai trước cổng trường đây.”

Bạch Thiên Trương cảm thấy lo sợ khi cô bất ngờ được yêu chiều như vậy, từ trước đến nay chắc chắn đại thần chưa bao giờ mua đồ ăn khuya rồi đứng đợi người khác ngoài cổng như thế này, cô là một người bình thường bé nhỏ, rốt cuộc có nên ăn tô miến bò này không?

Hai người chậm rãi đi bộ về ký túc xá, làn gió đêm đông buốt giá rét mướt, Bạch Thiên Trương đang ăn miến bò có phần cảm kích bèn ngược mặt lên nhìn một bên mặt người đàn ông đang đi bên cạnh, cô biết là anh cố tình đi bên hướng gió thổi nhiều để chắn gió giúp cô khỏi lạnh. Cho dù Ngôn Mạch có cố hết sức đi thật chậm để kéo dài thời gian ở bên cạnh Thiên Trương thì ký túc xá của cô cũng hiện đã hiện ra trước mắt.

Ngôn Mạch đứng trước cổng ký túc, cúi đầu dịu dàng nhìn Thiên Trương: “Đến nơi rồi, em vào đi.”

Bạch Thiên Trương lúng túng nói không nên lời: “Vâng, vậy, mấy ngày sau nếu anh có thời gian, em muốn đưa anh đi tham quan thành phố W.”

Ánh mắt Ngôn Mạch bừng sáng long lanh, bình tĩnh tự nhiên gật đầu: “Được. Vậy thì phiền em nhé.”

Bạch Thiên Trương hoảng hốt khi nhìn thấy trong mắt Ngôn Mạch ánh lên tia sáng như vừa đạt được ý đồ gì đấy, tự nhiên cô thấy chột dạ, hỏi nãy cô vừa nói gì? Có phải cô vừa đồng ý một việc không nên đồng ý?

Chương 10

Bạch Thiên Trương ngồi trong xe của Ngôn Mạch, cô không kịp hồi hận vì cái sự nhất thời nhanh mồm nhanh miệng và một phút mềm lòng của mình. Cô chỉ khách khí làm tròn bổn phận người chủ nhà tiếp khách từ phương xa đến mà thôi, thế nên mới buột miệng nói sẽ đưa Ngôn Mạch tham quan thành phố W, không ngờ vì câu nói đó mà Ngôn Mạch ngày nào cũng chờ cô trước cổng trường, Bạch Thiên Trương mấy lần đưa Ngôn Mạch đi dạo khắp các hang cùng ngõ hẻm của thành phố, từ những đại lộ sầm uất đến những con phố nhỏ yên tĩnh, ngày nào cũng nhìn ngắm khuôn mặt điển trai của anh chẳng khác gì đang thử nghiệm sự bình tĩnh của mình. Nên Bạch Thiên Trương rất đau khổ, làm người đầu thê nào khách sáo đạo đức giả được!

Lại một lần nữa cô chia tay với Ngôn Mạch trước cổng trường, Bạch Thiên Trương chán nản bắt lực đi về ký túc xá. Xa xa trong hành lang vọng lại tiếng gào thét lạnh lạnh mà dù có hóa thành tro bụi cô cũng nhận ra, tiếng thét xuyên thấu khiến cô quản lý ký túc xá phải trưng ra bộ mặt khó chịu của bà mẹ kế, cô ba chân bốn cẳng bước vội vào phòng, kinh ngạc thấy Mễ Nhan Nhan đang nhảy tung tung trên giường cô, mặt đỏ bừng chỉ tay hét lớn, nước bọt bắn tung tóe khắp nơi.

“Chết tiệt!” Cô chửi một câu tục tĩu, kéo Mễ Nhan Nhan từ trên giường cô xuống, tức giận quát: “Mễ Nhan Nhan! Tớ đã nói với cậu bao nhiêu lần rồi là không được đụng đến giường của tớ mà!”

Mễ Nhan Nhan tỏ vẻ vô tội khoát tay tay: “Thiên Trương, lần này tớ đâu có ăn bánh trên giường cậu, thật đấy! Tớ chỉ ăn thịt bò khô thôi!”

“Hi hi hi hi hi hi...” Dư San sung sướng cười trên nỗi đau khổ của Thiên Trương cô dùng sách che miệng cười hả hê, Bạch Thiên Trương tức giận lườm cô một cái, quay đầu sang hỏi cung Mễ Nhan Nhan: “Thế túi đựng bò khô đâu? Vụn bò khô trong túi đâu?”

Mễ Nhan Nhan vẫn tỏ vẻ vô tội chỉ lên trên giường: “Tất nhiên là ở trên đấy rồi!”

“...” Bạch Thiên Trương khí thế hào hùng nhìn đôi mắt long lanh ngấn nước ra chiều vô tội của Mễ Nhan Nhan, thở dài thất vọng hỏi: “Thế rốt cuộc cậu tìm tớ có việc gì?”

Mễ Nhan Nhan thở dài nảo nề bị thương ai oán một tiếng, dư âm uyển chuyển kéo dài mãi, Bạch Thiên Trương nghe mà nổi da gà: “Thiên Trương, cậu bảo tớ có nên tiếp cận một đại gia không?”

“Mễ Nhan Nhan, cậu bị sốt hay thần kinh vậy?”

“Haizz, cậu không hiểu được đâu. Nữ sinh học viện nghệ thuật bọn tớ cần phải tạo dựng nhiều mối quan hệ để sau này còn nhờ vả được, được những đại gia bao nuôi là chuyện hết

sức bình thường, dù sao thì tiếng xấu đồn xa ai mà chả biết. Nhưng gần đây tớ nghe nói, đến sinh viên trường y nghiêm túc đứng đắn như các cậu còn có người được bao nuôi đấy! Ngày này, có thật như vậy không? Cậu có biết không? Cậu có quen cô sinh viên đấy không?”

Bạch Thiên Trương nghi hoặc lắc đầu: “Tớ không biết, tớ chưa nghe nói đến bao giờ, cậu lấy thông tin đó từ đâu ra đấy?”

Mễ Nhan Nhan chấp hai tay trước ngực, nghiêng 45 độ làm vẻ ngưỡng mộ: “Mọi người đều nói như thế, đại gia giàu có đó đi chiếc Spyker C8, Spyker C8 đấy! Gần đây ngày nào anh ta cũng đợi cô sinh viên ấy ở cổng trường. Trời ơi, thế giới này sao mà sa đọa và trụy lạc như vậy chứ!”

Trái tim Bạch Thiên Trương đột nhiên ngừng đập mất mấy giây, lúc nó bắt đầu hồi phục trở lại thì nó đập chậm chạp. Cô run rẩy cầm lấy tay của Mễ Nhan Nhan: “Cậu nói rõ hơn được không?”

Lúc này thì đến Dư San cũng phải bỏ quyền sách che mặt ra, nghiêm trọng nhìn sang.

Mễ Nhan Nhan phẩy tay: “Chuyện là thế này. Rất nhiều người nhìn thấy anh chàng nhà giàu đó đứng đợi cô sinh viên ấy ở cổng trường, không dừng lại ở đó anh ta còn mua thức ăn đêm cho cô ấy nữa cơ.”

Bạch Thiên Trương mất hết hồn vía, nhất thời cô không biết nên phản ứng thế nào. Dư San thấy tình hình căng thẳng bèn đuổi Mễ Nhan Nhan vẫn còn đang nghi hoặc kia về, cân nhắc rất lâu rồi mới nói: “Thiên Trương à, thật ra trường chúng ta cũng đã đồn ầm ỹ hết cả lên. Họ còn nói những lời rất khó nghe. Nhưng cậu đừng để bụng, họ không hiểu rõ ngọn ngành câu chuyện nên mới nói thế, người ta nghe sao nói vậy thôi!”

Bạch Thiên Trương để lộ nụ cười đau khổ: “Tớ đi chết đây.” Âm cuối cùng nghe rất run rẩy, liền bị Dư San PIA đánh cho một phát.

“Được rồi, không ôm không đau mà giả vờ rên la kêu khóc không hợp với cậu chút nào đâu!”

Bạch Thiên Trương bình thường trở lại, khổ não nói: “Cứ tiếp tục như thế này cũng không phải cách hay. Miệng lưỡi thế gian đáng sợ lắm!”

“Vậy thì cậu tìm gặp anh ấy nói chuyện đi, đại thần chắc chắn có cách giải quyết.”

Hai người bàn bạc xong liền rủ nhau đến căng tin ăn tối. Thiên Trương thấy hôm nay đúng là một ngày cực kỳ xui xẻo, vì phía trước Tống Văn Phi cao ngạo đang bước về phía cô như muốn gây sự với cô, quả nhiên cô ta vừa mở miệng đã sắc như dao như gươm: “Bạch Thiên Trương, sao cậu vẫn đến căng tin ăn tối? Tôi tưởng bây giờ cậu phải ăn hải sâm vây cá các loại chứ.”

Mối quan hệ giữa Tống Văn Phi và Bạch Thiên Trương bắt đầu từ lúc mới vào năm nhất.

Tổng Văn Phi học y tá, cô ta cũng là một mỹ nhân, nhưng cô ta không giống như Thiên Trương suốt ngày chỉ thích ở nhà mà ngược lại rất chăm chỉ năng nổ tham gia các hoạt động sự kiện của trường, vì thế cô ta rất nổi tiếng. Đáng lẽ sự nổi tiếng của ta có thể tiếp tục kéo dài cho đến khi xảy ra buổi dạ tiệc chào mừng năm học mới, thiếu nữ khuê các Bạch Thiên Trương lần đầu tiên biểu diễn trên sân khấu, cô biểu diễn một điệu múa cổ điển gây kinh ngạc cho toàn trường, chính vì thế danh tiếng của Tổng Văn Phi bị sụt giảm. Từ đó Tổng Văn Phi kiêu ngạo thề không đội trời chung với Bạch Thiên Trương. Thêm nữa duyên phận giữa người với người rất kỳ lạ, ở đời có một loại người mà chỉ mới gặp lần đầu thôi đã thấy ghét. Rất không may là, Bạch Thiên Trương và Tổng Văn Phi đều nhìn thấy đôi phương lần đầu là ghét đến tận xương tủy, hai bên thù ghét lẫn nhau, nên ân oán càng ngày lại càng lớn.

Dư San không thích kiểu chạnh chọc khích bác của Tổng Văn Phi, cố tình đắc ý nói: “Haizz, vậy cá bào ngư đây ăn chán rồi cũng phải đổi món chứ. Tổng Văn Phi cậu đang ghen tỵ đấy à?”

Tổng Văn Phi khinh bỉ ngửa mặt lên trời cười lớn một tiếng: “Ha! Tôi ghen tỵ? Mấy loại đó có dăng tận miệng tôi còn không thèm ăn nữa là! Bạch Thiên Trương tôi thật sự vẫn không nhìn ra cậu là loại người đó, bình thường thì giả bộ trong sáng hơn ai hết, nhưng thực chất lại phóng đảng như vậy!”

Dư San tức giận: “Cậu nói năng thế đấy à!”

Trong lúc hai bên giương cung tuốt kiếm, tất cả mọi người trong căng tin đều ngừng lại không ăn cơm mà chăm chú theo dõi trò vui trước mắt.

“Dư San, thôi bỏ đi.” Bạch Thiên Trương kéo tay áo của Dư San, cắt húng quyết định dọn đường rút lui, trước khi đi cô còn quay sang Tổng Văn Phi nở một nụ cười rạng rỡ tươi rói: “Tổng Văn Phi, cứ xem tôi đang ăn bám đi, nhưng ít ra tôi cũng có đại gia mà ăn bám. Còn cậu, sao lại không có ai đến tìm?”

Câu nói này của Thiên Trương đã chạm vào nỗi đau của cô ta, nhan sắc đáng đáp là do trời sinh ra, điều này thì cô ta không sánh bằng Thiên Trương. Chỉ có thể ôm mối hận đứng nhìn Thiên Trương hả hê đắc ý rồi đi.

Ngôn Mạch không hề hay biết mọi chuyện, vẫn như đã hẹn, tối hôm sau anh lại đến trường đón cô đi ăn.

Từ lúc lên xe đến nhà hàng cô ngần ngại không biết nên mở miệng nói với anh chuyện xấu hổ kia như thế nào. Ngôn Mạch lịch lãm đưa thực đơn cho Thiên Trương, Bạch Thiên Trương đang đau đầu đầu nên không muốn chọn món bèn xua tay: “Anh chọn đi, em thế nào cũng được.”

Trong chốc lát thức ăn nhanh chóng được mang lên, là cua ở hồ Dương Trùng, mấy cụm từ ăn bám, bao nuôi cứ lớn vồn mãi trong đầu Thiên Trương, cô vô thức cảm lấy một con

cua rồi bẻ càng. Nhưng không hiểu sao cái càng cua kia lại quá cứng, cô bẻ mãi vẫn không được, Thiên Trương đỏ bừng mặt, tiếp tục gãi sức bẻ cho bằng được.

Trong lòng Ngôn Mạch rất căng thẳng, tim cứ đập thình thịch liên hồi như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Nhưng khi anh nói thì giọng điệu lại cực kỳ nhẹ nhàng như gió thoảng mây trôi:

“Thiên Trương, em làm bạn gái anh nhé!”

“A a??!!” Thiên Trương vẫn đang gãi sức bẻ càng cua, nghe thấy tin giật gân như vậy càng cố gắng dùng sức, cuối cùng thì cô cũng bẻ gãy được chiếc càng cua đáng ghét, nhưng vì cô dùng lực quá mạnh nên nó văng tung tóe khắp bàn.

“...” Bạch Thiên Trương nhìn đôi tay trống không còn chiếc càng cua thì bay đầu mắt, cô chỉ muốn độn thổ xuống đất.

Ngôn Mạch cười càng lúc càng lớn, lúc đầu chỉ cười mỉm giờ nụ cười của anh đã kéo dài ra tận mang tai. Anh cố nín nhịn để không phát ra tiếng cười điên cuồng, dùng khăn ăn che miệng ho khan hai tiếng, nhìn gương mặt đang đỏ bừng của Thiên Trương: “Anh nói, mời em làm bạn gái của anh, được không?”

Bạch Thiên Trương trầm nghĩ đến nước này thì không thể không nói chuyện kia được, đành lựa lời lần lượt kể hết câu chuyện cho anh nghe.

Ánh mắt của Ngôn Mạch dần dần lạnh lẽo trở lại, anh không hề hay biết là Thiên Trương phải chịu nhiều áp lực như thế, hôm nay đúng là thù trong giặc ngoài. Nhưng giặc ngoài còn dễ giải quyết, thù trong mới khó, như thế này chỉ còn cách là khiến Bạch Thiên Trương phải thích mình, nghĩ vậy anh bèn nở một nụ cười mê hoặc, giọng nói nhẹ nhàng như kẻ buôn người dùng kẹo ngọt lừa phỉnh trẻ con: “Thiên Trương!”

“A?” Bạch Thiên Trương bị đôi mắt đào hoa của Ngôn Mạch mê hoặc, chỉ cảm thấy trước mặt như đang sáng rực lên.

“Em nói người khác nhằm tưởng mối quan hệ của chúng ta là bao nuôi ăn bám phải không?”

“Ừm...”

“Vậy thì, nếu em đồng ý làm bạn gái của anh thì những lời đồn đại đó tự nhiên sẽ mất đi không phải sao?”

“Hình như là vậy...”

“Vậy em có đồng ý không?”

“Em...” Bạch Thiên Trương ngạt thở xem chút xíu là gật đầu đồng ý, nhưng đột nhiên cô phát hiện ra có điều gì đó không đúng bèn nói: “Không đồng ý!”

Ngôn Mạch thiếu chút nữa thì thành công, thất bại trong gang tấc, anh thở dài nói: “Anh không tốt sao?”

Bạch Thiên Trương cúi đầu chọc chọc thức ăn trong bát. Người bình thường sẽ nghĩ Ngôn Mạch rất hoàn mỹ, nhiều tiền giàu có, có năng lực, lại đẹp trai, được dạy dỗ theo phong cách quý tộc, phong thái nho nhã thanh lịch như con nhà quyền quý. Nhưng vì anh quá tốt, quá hoàn mỹ nên cô không muốn đồng ý! Nhà cô tuy không nghèo, nhưng cũng chỉ một gia đình khá giả bình thường thu nhập chỉ vừa đủ cho các sinh hoạt trong gia đình, nếu so sánh với gia đình của Ngôn Mạch thì quá khập khiễng. Từng cử chỉ, từng chi tiết đều thể hiện địa vị cao quý của Ngôn Mạch, mà cô thì lại thích thoải mái, cô thích húp cháo sồn sột, thích được cười to như ma làm trước màn hình máy tính. Hai người họ, đúng là không cùng một thế giới! Nếu hai người yêu nhau, gia đình Ngôn Mạch chắc chắn sẽ phản đối, anh nên tìm một người môn đăng hộ đối xứng đáng với anh hơn. Cũng có thể Ngôn Mạch chỉ muốn chơi bời với cô, nhưng cô lại là một cô gái truyền thống, nếu yêu nhau, thì nhất định sẽ yêu hết mình, cô không muốn đùa giỡn mà cũng chẳng thể nào đùa giỡn được.

Sau khi suy nghĩ kỹ những điều này cô mới ngẩng đầu lên nhìn Ngôn Mạch: “Ngôn Mạch, cho em thời gian suy nghĩ được không?”

Nói xong, cô không cần biết mình đang ở đâu quay người chạy đi, Ngôn Mạch vội vã đuổi theo cô nhưng chỉ kịp nhìn thấy Thiên Trương vẫy một chiếc taxi, rồi thoát cái không thấy bóng dáng cô đâu.

Tuy trong lòng Thiên Trương thấy mình không có lỗi gì hết, nhưng những ánh mắt soi mói của mọi người trong trường khiến cô khó chịu. Cô chán nản quay về ký túc xá, Dư San không có ở đó, chắc là cô ấy đi thực hành kế hoạch săn bắt trai đẹp của mình rồi. Bạch Thiên Trương leo lên giường, nhớ lại dáng vẻ thảm hại của mình, lại còn để Ngôn Mạch một mình ở đó, cô lại nghĩ đến ánh mắt nghiêm túc của Ngôn Mạch khi anh tỏ tình với cô, cô cảm thấy trái tim mình như đang bị xáo trộn lung tung.

“A!!” Cô hét toáng lên, trùm chăn kín đầu, đang chuẩn bị làm tổ đà điểu, thì thân thể rộ lên một cảm giác đau nhói. Bạch Thiên Trương dùng hai tay mò mẫm trên giường, trong chốc lát cô mò tìm được một cái vỏ túi bò khô, những mảnh vụn bò khô đang rơi lả chả xuống giường.

“...” Bạch Thiên Trương nhìn chằm chằm vào cái vỏ túi bò khô không thốt lên lời nước mắt cứ thế chảy ròng ròng đầy mặt, hà có gì cuộc đời cô lại thê thảm như vậy chứ!

Chương II

Bùi Lăng Sơ mở Thần Đạo, lập tức một chùm hào quang màu vàng xuất hiện tỏa sáng cả một vùng, anh cảm gậy tung ra một kỹ năng cấp 100, nhưng đáng tiếc cột máu của BOSS chỉ giảm có chút xíu, anh đã đánh con BOSS này rất lâu rồi, anh vừa nhìn thấy cột máu của con BOSS biến thành màu đỏ thì Đàm Việt thở dài đi vào.

“Haizz...” Đàm Việt ngồi xuống giường lại thở dài thêm một cái nữa.

“Tại sao lại như vậy chứ...” Đàm Việt vò đầu bứt tai.

“Trời ơi...” Đàm Việt đưa hai tay lên ôm lấy đầu kêu gào thảm thiết.

Bùi Lăng Sơ đang cố tảng lờ âm thanh đang vắng vắng bên tai kia, ừ, con BOSS sắp chết rồi, mình phải giết giết giết giết nó.....

“Người anh em, cậu làm sao thế?” Đàm Việt nhái bộ dạng điên loạn của Mã Cảnh Đào⁽¹⁾, trên trán nổi đầy gân xanh, lườm nứt cả mắt.

Bùi Lăng Sơ thở dài đánh thượt, cuối cùng cũng phải phản ứng: “Sao thế?”

Đàm Việt mặt mày xanh lét như tàu lá chuối: “Cậu không biết gì sao, cả trường đang đồn âm lên, là Bạch Thiên Trương đang được bao nuôi!”

Tay cầm chuột của Bùi Lăng Sơ khẽ run lên, quay đầu lại thật mạnh: “Cậu nói gì?!”

“Tớ cũng không tin, nhưng rất nhiều người nhìn thấy, tại buổi phỏng vấn tìm kiếm ban nhạc lần trước người đàn ông đó còn đứng ở cổng trường đợi cô ấy, cậu không nhìn thấy sao?”

Bùi Lăng Sơ bỗng nhớ ra, tối hôm đó anh nán lại văn phòng có chút việc, anh chỉ liếc qua khe cửa sổ để mở, trong bóng tối chập chùng mờ ảo anh nhìn thấy bóng của Thiên Trương đang đứng cạnh người đàn ông đó. Lúc đó anh chỉ nghĩ là đàn em của ban văn nghệ nên không để ý.

Anh nhếch miệng: “Đàm Việt, tớ tin cô ấy. Cô ấy không phải là người như vậy đâu.”

“Ái chà chà?” Đàm Việt kinh ngạc nhìn anh, “Hai người thân nhau như vậy sao?”

Bùi Lăng Sơ im lặng không nói gì, quay đầu lại tiếp tục đánh BOSS, thì nhìn thấy Pháp sư cấp 106 đang nằm thê thảm dưới đất, tên BOSS đầy máu dương dương đắc ý đi qua đi lại quanh cái xác.

Bùi Lăng Sơ lặng lẽ hồi sinh về thành, ngồi ngây người một lúc. Trong lòng chột dấy lên một cảm xúc khó tả chỉ trong một khắc mà cảm xúc của anh từ ngưỡng mộ chuyển sang đổ

kị rời từ bất lực sang thất vọng.

Anh thu nhỏ cửa sổ trò chơi, đăng ký một ID khác, lập một acc phụ. Khi chọn giới tính cho nhân vật, anh do dự một lúc, cuối cùng chọn nữ; khi nhập tên nhân vật, ngón tay anh để trên những chữ cái, nhưng dừng lại một lúc mới hạ quyết tâm ấn xuống. Liền sau đó, một nữ tân thủ, trên đầu hiện lên dòng chữ “Thiên Trương Ngốc Nghếch” đang đứng ngây ra ở Tân Thủ Thôn.

Bùi Lăng Sơ thao tác điều khiển acc chính Uống Rượu Bên Suối kéo acc phụ Thiên Trương Ngốc Nghếch làm nhiệm vụ. Hai tiếng sau, acc phụ Thiên Trương Ngốc Nghếch đã lên cấp 30. Bùi Lăng Sơ bất chợt cảm thấy mệt mỏi, nhìn đáng vẻ ngây ngô của Thiên Trương Ngốc Nghếch thì một kỹ năng Tật Hỏa Châu bay đến rất nhanh, Thiên Trương Ngốc Nghếch ngã vật xuống đất ngay lập tức.

Bùi Lăng Sơ chế nhạo cười khan một tiếng, trong lòng bất giác nảy lên ý định đen tối, anh tắt trò chơi, bắt đầu mở di động gọi điện thoại.

Bạch Thiên Trương đang ở trong thư viện xem sách, từ hôm cô bỏ mặc Ngôn Mạch chạy đi đã được một thời gian rồi anh chưa đến tìm cô. Cô đang mở tập bản đồ giải phẫu cơ thể người màu sắc sặc sỡ thì lật đúng trang vùng bụng, cơ bắp và thần kinh, cơ bắp được vẽ màu đỏ ghớm ghê, Bạch Thiên Trương nghĩ, haiz, kể ra thì nhân vật trong Viêm Hoàng Kỳ Tích vẫn đẹp hơn nhiều, thân hình của Vũ Thoa Phong Lạp hút hồn người khác như vậy cơ mà... ối đã! Cô kịp thời ngăn chặn ngay tư tưởng đen tối của mình, vội vàng cúi xuống tập bản đồ, tập sách này còn xem thế nào được nữa!

Đúng lúc này thì chuông điện thoại của cô reo lên, Bạch Thiên Trương mở màn hình điện thoại, ba chữ Bùi Lăng Sơ đang nhấp nháy hiển thị trên màn hình, cô đang mừng tượng đáng vẻ của Bùi Lăng Sơ đang ve vẩy cái đuôi hồ ly, vênh cái tai hồ ly của mình lên chờ cô trả lời điện thoại, cô thận trọng nuốt nước bọt, thấp thỏm nghe điện thoại: “A lô.”

“Thiên Trương, tôi là Bùi Lăng Sơ.”

“Ừm, chào anh.”

“Chuyện là thế này, việc tìm kiếm ban nhạc lần trước may nhờ cô giúp đỡ mới xong xuôi êm đẹp như vậy nên tôi muốn thay mặt toàn thể hội sinh viên cảm ơn cô. Tối nay tôi mời cô ăn cơm nhé.” Bùi Lăng Sơ nói một cách rất thoải mái, quang minh chính đại.

Bạch Thiên Trương há hốc mồm, thầm nghĩ cô chẳng có lý do nào để từ chối thành ý của anh, “Được thôi, ở đâu nhỉ?”

“Bốn rưỡi chiều tôi đến đón cô.”

Dưới gốc cây trước cổng ký túc xá có rất nhiều nam sinh đang đứng chờ bạn gái của mình, có người còn cầm sẵn trên tay bữa tối. Bùi Lăng Sơ đứng dưới một gốc cây, mọi nữ sinh qua lại đều là vô tình hay hữu ý đều liếc mắt nhìn anh. Bạch Thiên Trương xuất hiện

đúng giờ, cô nhìn thấy Bùi Lăng Sơ đang đứng lặng im dưới ánh chiều tà, đột nhiên nghĩ đến một câu nói rất xưa: “Vi vu xào xạc, sáng khoáng tươi mát, như cây tùng trước gió, cao ngạo mà cuốn hút”. Nếu nói Ngôn Mạch trong sáng như ngọc, tuấn tú hơn người thì Bùi Lăng Sơ lại dịu dàng, nho nhã, khí chất nổi trội, nhưng phải bỏ đi bụng dạ đen tối kia.

Hai người đi ăn ở một nhà hàng gần trường có tên là Nhất Phẩm Hồng, món rau xào ở đây khá ngon. Bùi Lăng Sơ và Bạch Thiên Trương vừa bước vào cửa, mọi người trong nhà hàng đều kinh ngạc nhìn đôi tiên đồng ngọc nữ. Bùi Lăng Sơ bao một phòng vip, nhân viên phục vụ rót trà cho họ, chờ hai người gọi món. Bùi Lăng Sơ đưa thực đơn cho Bạch Thiên Trương, Thiên Trương gọi món bí đỏ xào trứng rồi đưa lại thực đơn cho Bùi Lăng Sơ.

Bùi Lăng Sơ lãnh đạm liếc mắt nhìn cô, khiến Thiên Trương sồn cả gai óc, cô nghe anh nói: “Vậy thì tôi không khách sáo nữa.”

Anh gấp thực đơn lại, cao giọng nói: “Cho tôi một đĩa đậu phụ xào thịt băm ớt xanh.”

Bạch Thiên Trương há hốc miệng suýt nữa thì rót nước miếng, vỗ ngực kinh hoàng.

Bùi Lăng Sơ không thèm nhìn cô, cầm thực đơn tiếp tục đọc, trôi chảy không dừng lấy một hơi: “Một lòng đậu phụ chưng đậu hà lan, đậu phụ sốt tương, đậu phụ chưng thịt, đậu phụ xào rau chân vịt, đậu phụ sốt chua ngọt. Được rồi, từng này món, cậu uống gì?”

Thiên Trương cứng đờ người, người phục vụ cũng thế. Hai người kinh hoàng mắt tròn mắt dẹt, im lặng một cách lạ thường.

Bùi Lăng Sơ ho nhẹ một tiếng, người phục vụ đã gặp rất nhiều loại người trong xã hội, cô nhanh chóng định thần trở lại, thoăn thoắt ghi lại thực đơn.

“À, đúng rồi.” Bùi Lăng Sơ đưa ngón trỏ thon dài lên miệng, như đang suy nghĩ điều gì đáng điệu mờ ảo hút hồn, khiến cô phục vụ đỏ mặt. “Vẫn còn một món nữa - đậu phụ nhồi thịt⁽²⁾.”

Cô phục vụ cắn chiếc khăn tay quay người bước vội đi như thiếu nữ đã có chồng, Bạch Thiên Trương như bị sét đánh, cô đang nghi ngờ giữa bọn họ có phải có mối thâm thù giết cha giết mẹ không, cô cố gắng nhớ lại, đến việc cô đổ nước lên giường Dư San hồi năm một cũng được cô đào bới lên, nhưng vẫn không thể nào nhớ ra được là cô rốt cuộc đã đắc tội với Bùi Lăng Sơ khi nào.

Khả năng phục vụ của nhà hàng Nhất Phẩm Hồng rất tốt, chỉ một lát sau các món đậu phụ đã lần lượt được bày trên bàn. Bạch Thiên Trương bối rối cắn đũa nhìn đống đậu phụ được xào chua ngọt, hấp hoặc cắt thành sợi, hoặc được thái miếng, hoặc được nặn thành viên, cô khóc không thành tiếng.

Bùi Lăng Sơ gấp mấy miếng đậu phụ viên, nho nhã thông thả ung dung cắn một miếng rồi lại cắn thêm miếng nữa. Mắt của Bạch Thiên Trương đỏ kệt lên, cô chỉ cảm thấy thứ đang bị nghiền nát dưới hàm răng sắc nhọn của Bùi Lăng Sơ chính là cô, vụn vụn đứng ngồi

không yên.

Đã thế Bùi Lăng Sơ lại còn nhiệt tình hỏi han: “Sao cô không ăn? Ừ, thịt trong đậu phụ nhồi thịt thật là thơm ngon.”

“...” Bạch Thiên Trương cảm giác trước mặt Bùi Lăng Sơ cô không có cách nào để thoát thân, đành ngậm đắng nuốt cay chọn thịt băm để ăn.

“Lời đồn đại trong trường, tôi đã nghe thấy rồi.” Bùi Lăng Sơ đột ngột nói.

“Hà?” Bạch Thiên Trương ngẩng đầu vô cùng ngạc nhiên.

“Cô đừng để tâm làm gì, cây ngay không sợ chết đứng. Tôi tin cô.” Bùi Lăng Sơ vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng.

Bạch Thiên Trương cảm động, hiếm khi nào Bùi Lăng Sơ dùng lòng tốt an ủi cô. Giờ phút này cô cảm nhận sâu sắc được thói xấu thâm căn cố đế của kẻ ác độc xấu xa, biện pháp cây gậy và củ carrot⁽³⁾ rõ ràng là rất hợp lý, vì từ trước đến nay Thiên Trương thường bị áp bức bắt nạt rất lâu, nên khi nghe Bùi Lăng Sơ an ủi như vậy thì cô đặc biệt cảm động, mắt long lanh lấp lánh nhìn anh.

“Vì chẳng có ai có ngu ngốc đi thích cô cả.”

Bạch Thiên Trương hóa đá, cô thu lại ánh mắt ngưỡng mộ dành cho anh, cô sai rồi, lẽ ra cô không nên có những ảo mộng ngây thơ về tên hồ ly lòng dạ đen tối này.

Bạch Thiên Trương nước mắt giàn giụa cay đắng ăn đồng loại của mình, cô tức tối bới rối cô ăn cho xong bữa cơm. Bùi Lăng Sơ đợi Bạch Thiên Trương ăn xong, rồi mới nho nhã lau miệng, vẫy tay gọi phục vụ thanh toán.

Mùa đông trời tối rất nhanh, tuy mới có sáu rưỡi, nhưng trời đã đen như mực. Thành phố W mỗi lần đến chạng vạng và đêm tối là bắt đầu nổi gió. Bạch Thiên Trương kéo lại khăn quàng cổ, thấy vậy Bùi Lăng Sơ liền chuyển hướng đi, không nói không rằng chặn gió cho cô, tiếc rằng cô đang mải mê chìm đắm trong nỗi niềm hoang mang lo sợ khi đối mặt với tên hồ ly hiểm ác nên không phát hiện ra hành động lãng mạn của anh.

Hai người chậm rãi tản bộ đi về phía ký túc xá của Thiên Trương, ánh mắt sắc lẹm của cô chợt nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đang đứng trước cửa ký túc xá đợi cô. Cô dừng bước, cứng nhắc cười với Bùi Lăng Sơ nói: “Gì nhỉ, tôi chợt nhớ ra ban văn nghệ vẫn còn chút việc chưa giải quyết, tôi không về ký túc xá nữa, mà tôi sẽ đến thẳng văn phòng luôn, vậy anh về nhé.”

Cô không đợi Bùi Lăng Sơ kịp phản ứng, liền quay người chuẩn bị bước đi, liền nghe thấy một giọng nói ám áp trong treo dịu dàng gọi cô: “Thiên Trương.”

Bạch Thiên Trương cứng đờ người, từ từ quay đầu lại một cách khó nhọc, cô còn nghe

được tiếng những khớp xương của chính mình kêu răng rắc, giả bộ tươi cười chào hỏi Ngôn Mạch: “A ha, chào anh Ngôn Mạch, thật là trùng hợp, trùng hợp.” Vừa dứt lời cô chỉ muốn cắn ngay lưỡi của mình, trùng hợp khi gì, đứng trước cửa ký túc xá của cô ôm cây đợi thỏ, mà gọi là trùng hợp à? Bộ dạng của Ngôn Mạch hình như là chờ Bạch Thiên Trương rất lâu, thần sắc phức tạp âm thầm đánh giá Bùi Lăng Sơ đang đứng bên cạnh cô.

Hai gã đàn ông trong đêm tối đứng cạnh Bạch Thiên Trương không nói năng gì lặng lẽ quan sát đánh giá lẫn nhau, âm thầm phỏng đoán về đối phương. Bạch Thiên Trương ngay lập tức cảm nhận được tiếng gió rít lên, cuồn cuộn biến hóa khôn lường. Lúc đó, cô chợt nghĩ tình cảnh hiện tại của mình chẳng khác gì dâm phụ bị bắt tại trận đang bỏ nhà theo trai, mà gương mặt của Ngôn Mạch hiện rõ mong muốn xé cô thành trăm mảnh rồi vút vào bồn cầu tự hoại xả nước cuốn trôi hết.

Câu chuyện thâm thúy nhất trên đời muôn đời vẫn là đề tình nhân và chồng mình gặp nhau, Bạch Thiên Trương giật giật khóe miệng: “Đây là Ngôn Mạch, à, bạn tôi; còn đây là Bùi Lăng Sơ, bạn học của em.”

Hai gã đàn ông không thềm đếm xỉa gì đến phản ứng của cô, gườm gườm nhìn nhau rồi gật đầu với nhau một cái, Bùi Lăng Sơ cúi đầu nở một nụ cười hết sức dịu dàng với Thiên Trương: “Thiên Trương, vậy tôi đi trước đây. Tôi sẽ liên lạc với cô sau.” Trước khi đi anh còn giúp cô sửa lại khăn quàng cổ cho ngay ngắn.

Bạch Thiên Trương không lường trước được tình huống này, nên cũng không kịp tránh. Nhưng cô thì là mình đã nhìn thấy trong ánh mắt đó lóe lên sự đắc ý khi đạt được mục đích, anh ta chắc chắn là cố tình làm như vậy! Hừ, Bạch Thiên Trương tức tối nghĩ thầm. Ánh mắt của Ngôn Mạch lạnh băng trong vài phút, anh nói với Bạch Thiên Trương: “Thiên Trương, anh muốn nói với em một tiếng, là ngày mai anh phải về rồi.”

“Ồ.” Bạch Thiên Trương xấu hổ không dám nhìn anh, “Vậy anh lên đường thượng lộ bình an nhé!”

“Ừ.” Ngôn Mạch hạ thấp giọng, hình như là anh còn có điều gì muốn nói, nhưng cuối cùng lại thở dài một tiếng rất khẽ rồi quay người bước đi.

Bạch Thiên Trương hồn siêu phách lạc chậm chạp bước vào ký túc xá, Dư San đang thân mật với ông xã của cô trong Viêm Hoàng Kỳ Tích, Bạch Thiên Trương thấy vậy càng thêm kích động, than vãn thở dài kể lể chuyện của cô với Dư San.

“Giờ phải làm sao đây Dư San?” Cô hỏi.

Dư San vừa điều luyện lách cách gõ bàn phím: “Ông xã, em yêu anh! Anh phải nhớ em đấy nhé!” vừa khinh thường nhìn Bạch Thiên Trương: “Xì, việc quái gì phải lo lắng, kết hôn trong trò chơi thì làm gì có ràng buộc gì!”

“... Dư San cậu thật chẳng có tí đạo đức nào cả!” Bạch Thiên Trương kinh ngạc thất thần nhìn Dư San.

Dư San đảo mắt: “Trường Lâm tẩu(4), vậy thì cậu cứ ngồi đây mà đợi Diêm Vương phân cậu thành hai nửa, hai nửa chia đều cho hai người đàn ông. Hay là cậu muốn quy y cửa Phật?”

Bạch Thiên Trương tức giận trèo lên giường, trước khi ngủ đột nhiên cô xuất khẩu mô phỏng một đoạn cổ văn: “Kẻ Bùi Lăng Sơ, mặt trắng mà da đen. Chạm vào cây cỏ, chết hết; dùng để cản người, không gì chế ngự được. Hối ôi thương thay!”

Chương 12

Nửa tháng sau Bạch Thiên Trương mới vào lại Viêm Hoàng Kỳ Tích. Trong nửa tháng này, lúc nào cô cũng ôm quyển sách ngoại khoa bìa màu trắng xanh dày như một viên gạch say mê xem “như điên như dại”, cộng thêm một quyển sách nội khoa, cô đúng là thiên hạ vô song.

Cuối cùng thì cô cũng thi xong và được nghỉ tết, Bạch Thiên Trương vô cùng kích động hăm hở ngồi trước máy tính, di chuột đến biểu tượng Viêm Hoàng Kỳ Tích trên máy, nhưng lại không dám click vào. Cô sợ nếu vào Viêm Hoàng Kỳ Tích, cô sẽ nhận được hai thông báo của hệ thống: Vũ Thoa Phong Lạp và Thiên Trương Nhục Cốt Đầu do tình cảm rạn nứt, nên tuyên bố ly hôn; Thiên Trương Nhục Cốt Đầu bị đá khỏi gia tộc Thượng Thiên Nhục Thủy. Nếu cô nhận được thông báo như vậy thì thử hỏi cô còn có thể đứng trong Viêm Hoàng Kỳ Tích hay sao.

Cô đấu tranh tư tưởng rất lâu, cuối cùng cô hít một hơi thật sâu rồi nhập tài khoản, mật mã, chờ đợi giao diện trò chơi hiện ra.

Âm thanh quen thuộc của trò chơi nổi lên, Bạch Thiên Trương mở to mắt chờ đợi một lúc lâu, may quá, không hề có hai thông báo mà cô lo sợ. Cô thở phào nhẹ nhõm vui mừng khôn xiết, bắt đầu giương nanh múa vuốt hoành hành bá đạo trong Viêm Hoàng Kỳ Tích.

[Gia tộc] Thấy Chết Không Cứu: Chị dâu, cuối cùng chị cũng đến rồi! Em nhớ chị chết mất a a a a!

[Gia tộc] Dạ Du Thần: Thiên Trương được nghỉ rồi à?

[Gia tộc] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Vâng, em được nghỉ rồi. Chào mọi người.

[Gia tộc] Phong Nguyệt Vô Yên: Chị dâu, tộc trưởng đâu? Nửa tháng nay không thấy anh ấy lên, thành chiến trong gia tộc rất lâu không đánh rồi.

[Gia tộc] Tỉnh Dậy Vợ Đầu Mát: Đúng đấy, Thiên Trương, tộc trưởng chết ở xó xỉnh nào rồi?

[Gia tộc] Mai Xuyên Nội Khóc: Chị dâu, chị và lão đại nên thoải mái một chút thì tốt hơn, đừng căng thẳng kịch liệt với nhau quá.

Trong lòng Bạch Thiên Trương đang xáo trộn dữ dội, đến những lời nói cố tình khiêu khích của Mai Xuyên Nội Khóc cô cũng không buồn phản ứng, tại sao Ngôn Mạch lâu rồi không lên? Anh ấy đã hiểu lầm thật rồi sao? Hay là anh ấy đã xảy ra chuyện gì, anh ốm rồi ư? Cô lo lắng đứng ngồi không yên, từ cảm giác lo lắng đó cô mới chợt phát hiện ra anh đã chiếm giữ một vị trí trong trái tim cô, anh ở trong cô quan trọng hơn những gì cô nghĩ.

[Gia tộc] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Em cũng không biết, nửa tháng nay em không thi, anh ấy cũng không liên lạc với em. Vậy Hợp Thức Hóa đầu? Hai người bọn họ rất thân thiết với nhau mà.

[Gia tộc] Thấy Chết Không Cứu: Tôi biết rồi! Lão đại bị người ngoài hành tinh bắt cóc rồi!

[Gia tộc] Phong Nguyệt Vô Yên: Hợp Thức Hóa cũng lâu rồi không vào.

[Gia tộc] Dạ Du Thần: Thấy Chết Không Cứu cậu cút sang một bên đi! Đừng ở đó mà ồn ào!

[Gia tộc] Thấy Chết Không Cứu: Cậu xem tôi không ra gì, cậu xem thường tôi, cậu khinh bỉ tôi, vậy thì tôi sống mà làm gì thà chết đi cho xong!

[Gia tộc] Tinh Dậy Vợ Đầu Mát: Thiên Trương đừng lo lắng, chắc là anh ấy có việc gì đấy mà thôi.

Mọi người trong gia tộc tranh nhau an ủi cô, nhưng cô lại thấy những lời an ủi sáo rỗng đó chẳng có chút tác dụng nào, cô nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại tàn nhẫn trước một số điện thoại lạ, cuối cùng cô cũng quyết định nhấn nút gọi.

Ngôn Mạch thù người ngồi nghe cấp dưới báo cáo các thiết kế quảng cáo, trong đầu anh vẫn luôn lớn vồn hình ảnh đêm hôm đó chàng trai ấy nhẹ nhàng cúi đầu sửa lại khăn quàng cổ cho Thiên Trương, phải chăng đây chính là lý do mà cô không nhận lời làm bạn gái của anh. Hai người họ đều còn trẻ, vẫn còn có thể cuồng nhiệt trong mấy năm tuổi thanh xuân, mà anh thì không thể bì được với họ, vì vậy có thể anh chẳng còn cơ hội nào nữa. Chính vì vậy nửa tháng nay anh không dám vào Viêm Hoàng Kỳ Tích, anh sợ vừa vào đó sẽ nhận được ngay thông báo của hệ thống rằng anh và Thiên Trương đã ly hôn. Nếu không lên, thì anh vẫn còn có thể tự huyễn hoặc mình rằng Thiên Trương đã từng kết hôn với anh.

Anh đem những suy nghĩ này kể cho Đỗ Khanh Cách nghe, lúc đó Đỗ Khanh Cách không tin nổi nhìn anh: “Ngôn Mạch, cậu tự ti quá rồi đấy. Cậu có còn là cậu không? Cậu có bị đập đầu vào cửa không đấy? Hơn nữa điều kiện của cậu tốt hơn nhiều so với đám sinh viên đó. Vả lại cậu mới hai mươi tuổi chứ mấy, vẫn còn rất trẻ mà? Thời buổi này rất nhiều thiếu nữ, sinh viên muốn kết hôn với những người giàu có, thậm chí đối phương là một ông già hom hem cũng chẳng sao, với điều kiện của cậu, rất nhiều cô muốn ăn tươi nuốt sống cậu ý chứ!”

Ngôn Mạch thất vọng thở dài: “Nhưng Thiên Trương không phải là loại người đấy.”

Đỗ Khanh Cách cũng không còn cách nào khác, trước nay anh chỉ biết ai đã từng rơi vào lưới tình thì thường ngẩn ngơ, thất thần, nhưng không ngờ Ngôn Mạch lại đến mức không cứu vãn nổi như thế này. Anh chỉ có thể thở dài, rồi nhiệt tình ủng hộ về mặt tinh thần cho Ngôn Mạch mà thôi.

Ngôn Mạch vẫn đang tự giày vò mình trong nỗi đau không thoát ra được, thì đột nhiên điện thoại rung, anh uể oải xem qua, chuẩn bị ấn phím từ chối cuộc gọi thì toàn thân như gà bị cắt tiết, nhìn chằm chằm vào cái tên đến mức mắt lòi ra, anh giơ tay làm một động tác ra hiệu tạm dừng cuộc họp, cầm điện thoại bước vội ra ngoài.

Ngôn Mạch cứng nhắc ấn phím nghe, đang giữa mùa đông rét mướt mà tay cầm điện thoại của anh lại đổ mồ hôi, anh cố gắng để giọng nói của mình nghe thật bình tĩnh: “A lô, chào em.”

Đầu dây bên này Bạch Thiên Trương nuốt nước miếng, thú thật, toàn thân Ngôn Mạch từ trên xuống dưới đều rất quyến rũ người khác, đặc biệt là giọng nói của anh dễ khiến người khác dễ bị cuốn vào, bất giác cô thiếu tự tin hỏi: “Ngôn Mạch, em là Thiên Trương. Em nghe Dạ Du Thần và mọi người trong gia tộc nói anh lâu rồi không vào Viêm Hoàng Kỳ Tích, à à, có phải anh có chuyện gì không? À, ý em là, có phải là anh không được khỏe không?”

Đầu dây bên kia im lặng một hồi lâu, lúc Bạch Thiên Trương chuẩn bị lắc lắc điện thoại xem nó có hỏng hóc gì không, thì bên kia truyền lại tiếng cười trầm trầm của Ngôn Mạch: “Thiên Trương, anh có thể hiểu là em đang quan tâm anh không?”

Bạch Thiên Trương nghe thấy tiếng cười ẩn chứa sự cuốn hút của anh thì trong lòng vui sướng như cỏ gặp nắng xuân, đỏ mặt lấp ló giải thích: “Thật ra em và Bùi Lăng Sơ không có gì đâu, thật đấy, anh ta là chủ tịch hội sinh viên, em là trưởng ban văn nghệ, ừ, chuyện là như vậy đấy...”

Ngôn Mạch kiên nhẫn nghe xong lời giải thích lộn xộn của Thiên Trương, trong lòng cảm thấy rất ấm áp, sự bất an dao động trước đó giờ đã được Thiên Trương xoa dịu, bình tâm trở lại.

Anh nói: “Anh không sao, công ty có chút việc, hôm nay sẽ giải quyết xong. Tối anh sẽ vào Viêm Hoàng Kỳ Tích, lúc đó em có vào không?”

Nhận được câu trả lời khẳng định của Thiên Trương xong, Ngôn Mạch xóa bỏ tâm trạng không vui trước đó, mặt mày vui vẻ quay trở lại phòng họp, cười tươi đưa ra ý kiến chỉ đạo nhân viên. Đám nhân viên nhìn nhau, vừa rồi Ngôn Mạch mặt mày u ám như ai nợ anh hàng nghìn hàng trăm vạn tệ, mà giờ lại vui mừng phấn khởi như vừa trúng số độc đắc, chỉ có thể nói, không phải anh không theo kịp thời đại, mà là thế giới thay đổi quá nhanh...

Bạch Thiên Trương đỏ mặt bỏ điện thoại, ngồi ngẩn ngơ nghĩ ngợi một hồi lâu, từ trong giao diện nhân vật kích hoạt danh hiệu phụ thê, cô nhìn thấy trên đầu xuất hiện dòng chữ hào quang lấp lánh: Nương tử của Vũ Thoa Phong Lạp. Cô ngốc nghếch cười một mình một lúc, sau đó kéo Thiên Trương Nhục Cốt Đầu đến Ninh Hải chờ BOSS.

Trong Viêm Hoàng Kỳ Tích mỗi bản đồ đều bố trí một con BOSS, đánh bại chúng không

những có trang bị mà còn rút đạo cụ RMB⁽¹⁾ trong thương thành, cho nên người chơi rất thích cướp một cú điểm. Thời gian làm mới BOSS lại rất chậm, nên thường thấy nhiều người chơi đã đến nơi BOSS xuất hiện từ rất sớm. Cũng vì thế, người chơi cướp BOSS rất đông, nên không tránh khỏi phát sinh PK ác ý, lúc cấp của Thiên Trương vẫn còn thấp, mỗi lần cô đứng chờ BOSS đều bị kẻ khác tiêu diệt. Đôi khi cô khó khăn lắm mới đánh được cột máu của BOSS biến thành màu đỏ, thì đột nhiên có người chơi cấp 100 tiêu diệt cô, cướp con BOSS của cô, thành quả cô chờ đợi nửa ngày trong phút chốc tan thành mây khói. Mỗi lần nhớ lại những chuyện đau thương này, Bạch Thiên Trương vẫn thấy chua xót, thê lương.

Nhưng hôm nay thì khác, Bạch Thiên Trương hớn hờ cười tươi, cô đã có nơi để dựa dẫm rồi, có ông xã là đại thần oai phong lẫm liệt. Bạch Thiên Trương đi đánh BOSS cấp 40, BOSS cấp 100 phải tổ đội mới đánh bại được, khi cô chỉ có một mình thì chỉ có thể đi đánh những con BOSS tội nghiệp có cấp thấp hơn.

Tại một góc hẻo lánh không có người chơi trấn giữ, Bạch Thiên Trương yên tâm xuống ngựa, bắt đầu ngồi thiền. Cô ngồi phục kích chưa được bao lâu, trên bản đồ xuất hiện một chấm xanh biểu thị người chơi, đang chuyển động hướng đến đây. Đợi đến khi người chơi kia xuất hiện trước mặt Bạch Thiên Trương thì cô ngậy ra. Đất Kỷ Mê Hoặc, Pháp sư cấp 102, ngồi trên con Thủy Vân Thú màu tím từ trên cao cúi xuống nhìn Bạch Thiên Trương.

Bạch Thiên Trương rầu rĩ, đợi BOSS đợi được cả kẻ thù. Đất Kỷ Mê Hoặc là kẻ xúi giục huynh trưởng đá cô ra khỏi gia tộc Muội Muội, cũng chính là thủ phạm khiến cô phải chịu nhiều sóng gió chết chóc thảm thiết trong Viêm Hoàng Kỳ Tích một thời.

Đất Kỷ Mê Hoặc ngồi bất động trên ngựa, Bạch Thiên Trương duy trì nguyên tắc địch bất động ta bất động, nhưng vẫn âm thầm đề cao cảnh giác.

Hai bên giữ nguyên tư thế một lúc, Đất Kỷ Mê Hoặc đột ngột xuống ngựa, mở Thần Đạo, tăng phòng ngự cho bản thân. Ngay thời điểm đó, Bạch Thiên Trương cũng nhanh nhẹn mở ma đạo triệu hoán Địa Ngục Thú, Tuyên Cơ Ảnh và chiến hồn Xiêm La Miêu, thủ thế tấn công.

Quả nhiên Đất Kỷ Mê Hoặc tung ra liên hoàn băng kích, đó là kỹ năng tấn công chí mạng của Pháp sư, người chơi máu hơi thấp một chút nếu bị trúng đòn này sẽ chết ngay tức khắc. Bạch Thiên Trương cười mỉm, cô đã liệu trước mở hình thương, chuyển tất cả sát thương nhận được sang Địa ngục thú, mà Địa ngục thú đã được Thiên Trương thiết lập trạng thái phản đòn, trả lại tất cả sát thương nhận được lên người Đất Kỷ Mê Hoặc, nên cột máu của Thiên Trương hạ xuống màu vàng thì vẫn cầm cự được, dù sao thì cột máu của Đất Kỷ Mê Hoặc cũng giảm xuống rất nhiều. Bạch Thiên Trương nhân cơ hội kỹ năng của Đất Kỷ Mê Hoặc đang bị delay⁽²⁾, trước tiên cô định thân Đất Kỷ Mê Hoặc, tiếp đó lại tung ra trạng thái cuồng loạn, cô nhìn thấy thắng lợi ngay trước mắt.

Nhưng trước mắt vẫn là trước mắt, nhìn thấy có tốt đến đâu thì thực tế cũng không dễ nắm bắt được. Nên anh hùng kịp thời đến cứu mỹ nhân, nhưng mỹ nhân được cứu không

phải là Bạch Thiên Trương mà là Đất Kỷ Mê Hoặc. Cột máu của Đất Kỷ Mê Hoặc chỉ còn lại chút xíu đột ngột tăng lên mãnh liệt như một kỳ tích, Bạch Thiên Trương nhìn Mục sư vừa tăng máu cho ả, cô chỉ muốn hét lên một tiếng “chết tiệt”.

Tên Mục sư đó là ông xã của Đất Kỷ Mê Hoặc - Trữ Vương Hoang Đường. Bạch Thiên Trương lần đầu nhìn thấy cái tên này thì thấy thật là hết thuốc chữa, một người là Trữ Vương Hoang Đường, một người là Đất Kỷ Mê Hoặc, hai người này mà không kết duyên vợ chồng đến cô cũng thấy tiếc. Hóa ra lúc Đất Kỷ Mê Hoặc bắt động trên ngựa, là sợ một mình ả đánh không lại cô nên đi gọi người đến viện trợ. Mục sư dùng kỹ năng ma đạo tàng hình tấn công gần bên cạnh cô, Pháp sư tấn công từ xa, Bạch Thiên Trương lại một lần nữa xác phôi ngoài nội cỏ, lần này không thể nhịn được nữa, cô ghen ngào nhìn trang bị cao cấp bị vỡ vụn, đó là trang bị mà Vũ Thoa Phong Lạp tặng cô.

Bạch Thiên Trương từ trước đến nay vẫn nhẫn nhịn việc gia tộc Muội Muội truy sát cô, chuyện Đất Kỷ Mê Hoặc vu oan cô cũng mỉm cười cho qua, nhưng không ngờ sự việc càng ngày càng tệ, cô cũng nghĩ trong trò chơi không cần phải lương thiện quá. Con giun xéo lắm cũng quắn, bị áp bức đến mức này thì cô không nhịn nữa, Bạch Thiên Trương cuối cùng cũng nổi giận.

Chương 13

Bạch Thiên Trương thật sự kích động, qua trò chơi cũng có thể biết được tính cách của mỗi người, hai người bọn họ thật quá hung hăng kiêu ngạo. Cô không chọn hồi thành phục sinh, mà nằm tại chỗ bắt đầu mắng mỏ.

[Phụ cận] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Trụ Vương Hoang Đường anh xem cho kỹ, rõ ràng là bà xã của anh ra tay trước! Đát Kỷ Mê Hoặc cô cũng phải biết điều một chút, tôi quyến rũ ông xã cô hồi nào? Còn không biết tự lượng sức mình, tôi mà thêm vào chồng cô à! Là chồng cô xun xoe nịnh hót, cô không quản lý anh ta, lại còn quay sang trách tôi, cô cũng phải biết nghĩ đi chứ!

[Phụ cận] Đát Kỷ Mê Hoặc: Tôi nhìn cô thấy ngứa mắt đấy! Tôi muốn giết cô đấy thì đã làm sao? Lại còn Nương tử của Vũ Thoa Phong Lạp cơ à! Sao? Thế là giỏi lắm à? Có bản lĩnh thì đừng ra ngoài một mình, nếu không thấy cô lần nào tôi sẽ giết lần đó!

Bạch Thiên Trương tức đến mức ngón tay gõ bàn phím run rẩy, nhất thời cô không nghĩ ra được lời nào để phản kích lại, tại sao lại có người ngang ngạnh như vậy chứ!

Lúc Bạch Thiên Trương chết, hệ thống nhảy ra thông báo.

[Thế giới] Hệ thống: Người chơi Thiên Trương Nhục Cốt Đầu chết thảm dưới tay Trụ Vương Hoang Đường, đại hiệp bảo trọng, mười tám năm sau lại là một hảo hán!

Thượng Thiên Nhược Thủy nhìn thấy thông báo trên, mọi người nhón nháo ầm ĩ chỉ sợ thiên hạ chưa đủ loạn.

[Gia tộc] Mai Xuyên Nội Khóc: Khốn! Trụ Vương Hoang Đường là tên cặn bã nào thế?

[Gia tộc] Phong Nguyệt Vô Yên: Hình như là ông xã của muội muội đó.

[Gia tộc] Dạ Du Thần: Là gia tộc Muội Muội trước đây đuổi giết chị dâu đó hả?

[Gia tộc] Thấy Chết Không Cứu: Chắc chắc, không phải trước đây lão đại từng tuyên bố trên kênh thế giới sao? Xem ra có người ngứa ngáy rồi.

Tĩnh Dậy Vợ Đâu Mất nỗ phát súng đầu tiên, gõ một câu khiêu chiến trên kênh thế giới.

[Thế giới] Tĩnh Dậy Vợ Đâu Mất: Dám đụng đến người của Thượng Thiên Nhược Thủy, Trụ Vương Hoang Đường ngươi hãy ra đây! Ông đây chỉ cần dùng một ngón tay là bóp chết ngươi!

[Thế giới] Thấy Chết Không Cứu: Đát Kỷ Mê Hoặc, Trụ Vương Hoang Đường. Các người không ngoan chút nào, Thượng Thiên Nhược Thủy đâu dễ trêu chọc, có giỏi thì ra đây, ông

đây một mình khiêu chiến các người!

[Thế giới] Ta Tới Móc Lốp: Đánh nhau đi đánh nhau đi! Nhân tiện ta đây bán thuốc PK!

[Thế giới] Giáng Động Công Tử: Thượng Thiện Nhược Thủy rác rưởi, có phải tộc trưởng của các người nửa tháng nay không vào rồi hả? Lại còn sửa loạn ở kênh Thế giới nữa à, còn không mau rút về đi!

[Thế giới] Phong Nguyệt Vô Yên: Đát Kỷ Mê Hoặc, có gan giết người mà không có gan mò ra nói chuyện à? Chị dâu vốn là người của Phong Vân Chiến Ca các người, bị các người vu oan rồi đá ra khỏi gia tộc cũng không chấp nhận gì, các người còn muốn gì hả?

[Thế giới] Mai Xuyên Nội Khóc: Giáng Động Công Tử liệu hồn đây, cẩn thận ta sẽ giết người đến nỗi không dám ra khỏi khu vực an toàn!

[Thế giới] Mỹ My Xinh Đẹp: Đàn ông của Thượng Thiện Nhược Thủy rất có khí phách! Không câu được tộc trưởng thì câu các người cũng được!

[Thế giới] Dạ Du Thần: Tộc trưởng của Phong Vân Chiến Ca, người xem thế nào, hoặc là giao hai người đó ra đây, hoặc là tộc chiến!

[Thế giới] Đát Kỷ Mê Hoặc: Tộc chiến thì tộc chiến!

[Thế giới] Tình Bất Diệt: Tôi là tộc trưởng của Phong Vân Chiến Ca, mọi người đừng cãi nhau nữa, chắc là có hiểu lầm gì ở đây.

[Thế giới] Tình Dậy Vỡ Đâu Mất: Hiểu lầm cái con khi! Trước đây chị dâu bị các người truy sát rất nhiều lần, sao người không nói là hiểu lầm đi, bây giờ lại thành hiểu lầm cơ đây!

[Thế giới] Giáng Động Công Tử: Tộc trưởng, chúng ta tộc chiến với Thượng Thiện Nhược Thủy đi! Kẻ cầm đầu đám rác rưởi kia đã bỏ chạy rồi!

Tình Bất Diệt cũng đã suy nghĩ rất lâu, thực lực của Thượng Thiện Nhược Thủy rõ như ban ngày, nhưng nếu ngoan ngoãn giao Trụ Vương Hoang Đường và Đát Kỷ Mê Hoặc, thì anh cũng mất mặt quá, e rằng người trong tộc sẽ thất vọng. Gia tộc của họ tuy không giống như Thượng Thiện Nhược Thủy các thành viên đều nổi tiếng trong bảng xếp hạng PK, nhưng người đông hơn sẽ thắng. Mà Thượng Thiện Nhược Thủy tuy thực lực hùng mạnh nhưng điều kiện gia nhập lại quá khắt khe, cần phải thông qua khảo sát PK, nên số lượng thành viên không đủ. Nếu đánh nhau thật, chưa chắc gia tộc của anh đã thua. Mà nếu đánh thắng gia tộc lớn nhất, thì gia tộc của anh sẽ càng nổi tiếng hơn! Nghĩ như vậy, anh vui vẻ nhận lời trên kênh thế giới, rất uy phong.

[Thế giới] Tình Bất Diệt: Được, tôi đồng ý tộc chiến. Nhưng có cần thông báo cho Vũ Thoa Phong Lạp không?

Phong Nguyệt Vô Yên và mọi người nhìn thấy câu nói đó thì im lặng, vì Vũ Thoa Phong Lạp mất tích nửa tháng nay rồi, mọi việc trong gia tộc đều do một tay Thiên Phu Trưởng quản lý. Việc tộc chiến này cần tộc trưởng đến giải quyết rồi, mà bọn họ lại không thể đảm chắc là Vũ Thoa Phong Lạp sẽ lên mạng lúc nào, hoặc cũng không biết từ nay về sau anh có còn lên mạng nữa hay không. Tuy rằng trong Viêm Hoàng Kỳ Tích có rất nhiều cuộc từ mà không biết, hôm nay vẫn còn mận nồng, nhưng cũng có thể ngày mai thì mất dạng.

Bạch Thiên Trương cũng không ngờ rằng cái chết của cô lại khiến thế giới dậy sóng như vậy, đến mức xảy ra tộc chiến, cô lại thấy vì câu nói của Tình Bất Diệt mà mọi người trong tộc lại im hơi lặng tiếng, bèn viết một câu khích lệ mọi người trên kênh Thế giới.

[Thế giới] Đất Kỷ Mê Hoặc: Ha! Không nói nữa à? Tộc trưởng bỏ trốn rồi, các người cũng nên giải tán sớm đi!

[Thế giới] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Đất Kỷ Mê Hoặc xin cô hãy im miệng cho. Tình Bất Diệt nghe đây, tôi nay Vũ Thoa Phong Lạp sẽ lên mạng. Tôi tự nhận thấy mình đã từng làm rất tốt ở Phong Vân Chiến Ca, thành chiến trong tộc tôi đều tham gia, nộp đầy đủ bang công. Nhưng cuối cùng lại bị anh đá ra khỏi gia tộc tôi đã không nói gì, lại vẫn truy sát tôi. Tôi cũng nể tình bằng hữu khi xưa nên không chấp nhặt gì, hôm nay anh lại nói như vậy, tôi hy vọng chúng ta nên chấm dứt mối thâm thù ở đây. Xin anh sau này hãy quản lý cho tốt em gái và em rể, đừng để họ đi cắn người như những con chó dại.

[Thế giới] Thấy Chết Không Cứu: Chị dâu, tôi lại ngưỡng mộ chị thêm một bậc nữa rồi!

[Thế giới] Dạ Du Thần: Chị dâu nói hay lắm, tôi ủng hộ chị.

[Thế giới] Tình Dậy Vợ Đầu Mát: Thiên Trương, xem được câu nói này của cô, khụ, tôi rất vui.

[Thế giới] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Cảm ơn mọi người. =^_^=

Từ khi Thiên Trương nói Vũ Thoa Phong Lạp sẽ lên mạng, thế giới lại rơi vào im lặng. Người của Thượng Thiện Nhược Thủy xưa nay đều không coi Phong Vân Chiến Ca ra gì, nên rất nhanh mọi người ai nấy đều quay lại làm việc riêng của mình.

Bạch Thiên Trương hồi sinh về thành, hứng thú giết BOSS bị Đất Kỷ Mê Hoặc và Trụ Vương Hoang Đường dৌ cho một gáo nước lạnh, cô nghĩ đi nghĩ lại không có việc gì để làm, chỉ có thể nhàm chán đến mục trường chăn nuôi gia súc.

Nông trại trong Viêm Hoàng Kỳ Tích là nơi hệ thống cung cấp cho người chơi sau khi PK đánh quái mệt rồi thì có thể đến để giải lao, người chơi có thể gieo trồng nông sản, chăn nuôi gia súc ở mục trường. Không chỉ có thể nâng cao kỹ năng sinh hoạt ở phương diện này, mà thành phẩm thu hoạch được còn thể mang đến bày bán ở chợ, tăng cấp gia tộc cần phải có những tài nguyên này.

Bạch Thiên Trương mua một ít hạt giống lúa mạch ở NPC Chủ Nông Trại, vì cô thấy

trong nông trại tạm thời vẫn chưa có người chơi nào đến gieo trồng chăn nuôi, nên không phải lo lắng thành phẩm của mình bị gia súc của người chơi khác ăn mất, cô liền bỏ ra ngoài đi vệ sinh một lúc.

Khi Bạch Thiên Trương quay lại, cô khóc không ra nước mắt nhìn chỗ lúa mạch không có người trông bị ăn hết phân nửa, mà trong miệng con vật kia vẫn còn ngậm mấy cái lá cây nhai nhai, Bạch Thiên Trương tức giận, đang chuẩn bị mài dao chém con cừu, thì đột nhiên nhìn thấy trên đầu con cừu béo mồm mồm xuất hiện dòng chữ: Cừu của Uống Rượu Bên Suối. Đồng thời lúc này, khung hội thoại cũng xuất hiện mấy dòng chữ.

[Phụ cận] Uống Rượu Bên Suối: Chào sư phụ, thật trùng hợp khi gặp nhau ở đây.

[Phụ cận] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Trùng hợp cái đầu cậu ấy! Nói! Con cừu của cậu sao lại ăn lúa mạch của tôi?

[Phụ cận] Uống Rượu Bên Suối: Sư phụ, tôi không biết, đây là lần đầu tiên tôi làm nhiệm vụ hệ thống nông trường.

[Phụ cận] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: ... Được rồi, xem như tôi chưa nói gì. Về sau xin cậu hãy trông chừng cẩn thận gia súc của mình đừng để nó ăn thành phẩm của người khác, cũng phải bảo vệ thành phẩm của mình không bị gia súc của người khác ăn mất.

[Phụ cận] Uống Rượu Bên Suối: Được, tôi hiểu rồi. Đúng rồi, sư phụ, thất lung màu đỏ tinh luyện +7 của cô đâu?

[Phụ cận] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Đệ tử, cậu xát muốt vào nỗi đau của tôi rồi, cậu nhắc lại khiến tôi đau buồn đây à. Lúc cướp BOSS bị người ta đánh tan tành rồi.

Uống Rượu Bên Suối viết ba chữ “Thế này vậy” rồi im lặng một hồi lâu, lúc Bạch Thiên Trương nghĩ cậu ta bị lác mạng thì cậu ta lại nói.

[Phụ cận] Uống Rượu Bên Suối: Sư phụ, sau này đánh BOSS đưa tôi đi cùng nhé, như vậy sẽ không ai bắt nạt cô nữa.

[Phụ cận] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Đúng rồi, giờ cậu cấp 110 rồi, ừm, thật xứng đáng là đệ tử của tôi, lại còn biết bảo vệ sư phụ nữa. Xoa đầu ngoan nhé.

Bạch Thiên Trương nghĩ bụng tên đệ tử Uống Rượu Bên Suối này rất thật thà, trong sáng đáng yêu, đầu óc ngô nghê nên người khác dễ sai bảo, nảy sinh ham muốn chà đạp bức hiếp cậu ta. Cô lại nghĩ đến hai kẻ lòng dạ đen tối kia, đặc biệt là con hồ ly Bùi Lăng Sơ, cô không khỏi rùng mình, liên tục gõ chữ tận tình chỉ bảo Uống Rượu Bên Suối.

[Phụ cận] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Đệ tử, cậu hãy nhớ cho kỹ. Sau này vào đại học, đừng để bị vương vào quan hệ với chủ tịch hội sinh viên, chủ tịch hội sinh viên đều là loại sinh vật hiểm ác. Cậu phải trân trọng bản thân mình, tránh xa chủ tịch ra. Những lời chân thành này của sư phụ, nhất định sẽ có ích cho cậu về sau.

[Phụ cận] Uông Rượu Bên Suối: Tại sao sư phụ lại nói những lời này?

[Phụ cận] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Đệ tử, cậu không hiểu được đâu, sư phụ ta...

Cậu ta vừa hỏi, Bạch Thiên Trương liền kể một mạch những lần bị Bùi Lăng Sơ ức hiếp thảm thương và Bùi Lăng Sơ đúng là một kẻ lòng dạ đen tối, nhưng cô chỉ kể đến Bùi Lăng Sơ là kẻ tâm địa xấu xa có một không hai trong gầm trời này. Kết lại cô buông một câu cảm thán.

[Phụ cận] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Đệ tử, chỉ có cậu là hiền lành lương thiện.

Đằng sau máy tính Bùi Lăng Sơ giật giật khóe miệng, đưa tay xoa bóp cần cổ đã cứng lại, hóa ra trong suy nghĩ của cô, anh là một ác ma tồi tệ như vậy! Như vậy cũng hay, cứ để cô tiếp tục nghĩ như vậy đi. Dù sao thì vẫn còn đệ tử hiền lành lương thiện không phải sao?

Cảm xúc của Ngôn Mạch dâng trào, anh chỉ muốn nhanh nhanh chóng chóng về nhà vào Viêm Hoàng Kỳ Tích để gặp Bạch Thiên Trương, anh lái chiếc xe thể thao cao cấp như bay trên đường về nhà, may mà không xảy ra tai nạn giao thông. Về đến nhà, anh mở cửa, cởi giày rồi lao vội đến máy tính mở máy nhập tài khoản mật khẩu thoăn thoắt, sau khi vào Viêm Hoàng Kỳ Tích, không tránh khỏi bị mọi người trong gia tộc phỉ báng một phen, như là vô trách nhiệm, không coi mọi người là anh em, v.v..., Ngôn Mạch xin lỗi từng người, sau đó Tỉnh Dậy Vợ Đâu Mất cùng mọi người mới kể với anh chuyện của gia tộc Phong Vân Chiến Ca, ngay lúc đó Bạch Thiên Trương cũng gửi tin nhắn đến.

[Riêng tư] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Ngôn Mạch, xin lỗi anh, thất lung anh tặng em bị hỏng rồi.

[Riêng tư] Vũ Thoa Phong Lạp: Ngọc ạ, đây đâu phải lỗi của em. Em đừng lo lắng, đã có anh đây.

Có một câu nói như thế này, người đàn ông quyền rũ nhất là lúc gánh vác trách nhiệm che chở bảo vệ cho người phụ nữ của mình, nên khi Bạch Thiên Trương nhìn thấy bốn chữ ngắn ngủi “Đã có anh đây”, ẩn chứa trong đó hàm ý sâu xa, thì mặt cô lại bắt đầu đỏ ửng lên.

Chương 14

Ngôn Mạch nhanh chóng tìm hiểu đầu đuôi câu chuyện, sau đó lên kênh Thế giới tuyên chiến.

[Thế giới] Vũ Thoa Phong Lạp: Mời tộc trưởng Phong Vân Chiến Ca ra đây, tôi có chuyện muốn bàn về tộc chiến.

[Thế giới] MM Xinh Đẹp: Mẹ ơi! Khí phách của Vũ Thoa Phong Lạp thật oai phong!

[Thế giới] Ta Tới Móc Lốp: Oh yeah! Đánh nhau rồi à? Có cần hack⁽¹⁾ không? Tộc chiến tự động hồi máu trang bị không bị hỏng!

[Thế giới] Trư Trư Hiệp: Lão đại quả nhiên là lão đại.

[Thế giới] Tình Bất Diệt: Tôi đến rồi đây, bàn thế nào?

[Thế giới] Vũ Thoa Phong Lạp: Anh quyết định thời gian tộc chiến. Tôi chỉ có một điều kiện: lần tộc chiến này, nếu gia tộc Phong Vân Chiến Ca các anh bại trận, thì lập tức giải tán gia tộc, giao Trụ Vương Hoang Đường và Đất Kỳ Mê Hoạch để tôi xử lý. Anh thấy thế nào?

[Thế giới] Giáng Động Công Tử: Mẹ kiếp! Vậy nếu Thượng Thiên Nhược Thủy bại trận thì tính thế nào?

[Thế giới] Tình Bất Diệt: Nếu các anh thua, tôi đưa ra yêu cầu gì anh cũng phải đáp ứng, được chứ?

[Thế giới] Vũ Thoa Phong Lạp: Thoải mái thôi.

[Thế giới] Giáng Động Công Tử: Lão đại yên tâm, anh em đều chuẩn bị hết cả rồi.

[Thế giới] Tình Bất Diệt: Được, nửa tiếng sau tộc chiến tại Xích Thủy.

[Thế giới] Ta Tới Móc Lốp: Xích Thủy bán vé xem tộc chiến! Vé xem tộc chiến! Mua đi mua đi!

[Thế giới] Bá Đạo Thiên Hạ: Thu mua vé xem tộc chiến giá cao! Có thì liên hệ!

[Thế giới] abcdef: Ta Tới Móc Lốp, sao cái gì cậu cũng có thể?

[Thế giới] Động Phòng Bất Bại: Độ đề độ đề! Độ 1 ăn 100 đây! Cá Thượng Thiên Nhược Thủy hay Phong Vân Chiến Ca?

[Thế giới] Gia Gia Cô Độc: Ông đẶt kỮ4 tHưỢg ThjỆn nHưỢk tHủY.

[Thế giới] Bá Đạo Thiên Hạ: Khốn! Gia Gia Cô Độc cút về sao Hỏa đi! Ông đây ghét nhất là ngôn ngữ sao Hỏa!

[Thế giới] MM Xinh Đẹp: Tôi cũng muốn đi xem tộc chiến! Ta Tới Móc Lốp, tôi không có tiền mua vé, tôi lấy anh được không?

[Thế giới] Ta Tới Móc Lốp: Vé đây vé đây! Bán rẻ đây! Chỉ nhận tiền không nhận gái!

Thế giới náo loạn hết cả lên, cảnh tượng nhóm PK huyết danh của Thượng Thiện Nhược Thủy sẽ hùng vĩ như thế nào! Trong nháy mắt server Xích Thủy thiếu chút nữa thì nghẽn mạng, người đến người đi tấp nập còn hơn cả thành Hoa Hạ, cả Xích Thủy chật chội đến mức không còn chỗ trống nào. NPC Tộc Chiến Trưởng Lão thấp béo không phụ lòng mong đợi của mọi người bị nhấn chìm trong biển người.

[Thế giới] Bá Đạo Thiên Hạ: Khốn kiếp! Chen lấn chết mất!

[Thế giới] Động Phòng Bất Bại: Các anh các chị nhường đường hộ cái, tôi phải ra ngoài!

[Thế giới] MM Xinh Đẹp: A! Ai sờ mông tôi đấy!

[Thế giới] abcdef: Khốn! Ông đây còn không xuống được ngựa!

[Thế giới] Ta Tới Móc Lốp: Hồi Thành Phù đây, Hồi Thành Phù đây, mua nhanh kéo hết! Tiền trao cháo múc nào!

[Thế giới] Anh Ngoan Vì Em: Ta Tới Móc Lốp đầu óc bị chập mạch hả! Hồi thành thế quái nào được! Cả thành nhưng nhúc toàn người là người!

[Thế giới] MM Xinh Đẹp: A a! Đừng sờ mông tôi!

[Thế giới] Động Phòng Bất Bại: ...

Bạch Thiên Trương không có thời gian xem thế giới náo loạn, vì Ngôn Mạch đang gửi tin nhắn trên gia tộc bảo mọi người lên IS, cô mở IS, mạng lag⁽²⁾ liên tục, rớt mạng mấy lần, cuối cùng cũng vào được.

Ngôn Mạch bắt đầu phân chia nhiệm vụ, giọng nói trầm ổn lạnh lùng, vô cùng mưu trí, Bạch Thiên Trương lại ngồi ngây ra thật chẳng hợp với khung cảnh. Cô nghe thấy Ngôn Mạch hỏi: “Tru Tru Hiệp, tình hình của Phong Vân Chiến Ca thế nào?”

Tru Tru Hiệp: “Tộc đủ 120 người, có 65 người cấp 110+, toàn tộc có 5 người nằm trong bảng xếp hạng PK, có rất nhiều Pháp sư và cực ít Vu sư. Tộc trưởng Tình Bất Diệt có một thanh vũ khí Hàn Băng Trọng tinh luyện cấp 9, nhẫn khá ổn, còn lại toàn là trang bị bỏ đi.”

Hợp Thức Hóa: “Khốn, sao tôi không biết Tru Tru Hiệp cậu lại nham hiểm như vậy nhỉ, cậu có bao nhiêu acc phụ mai phục ở các gia tộc khác?”

Trư Trư Hiệp: “Anh thì biết cái gì, các gia tộc kia tuyển người cũng rất nghiêm ngặt, tôi luyện acc phụ cũng khổ sở lắm chứ! Tộc trưởng tôi khẩn thiết yêu cầu tiền trợ cấp!”

Vũ Thoa Phong Lạp: “Sau này cậu chết tôi sẽ cho cậu tiền trợ cấp an táng.”

Tĩnh Dây Vợt Đâu Mắt: “Ngôn thiếu, cậu phân chia nhiệm vụ đi.”

Vũ Thoa Phong Lạp: “Phong Nguyệt Vô Yên, cô cùng vài Pháp sư phụ trách mấy người chơi dưới cấp 100, dùng kỹ năng đánh rộng, tốt nhất là nên giết trong vài giây; tôi, Hợp Thúc Hóa sẽ chăm sóc Tĩnh Bất Diệt và năm người chơi trên bảng PK; Thấy Chết Không Cứu và Dạ Du Thần chia nhóm Mục sư trong tộc ra, mỗi nhóm bốn người, bốn người kết hợp lại, Pháp sư bao vây vòng ngoài, chú ý vị trí; Trư Trư Hiệp, Mai Xuyên Nội Khóc, Tĩnh Dây Vợt Đâu Mắt phụ trách người chơi cấp 100+ khác. Thiên Trương.”

Bạch Thiên Trương đang tập trung tinh thần lắng nghe, từ trước đến nay cô chưa từng tham gia lập kế hoạch tộc chiến như thế này, cô cảm giác như đang điểm binh trước giờ ra trận. Đột nhiên nghe thấy Ngôn Mạch gọi cô, cô hô lên như phản xạ có điều kiện: “Có!”

Vũ Thoa Phong Lạp lại dùng giọng quyến rũ người khác cười khúc khích, khi nói chuyện với cô, giọng anh dịu lại rất nhiều: “Thiên Trương, em và các Vu sư khác dùng kỹ năng đánh rộng giảm phòng ngự và công kích của đối phương, chú ý lợi dụng BB, nhớ ở cạnh Mục sư không được chạy quá xa, chú ý an toàn.”

Bạch Thiên Trương đỏ mặt đáp lại, mọi người trong tộc bắt đầu ồn ào.

Giọng nói của Ngôn Mạch lại trở nên lạnh lùng, anh nghiêm giọng nói: “Lúc đó lên IS không được cướp lời, tất cả phải nghe theo chỉ thị của tôi.”

Thời gian giao chiến cuối cùng cũng đến, người trong gia tộc Thượng Thiện Nhược Thủy đều đến bản đồ Xích Thủy, đám người đến xem nhìn thấy nhóm người huyết danh ồ ạt kéo đến trong vầng hào quang chói lóa, thì tất cả tự động nhường đường, Tộc Chiến Trưởng Lão tội nghiệp mới có cơ hội lộ đầu ra. Ngôn Mạch đối thoại với NPC, rất nhanh sau đó hệ thống phát ra thông báo:

[Thế giới] Hệ thống: Thượng Thiện Nhược Thủy tuyên bố thành chiến với Phong Vân Chiến Ca, chờ đợi câu trả lời của Phong Vân Chiến Ca.

Không lâu sau đó người của Phong Vân Chiến Ca cũng kéo nhau đến, vì trang bị của họ không tốt như của Thượng Thiện Nhược Thủy, nên nhìn từ xa không có được khí thế hào hùng như Thượng Thiện Nhược Thủy, Tĩnh Bất Diệt đối thoại với NPC, hai bên tề tựu đầy đủ, hai gia tộc được truyền tổng đến đấu trường PK. Trước khi truyền tổng đến đấu trường PK, Bạch Thiên Trương liếc mắt nhìn đối thoại trên kênh Thế giới, Động Phòng Bất Bại đã đặt cược đến tỷ lệ 1 ăn 100, cô xem thế đủ rồi. Do đấu trường PK chỉ có hai bên PK mới được vào, người xem muốn vào xem phải mua vé, vì vậy người xem không nhiều, những người chơi khác không vào được đấu trường PK, vẫn ở lại Xích Thủy không muốn rời đi, cứ đứng đợi ở đấy chờ công bố kết quả PK.

Tuy hời còn trong gia tộc Phong Vân Chiến Ca, Bạch Thiên Trương đã từng tham gia tộc chiến, cô cũng từng xem tộc chiến của các gia tộc khác, nhưng tộc chiến chỉ để lại trong cô một ấn tượng duy nhất đó là một đám hỗn loạn, cứ như hai nhóm người nguyên thủy cầm gươm giáo, gây gộc chém lung tung, quá dã man, không có lấy một chút kỹ thuật nào.

Nhưng tộc chiến của Thượng Thiện Nhược Thủy, khiến cô mở rộng tầm mắt, sau khi truyền tông vào đấu trường PK, tất cả mọi người đều chuyển thành PK trận doanh, tự động di chuyển đến đúng vị trí của mình, bốn Mục sư bao quanh nhóm, Pháp sư ở vòng ngoài không ngừng làm mưa bằng bão lửa, Chiến sĩ ở tiền tuyến chịu đòn, Bạch Thiên Trương cùng các Vu sư các phân bố xung quanh Mục sư. Trang bị của Phong Vân Chiến Ca đúng là không ra gì, nhưng Chiến Hồn BB của bọn họ thì không tồi, hình như họ cũng hội ý xong xuôi cả rồi, Tình Bất Diệt và năm cao thủ gọi ra sáu con BB có lực công kích cấp 100+, tấn công Vũ Thoa Phong Lạp; Phong Nguyệt Vô Yên và các Pháp sư khác tung đầy Băng Vũ (mưa băng) khiến bia đỡ đạn cấp thấp của đối phương đơn thuần đến chỉ viện chết như ngã rạ, Mục sư của đối phương thấy thế thì lo lắng, ngóc nghếch bỏ rơi mấy người chơi cấp cao, dùng Hoàn Hồn Thuật muốn cứu những người đã chết, Bạch Thiên Trương và mấy Vu sư lợi dụng thời cơ này tung ra một loại kỹ năng tiêu hao, như Định Thân, Diên Loạn, Hút Máu Diên, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, giết mấy tên Mục sư, thế trận của Phong Vân Chiến Ca bắt đầu bị rối loạn. Mấy người nằm phơi thây không cam tâm bị giết, cũng không chịu phục sinh nằm dưới đất chửi rửa xối xả.

Mỗi người trong Thượng Thiện Nhược Thủy đều được phân công nhiệm vụ, đâu ra đây, cứ như là một đơn vị được huấn luyện thuần thục trong quân đội, phối hợp vô cùng ăn ý. Trước đây Bạch Thiên Trương luôn quan niệm rằng game không bỏ bèo gì nên không cần phải động não, nhưng khi được chứng kiến cuộc chiến này thì quan niệm đó của cô lập tức thay đổi, trong lòng cô bị chấn động.

Ngôn Mạch và Hợp Thức Hóa đang đối phó với sáu con BB và sáu người chơi, trong Viêm Hoàng Kỳ Tích, nếu BB đánh tốt, lực công kích của chúng có lúc thậm chí còn vượt qua lực tấn công của người chơi mấy lần. Hiển nhiên mấy con BB của Phong Vân Chiến Ca chỉ tăng một thuộc tính, lực công kích cao khủng khiếp, một phát bạo kích có thể giảm nửa cột máu. Tuy toàn thân Vũ Thoa Phong Lạp đều là trang bị cao cấp cũng không chống nổi đòn tấn công của sáu người đó và sáu con BB, nhưng anh không hề hoảng mang, một chiêu Phân Thân Trảm là đã thoát ra khỏi vòng vây, để lại ảo ảnh đánh nhau với đối phương. Hợp Thức Hóa sát cánh với Vũ Thoa Phong Lạp đã lâu, anh cũng không hề hoảng loạn, giết BB trước, do BB tăng một thuộc tính, nên lực công kích rất cao, nhưng lực phòng ngự lại cực kém, mà sau khi BB chết sẽ delay trong mười giây không thể gọi ra, tranh thủ thời gian đó, Ngôn Mạch tấn công người chơi có BB vừa bị chết, cứ như vậy Hợp Thức Hóa lần lượt giết BB, Vũ Thoa Phong Lạp lập tức giết người chơi. Mục sư ở hậu phương cũng kịp thời bom máu, cột máu của Hợp Thức Hóa và Vũ Thoa Phong Lạp lên lên xuống xuống nhưng vẫn trụ được.

Viên mắt Bạch Thiên Trương nóng lên vì kích động, dù biết là Ngôn Mạch sẽ không sao,

nhưng cô vẫn muốn kê vai chiến đấu bên cạnh anh, nhưng nhiệm vụ của cô là ở chiến trường khác, vả lại với thực lực của mình, chỉ cần liên lụy Ngôn Mạch, cho nên Bạch Thiên Trương tăng trạng thái bạo kích cho đám sủng vật của mình, phát lệnh công kích đối phó với BB của Phong Vân Chiến Ca, cô thì cùng với những Vu sư khác cùng tiếp tục tham gia hỗn chiến.

Tình Bất Diệt hình như gọi hết tất cả mọi người trong gia tộc, anh biết một số người chơi chỉ là những con tốt thí, nhưng trước đó anh đã tính toán kỹ rồi, những người chơi tốt thí đó chỉ cần kéo dài thời gian một chút là được, anh và 5 cao thủ trong tộc cộng thêm BB, thế nào cũng có thể giết Vũ Thoa Phong Lạp từ từ, một khi Vũ Thoa Phong Lạp chết rồi, đám người còn lại thì dễ đối phó rồi. Chiến lược của anh không hề sai, cột máu của Ngôn Mạch giảm xuống chỉ còn một tầng máu, nhưng anh không ngờ tới tinh thần hợp tác ăn ý của Thượng Thiện Nhược Thủy và kỹ thuật PK của Vũ Thoa Phong Lạp, nhìn thấy mọi người xung quanh lần lượt ngã xuống, trong lòng nảy sinh cảm giác vừa thấy sợ hãi vừa sùng bái.

Thắng bại đã sớm phân định, một số người trong Phong Vân Chiến Ca nhìn thấy thất bại trước mắt, thất vọng ngồi im chờ Thượng Thiện Nhược Thủy đến giết. Đánh đến phút cuối, Phong Vân Chiến Ca toàn quân hình như chết gần hết, bị đá ra khỏi đấu trường PK. Trên đấu trường là một đồng hỗn độn, Mục sư kéo những xác người của tộc mình về, vui mừng hân hoan.

Khi người chơi đến xem nhìn thấy hệ thống phát ra tin tức giật gân, đa phần đều kích động vì thắng cược, chỉ có những người chơi hoang tưởng tin rằng Phong Vân Chiến Ca sẽ chiến thắng là ủ ê mắng nhiếc.

[Thế giới] Hệ thống: Gia tộc Phong Vân Chiến Ca bị gia tộc Thượng Thiện Nhược Thủy đánh bại, xin đừng nhụt chí.

[Thế giới] Vũ Thoa Phong Lạp: Tình Bất Diệt, các anh thua rồi. Tôi hy vọng anh vẫn tuân thủ giao ước giữa chúng ta.

Tình Bất Diệt thật sự hối hận, nước mắt giàn giụa đầm ngực dậm chân, nhưng lời đã nói rồi, nếu anh không tuân theo, sau này cũng không thể sống được, chỉ có thể cắn phần không cam tâm tình không nguyện mà đồng ý thôi.

[Thế giới] Tình Bất Diệt: Được, bây giờ tôi sẽ giải tán gia tộc, Đất Kỳ Mê Hoặc và Trụ Vương Hoang Đường các người tự xử lý.

Trong gia tộc náo loạn hết cả lên, Phong Nguyệt Vô Yên cùng mọi người hăm hở thảo luận nên giày vò hai người bọn họ thế nào, nhưng từ khi Phong Vân Chiến Ca thua trận, thì hai người họ đã rời Viêm Hoàng Kỳ Tích, từ đó không thấy bóng dáng của họ đâu nữa.

Rất lâu sau Bạch Thiên Trương vẫn chưa thể bình tâm trở lại, dường như cô đã lĩnh hội được cảm giác thuộc về một gia tộc và vinh dự gia tộc là như thế nào, cô cực kỳ kích động. Phong Vân Chiến Ca đã giải tán, gia tộc Muội Muội cũng không xuất đầu lộ diện. Ngôn

Mạch tức giận thốt ra một câu chửi thề, rồi anh phát phần thưởng cho mọi người đang vui vẻ phấn khởi trong gia tộc, sau đó gửi tin nhắn riêng tư cho Thiên Trương.

Chương 15

[Riêng tư] Vũ Thoa Phong Lạp: Thiên Trương, cảm ơn em lúc này đã đưa sủng vật của mình đến giúp bọn anh, nếu không thì không thể thắng nhanh như vậy được.

Bạch Thiên Trương tưởng tượng gương mặt của Ngôn Mạch đang mỉm cười, một gương mặt quá đẹp đến mức có thể gây ra nghiệp chướng! Cô vừa tưởng tượng vừa gõ chữ.

[Riêng tư] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Anh khiêm tốn quá, dù không có em, chắc chắn anh vẫn thắng cơ mà. Em phải cảm ơn anh mới đúng, vì em, mà đã lôi kéo tất cả mọi người trong gia tộc vào chuyện này.

[Riêng tư] Vũ Thoa Phong Lạp: Không sao. Em là nương tử của anh, là phu quân đương nhiên anh phải bảo vệ em. Còn mọi người trong gia tộc, họ cũng đều là kẻ hiếu chiến, chỉ sợ thiên hạ không loạn, lần này có cơ cho họ đánh nhau, vui quá còn gì.

Ngôn Mạch do dự nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính, câu “Làm bạn gái anh nhé?” đang hiển hiện trong khung đối thoại, nhưng anh không dám nhấn phím gửi đi, nghĩ ngợi hồi lâu, nhưng không đủ dũng khí anh lại nhấn phím xóa, xóa từng từ từng từ một, rồi gửi một tin nhắn khác.

[Riêng tư] Vũ Thoa Phong Lạp: Ừ, BOSS tầng bốn Vô Vọng Hải đều làm mới vào buổi tối, sau này nếu em lên mạng buổi tối, thì đi đánh BOSS cùng bọn anh. Khi một mình đánh BOSS, không may gặp người đến cướp, đánh không lại thì về thành, gọi người trong tộc, đừng ngốc nghếch để người khác bắt nạt như vậy nữa. Biết chưa?

Nếu bây giờ Đỗ Khanh Cách nhìn thấy câu nói này, thì kiểu gì cũng buông ra câu cảm khái “Anh hùng khó qua ải mỹ nhân”, thờ dài tại sao một người đàn ông kiên định lại hóa nhu nhược như vậy, nhân đó càng khẳng định thêm quyết tâm xa rời phụ nữ - loài động vật sống dai dẳng khó chết này. Nhưng lúc này người nhận câu nói này là Bạch Thiên Trương, mà Thiên Trương lại rất thích thú, rất âm áp, cô thẹn thùng trả lời: “Em biết rồi.”

Cô nghĩ, qua trận đánh này mọi người chắc đã biết thế nào là tộc chiến, chắc không ai ngu dại đến mức lao đầu vào mũi giáo, ai còn dám gây sự và cướp BOSS với cô nữa. Cô càng nghĩ càng thấy đắc ý, không nhịn được khẽ ngâm nga một câu hát, mặt mày vui tươi hơn hờ khiến Dư San ngồi bên cạnh vừa đỏ kị vừa ngưỡng mộ.

Đại thần thì vẫn luôn là đại thần, Vũ Thoa Phong Lạp mãi là trung tâm thương mại cung cấp trang bị cực phẩm, anh tặng ngay Bạch Thiên Trương một chiếc thắt lưng mới, còn đẹp hơn tốt hơn với chiếc thắt lưng cũ mà Trụ Vương Hoang Đường và Đất Kỷ Mê Hoặc đã phá hỏng. Dư San nhìn chằm chằm chiếc thắt lưng đó, nước miếng rơi lã chã trên bàn phím của Thiên Trương, Bạch Thiên Trương khó chịu nhìn cô, nói: “Hay là tớ tặng cậu nhé?”

Dư San lau miệng, thở dài: “Haiz, cậu là Vu sư, tớ là Chiến sĩ, có lấy tớ cũng không mặc được.” Đột nhiên mắt cô lóe sáng, chậm chạp xắn tay áo, xoa tay đăng nhập vào Viêm Hoàng Kỳ Tích, tức giận lải nhải: “Cái tên chết tiệt đó, bảo anh ta mua trang bị tốt cho mình mà mãi đến giờ vẫn chưa thấy đâu, cứ đợi đấy xem tôi xử lý anh thế nào!”

Bạch Thiên Trương hiểu ngay “anh ta” là ông xã của Dư San trong Viêm Hoàng Kỳ Tích, cô mừng tượng ra, một vợ bị kịch gia đình sắp được công chiếu, chỉ có thể âm thầm cầu nguyện cho chàng trai đáng thương bị ức hiếp kia.

Đang bực bội, đột nhiên Dư San hỏi mấy câu chẳng liên quan: “Thiên Trương, lần nghỉ tết này cậu mang hành lý về kiểu gì?”

Bạch Thiên Trương thoáng bối rối, mỗi lần nghỉ Tết, là lúc cô rất khổ sở. Nghỉ hè còn đỡ, dù sao thì quần áo mùa hè rất mỏng, chọn bừa vài bộ mang về nhà là được; nhưng mùa đông thì lại quá phiền phức, quần áo mùa đông vừa dày vừa nặng, mấy vali mà chỉ nhét được vài bộ, mà cô lại cần phải mang máy tính về nhà nữa. Cô nhớ lại cảnh tượng bị thảm của mùa đông năm ngoái, trong nhà ga chật chội, một mình cô phải vật vờ đứng trông đông hành lí giữa bao nhiêu người qua lại, khắp nhà ga đâu đâu cũng nhúc nháy đầy người là người, đến một chỗ trống để đặt chân cũng không có, khiến cô không khỏi rùng mình, mãi một lúc sau mới nói: “Vậy chắc tớ mang một ít quần áo về thôi.”

Dư San không thêm đề ý đến cô nữa, tiếng gõ bàn phím vang lên lách cách với khí thế ngút trời, xem ra cô đã bắt tay vào việc hành hạ đức lang quân của cô rồi.

Ngôn Mạch cảm thấy bản thân thật hèn nhất, bèn đến quán PUB tìm Đỗ Khanh Cách, anh cướp một chai rượu ngửa cổ lên tu một hơi. Đỗ Khanh Cách nheo mắt nhìn anh: “Sao vậy, ai chọc giận Ngôn thiếu cậu à?”

Ngôn Mạch ôm chai rượu khổ sở: “Thiên Trương.”

Đỗ Khanh Cách trợn tròn mắt: “Nếu tớ là Thiên Trương, tớ cũng không chấp nhận cậu.”

Đôi lông mày thanh mảnh của Ngôn Mạch nhíu lại, không vui nhìn sang, hỏi: “Tại sao?”

Đỗ Khanh Cách từ tốn nói: “Đầu tiên, gia cảnh hai người không giống nhau, không môn đăng hộ đối, bố mẹ cậu sẽ đồng ý sao? Hơn nữa, Ngôn Mạch, không phải tớ phê phán gì cậu, nhưng tớ chưa nhìn thấy quyết tâm và sự chân thành ở cậu, người ta đương nhiên là sẽ không đồng ý. Vì người ta sẽ không có được cảm giác an toàn khi ở cạnh cậu, ở bên cậu sẽ không thấy yên tâm.”

Ngôn Mạch không tin: “Tớ làm vậy vẫn chưa đủ sao?”

Đỗ Khanh Cách bắt lực trước thái độ của Ngôn Mạch: “Tất nhiên. Cậu cho rằng cứ chiều chuộng, bảo vệ cô ấy không bị người khác bắt nạt trong trò chơi là đủ sao? Những tình cảm trong thế giới ảo đó có ai cho là thật đâu? Thêm nữa cô ấy lại biết rõ thân phận của cậu, càng không thể yên tâm được. Cậu tùy tiện thổ lộ như vậy, người ta chắc chắn sẽ nghi ngờ

cậu chỉ có ý muốn chơi bời với họ! Cậu ngốc quá đấy! Cậu phải cho cô ấy thấy được tấm lòng của cậu!”

Ngôn Mạch như tỉnh ngộ: “Hóa ra là như vậy!”

Đỗ Khanh Cách nhìn Ngôn Mạch làm mưa làm gió tung hoành ngang dọc một thời mà giờ lại trở thành một kẻ khờ như vậy, anh thật sự không biết phải nói gì, chán nản xua tay: “Được rồi, cậu hiểu là tốt rồi. Còn nữa, cậu phải xử lý những vụ bê bối đào hoa của cậu đi, đặc biệt là Cố Niên, nếu không cô ta sẽ đến tìm Thiên Trương, lúc đó cậu đừng đến tìm tó uổng rượu giải sầu!”

Nghe thấy hai tiếng Cố Niên, Ngôn Mạch nhú mày, suy nghĩ một lúc, chán nản nói: “Tớ sẽ nói chuyện thẳng thắn với Cố Niên. Bây giờ người tớ muốn ổn định là Thiên Trương.”

Bạch Thiên Trương đang kể khổ với Uống Rượu Bên Suối trong Viêm Hoàng Kỳ Tích, hai người đang ngồi dưới bóng cây ở Lâm Hải, Thiên Trương Nhục Cốt Đầu vừa cảm phần giết quái, vừa than vãn.

[Phụ cận] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Vậy nên, nghỉ học kỳ là chuyện khiến người ta phải đau đầu. Ngày trước, tôi chỉ muốn đi xa nhà càng xa càng tốt, chỉ mong sao có thể xa nhà nghìn vạn dặm. Bây giờ mới biết, mỗi lần chuyển hành lí thật là khổ sở. Đệ tử à, nghe sư phụ khuyên một câu, sau này thi đại học ở trường nào gần nhà thôi. Kinh nghiệm xương máu của tôi đấy!

[Phụ cận] Uống Rượu Bên Suối: Ha ha, sư phụ. Tôi là con trai, chuyện nhỏ đó có nhằm nhò gì, tôi vẫn luôn muốn lang bạt.

[Phụ cận] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Nếu như vậy, thì tôi không nói nữa...

Bùi Lăng Sơ nhìn Thiên Trương Nhục Cốt Đầu đang mất tinh thần, anh tưởng tượng gương mặt đau khổ của cô, vỗ trán suy nghĩ. Hay là, anh đưa cô về nhà trước, rồi mới về nhà mình? Để một cô gái phải khiêng vác nhiều hành lý ở nhà ga hỗn loạn, thực sự anh cũng không yên tâm. Anh ngồi dưới gốc cây nhìn Thiên Trương Nhục Cốt Đầu trong trò chơi, thỉnh thoảng giúp cô đánh đám quái bao vây, cười khẽ.

Ngôn Mạch rời quán bar về nhà, trên đường về anh gọi điện cho Thiên Trương: “Thiên Trương, anh là Ngôn Mạch. Bao giờ em được nghỉ?”

Bạch Thiên Trương vừa gõ bàn phím, vừa nghe điện thoại, lơ đãng nói: “Ngày mai.”

“Em đi gì về?”

“À, em đi tàu hỏa. Tối mai em về.”

Ngôn Mạch chệch tay lái, kinh hãi đổ mồ hôi, tàu hỏa? Chen chúc trên tàu hỏa cuối năm chạt chội? Anh khẽ nhú mày, hỏi tiếp: “Em đi một mình à?”

“Lúc đầu em dự định đi cùng bạn. Nhưng giờ cô ấy lại đổi ý muốn đến thăm bạn trai, nên một mình em về thôi.”

Ngôn Mạch nhìn đường phía trước, nghĩ ngợi một lúc, rồi bình thản nói: “Được, vậy em chú ý an toàn, đi đường cẩn thận.”

Trong lòng Bạch Thiên Trương có chút thất vọng, cô cảm thấy hụt hẫng khi anh trả lời như vậy. Nhưng cô đang chờ đợi điều gì cơ chứ? Chỉ là quen biết nhau trên mạng thôi mà! Nghĩ vậy, cô khẽ thở dài cay đắng, cố gắng bình thản trả lời: “Vâng, em biết rồi.” Sau đó cô tạm biệt rồi cúp máy.

Ngôn Mạch ngắt điện thoại, nhanh nhẹn đánh tay lái quay ngược 360 độ, chiếc xe thể thao rít lên một tiếng rồi lao thẳng về hướng ngược lại, anh cầm di động gọi một cuộc điện khác: “Tiểu Trần, tôi là Ngôn Mạch.” Cậu hủy tất cả lịch trình của tôi trong mấy ngày tới từ ngày mai, đúng, hủy hết tất cả. Có chuyện gì thì tìm giám đốc Đỗ. Được rồi, tạm biệt.”

Chiếc Spyker C8 mất hút trong đêm tối, hướng thẳng đến thành phố W.

Bạch Thiên Trương và Dư San đang dọn dẹp hành lý, phòng ngủ bừa bộn, khắp nơi đầy bụi bặm rác rưởi. Cô leo lên giường, tháo màn, gấp lại, đang bận rộn luôn tay luôn chân như vậy thì điện thoại reo.

Cô thò đầu ra, ý bảo Dư San ở dưới đưa điện thoại cho cô, vừa nghe điện thoại, vừa gấp chăn.

“Thiên Trương, anh đang ở trước cổng ký túc xá, em ra đây một lát được không?” Ngôn Mạch đi thẳng vào vấn đề.

Bạch Thiên Trương lão đảo, suýt chút nữa thì ngã lăn từ giường xuống, cô kinh hoàng vỗ ngực vẫn chưa định thần được: “Ngôn Mạch? Anh đang đứng trước ký túc xá của em?”

Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định của Ngôn Mạch, Bạch Thiên Trương vội vã lao xuống giường, đại thần đang đứng đợi cô trước cổng ký túc xá!

Cô lao một mạch đến trước mặt Ngôn Mạch rồi mới dừng lại, Ngôn Mạch cau mày, đỡ thân hình đang xiêu vẹo của Thiên Trương: “Cẩn thận.”

Mặt mũi Bạch Thiên Trương đầy bụi, trên đầu vẫn còn dính một ít bông bị bay ra khi gấp chăn, Ngôn Mạch nhẹ nhàng mỉm cười, đưa tay nhặt vụn bông ra giúp Thiên Trương. Bạch Thiên Trương bối rối, cô biết lần nào đứng trước đại thần bộ dạng của cô cũng không bình thường!

Cô đỏ mặt, chuyển ánh mắt sang chiếc Spyker C8 sau lưng Ngôn Mạch, hỏi anh: “Sao anh lại đến đây?”

Ngôn Mạch thản nhiên nói: “Anh đến đưa em về nhà.”

Bạch Thiên Trương há hốc mồm hóa đá, Ngôn Mạch đã bước vào trong ký túc, nở nụ cười tươi rói hết sức quyến rũ với dì quản lý ký túc xá: “Dì ơi, cháu đến giúp bạn gái chuyển hành lý, dì có thể cho cháu vào đây một lát được không ạ?”

Bạch Thiên Trương lập tức tỉnh táo, dì quản lý ký túc xá là Bao Thanh Thiên của đám con gái độc thân như cô, thiết diện vô tư đến mức một con muỗi đục cũng không bay lọt - kết luận này hoàn toàn có cơ sở, mỗi khi đến mùa hè, trong ký túc xá có rất nhiều muỗi, từ sau khi Bạch Thiên Trương đọc được ở một bài báo nào đấy nói muỗi hút máu người đều là muỗi cái, từ đó mọi người đều sùng bái dì quản lý ký túc xá, tình cảm dạt dào như nước sông Hoàng Hà.

Nhưng, Ngôn Mạch lại một lần nữa chứng tỏ cho cô thấy sự quyến rũ của đại thân, gương mặt mẹ kế của dì quản lý ký túc xá lại nở một nụ cười hết sức hiền lành nhã nhặn, vẫy vẫy tay với Ngôn Mạch: “Vào đi.”

Cho đến lúc cô hồn vía lên mây đi theo sau lưng Ngôn Mạch vào ký túc xá, vẫn còn nghe thấy tiếng dì quản lý ký túc xá: “Đôi trẻ này, thật tình cảm.”

Chương 16

Dư San nhìn thấy Bạch Thiên Trương đưa một người con trai vào ký túc xá thì hoảng hốt ngã xuống chông sách đang chất đầy trên mặt sàn. Bạch Thiên Trương nhanh nhẹn đỡ bạn dậy, mời Ngôn Mạch vẫn đang đứng ngoài cửa vào. Ngôn Mạch có phần không tự nhiên, bước qua đồng hồ đặc lộn xộn, nhìn khắp phòng tìm chỗ ngồi.

Bạch Thiên Trương liền vội vàng đưa ghế của mình cho Ngôn Mạch, nhìn kỹ lại, haiz... trên ghế toàn là đồ lót và đồ dùng cá nhân của cô. Bạch Thiên Trương vô cùng bối rối, với tốc độ của một cơn lốc cô vội vàng quăn lẩy đám đồ lót vút vội lên giường, cô quệt mồ hôi đang chảy dài trên mặt, thầm cầu nguyện Ngôn Mạch đừng nhìn thấy, cô chỉ vừa không để ý một cái, thì một nửa cái áo lót lòi ra trên mép giường, dây áo màu hồng phấp phấp đang đung đưa qua lại trên đầu Ngôn Mạch, có nguy cơ rất lớn sẽ rơi xuống đầu anh.

Bạch Thiên Trương hoảng hốt, trong đầu hoàn toàn trống rỗng, không kịp nghĩ ngợi gì vội vàng cầm tay anh kéo xa ra chỗ đó, khi cô ấn anh ngồi xuống ghế, lòng bàn tay cô ấm một cách lạ thường cô mới phát hiện ra mình đang cầm tay Ngôn Mạch, cô lập tức buông ra như bị điện giật. Ngôn Mạch mỉm cười nhìn cô, Bạch Thiên Trương nhận thấy cái mặt dày của mình dạo này mỏng đi rất nhiều rồi, mặt cô lại đỏ bừng lên.

Để giấu đi sự căng thẳng, Bạch Thiên Trương rót một cốc nước mời Ngôn Mạch, lại còn giải thích với anh: “Ký túc xá không có cốc dùng một lần, à, đây là cốc uống nước của em.” Nhìn thấy Ngôn Mạch đang chờ người ra cầm cốc nước, Bạch Thiên Trương nói tiếp: “Anh yên tâm, sạch lắm, em có rửa mà.”

Ngôn Mạch từ từ ngẩng đầu lên nhìn cô, miệng cười mà như không cười, chậm rãi nói: “Không phải anh sợ cốc bẩn, anh đang nghĩ, hóa ra đây là cốc của em.” Nói xong, anh chọn đúng nơi Thiên Trương hay uống nhấp một ngụm. Lúc này thì trong cô như nổ tung, đến tai cũng đỏ lù, cô đang làm gì vậy! Tại sao cô lại có cảm giác cô đang đùa giỡn đại thần!

Cô nghĩ, tốt hơn cô nên lo anh đi, vì vậy cô cười gượng xua tay nói với Ngôn Mạch: “Anh ngồi đây một lát nhé, em phải thu dọn hành lý. Nếu anh khát thì... à, chán thì lấy sách trên giá xem nhé!”

Nói xong, cô vui đầu vào đóng hành lý giả vờ bận bịu không ngẩng đầu lên được, cô vẫn đang thu dọn đồ đạc, bất ngờ một bàn tay thon dài, rắn chắc xen vào, giọng nói trong trẻo vang lên bên tai: “Để anh giúp em.”

Sự chú ý của Bạch Thiên Trương bị bàn tay ấy thu hút, ngón tay dài trắng muốt, những khớp xương rõ ràng, móng tay được cắt giữa cẩn thận sạch sẽ, cô hướng tầm mắt theo bàn tay nhìn lên, cô thấy chủ nhân của bàn tay đang ngồi xổm, cúi đầu thu xếp đồ đạc. Từ góc độ này Bạch Thiên Trương nhìn thấy đôi lông mày thanh tú của anh, hàng lông mi dài rậm cong vút và sống mũi cao. Trên người anh toát ra khí chất cường tráng sạch sẽ.

Bạch Thiên Trương nhìn anh no mắt rồi cúi đầu xuống thu dọn hành lý, ngạc nhiên nói: “Anh giỏi thật đấy!” Mỗi một chỗ trống của chiếc vali đều được anh sử dụng hết, đồ đạc được gấp gọn gàng ngăn nắp, khác một trời một vực với kiểu sắp xếp bừa bãi lộn xộn của Thiên Trương.

Dư San thò đầu nhìn sang, và hai người đều dùng ánh mắt long lanh ngưỡng mộ nhìn đại thần, Ngôn Mạch cười cười giải thích: “Anh thường xuyên đi công tác, nên có kinh nghiệm sắp xếp đồ đạc, chứ không giỏi giang gì đâu.”

Cuối cùng Bạch Thiên Trương cũng sắp xếp xong hành lý, Ngôn Mạch cũng giúp Dư San thu dọn hành lý, dọn xong xuôi thì cũng đến trưa rồi. Ba người bọn họ quyết định đến căng tin giải quyết nhu cầu ăn uống.

Có câu oan gia ngõ hẹp, hay như không là kẻ thù thì không gặp nhau, lại có câu quyết sống mái một phen trên đỉnh Tử Cấm Thành, tóm lại cứ mỗi lần nhìn thấy Tống Văn Phi là trong đầu cô lập tức xuất hiện những từ ngữ xấu xa bỉ ổi hiểm độc. Tống Văn Phi nhìn thấy Ngôn Mạch, trong lòng rất kinh ngạc, Bạch Thiên Trương được bao nuôi bởi một người đàn ông tốt như vậy sao? Cô chìm ngập trong lòng đổ kỵ trào dâng mãnh liệt, cười tươi như hoa, cố tình chào hỏi Thiên Trương nhiệt tình: “Ồ, Thiên Trương, anh chàng đẹp trai này là ai? Không giới thiệu một chút à?”

Bạch Thiên Trương và Dư San đều rất căng thẳng, Bạch Thiên Trương như đang đối mặt với quân thù, cô sợ Tống Văn Phi đến lúc đó lại nói gì lung tung. Cô thì không sao, dù sao thì cô nghe những lời đồn đại nhảm nhí đó quen rồi. Cô chỉ sợ danh dự của Ngôn Mạch bị tổn hại, dù gì thì anh cũng là người có tiếng, nếu lộ ra tin đồn anh đang bao nuôi nữ sinh viên đại học, thì thật không có lợi cho anh.

Tống Văn Phi nhíu mày, khiêu khích hỏi: “Sao? Không tiện giới thiệu à? Lẽ nào là người có thân phận không thể tiết lộ?”

Chỉ trong nháy mắt anh đã hiểu ra mối quan hệ giữa Bạch Thiên Trương và Tống Văn Phi không được tốt cho lắm, anh chủ động đưa tay ra, nở một nụ cười rạng rỡ ấm áp, nói: “Chào cô. Tôi là bạn trai của Thiên Trương.”

Bạch Thiên Trương kinh ngạc nhìn anh, Tống Văn Phi cũng cứng họng vì câu trả lời này, cô cũng đưa tay ra bắt tay với Ngôn Mạch, nhưng cô ta không cam chịu, cố tình ác ý nói: “Nói như vậy, Thiên Trương là bạn gái của anh? Nhưng, không biết là loại bạn gái nào?”

Ngôn Mạch thân nhiên đối phó: “Kiểu tiến tới hôn nhân, chờ Thiên Trương tốt nghiệp rồi, tôi sẽ cưới cô ấy.”

Bạch Thiên Trương như bị một quả bom dội vào đầu khiến cô choáng váng, đầu óc mờ mịt không tìm thấy lối ra, mãi cũng không thể nói được gì.

Tống Văn Phi nghe được câu trả lời này, cũng không nói được gì, chỉ có thể vội vã tạm biệt.

Lúc đó trong căng tin chỉ có ít người, nhưng tốc độ lan truyền của lời đồn đại lại nhanh như gió. Không lâu sau đó, đại học y thành phố W lại lan truyền một câu chuyện khác: Bạch Thiên Trương không phải được bao nuôi, mà sắp gia nhập vào hàng ngũ thiếu phu nhân. Đương nhiên, đó là chuyện về sau.

Bữa cơm của Bạch Thiên Trương không ngon chút nào, trong đầu cô vẫn lặp đi lặp lại câu nói đó: “Tôi sẽ cưới cô ấy, tôi sẽ cưới cô ấy”, cô hoảng sợ khi phát hiện ra mình lại có chút thích thú, nhưng khi nghĩ đến có thể lời của Ngôn Mạch chỉ để bảo vệ cô mà thôi, thì lại có chút thất vọng.

Ăn trưa xong, ba người lại trở về ký túc xá, Ngôn Mạch dừng ở cửa ký túc xá, nhẹ nhàng nói: “Thiên Trương, anh phải đến khách sạn đặt phòng.”

Theo bản năng Thiên Trương trợn tròn mắt cảnh giác, đặt phòng khách sạn? Anh muốn làm gì? Ngôn Mạch nhìn bộ dạng Bạch Thiên Trương giơ nanh vuốt khắp người, không nhịn được cười: “Em nghĩ gì thế? Anh chỉ muốn đặt phòng ngủ một giấc, anh không muốn đưa em về trong đêm lại gặp tai nạn giao thông.” Bạch Thiên Trương mới nhớ đến cuộc điện thoại tối qua với Ngôn Mạch, sáng sớm nay Ngôn Mạch đã có mặt ở đây rồi, chắc chắn là anh đã lái xe suốt đêm, giờ chắc anh cũng mệt và buồn ngủ lắm rồi, cô cảm thấy xấu hổ vì suy nghĩ đen tối của mình, lúng túng nói: “Anh đi đi.”

Ngôn Mạch dịu dàng mỉm cười: “Ừ, tối nay 6 giờ anh đến đón em.”

Dư San đi tàu hỏa chuyến 7 giờ 30, hai người chán nản về phòng, Dư San lôi máy tính từ trong túi ra bắt đầu lên mạng, Bạch Thiên Trương thì ngồi bên cạnh đọc sách, đột nhiên cô nghe thấy tiếng Dư San kinh hoàng kêu lên: “Thiên Trương, Viêm Hoàng Kỳ Tích phải hợp nhất server rồi!”

Bạch Thiên Trương vội vàng vứt sách sang một bên chạy đến xem, quả nhiên trang chủ của Viêm Hoàng Kỳ Tích xuất hiện một thông báo hợp nhất server màu đỏ to đùng. Bạch Thiên Trương đang ở server mười bảy Đoạn Ngọc Nhai, trang chủ viết nửa tháng sau sẽ hợp nhất với server mười lăm Lang Gia Cốc.

Dư San hưng phấn nói: “Ha! Đến lúc đó lại có một màn gió tanh mưa máu rồi!”

Đúng 6 giờ tối, Ngôn Mạch đã đến trước ký túc xá Thiên Trương, chẳng có ai ngăn cản đi thẳng một mạch lên phòng của Thiên Trương, anh giúp hai cô gái mang hành lý xuống. Dư San định một mình ra nhà ga, nhưng Ngôn Mạch nài nỉ, anh bảo đằng nào cũng tiện đường, nên đưa Dư San ra nhà ga luôn. Có một điều chẳng ai ngờ tới, dưới bóng tối của ký túc xá, Bùi Lăng Sơ đã nhìn thấy hết mọi chuyện, ánh mắt trở nên thâm trầm u ám.

Ở nhà ga Dư San cảm ơn Ngôn Mạch rồi rít, rồi cô tiến vào phòng soát vé. Khi trở về, trong xe chỉ còn lại Ngôn Mạch và Bạch Thiên Trương, không khí có vẻ ngưng ngập.

Ngôn Mạch liếc mắt thấy Thiên Trương đang ngồi cứng đờ trên ghế phụ, miệng khê

nhếch lên, nói: “Nếu em thấy chán thì nghe nhạc nhé. Đĩa CD ở trong này nè.” Bạch Thiên Trương “Vâng” một tiếng, trong lòng thầm cảm ơn sự chu đáo, quan tâm của Ngôn Mạch, cô chọn một đĩa nhạc rồi cho vào máy nghe, nhàn tản thưởng thức tiếng nhạc du dương.

Bạch Thiên Trương bắt đầu bắt chuyện: “Ngôn Mạch, nhà anh ở đâu? Bố mẹ anh chắc là nghiêm khắc lắm nhỉ?”

“Nhà anh ở thành phố N. Thật ra thì cũng bình thường thôi, không quá nghiêm khắc như em nghĩ đâu. Thật ra bố anh cũng chỉ là người làm ăn liêu lĩnh, nhờ nắm đúng thời cơ mới phát tài, chẳng có gì để ngưỡng mộ cả đâu.”

Bạch Thiên Trương nghe anh nói như vậy, nhưng ở người anh lại toát lên vẻ thanh cao không giấu đi đâu được, cô chỉ mỉm cười không nói gì.

Ngôn Mạch hỏi: “Em thì sao?”

Bạch Thiên Trương nghĩ ngợi một lúc, rồi mới nói: “Bố em là luật sư, mẹ em là giáo viên, một gia đình bình thường.”

Hai người cứ thế nói hết chuyện này sang chuyện khác, Ngôn Mạch siết chặt tay lái, miệng mở ra rồi lại ngậm lại mấy lần, cuối cùng anh lấy hết dũng khí, không dám nhìn Thiên Trương, chỉ nhìn phương hướng phía trước, nói: “Thiên Trương, lúc trưa anh nói muốn cưới em là thật đấy.” Sau đó thấp thỏm như tội phạm chờ tòa tuyên án, lo lắng không yên chờ câu trả lời của Thiên Trương.

Anh chờ đợi một lúc, nhưng người bên cạnh không có chút động tĩnh gì, chỉ có tiếng nhạc. Ngôn Mạch nhìn sang, thì thấy Thiên Trương đang ngả đầu ngủ thiếp đi trên ghế, trên khuôn mặt cô thì thoảng phản chiếu những cảnh vật bên ngoài qua cửa kính xe, lấp lánh, một gương mặt rất quyến rũ. Ngôn Mạch thở dài một tiếng, cười khò sở.

Khi Bạch Thiên Trương tỉnh dậy, xe đã dừng lại. Cô thấy mình nằm ở ghế sau, trên người đang đắp áo khoác của Ngôn Mạch, trên áo vẫn còn phảng phất mùi hương của anh. Cô ngồi nhồm dậy nhìn ra ngoài, không xa ngoài cửa sổ xe là một tòa nhà lấp lánh ánh đèn, hình như là trạm dừng chân. Cô không nhìn thấy Ngôn Mạch đâu, chắc là anh đi mua đồ ăn rồi.

Cô đang nghĩ ngợi, thì cửa xe mở ra, Ngôn Mạch cầm mấy cái túi chui vào xe, dưới ánh đèn đôi mắt của anh hiện lên vẻ mệt mỏi rõ rệt, anh nhìn thấy Thiên Trương đã tỉnh dậy thì ngơ người ra, anh lập tức đưa cho cô mấy túi đựng đồ ăn: “Em đói chưa? Anh mua trà sữa và bánh trứng, nếu em đói thì ăn đi. Em có cần đi vệ sinh không?”

Bạch Thiên Trương lặng lẽ lắc đầu, cầm lấy túi thức ăn, hỏi anh: “Mấy giờ rồi ạ?”

Ngôn Mạch xem đồng hồ: “Ba giờ sáng rồi, còn ba tiếng nữa là đến nhà em rồi. Em ăn xong thì ngủ tiếp đi, đến nơi anh sẽ gọi.”

Bạch Thiên Trương ăn xong, quả nhiên căng da bụng chùng da mắt, cô lựa chọn tư thế nằm thoải mái, định bụng ngủ thêm chút nữa.

Từ gương chiếu hậu Ngôn Mạch nhìn thấy hành động của Thiên Trương, cười hỏi: “Em không sợ anh lừa bán em lên miền ngược à?”

Bạch Thiên Trương mơ màng nói: “Anh sẽ không như thế đâu.”

Chương 17

Bạch Thiên Trương đang mơ màng thì bị tỉnh giấc, cô mở mắt nhìn ra ngoài trời đã thấy lơ mờ sáng, phía trước chính là trạm thu phí của thành phố H.

Ngôn Mạch nhìn từ gương chiếu hậu thấy cô đã tỉnh, liền nói: “Mau lên ngồi bên cạnh anh, chút nữa em còn phải chỉ đường đó.”

Bởi vì chiếc xe không thể dừng giữa chừng, cho nên Bạch Thiên Trương rất tự giác dùng cả tay lẫn chân để bò lên chiếc ghế phụ của xe. Cũng may là người cô tương đối nhỏ nhắn mới có thể chui qua được, nhưng va chạm là không thể tránh khỏi. Ngôn Mạch thấy vậy, một tay vừa cầm tay lái, mắt thì nhìn về phía trước, tay còn lại liền vươn ra để đỡ Bạch Thiên Trương. Vì thế rất tự nhiên cánh tay liền ôm lấy eo của Bạch Thiên Trương, Bạch Thiên Trương giật mình, độ nhạy cảm của phần eo khiến thân thể cô hơi run lên, rất nhanh cô đã yên vị ở trên chiếc ghế. Lúc này cô mới dám đưa tay lên sờ khuôn mặt đang ửng hồng của mình, rồi lén lút nhìn về phía Ngôn Mạch. Biểu hiện trên khuôn mặt của đại thần cực kỳ bình thản, trấn tĩnh vẫn tiếp tục lái xe, giống như vừa rồi chẳng qua chỉ chạm vào một miếng thịt lợn vậy...

Bạch Thiên Trương nghĩ rằng chắc là do mình tưởng tượng quá nhiều mà thôi. Nếu muốn đại thần sàm sỡ cô thì thà rằng đại thần đứng trước gương và tự sàm sỡ mình nghe có vẻ hợp lý hơn. Bạch Thiên Trương càng nghĩ càng thấy hợp lý, nhưng lại không biết rằng biểu hiện bình tĩnh bên ngoài của Ngôn Mạch thực chất là đang che giấu nội tâm đang cuộn trào bên trong, cái cảm giác mềm mại man mát đó vẫn còn lưu lại trên lòng bàn tay anh, anh thật sự muốn ôm trọn lấy Bạch Thiên Trương vào lòng mình.

Bạch Thiên Trương vừa chỉ đường, vừa nhìn đôi mắt thâm quầng của Ngôn Mạch, trong lòng cô nảy sinh một cảm giác thương xót, giống như khi cô nhìn vào đôi mắt đáng thương của con cún Tiểu Bạch nhà cô khi nó đang bị bệnh, chiếc xe lao qua từng con phố lớn nhỏ, cuối cùng dừng lại trước một nhà dân trong một con ngõ.

Ngôn Mạch bước xuống xe trước, rất lịch sự mở cửa cho Bạch Thiên Trương, một tay anh để lên trên đỉnh đầu của cô, rất chu đáo vì sợ cô đụng phải thành xe, sau đó anh vòng ra sau để bê hành lý, Bạch Thiên Trương thấy anh bận rộn vì mình như vậy, cô rất chân thành nói cảm ơn anh, sau đó mời anh vào nhà uống nước.

Ngôn Mạch nhìn lên trời, liền nhã nhặn từ chối: “Cảm ơn em, trời cũng đã muộn, anh sợ sẽ làm phiền bác trai và bác gái. Em vào đi.”

Bạch Thiên Trương áp úng nói một câu cảm ơn, xách hành lý bước lên bậc thềm, cô vừa đi được vài bước liền quay đầu lại, thấy Ngôn Mạch vẫn đứng đó với dáng vẻ phong độ hai tay đút trong túi quần, thân hình dong dỏng dựa vào thân xe, nhìn cô từ từ đi vào trong nhà. Anh thấy cô quay lại nhìn, liền nở một nụ nhẹ nhàng hướng về phía cô, nụ cười của

anh giống như những tia nắng ban mai của mùa xuân.

Trong khung cảnh một buổi sớm mùa đông tuyệt đẹp như vậy, Bạch Thiên Trương đột nhiên khí huyết dâng trào, vút hành lý xuống đất từng bước nhỏ chạy xuống bậc thềm, đến bên Ngôn Mạch và hôn nhẹ lên môi anh, sau đó quay người bỏ chạy, vừa chạy vừa tiếc vì vẫn chưa cảm nhận được một chút dư vị ngọt ngào nào.

Đột nhiên, một cánh tay từ phía sau kéo cô lại, Ngôn Mạch kéo nhẹ cô, Bạch Thiên Trương liền ngã vào vòng tay anh, cô mở to đôi mắt vô tội và chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì một cảm giác mềm mại và nóng bỏng áp lên môi cô.

Ngôn Mạch thấy Bạch Thiên Trương vẫn mở to đôi mắt mơ hồ ngây ngô nhìn anh, khiến anh có cảm giác như mình đang làm một việc rất tàn nhẫn vậy, anh cúi xuống bên tai Bạch Thiên Trương nhẹ nhàng nói: “Nhắm mắt lại em.”

Hơi thở nóng bỏng của Ngôn Mạch nhẹ nhàng thổi gần bên tai, khiến trái tim băng giá ngàn năm của Bạch Thiên Trương phút chốc tan rã. Cô ngoan ngoãn nhắm mắt lại, cô cảm giác thấy bàn tay của Ngôn Mạch nhẹ nâng phía sau đầu, anh hôn cô say đắm, nhẹ nhàng uyển chuyển, từ tốn. Bất chợt Ngôn Mạch cắn nhẹ vào môi dưới của Bạch Thiên Trương, Thiên Trương bị giật mình liền há miệng, chiếc lưỡi nhỏ của cô liền bị lưỡi của Ngôn Mạch quấn lấy. Trong lúc mơ hồ cô vẫn cảm thấy miệng của Ngôn Mạch thật là ngọt ngào.

Những tia sáng mỏng manh của ngày đông bắt đầu chiếu xuống, trên những nhánh cây đã rụng hết lá, xa xa đàn bồ câu trắng bất chợt vỗ cánh bay lên, trước cửa nhà có một đôi kim đồng ngọc nữ đang ôm hôn thắm thiết - Thật là một cảnh tượng mê hồn rất Quỳnh Dao, đúng là một cặp đôi tuyệt đẹp, một khuôn mặt thật quen thuộc. Hả? Quen thuộc?!

Thư Nhất Nhuận thất kinh nhìn Bạch Thiên Trương, giọng nói và cánh tay của cô đều run rẩy, đến tóc cũng dựng ngược hết cả lên, đau đớn nói: “Bạch Thiên Trương! Chị càng ngày càng giỏi nhé! Lại dám tình tứ với một tên đàn ông xa lạ ở ngay trước cửa nhà mình!”

Bạch Thiên Trương cuối cùng cũng đã tỉnh mộng, chân tay luống cuống vùng vẫy thoát khỏi vòng tay của Ngôn Mạch, sau đó dùng tay chỉ về phía Thư Nhất Nhuận nói: “Từ khi nào mà chuyện của chị đến lượt em khoa chân múa tay thế hả!”

Túi rác trên tay Thư Nhất Nhuận bay vút tới, Ngôn Mạch nhanh tay kéo Bạch Thiên Trương tránh sang một bên, anh tham lam ôm lấy cô vẫn chưa thỏa mãn, liền đặt lên khuôn mặt cô một nụ hôn, dùng ánh mắt khiêu chiến nhìn về phía Thư Nhất Nhuận: “Chào em, anh chẳng phải là ai xa lạ, anh chính là bạn trai của Thiên Trương.” Ngữ khí của anh điềm đạm nhã nhặn, nhưng bên trong ẩn chứa sự uy hiếp mãnh liệt.

Thư Nhất Nhuận cảm giác khí thế bức người của anh, đột nhiên có chút sợ hãi, dùng ánh mắt như vừa bị trúng thương nhìn Bạch Thiên Trương, vẻ mặt buồn bã đứng vào một góc, miệng không ngừng lầm nhảm: “Có bạn trai là quên mất người thân...”

Bạch Thiên Trương không chịu nổi nữa, liền quay lại giải thích với Ngôn Mạch: “Đây là

Thư Nhất Nhuận, em họ em. Nó đang nghỉ đông nên đến nhà em chơi.”

Ngôn Mạch dùng ánh mắt khinh khỉnh nhìn Thư Nhất Nhuận, sau đó anh quay lại chỉnh khăn quàng cổ cho cô, nói: “Ngoan, em vào nhà đi và đợi điện thoại của anh.”

Đồng chí Thư Nhất Nhuận bị coi như bù nhìn đột nhiên cảm hận đứng bật dậy, vung cánh tay như sấm vang chớp giật vẽ một vòng tròn, oán hận chỉ vào Ngôn Mạch, hô to: “Tôi vẽ một vòng tròn nguyên rửa anh!”...

Bạch Thiên Trương biết rằng cả nhà đi đều không phải là người bình thường, nhưng cô không ngờ rằng lại không bình thường đến mức độ này. Cô hận một nỗi không thể một cước đá bay Thư Nhất Nhuận về nhà đi luôn, đứng ở đây chỉ làm cô mất mặt xấu hổ. Ngôn đại thần rộng lượng không muốn tính toán với cô em họ, cúi đầu nhìn Bạch Thiên Trương trình trọng nói: “Thiên Trương, anh thích em. Cho nên, mặc kệ em có thừa nhận anh là bạn trai của em hay không, em trốn cũng không thoát được đâu.”

Bạch Thiên Trương hoảng sợ biến sắc, đây có còn là đại thần nhã nhặn lịch sự trong sáng vô hại hồi trước không? Tại sao ánh mắt và nụ cười của đại thần lại khiến cô có cảm giác giống như tên hồ ly Bùi Lăng Sơ đến vậy? Nghe xem, “Em trốn cũng không thoát được đâu”, đây rõ ràng là một câu uy hiếp mà? Thật là không khác gì xã hội đen thu phí bảo kê vậy!

Ngôn đại thần vừa nói xong liền phải mông đi mất. Bạch Thiên Trương ngơ ngác quay đầu lại nhìn, thấy Thư Nhất Nhuận vẫn đang giữ nguyên tư thế ngốc nghếch từ khi nãy, cô vươn tay kéo Thư Nhất Nhuận, một tay thì xách lấy hành lý đi vào trong: “Ba mẹ đã dậy chưa?”

“Vẫn chưa. Bạch Thiên Trương, Bạch Thiên Trương, anh ấy là ai vậy? Trông đẹp trai đấy!”

Bạch Thiên Trương chán ghét nhìn cô em họ: “Mau thu lại ý nghĩ xấu xa của em đi! Đây là bạn trai của chị đó!”

Bạch Thiên Trương nắm chặt tay tự nhủ rằng: Chỉ mình cô rơi vào chảo lửa là được rồi, nhất quyết không để một thiếu nữ trong trắng như Thư Nhất Nhuận phải giống như cô. Cô nghĩ thông rồi, bụng dạ đen tối của đại thần sẽ không vì cô mà thay đổi, đại thần trước đây mang một bộ dạng trong sáng hiền lành là vậy, hóa ra chỉ là để cô mất cảnh giác, giờ đây cô chủ động tấn công khiến đại thần có cảm giác chiến thắng đã nằm trong tầm tay, vì thế cô mới ngốc nghếch tự đẩy mình vào chảo lửa như vậy.

Cô ngẩng mặt lên trời tay nắm chặt nước mắt rung rung mà thề rằng, sau này nhất định phải viết rõ: Gia pháp nhà họ Bạch có nói: Không được quen biết với những kẻ bụng dạ đen tối. Trên dưới mười tám đời... à không, bên trên chắc chắn không được rồi, vậy thì bắt đầu từ mười tám đời sau, đời đời kiếp kiếp truyền lại cho đời sau, lưu truyền muôn thuở!

Rất lâu sau đó, vào một ngày đẹp trời Ngôn đại thần nhìn thấy tờ gia pháp trong một

ngăn kéo được Bạch Thiên Trương khóa cẩn thận, khi đọc xong anh quay sang nhìn một ai đó đang nước mắt lưng tròng, nhẹ nhàng nói: “Gia pháp nhà họ Bạch? Thiên Trương? Em thấy sao khi chúng ta đổi lại thành gia pháp nhà họ Ngôn nhỉ?”

Ngôn Mạch tâm trạng phơi phơi quay trở lại thành phố N, Đỗ Khanh Cách dùng ánh mắt không thể tin được nhìn khuôn mặt đang nở rộ xuân tình của Ngôn Mạch: “Mất hai ngày để chạy vòng quanh ba thành phố, cậu không thấy mệt hả? Uống mật gấu rồi sao?”

Ngôn Mạch không thèm để ý đến anh, bắt đầu xử lý các công văn bị ứ đọng.

Đỗ Khanh Cách vượt cảm suy nghĩ một hồi lâu, đột nhiên vỗ tay “Bốp” một tiếng: “Ha! Tôi biết rồi nhé, Tiểu Thiên Trương đồ rồi phải không!”

Ngôn Mạch ngả người về phía sau dựa lưng lên ghế, lấy tay day day hai thái dương. Rốt cuộc anh cũng không phải mang tâm trạng cẩn thận sợ được sợ mất nữa rồi, nụ hôn ngày hôm nay đã khiến anh biết được tình cảm mà Bạch Thiên Trương dành cho mình, như vậy sẽ dễ dàng hơn nhiều. Sau này, anh sẽ bước chân vào cuộc sống của Thiên Trương, để hình ảnh của mình luôn luôn xuất hiện trong ánh mắt và tâm trí của cô ấy. Anh nghĩ đến động tác cẩn thận quán khản cho Bạch Thiên Trương của Bùi Lăng Sơ, khóe miệng nở ra một nụ cười hút hồn người khác.

Đỗ Khanh Cách nhìn thấy nụ cười quỷ mị của Ngôn Mạch, sợ đến nỗi cả người nổi đầy da gà, mẹ ơi, cái tên tiểu tử gốc bị tình yêu làm cho quay cuồng đi đâu mất rồi? Mà để tên Ngôn Mạch ăn chơi chác táng này quay lại vậy...

Bùi Lăng Sơ mệt mỏi kéo hành lý bước vào nhà, trong nhà tỏa ra từng luồng không khí ấm áp. Trong nhà có một vài người đàn ông đang ngồi nói chuyện. Thấy anh về đều ngăn người ra. Dì Lý bước nhanh lên trước nhận lấy hành lý của Bùi Lăng Sơ, hỏi han: “Tiểu Bùi, cậu về rồi đấy à.”

Người đàn ông trung niên với khuôn mặt nghiêm nghị ngồi trên sofa chính là ông Bùi, ông ngừng đầu nói: “Tiểu Sơ, về rồi đấy à.”

Bùi Lăng Sơ nhẹ giọng đáp một tiếng, sau đó gật đầu thay lời chào với những người đàn ông trung niên cũng đang ngồi trên ghế sofa, rồi quay đầu định lên phòng. Nhất thời không khí trong phòng có chút gượng gạo, lập tức có người liền mở miệng để không khí bớt căng thẳng: “Chủ tịch Bùi, đây là cậu nhà phải không? Nghe nói cậu nhà học tại đại học W thì phải? Đúng là tuổi trẻ tài cao, theo tôi thấy, trong vòng vài năm nữa thôi cậu nhà chắc chắn sẽ trở thành một tài năng hiếm có, chắc chắn cậu nhà sẽ kế thừa được sự nghiệp của anh!”

Những người còn lại liền nhất loạt tung hứng, nghe được những câu này khuôn mặt của ông Bùi không giấu nổi những nét tự hào. Bùi Lăng Sơ thì lại nhíu mày, bình thường một đứa trẻ ở trong một gia đình giống như anh, sẽ nhận được sự giáo dục rất tốt, một vài câu nói xã giao là không thể thiếu, nhưng bây giờ trong đầu anh chỉ toàn là hình bóng của Bạch

Thiên Trương đang tươi cười với Ngôn Mạch, liền lãnh đạm nói: “Cháu không tham gia chính trị.” Sau đó lập tức lên lầu vào phòng của mình.

Anh quăng mình trên giường, bắt đầu nằm suy nghĩ. Sự giáo dục mà anh nhận được từ nhỏ chính là xử lý mọi việc đều phải cẩn thận, không những là chốn quan trường, mà những nơi khác cũng vậy, nếu không chỉ một bước sai sẽ dẫn đến vạn bước sai, tất cả đều phải cẩn thận hành động. Nhưng từ khi gặp Bạch Thiên Trương, đó chính là một việc ngoài ý muốn, đến lúc đó anh mới nhận ra rằng, hóa ra trong con người anh cũng có những cảm xúc phong phú và phức tạp đến như vậy.

Đám người dưới lầu đã về hết, ông Bùi liền lên gõ cửa phòng Bùi Lăng Sơ.

Bùi Lăng Sơ dựng thân hình mệt mỏi của mình ra mở cửa, gật gật đầu bực dọc hỏi: “Ba à, có chuyện gì không vậy?”

“Ba nghe nói, gần đây con thích một cô bạn gái học cùng trường phải không, nhưng cô bạn đó đang được bao nuôi, có việc như vậy phải không?”

Bùi Lăng Sơ nghe xong càng bực tức nói: “Cô ấy không bị bao nuôi!”

Ông Bùi phát tay nói: “Vậy được. Ba cũng không có hứng thú muốn biết. Nhưng gần đây bắt đầu cho kỳ bầu cử mới, ba hy vọng trong thời gian quan trọng này con sẽ không gây ra sự việc vớ vẩn nào khác.”

Bùi Lăng Sơ chán nản quay lại giường, nhưng anh lại bắt đầu tự cảm thấy may mắn khi chưa thổ lộ với Bạch Thiên Trương,

Với tính cách hoạt bát thẳng thắn như cô ấy, nếu vào một gia đình như gia đình mình, thì chỉ làm khổ cô ấy mà thôi. Có khi cô ấy mới chỉ nghe qua thân phận của mình thôi, chắc là sợ đến nỗi ba chân bốn cẳng chạy luôn ấy chứ.

Bùi Lăng Sơ nằm trên giường nghĩ ngợi miên man, lần đầu tiên anh có cảm giác rằng vinh dự mà gia đình này mang đến cho anh, không thể nào bằng sức ép mà nó đang đè nặng lên con người anh được.

Chương 18

Bạch Thiên Trương vội vàng tháo giày thả hành lí, chạy thẳng một mạch vào nhà tắm, trong gương khuôn mặt ửng hồng tâm tình dao động, cô dùng nước lạnh vuốt qua mặt mình, cô không ngờ rằng nụ hôn ngây ngô phớt nhẹ như chuồn chuồn điểm nước đó lại trở thành nụ hôn tràn đầy tình yêu của đại thần, thật sự cô không đoán trước được điều này, thế nhưng cô lại không ngăn được tình cảm của mình mà lao vào lưới tình của Ngôn Mạch, có vẻ như cô bị xoi tái thật rồi. Theo lý thuyết Bạch Thiên Trương hiểu cô phải tỏ ra sợ hãi kinh hoàng, ăn năn, hối hận đau khổ mới đúng, nhưng cô không thể nào che giấu nỗi cười trên khóe miệng, nó đã để lộ ra bản chất thật sự. Vì thế Bạch Thiên Trương phát hiện ra, bản thân mình rất có tiềm năng M trong SM⁽¹⁾.

Sau khi tắm tấp xong, tinh thần sảng khoái cô bước ra ngoài, thấy bố mẹ và Thư Nhất Nhuận đều đang ngồi bên bàn ăn sáng. Bạch Thiên Trương tùy tiện giữ mái tóc ướt sũng nước, đặt mông ngồi xuống húp cháo.

Mẹ Bạch yêu thương nhìn con gái, nhìn đến nỗi Bạch Thiên Trương sờn hết cả gai ốc, cô nín nọt cười: “Mẹ, mẹ muốn dẫn dò con việc gì thì mẹ nói đi? Đừng chăm chăm nhìn con đầy yêu thương như thế có được không?”

Mẹ Bạch thở một hơi dài, âm thanh cuối kéo dài tưởng chừng như mấy ngày vẫn còn dư vị, ba người đang ăn cơm bất giác vỗ ngực, ba cặp mắt mong chờ nhìn mẹ Bạch, mẹ Bạch đắc ý hắng giọng một tiếng, bày ra bộ dạng tâm sự trùng trùng: “Thiên Trương, con cũng hai mươi rồi nhỉ?”

Bạch Thiên Trương cảm giác từ “cũng” này ẩn chứa hàm ý nào đó, cô dùng chiếc đũa gõ nhẹ vào bát: “Mẹ, sao lại là cũng?”

“Cũng có nghĩa là, lúc mẹ bằng tuổi con bây giờ, thì đã kết hôn với ba con rồi đó! Con gái nhà dì, em con cô con chú của con, đã đính hôn rồi đấy! Đến đứa con gái nhà bà Đỗ ở lâu trên người thì giống như que củi khô, vậy mà đã năm lần bảy lượt dẫn bạn trai về nhà gặp mặt rồi! Còn con! Con nhìn lại mình xem!”

Bạch Thiên Trương ngây người, ba Bạch rùng mình run rẩy, Thư Nhất Nhuận cầm đầu vào bát cơm mà vẫn không ngừng cười “phì phì phì”.

Bạch Thiên Trương kháng nghị: “Mẹ, thời đó là thời nào rồi, bây giờ là thời đại gì chứ. Em họ nhà dì đó là đính ước từ nhỏ. Con gái dì Đỗ trên lầu thay bạn trai như thay áo! Cô ấy không có được mấy bộ quần áo để thay, nên chỉ có thể dùng bạn trai để thay cho quần áo! Tính cách như thế sao có thể giống con cho được? Mẹ có thể so sánh như vậy sao?”

Mẹ Bạch hét lớn: “Không cần biết là thời nào, mẹ nói rồi đấy, con ở trường phải vớ lấy một đứa cho mẹ, vớ được đứa nào tính đứa ấy!”

Thư Nhất Nhuận suýt nữa phun cả cơm ra ngoài, cô nhìn Bạch Thiên Trương thất bại đến nơi, động lòng mở miệng nói đỡ: “Bác à, chị cháu xinh đẹp như vậy, lại vừa hát hay múa giỏi, người theo đuổi cả tá, bác lo lắng làm gì?”

Mẹ Bạch vươn tay nâng cằm Bạch Thiên Trương lên ngắm soi, vô cùng chán nản buông tay: “Nó xinh đẹp thì có tác dụng gì! Ngày nào cũng ngồi lì trước máy vi tính, cháu nhìn nó đi, sắc mặt thì tái nhợt, da mặt thì đầy dầu, mắt thâm quầng, trông bơ phờ vô hồn, ai mà thèm để ý đến nó!”

Thư Nhất Nhuận ngơ ngác nhìn theo những chỗ mà mẹ Bạch vừa chỉ, chợt cảm thấy thâm mỹ của mẹ Bạch thật thú vị mà người thường không thể nào hiểu được, bộ dạng của Bạch Thiên Trương như vậy mà còn bị chê thế thì cô thì là cái gì đây. Ba Bạch cũng phát hiện ra đầu óc của vợ mình có cấu tạo không giống với người thường, nhìn vẻ mặt chán chường của con gái, ông ngay lập tức chuyển chủ đề: “Khụ khụ, bà à, ăn cơm ăn cơm. Con cháu tự có phúc của con cháu mà!”

Bạch Thiên Trương bực bội không muốn ăn nữa, đập cửa đi vào phòng. Thư Nhất Nhuận cười hì hì: “Bạch Thiên Trương, chị với bạn trai của chị quen nhau như thế nào thế?”

Bạch Thiên Trương nhìn nụ cười như Phật Di Lặc của Thư Nhất Nhuận khiến cô không thể giận nổi, đành lựa lời kể lại đại khái chuyện của cô với Ngôn Mạch. Thư Nhất Nhuận ánh mắt xa xăm, có vẻ rất sùng bái: “Hóa ra đại thần thật sự tồn tại... Tại sao trong những trò em chơi lại toàn gặp phải mấy thằng nhãi con nhỉ?! A! Bạch Thiên Trương, chị như vậy là không xem trọng tình cảm chị em rồi, em cũng muốn chơi Viêm Hoàng Kỳ Tích, chị phải giới thiệu cho em các đại thần khác trong trò chơi!”

Khóe miệng Bạch Thiên Trương khẽ giật giật: “Sao em không nói luôn là nhờ chị mai mối cho em đi?”

“Được thôi.” Thư Nhất Nhuận ngoan ngoãn nghe lời, “Chỉ cần là đại thần, mai mối cũng được!”

“...”

Trong khi Thư Nhất Nhuận đang đăng kí tài khoản Viêm Hoàng Kỳ Tích, thì Bạch Thiên Trương ngồi lấy chiếc gương ra ngắm nghía khuôn mặt của mình, từ nhỏ cô đã được mọi người khen là xinh đẹp, nghe suốt 20 năm cũng thành thói quen. Nhưng cô không giống những nữ sinh khác, được khen ngợi là đậm ra kiêu căng, vì xinh đẹp mà chỉ chú ý đến ăn mặc, trong túi lúc nào cũng mang theo chiếc gương nhỏ, bất cứ lúc nào cũng có thể lấy ra soi mặt chu môi làm dáng, trái lại cô chỉ hơi hột, không để tâm lắm đến dáng vẻ bên ngoài, cô chỉ cột tóc đuôi ngựa đơn giản, gương cũng chẳng buồn soi. Thư Nhất Nhuận rất thích sự trong sáng, không giả tạo này của cô. Thế nhưng vừa nãy bị mẹ chê bai một hồi, Bạch Thiên Trương cảm trong lòng hơi có chút sợ hãi, ngồi soi gương cả buổi liền lấy điện thoại ra gửi tin nhắn.

“Ngôn Mạch, ừm, em muốn hỏi anh một vấn đề.”

Ngôn Mạch vì nụ hôn chủ động của Bạch Thiên Trương mà trái tim đến bây giờ vẫn còn đập loạn xạ, lần này cô lại chủ động gửi tin nhắn, anh vội vàng nhắn lại: “Được mà, em nói đi, việc gì vậy? Em muốn hỏi gì?”

“À, ừm... Em có xinh đẹp không?”

Ngôn Mạch ngẩn ra, đầu đối mặt với phong ba bão táp anh cũng không hề biến sắc, nhưng với vấn đề này Ngôn đại thần phải tiến hành suy nghĩ một cách thấu đáo, nói chuyện là một môn nghệ thuật vô cùng thâm thúy, nhất là gặp phải những vấn đề như “Em có xinh đẹp không?” “Cô ấy đáng yêu hơn em à?” “Nếu em và mẹ anh cùng rơi xuống nước thì anh cứu ai?” “Có phải em béo lên rồi không?”, như vậy càng phải cẩn thận giống như giải một bài toán với quá nhiều ẩn số.

Ngôn Mạch vò đầu suy nghĩ xem làm thế nào để nói ra những lời thật lòng, phải vừa êm tai nhưng lại không quá rõ ràng, suy nghĩ cả nửa ngày mới nhắn lại được một tin nhắn.

Bạch Thiên Trương mở tin nhắn ra xem: “Vẻ đẹp vi diệu: nhẹ như liễu vàng trong nắng, thơm như nhành lan mùa xuân, tươi như lá trà trước mưa.”

Bạch Thiên Trương thỏa mãn, cô biết chắc rằng mắt thẩm mỹ của mẹ không đáng tin mà, vẫn là đại thần có con mắt thẩm mỹ, biết thưởng thức cái đẹp. Vì vậy cô cảm thấy hả dạ, liền nhắn một tin cảm ơn rồi bắt đầu online vào game. Ngôn Mạch nhận lại một tin nhắn, nhìn chằm chằm vào hai chữ cảm ơn mà suy nghĩ miên man, Thiên Trương như thế này, là vui vẻ, hài lòng, hay là đang tức giận, nghĩ anh chỉ là qua loa?

Thư Nhất Nhuận đăng kí xong mật mã tài khoản, chọn cùng server Đoạn Ngọc Nhai với Bạch Thiên Trương, bắt đầu điều chỉnh hình tượng cho nhân vật. Mắt to một chút, to hơn chút nữa; ngực rất to, to hơn nữa; eo thon một chút, lại mảnh hơn chút nữa; mông cong lên, lại cong thêm chút nữa... Ừm, hoàn hảo.

Bạch Thiên Trương lại gần xem, từ trong mũi phát ra tiếng khịt khịt khinh thường.

Thư Nhất Nhuận giải thích: “Chị không hiểu đâu, đàn ông đều thích như vậy.”

Bạch Thiên Trương khinh bỉ trong lòng: “Em chọn chức nghiệp nào?”

Thư Nhất Nhuận hai tay chống nạnh, ngửa mặt lên trời cười to: “Ha ha ha ha! Một tiểu Loli⁽²⁾ đáng yêu, trong sáng, khéo hiểu lòng người, dịu dàng như em đây, đương nhiên là chọn Mục sư một chức nghiệp cao quý có thể chăm sóc thân thể và tâm hồn cho các đại thần rồi! Gần đây trang phục tiểu Loli rất được yêu thích!”

Bạch Thiên Trương trợn trừng mắt, không thêm để ý nữa. Vừa mới online, trong gia tộc đã náo loạn cả lên.

[Gia tộc] Tinh Dậy Vợ Đâu Mất: Chết tiệt, chẳng qua chỉ là một thanh Lục Mang, oai cái cóc khô gì chứ!

[Gia tộc] Phong Nguyệt Vô Yên: Không chỉ là Lục Mang, hắn còn có một bộ đồ Cổ Độc Tu La.

[Gia tộc] Mai Xuyên Nội Khốc: Diệt Thiên Trảm và bộ đồ Bàn Thạch Kiếp Thiên của lão đại cũng là cực phẩm mà.

[Gia tộc] Dạ Du Thần: Đúng, trước mắt chúng ta không nên đoán già đoán non nữa, dù sao kỹ thuật PK của lão đại vẫn rành rành ra đó.

[Gia tộc] Thấy Chết Không Cứu: Đúng, không thể tăng khí thế của địch mà dập tắt uy phong của ta, nhân lúc còn chưa hợp nhất, mau tranh thủ thời gian thăng cấp đi.

[Gia tộc] Trư Trư Hiệp: Thấy Chết Không Cứu, từ khi tôi quen cậu đến giờ mới nghe được một câu giống tiếng người.

[Gia tộc] Hợp Thức Hóa: Công nhận.

[Gia tộc] Thấy Chết Không Cứu: Tiểu Yên Nhi, bà xã, bọn họ bắt nạt anh ~!

[Gia tộc] Phong Nguyệt Vô Yên: Anh muốn ăn đòn phải không? Ai là bà xã của anh!

Bạch Thiên Trương xem không hiểu gì, liền nhỏ nhẹ lên tiếng hỏi.

[Gia tộc] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Chào mọi người! Mọi người đang nói chuyện gì vậy?

[Gia tộc] Hợp Thức Hóa: Tiểu Thiên Trương! Cuối cùng em cũng hạ gục được Ngôn thiếu rồi hả!

[Gia tộc] Thấy Chết Không Cứu: Hả hả? Thế là ý gì? Bọn họ tiến triển ra ngoài đời thực rồi cơ à?

[Gia tộc] Dạ Du Thần: Thật hạnh phúc, chúc phúc cho hai người!

[Gia tộc] Tinh Dậy Vợ Đâu Mất: Có vẻ như chúng ta đều ở cùng một tỉnh, hay là hôm nào đó tụ họp một buổi đi thấy thế nào.

[Thị tộc] Trư Trư Hiệp: Được đây, ý kiến này không tồi.

...

Thế là Bạch Thiên Trương chỉ biết trơ mắt nhìn câu hỏi của cô bị bỏ qua một cách không thương tiếc, mọi người thảo luận từ vấn đề của cô với Ngôn Mạch, đến thời gian, địa điểm liên hoan, thậm chí cả thực đơn món ăn. Cô chỉ còn biết im lặng.

Đúng lúc đó, Ngôn Mạch cũng online. Mọi người trong Thượng Thiên Nhược Thủy đang thảo luận khí thế ngút trời, chào hỏi tộc trưởng vô cùng qua loa, sau đó quay lại tiếp tục tranh luận điên cuồng.

Ngôn Mạch lẳng lẳng tắt đi cái đám đối thoại hỗn loạn trong gia tộc, tìm Bạch Thiên Trương để tâm sự.

[Riêng tư] Vũ Thoa Phong Lạp: Thiên Trương, hãy vào IS đi, anh tạo phòng rồi. Mật mã là 555.

À à, Bạch Thiên Trương gật đầu lia lịa, sau đó kết nối IS, nhập mật mã.

“Thiên Trương, đến khu vực PK.” Khu vực PK của Viêm Hoàng Kỳ Tích là nơi chuyên để người chơi sử dụng PK, chết sẽ không bị rơi trang bị, giết người cũng không bị tăng điểm PK. Là địa điểm ưa thích của các phần tử hiếu chiến cuồng nhiệt. Mỗi lần Bạch Thiên Trương đến đây đều bị một đồng hiệu ứng ánh sáng hỗn loạn của các kỹ năng làm cho kinh hãi, cô cẩn thận đi đường vòng, sợ chẳng may chưa kịp thấy gì đã bị quả cầu băng, cầu lửa nào đó rơi trúng người.

Cô chuyển sang bản đồ đó, xa xa đã nhìn thấy vòng trong vòng ngoài của khu vực PK, đều đã đứng đầy người chơi cùng với các loại binh khí của họ.

[Phụ cận] Anh Ngoan Vì Em: Ô, Vũ Thoa Phong Lạp, bình thường anh có bao giờ lên khu vực PK này đâu. Sao, có hứng thú chơi mấy chiêu với tôi không?

[Phụ cận] Động Phòng Bất Bại: Vũ Thoa Phong Lạp, đừng có qua chém tôi, tôi chỉ tới móc lốp thôi.

[Phụ cận] Ta Tới Móc Lốp: Gì? Ai gọi tôi đây?

[Phụ cận] MM Xinh Đẹp: A a a! Đại thần, hãy để cho em chết dưới thanh Diệt Thiên Trảm của anh đi!

[Phụ cận] Tên Hay Điều Bị Chó Láy Hết: Vũ Thoa Phong Lạp, lần trước PK vẫn chưa đã, lần này chúng ta tiếp tục!

Một đồng người vây quanh Vũ Thoa Phong Lạp, mặc dù trong lòng ai nấy đều có suy nghĩ xấu xa muốn đánh hội đồng, nhưng không ai dám ra tay trước. Đúng lúc này Bạch Thiên Trương vừa la hét anh chị em nhường đường, vừa chen vào đám người, vát vả lăm mới tới được trước mặt Vũ Thoa Phong Lạp.

Ngôn Mạch mỉm cười.

[Phụ cận] Vũ Thoa Phong Lạp: Tôi dạy bà xã tôi PK, xin các vị đừng quấy rầy.

Sau đó nói trên IS: “Thiên Trương, đi theo anh.”

Người chơi xung quanh nhìn Vũ Thoa Phong Lạp đưa Thiên Trương Nhục Cốt Đầu vào sâu trong khu PK, thẳng thắn, phóng khoáng không hề sợ bị đánh lén, không khởi khuất phục trước khí phách của đại thần.

Chương 19

Bạch Thiên Trương chỉ biết suy nghĩ của của ba cô lúc đặt tên cho cô đúng là không khác gì người ngoài hành tinh, vì lúc mang thai cô, mẹ cô thích ăn đậu phụ khô (Thiên Trương) cho nên khi sinh cô ra lấy luôn tên là Thiên Trương ; nhưng cô lại không biết, hóa ra năng lực đặt tên kinh hãi này của ba cô lại không di truyền cho cô, mà lại kì quái di truyền chéo nhảy cách sang cho Thư Nhất Nhuận.

Sự việc này phải nói từ một ngày nào đó cách đây rất lâu, ngày ấy, đầu óc Bạch Thiên Trương như trúng gió tư duy hỗn loạn, đột nhiên hỏi Thư Nhất Nhuận: “Này, nếu muốn đặt một cái tên khác cho bằng vệ sinh thì em sẽ lấy tên gì?”

Thư Nhất Nhuận trả lời mà đầu cũng không thêm ngẩng lên: “Nữ Nhi Hồng.”

Ba chữ đó đã hoàn toàn hạ gục Bạch Thiên Trương, một thời gian rất lâu sau đó, trong lòng cô sinh ra một loại tâm lý sùng kính bất thường đối với Thư Nhất Nhuận, cho nên khi nhìn thấy tên trên đỉnh đầu nhân vật mới đăng kí của Thư Nhất Nhuận trong Viêm Hoàng Kỳ Tích, cô vui mừng phát hiện rốt cục thì cô ấy cũng bình thường.

Cô gái nhỏ nhắn xinh đẹp, dáng người nóng bỏng, trên đỉnh đầu là bốn chữ: Thiên Sứ Khát Máu.

Đúng vậy, Thiên Sứ Khát Máu, một cái tên đặc biệt sau Nữ Nhi Hồng. Lời giải thích chính thức của Thư Nhất Nhuận là thế này: “Khát Máu là màu đỏ, Thiên Sứ là màu trắng, chị không thấy là rất hình tượng à?”

Bạch Thiên Trương giật giật khóe miệng, gật đầu: hình tượng, rất hình tượng.

Thư Nhất Nhuận không cảm thấy được sự yên lặng của Bạch Thiên Trương, hưng phấn kéo Thiên Sứ Khát Máu đi làm nhiệm vụ. Cô đã đến cấp 30, có thể làm phụ bản Lâm Nghi cấp thấp nhất, đang chờ Bạch Thiên Trương đưa cô đi đánh.

“Bạch Thiên Trương Bạch Thiên Trương, mau đưa em đi đánh phụ bản Lâm Nghi, cấp độ cao thì mới được vào Thượng Thiện Nhược Thủy!”

Bạch Thiên Trương rơi lệ, hóa ra ngay từ đầu em chỉ vì mục đích này mới tham gia hay sao?

Thư Nhất Nhuận trừng mắt: “Nói thừa, bà đây muốn một đường vượt ải chém tướng, loại bỏ tất cả những tên tôm tép cản đường, Thần cản thì giết Thần, Phật cản thì giết Phật, cho đến khi không còn sức mạnh nào địch nổi nữa, để giải cứu các chàng trai của em, chuẩn men, chuẩn men!”

Bạch Thiên Trương trầm ngâm hồi lâu: “Không phải em thích gay⁽¹⁾ sao?”

Thư Nhất Nhuận cũng trầm mặc hồi lâu: “Trò chơi với ngoài đời khác nhau, gay với chuẩn men em đều thích.”

Bạch Thiên Trương cảm thấy không còn gì để nói, sự sùng bái đối với Thư Nhất Nhuận lại tăng lên một tầng cao mới, cô nói tiếp: “Bây giờ không được, Vũ Thoa Phong Lạp muốn dạy chị PK.”

Với lá gan to hơn con kiến một chút của Bạch Thiên Trương, đương nhiên cô chưa bao giờ dám đến khu PK tìm tai vạ, cho nên hôm đó khi Vũ Thoa Phong Lạp đưa cô đi vào sâu trong khu PK, cô mới thật quē mùa phát hiện ra rằng bên trong khu PK lại rộng lớn như vậy, hai người họ đi vào sâu bên trong, hoàn toàn ngăn cách với những người phía bên ngoài. Giống như là không gian của riêng hai người vậy.

Ngôn Mạch nói: “Mở tu Ma. Gọi thú nuôi, tăng thêm trạng thái. Đừng gọi Toàn Cơ Ảnh, chỉ cần gọi Địa Ngục Thú và Xiêm La Miêu.”

Sau đó anh cũng mở tu Ma, tăng thêm phòng ngự.

“Trước tiên dùng Vu Độc Hóa Công làm giảm công kích của anh. Sau đó dùng Thực Bì Hủ Cốt làm giảm phòng ngự của anh. Tiếp theo dùng Sách Mệnh Độc Vụ và Bạo Liệt Độc Vụ, nhớ kỹ phải làm giảm tốc độ của anh. Sau khi thi triển xong những kỹ năng này, hãy dùng Can Đảm Câu Liệt khiến cho anh bị choáng, trong khoảng thời gian đó, em gọi Toàn Cơ Ảnh ra, tăng thêm cho nó trạng thái Bạo Liệt Cuồng Ma, cơ bản thì là như vậy. Toàn bộ quá trình PK phải không ngừng làm giảm công kích và phòng ngự của anh. Được rồi, em cứ theo đó, làm thử một lần xem.”

Bạch Thiên Trương luống cuống tay chân, tròng lớn mắt tìm phím tắt thực hiện kỹ năng trên bàn phím, theo trình tự đó, lấy Ngôn đại thần làm bia ngắm để thử một lần, sau đó lại tròng mắt, nước mắt đầm đìa nhìn cột máu của Ngôn Mạch chỉ giảm đi một phần ba.

Ngôn Mạch cười khẽ trên IS: “Phòng ngự của anh tương đối cao, cho nên cột máu chỉ bị giảm một ít. Nhưng sau này em thành thực rồi thì bình thường đều có thể đối phó được với những người chơi khác. Các kỹ năng cao cấp của Vu sư đều thuộc dạng triệu hồi, cho nên có nhiều người cho rằng đẳng cấp của Vu sư càng cao thì lại càng không ra gì, thao tác thì khó, nhưng thực ra nó rất hữu dụng. Ví dụ như Địa Ngục Thú của em, phòng ngự và máu của nó không một Chiến sĩ nào có thể so sánh được, nó có thể dẫn dụ điểm thù hận với một mức lớn nhất, nó còn có thể cắt ngang quá trình thi triển pháp thuật, cho nên Pháp sư khi gặp phải Địa Ngục Thú thì quả thật sẽ rất đau đầu đó. Còn cả Toàn Cơ Ảnh của em, tốc độ công kích của nó là nhanh nhất, bình thường em thi triển một kỹ năng Âm Ảnh, thì nó đã công kích được 2.5 lần, hơn nữa tỉ lệ chính xác lại rất cao. Cho nên những lúc PK đơn lẻ nó sẽ có tác dụng rất lớn. Em nhớ kỹ những điều này, phải tập luyện nhiều, rồi sẽ phát hiện những điểm thú vị trong PK của Vu sư.”

Bạch Thiên Trương nghe xong mà mắt tròn mắt dẹt, một lúc sau mới thấy có phản ứng, cô nuốt nước miếng, vô cùng bái phục: “Ngôn Mạch, anh hiểu những kỹ năng của em còn

hơn cả em ấy chứ. Anh không phải là Chiến sĩ à, sao lại hiểu rõ các kỹ năng của Vu sư vậy?”

Ngôn Mạch trầm ngâm một hồi, hết sức chân thành thật thà nói: “Thực ra, kỹ năng của tất cả nhân vật anh đều hiểu rõ.”

Bạch Thiên Trương rót nước mắt, đây chính là sự khác biệt giữa đại thần và gà, đây chính là biết người biết ta, đây chính là bụng dạ đen tối.

Thế là, sau khi bị kích thích đã quyết tâm phấn đấu để trở nên mạnh hơn Bạch Thiên Trương về mặt dữ tợn, liền tung ra một đồng kỹ năng lên người Ngôn Mạch, anh vẫn không hề nhúc nhích, trên đỉnh đầu liên tục bay lên các chỉ số máu nhỏ, đột nhiên anh nói: “Chú ý, anh bắt đầu đây.”

Ngay sau đó là một chiêu Địa Liệt Trảm, lập tức Bạch Thiên Trương hoảng sợ phát hiện cô không thể động đây, đúng lúc này Ngôn Mạch lại một chiêu Tật Phong Lạp tiến sát đến gần bên cô, ánh sáng màu đỏ của Diệt Thiên Trảm đột nhiên lóe lên mãnh liệt. Bạch Thiên Trương cam chịu chờ ô phục sinh xuất hiện, nhưng chợt thấy Vũ Thoa Phong Lạp thu hồi đao, sau đó Ngôn Mạch ở trên IS vô cùng trù mến nói: “Làm sao anh nỡ giết phu nhân đây.”

Bạch Thiên Trương buồn bã hồi lâu không nói nên lời, tại sao cô luôn bị đẩy vào hoàn cảnh bị ức hiếp đáng thương, sao cô lại không sớm nhận ra bản chất lòng dạ đen tối của Ngôn Mạch chứ.

Ngôn Mạch chờ mãi không thấy Thiên Trương trả lời trên IS, trong lòng anh thấp thỏm không yên, dè dặt hỏi: “Thiên Trương, em còn ở đây không? Giận anh à?”

Bạch Thiên Trương thu lại cảm xúc, nghe thấy câu nói này, tức giận đến nổi mặt nổi đầy gân xanh, công nhận cô đúng là không tim không phổi, hoàn toàn không có tâm tư nhạy cảm mà những nữ sinh thường hay có, loại cảm xúc hờn dỗi này, đã từ rất lâu rồi không viếng thăm cô. Cô vội vàng nói: “À, đâu có, tất nhiên là không!”

Ngôn Mạch cười nhẹ một tiếng, anh càng tiếp xúc với Bạch Thiên Trương, càng cảm thấy cô thực sự ngốc nghếch, lần nào cũng mở to đôi mắt vừa ngây thơ vừa vô tội lại vừa mờ hồ, không phải loại mỏng manh yếu đuối khiến người ta nảy sinh ý muốn bảo vệ, trái lại là một hình tượng mà khiến người khác khi nhìn thấy cô lại nảy sinh ý đồ xấu muốn bắt nạt. Anh khẽ nheo mắt: Ừm, đương nhiên, cũng chỉ có anh mới được phép bắt nạt cô.

Nếu như Bạch Thiên Trương có thể nghe được tiếng lòng của Ngôn Mạch, có lẽ không thể không phát điên. Thế nhưng cô lại không hề biết, vì vậy vẫn ngây ngốc, vui vẻ đi tìm Vũ Thoa Phong Lạp tiếp tục PK.

Từ đó về sau, Vũ Thoa Phong Lạp còn bảo mấy người trong Thượng Thiện Nhược Thủy cùng PK với Bạch Thiên Trương, vì vậy cô đã trải qua những trận đánh cùng với Pháp sư, Chiến sĩ, Mục sư, chợt nghĩ đến một từ: trải qua trăm trận.

Người của Thượng Thiện Nhược Thủy đều là những cao thủ danh tiếng trên bảng xếp hạng PK, dư sức đối phó với đẳng cấp thấp như Bạch Thiên Trương, lần nào cũng khiến cô thua te tua hết sức thảm hại, may mà mỗi lần cô chuẩn bị ngã xuống dưới đao của đối phương, Vũ Thoa Phong Lạp đang ở bên cạnh xem trận chiến đột nhiên rút Diệt Thiên Trảm ở sau lưng, giống như vô tình vung vãi cái, thế là đám người trong Thượng Thiện Nhược Thủy chẳng ai dám hạ xuống một nhát cuối cùng. Tiếp đó Bạch Thiên Trương được một Mục sư giấu mặt ở bên ngoài tăng cho đầy máu, lại tiếp tục một trận chiến ác liệt tuần hoàn vô hạn...

Vào mỗi tối thứ Bảy nào Viêm Hoàng Kỳ Tích cũng đều có sự kiện, ví dụ kiểu như ngư trường, cây may mắn, sự kiện của buổi tối hôm nay chính là đập người tuyết. Bạch Thiên Trương hành hạ Vũ Thoa Phong Lạp xong, cảm thấy hả hê rồi mới kéo Thư Nhất Nhuận đi làm phụ bản Lâm Nghi, đợi cho đến sự kiện lúc 8 giờ tối.

Người của Thượng Thiện Nhược Thủy đương nhiên sẽ không bỏ qua sự kiện mỗi tối thứ Bảy, phần thưởng của sự kiện đập người tuyết, nói không chừng vận may bộc phát lại có được Võ Hồn, lệnh bài và linh thú. Cho nên đến 8 giờ kém 10 phút, mọi người trong Gia tộc đã tụ tập đông đủ ở bình nguyên phía Bắc. Khi sự kiện đập người tuyết bắt đầu sẽ xuất hiện một đám Tuyết Quái, đánh bại Tuyết Quái sẽ nhận được các khối tuyết, cà rốt, khăn quàng cổ, mũ, cũng như các loại đồ vật dùng để trang trí người tuyết, sau đó người chơi có thể tự đập cho mình một người tuyết nhỏ, đập được một người tuyết sẽ nhận được một Tuyết Chi Linh, tập hợp đủ năm Tuyết Chi Linh thì có thể đập một người tuyết cực lớn. Trong lúc đập người tuyết, nếu như cùng tổ đội với người khác và đập giúp người tuyết cho thành viên trong đội thì điểm tích lũy sẽ càng cao.

Người của Thượng Thiện Nhược Thủy ăn ý với nhau từ lâu, lập tức chiếm một khoảnh đất lớn, tìm thành viên cho đội của mình, mọi người vừa chờ Tuyết Quái xuất hiện, vừa nói chuyện phiếm.

Ngôn Mạch nhíu mày nhìn Thiên Trương Nhục Cốt Đầu kéo theo một Mục sư ăn mặc hở hang tới, trên đầu còn có một cái tên vô cùng thô tục: Thiên Sứ Khát Máu.

Anh hỏi trên IS: “Thiên Trương, người này là...”

Thiên Trương không trả lời, trái lại có một giọng nữ khác cướp lời nói chen vào: “Chào anh rể! Em là Thư Nhất Nhuận đây! Em họ của chị Thiên Trương!”

Bạch Thiên Trương tái mặt: “Thư Nhất Nhuận! Em gọi lung tung cái gì vậy!”

Ngôn Mạch lại cười đắc ý: “Không việc gì đâu.” Vì một câu “anh rể” kia mà anh đột nhiên cảm thấy Thư Nhất Nhuận rất ưng mắt, đặc biệt chào đón cô, mở miệng bắt đầu giảng giải cho cô về sự kiện này.

Rất nhanh sự kiện đã bắt đầu, Ngôn Mạch phân công rất rõ ràng, vì thế không có hiện tượng cướp quái xuất hiện. Bạch Thiên Trương nhìn thấy Tuyết Quái béo ục ịch, một đao hạ

xuống liền biến mất, cô chạy tới chạy lui, không lâu sau đã thu thập được một bao đồ vật, sau đó cô mang số đồ này do dự đứng trước ba người tuyết, rốt cục nên giúp Ngôn Mạch hay là giúp Thư Nhất Nhuận đây. Cuối cùng vẫn là trái tim thiếu nữ dạt dào xuân ý đã chiến thắng lý trí của tình thân đang cố ngoi lên giã chết, cô quyết định giúp Ngôn Mạch đáp người tuyết.

Ngôn Mạch đang giúp Bạch Thiên Trương đáp người tuyết, chợt thấy hệ thống hiện ra thông báo: Thành viên Thiên Trương Nhục Cốt Đầu giúp người tuyết của bạn tăng thêm 6 điểm tích lũy. Anh nở nụ cười vui vẻ: “Vẫn là bà xã tốt với anh nhất.”

Thư Nhất Nhuận nhìn hai bên, hai người này đang thân mật giúp đôi phương đáp người tuyết, giống như đang tưới tắm cho bông hoa tình yêu, còn người tuyết của cô thì lẻ loi trơ trọi, dì không thương chú không yêu, liền ngửa mặt lên trời hét lớn: “Bạch Thiên Trương, chị muốn chết à! Kéo em đến đây làm nền cho hai người, phải trả công đấy!”

Bạch Thiên Trương hiềm khi xấu hổ, chợt nghe Ngôn Mạch nói: “Thư Nhất Nhuận, chị họ của em xấu hổ, em nghe lời đi, đọt lát nữa anh rẽ cho em một bộ trang bị không giảm độ bền.”

Thấy thu được lợi lộc Thư Nhất Nhuận bắt đầu nịnh nọt Ngôn Mạch, mở miệng ra là một điều anh rẽ, hai điều anh rẽ. Bạch Thiên Trương ở bên cạnh im lặng ghen lời.

Chẳng mấy chốc đã tập hợp đủ mười cái Tuyết Chi Linh, Ngôn Mạch chạy tới giao lộ, trước tiên đáp một cái, sau đó ra hiệu cho Bạch Thiên Trương cũng đáp một cái song song ở bên cạnh, sau đó hô lớn trong Gia tộc: “Bình nguyên tọa độ 165, 230, người tuyết lớn của tôi và Thiên Trương, có nguyên liệu thì tới đáp giúp.”

Người của Thượng Thiện Nhược Thủy lưng đeo một bao lớn nguyên liệu, khí thế hùng hục chạy tới, vừa giúp Ngôn Mạch và Bạch Thiên Trương đáp, vừa sung sướng nhìn điểm tích lũy tăng vùn vụt, rất nhanh hai người tuyết mập trắng lớn vô cùng xuất hiện trước mắt mọi người, trước ngực đeo hai tấm bảng gỗ: Người tuyết lớn của Vũ Thoa Phong Lạp; Người tuyết lớn của Thiên Trương Nhục Cốt Đầu.

Tên của người tuyết có thể đổi, Ngôn Mạch không đợi Bạch Thiên Trương có phản ứng đã sửa tên người tuyết của mình thành: Vợ Yêu Thiên Trương.

Bạch Thiên Trương trầm mặc chốc lát, nói: “Ngôn Mạch, anh không thấy là Vợ Yêu Thiên Trương rất giống tên đề trên bia mộ sao?”

Ngôn Mạch: “...”

Vì vậy qua vài ngày sau, những người đi qua bình nguyên đều giương mắt nhìn hai người tuyết cực lớn đứng chắn giữa con đường chính, bảng gỗ trước ngực viết: Sửa đậu nành của Vũ Thoa Phong Lạp, Cháo quẩy của Thiên Trương Nhục Cốt Đầu...

Chương 20

Cả một kỳ nghỉ đông, Bạch Thiên Trương hết ăn rồi lại ngủ, rồi lên Viêm Hoàng Kỳ Tích, nhân tiện cô cũng kéo theo Thiên Sứ Khát Máu của Thư Nhất Nhuận lên đến cấp 65. Trong thời gian này, Ngôn Mạch giao hết sự vụ trong Gia tộc cho mấy người bọn Thấy Chết Không Cứu, còn anh và Hợp Thúc Hóa thì biến mất tăm mất tích, có lẽ do cuối năm nên công việc càng bận rộn.

Thời gian hợp nhất server còn một tuần nữa, Bạch Thiên Trương nhờ có sự trợ giúp của mọi người trong Thượng Thiện Nhược Thủy, cuối cùng đã lên cấp 108, đẳng cấp Tu nghiệm Thần Ma cũng lên 30, kỹ thuật PK cũng được nâng cao. Thư Nhất Nhuận ở trong trò chơi phóng đảng khắp nơi, phong lưu tiêu sái vô cùng. Để lại một đồng nợ đào hoa, khiến cho cái tên Thiên Sứ Khát Máu này có chút hương vị của gái lầu xanh. Bạch Thiên Trương cũng cảm thấy hơi mất mặt khi quen biết với Thiên Sứ Khát Máu.

Thiên Sứ Khát Máu và Thiên Trương Nhục Cốt Đầu đứng trước lối vào Hiên Viên Mộ Phần. Cấp độ của Thiên Sứ Khát Máu hiện giờ đi phụ bản Lâm Nghi thì cũng không nhận được bao nhiêu kinh nghiệm, vì thế Bạch Thiên Trương bèn dẫn cô đi đánh phụ bản Hiên Viên Mộ Phần cấp 60. Tại lối vào có một nữ Vu sư cấp 60 đang tọa thiền, khi nhìn thấy hai người Bạch Thiên Trương thì đột nhiên đứng dậy. Lập tức Bạch Thiên Trương nhận được một tin nhắn yêu cầu xin gia nhập đội ngũ.

[Phụ cận] Đừng Mất Đừng Quên: Kéo tôi với được không? Tôi sẽ không tranh đạo cụ và trang bị, tôi chỉ muốn tăng Võ Hồn.

Bạch Thiên Trương click chuột phải vào Đừng Mất Đừng Quên chọn xem trang bị của cô, quả nhiên thấy trong thanh trang bị có hai Chu Tước, nhưng vẫn chưa kích hoạt. Võ Hồn là đạo cụ phụ thuộc có thể trang bị trong thanh trang bị của người chơi, căn cứ vào thuộc tính khác nhau có thể chia làm 4 loại là pháp thuật, vật lý, phòng ngự và bình quân. Võ Hồn cần được hấp thụ kinh nghiệm đánh quái của người chơi mới có thể phát triển, mỗi lần thăng một cấp, thuộc tính cũng sẽ được tăng lên. Dùng Võ Hồn max cấp thì có thể dung hợp ra những Võ Hồn có tính cấp cao hơn và có nhiều thuộc tính hơn. Nhưng kinh nghiệm của Võ Hồn rất khó tăng, cho nên bình thường người chơi luôn chọn lúc nhân đôi kinh nghiệm đi phụ bản để lấy kinh nghiệm cho Võ Hồn.

Bạch Thiên Trương hỏi Thư Nhất Nhuận, Thư Nhất Nhuận tỏ vẻ không có ý kiến. Vì vậy Bạch Thiên Trương thêm Đừng Mất Đừng Quên vào đội, ba cô gái hùng hùng hổ hổ tiến phát vào Hiên Viên Mộ Phần.

Thiên Trương Nhục Cốt Đầu đánh quái ở phía trước, Thiên Sứ Khát Máu nhặt trang bị ở phía sau, Đừng Mất Đừng Quên im lặng đi theo sau lưng họ - yên tĩnh một cách kì lạ. Thực ra Thư Nhất Nhuận là người hay nói, nhưng có lẽ là do sức ép quá lớn từ khí chất của Đừng Mất Đừng Quên khiến cô cũng yên lặng không nói ra lời nào.

Bạch Thiên Trương vận vẹo người trên ghế, rớt cục không nhìn được hỏi Thư Nhất Nhuận: “Này, sao em chẳng nói câu nào thế?”

Thư Nhất Nhuận bày ra vẻ mặt không biểu hiện cảm xúc gì, ngây dại vô hồn nhìn chăm chăm vào màn hình: “Cô gái này khiến em có cảm giác rất kì lạ... Hơn nữa cô ta cũng không phải chuẩn men của em, tại sao em phải để ý đến cô ta!”

Bạch Thiên Trương ngã ngửa, nhân vật trong Viêm Hoàng Kỳ Tích tuy có thể thay đổi diện mạo đáng người, nhưng dù sao cũng không thể nhảy ra khỏi màn hình được, vậy mà Thư Nhất Nhuận có thể từ những hình tượng nhân vật đập khuôn nhìn ra được sự kì dị của Đùng Mất Đùng Quên, thì thật không thể tin nổi.

Sự im lặng kì quái bị Đùng Mất Đùng Quên phá vỡ.

[Đội ngũ] Đùng Mất Đùng Quên: Thiên Trương, cô là người của Thượng Thiện Nhược Thủy?

[Đội ngũ] Thiên Sứ Khát Máu: Nói thừa, cô không nhìn thấy tên Gia tộc trên đầu chị ấy à?

[Đội ngũ] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Đúng. Sao vậy?

[Đội ngũ] Đùng Mất Đùng Quên: Vậy cô chính là bà xã của Vũ Thoa Phong Lạp?

[Đội ngũ] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: À, đúng vậy. Cô quen anh ấy à?

[Đội ngũ] Đùng Mất Đùng Quên: Ha ha, không quen. Chẳng qua anh ấy là đại thần của server nên có nghe nói thôi.

[Đội ngũ] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: À, ra vậy, ha ha.

Ba người không nói gì nữa, nhưng một lúc sau thấy Đùng Mất Đùng Quên lại bắt đầu hỏi.

[Đội ngũ] Đùng Mất Đùng Quên: Vũ Thoa Phong Lạp... Anh ấy là người như thế nào?

Bạch Thiên Trương và Thư Nhất Nhuận liếc nhau, cảm thấy có gì đó không bình thường.

[Đội ngũ] Thiên Sứ Khát Máu: Anh ấy là người như thế nào thì mắc mớ gì tới cô. Anh ấy đã là người của Thiên Trương Nhục Cốt Đầu, tốt nhất cô đừng có mà tơ tưởng hão huyền nữa!

[Đội ngũ] Đùng Mất Đùng Quên: Ha ha, hai người hiểu lầm rồi. Trước giờ tôi chưa từng thấy đại thần trong trò chơi, cho nên muốn biết một chút đại thần là người thế nào mà thôi.

[Đội ngũ] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Ồ, Vũ Thoa Phong Lạp à, kĩ thuật PK của anh ấy

rất giỏi, năng lực lãnh đạo cũng rất được. Rất quyết đoán, đối xử với mọi người rất hòa nhã, ừm, còn nữa, anh ấy cũng rất biết quan tâm chăm sóc người khác...

Bạch Thiên Trương vừa nghĩ đến Ngôn Mạch vừa gõ chữ, cô cũng không ngờ hóa ra bản thân lại để ý đến anh nhiều như vậy. Nhưng ngón tay đang lướt trên bàn phím của cô bất chợt bị Thư Nhất Nhuận bắt lấy, Thư Nhất Nhuận nhìn Bạch Thiên Trương nói một cách không thương tiếc: “Chị ngốc thế. Nói tốt về anh rề như thế làm gì? Muốn những cô gái khác cướp mất anh ấy à?”

Bạch Thiên Trương cảm thấy rất có lý, hơn nữa hiện giờ, cô với Ngôn Mạch đang trong một mối quan hệ bạn trai bạn gái mơ hồ (tác giả ngoi đầu lên: Tiểu Bạch, không phải là mơ hồ, là khẳng định được chưa?!), vì thế người đàn ông của mình thì mình phải quản thật chặt đúng không? Một tiên bối triết gia đã từng nói, một vị phu nhân, lấy tình yêu làm lý do, giống như con nhện vẩy dẹt nên một tấm lưới ngọt ngào, cột vào chân của chồng mình những vòng dây tinh tế, đặt tại những nơi mà cô có thể quan sát được - thật là có lý biết bao, cô cũng nên học tập vị phu nhân kia mới đúng! (tác giả lại ngoi đầu lên: Tiểu Bạch, đoạn văn này rõ ràng là có ý xấu biết không?)

Bạch Thiên Trương còn đang suy nghĩ nên sửa lời thế nào, không, phải là làm sao để bôi xấu hình tượng Ngôn Mạch trong mắt các cô gái khác, đúng lúc đó Đùng Mất Đùng Quên lên tiếng.

[Đội ngũ] Đùng Mất Đùng Quên: Ha ha, tôi cứ tưởng đại thần đều rất lạnh lùng cơ đây.

[Đội ngũ] Thiên Sứ Khát Máu: Đúng đấy! Vũ Thoa Phong Lạp chỉ dịu dàng với một mình Thiên Trương Nhục Cốt Đầu, còn với những người khác thì rất lạnh lùng, cô cũng đừng nghĩ nhiều làm gì!

[Đội ngũ] Đùng Mất Đùng Quên: Vậy sao? Ồ, quả nhiên rất giống tác phong của anh ấy.

Lời này vừa nói ra, Bạch Thiên Trương dù có chậm hiểu đến đâu cũng sẽ thấy không bình thường, biểu hiện của Đùng Mất Đùng Quên giống như là người rất quen thuộc với Ngôn Mạch, mà hình như cô ta cố ý đứng đó đợi cô. Thư Nhất Nhuận cũng nhạy cảm phát hiện ra dấu vết gian tình, nói với Bạch Thiên Trương: “Để em làm đội trưởng.”

Bạch Thiên Trương à một tiếng, để Thư Nhất Nhuận làm đội trưởng. Thư Nhất Nhuận không nói hai lời, chuyển sang trạng thái PK ác ý, nhân lúc Đùng Mất Đùng Quên chưa kịp phản ứng, vài nhát đã khiến cô ta gục luôn tại chỗ, sau đó đá cô ta ra khỏi đội ngũ và lập tức trở về thành. Thao tác liên tục lưu loát như nước chảy mây trôi.

Bạch Thiên Trương ngây người, thi thể của Đùng Mất Đùng Quên vẫn còn yên lặng nằm dưới chân, cô không hiểu sao vở diễn cảm động “Tâm tư tương thông” người cũ giúp người mới lại biến thành vở diễn bạo lực như thế này? Cô cũng trở về thành, Thư Nhất Nhuận vẫn còn lải nhải không dứt: “Con mụ đáng chết, Bạch Thiên Trương, lần sau chị gặp cô ta một lần giết một lần! Còn nữa, mau bắt anh rề lại để thẩm vấn xem sao!”

Bạch Thiên Trương lặng lẽ di chuyển thân hình, tránh nước bọt của Thư Nhất Nhuận, trong lòng cảm thán: Về sau ai mà cưới phải Thư Nhất Nhuận, chắc là một ngày sẽ có ba bữa đấu khẩu vô cùng thú vị đây!

Buổi tối, người bạn rợn Ngôn Mạch đã online. Theo thường lệ hỏi thăm một chút việc trong Gia tộc, sau đó anh đi tìm Bạch Thiên Trương để tâm sự yêu đương.

Giọng nói của anh trên IS vang lên ngay bên tai Bạch Thiên Trương, giống như đang thực sự nói chuyện trực tiếp với cô, cho nên vô cùng có lực rung động, anh nói: “Thiên Trương, anh rất nhớ em.”

Bạch Thiên Trương áp úng âm ừ vài tiếng, trong lòng vẫn đang bấn loạn vì chuyện của Đùng Mất Đùng Quên. Ngôn Mạch nhạy cảm, phát hiện ra Bạch Thiên Trương có chuyện gì đó, bèn hỏi: “Thiên Trương, sao vậy? Có chuyện gì à?”

Bạch Thiên Trương lấy hết dũng khí, cuối cùng lên tiếng hỏi: “Chuyện này, Ngôn Mạch, anh có quen Đùng Mất Đùng Quên không?”

“Đùng Mất Đùng Quên?” Ngôn Mạch nhú chặt lông mày, cố tìm kiếm cái tên này trong trí nhớ của mình, sau đó vô cùng vô tội nói, “Không quen, sao thế?”

“À, cô ấy cứ liên tục hỏi về anh, hình như còn quen anh...”

Cho dù Bạch Thiên Trương đã cố hết sức che giấu, giả vờ bình tĩnh, thế nhưng Ngôn Mạch là ai, anh lập tức nghe ra sự bất an và hoang mang trong giọng nói của cô, ở đầu bên kia, anh cảm thấy hạnh phúc khi thấy biểu hiện ghen tuông mơ hồ của Bạch Thiên Trương, sau đó chân thành nói: “Thiên Trương, anh không quen cô ấy. Ngôn Mạch anh, toàn bộ đều là của em.”

Bình thường đại thần không nói lời tâm tình, nhưng một khi đã nói, hiệu quả thực sự rất kinh người. Huống hồ Ngôn Mạch đang nói những lời hết sức chân thành, Bạch Thiên Trương lập tức mềm lòng. Cô nghĩ, cứ như vậy mà kết luận Đùng Mất Đùng Quên và Ngôn Mạch có quan hệ thì cũng quá hồ đồ, có lẽ Đùng Mất Đùng Quên là tài khoản của một kẻ thù nào đó, hoặc là nhân yêu, muốn chia rẽ cô và Ngôn Mạch. Vì vậy cô nhanh chóng ném Đùng Mất Đùng Quên ra khỏi đầu. Nhưng khi đó Bạch Thiên Trương không biết rằng, dù chỉ là những dấu vết rất nhỏ, nhưng đến cuối cùng lại có thể biến thành một câu chuyện kinh thiên động địa.

Năm ngày trước khi Viêm Hoàng Kỳ Tích hợp nhất server, người ta bắt đầu đóng cửa server để bảo trì. Trên trang chủ của game viết rằng sau khi hợp nhất server sẽ có rất nhiều nội dung được đổi mới, xin người chơi hãy kiên nhẫn chờ đợi. Cho nên dù có oán hận trùng trùng điệp điệp, người chơi vẫn ôm kì vọng đến khi server được mở lại.

Những ngày không có trò chơi, Thư Nhất Nhuận ôm tiểu thuyết Đài Loan xem một cách say sưa. Bạch Thiên Trương khinh bỉ sở thích của cô nàng, kiên quyết không cùng một giuộc với cô em họ, cô chuẩn bị đến nằm vùng ở quán Starbucks trước cổng trường cấp ba

trọng điểm thành phố N.

Thư Nhất Nhuận cười nhạo: “Thôi đi, Bạch Thiên Trương, chị muốn ngắm các em trai đẹp thì cứ nói thẳng ra, nằm vùng cái gì mà nằm vùng. Sở thích của chị còn dung tục hơn cả em!”

Bạch Thiên Trương há hốc miệng, không tìm được lí do phản bác. Cô không chỉ bụng dạ đen tối mà còn thích đồng phục. Hơn nữa, loại đồng phục mà cô thích là đồng phục cấp ba, đồng phục thể dục rộng thùng thình, cô thích ngắm dáng người của các nam sinh nữ sinh cao ráo, uyển chuyển, xuyên thấu qua lớp đồng phục mỏng manh. Mà học sinh trường trung học của thành phố N chính là các đối tượng YY để quan sát tốt nhất.

Cô bỏ ngoài tai sự chế nhạo của Thư Nhất Nhuận, mang theo tâm tình thương thức cái đẹp hứng thú ra khỏi nhà.

Lúc này vừa vặn là thời gian tan học giữa trưa, một đám học sinh mặc đồng phục giống hệt nhau ào ra. Bạch Thiên Trương vừa uống cà phê vừa tìm kiếm các em trai em gái xinh đẹp. Dòng người phân tán sau khi đổ ra khỏi cổng trường, đại đa số đều tiến vào các tiệm ăn nhanh ở cạnh trường, chỉ có một nam sinh đơn độc, vai khoác nghiêng chiếc túi, cúi đầu đi tới con phố đối diện bên này.

Bạch Thiên Trương như một tên nhìn trộm vô cùng hèn mọn bỉ ổi, mở to mắt để có thể nhìn thấy khuôn mặt đang cúi xuống của nam sinh kia. Nam sinh đi thẳng hướng quán Starbucks, sau đó đẩy cửa bước vào.

Bạch Thiên Trương nhìn thấy cậu ta chọn một phần Schwarzwälder Kirschtorte, một phần bánh quy chocolate và một ly cà phê latte, ngồi xuống một góc đối diện chỗ của cô. Sau đó rút từ trong túi ra một cuốn sách, hình như là cuốn tuyển tập đề thi của Vương Hậu Hùng và cậu bắt đầu lật xem.

Bạch Thiên Trương nhìn Vương Hậu Hùng trên bìa sách màu trắng mà khóe miệng run run, vô cùng đau thương nhớ lại ba năm cấp ba địa ngục. Có lẽ do ánh mắt cô nhìn chăm chăm lên cuốn sách của Vương Hậu Hùng khiến nam sinh kia dường như phát hiện ra điều gì đó, ngẩng đầu nhìn lên.

“Khụ...” Bạch Thiên Trương hít một hơi thật sâu, không phải do cà phê nóng, mà là bị tướng mạo của nam sinh kia làm cho rung động. Mẹ ơi, nên nói thế nào nhỉ? Cậu ta quá sạch sẽ, sạch sẽ giống như một tờ giấy trắng tinh khiết loại hảo hạng vậy. Bạch Thiên Trương bỗng nhiên nhớ đến một câu: Nguyên tới kiếp sau, tu thành chính quả, thân tựa như ngọc, trong ngoài sáng tỏ, sạch không tỳ vết. Thế nhưng ngọc cũng còn có tạp chất, chàng trai này so với ngọc còn thanh tịnh, trong sáng hơn.

Đôi mắt lãnh đạm của cậu nam sinh như đang nhìn Bạch Thiên Trương, lại vừa như xuyên qua Bạch Thiên Trương nhìn tới một nơi nào đó xa xăm, sau đó lại lạnh lùng cúi đầu xuống tiếp tục xem sách. Bạch Thiên Trương sợ hãi vuốt ngực, giật cả mình, bị ánh mắt đó

nhìn thấu, cô lại nảy sinh một loại cảm giác tội lỗi không thể hiểu được.

Bạch Thiên Trương quyết định gọi nam sinh gặp gỡ bất ngờ này là: Chàng Trai Ngọc.

Chương 21

Lúc Bạch Thiên Trương lần thứ N+1 mặt dày bước vào quán Starbucks này, cô cảm thấy da mặt mình đã dày đến mức có thể đỡ được gạch đá. Nói ra có lẽ cũng không ai tin, cô chỉ đơn thuần dùng ánh mắt vô cùng trong sáng giống như thưởng thức một chiếc bình sứ Thanh Hoa để nhìn cậu nam sinh kia, đây chẳng qua chỉ là hướng tới cái đẹp, không hề có bất cứ tính chất dung tục nào.

Thế nhưng rõ ràng nhân viên phục vụ của Starbucks không nghĩ như vậy. Lúc cô gái mang cà phê tới cho Bạch Thiên Trương, ánh mắt ám muội, đáng vẻ thương cảm nhìn xa xôi dòng người đang chuyển động bên ngoài cửa sổ, dè dặt thốt lên một câu: “A ~~không liên quan đến tình yêu!~~ A chỉ là nhiệm chút cô đơn!”

??? Bạch Thiên Trương ngây ngốc nhìn cô phục vụ, có ý gì vậy? Đây là tình huống gì? Cô gái xinh đẹp tức cảnh si tình mà thể hiện thơ văn sao?

Cô phục vụ nhìn cô cười bí hiểm: “Nam sinh kia là học sinh lớp thực nghiệm của trường trung học thành phố H, lớp mười hai, mười tám tuổi.”

Bạch Thiên Trương chờ ra năm giây mới hiểu nam sinh mà cô gái này nói đến chính là chàng trai Ngọc, cô kinh sợ nhìn cô phục vụ, một hồi lâu mà không nói lên lời.

Cô gái thấy Bạch Thiên Trương không có phản ứng gì hơn nữa bộ dạng còn như đang chờ đợi điều gì đó, tức giận vung tay: “Chỉ một chút tin tức như vậy cũng phải mất bao nhiêu thời gian tôi mới hỏi thăm được, sao cô lại tham lam như thế! Còn muốn biết thêm gì nữa?!”

“...” Bạch Thiên Trương im lặng nghẹn lời, sau đó chạy trời chết. Cô thề rằng, trong nửa năm tới, cô sẽ phải đi đường vòng qua khu vực này.

Trong sự kêu gào thảm thiết của người chơi cuối cùng, Viêm Hoàng Kỳ Tích cũng đã bảo trì xong server. Lúc Bạch Thiên Trương vào lại trò chơi có cảm giác thật mới mẻ, giao diện đăng nhập mới, hình tượng nhân vật mới, phụ bản mới và bản đồ mới được mở ra, NPC mới, hơn nữa còn bật ra một đoạn giới thiệu mới.

Cô nhiệt huyết dâng trào, ngúng nguẩy vơ lấy con chuột vào trò chơi. Server Đoạn Ngọc Nhai mà cô chơi đang chen chúc đến nỗi sắp nổ tung, hệ thống còn nhắc nhở: Phía trước bạn có 136 người chơi đang đăng nhập, xin hãy kiên nhẫn chờ đợi, hệ thống sẽ tự động chuyển bạn tới giao diện đăng nhập, xin đừng tắt cửa sổ này.

Bạch Thiên Trương nhân lúc chờ đợi vội vàng nhỏ vài giọt thuốc nhỏ mắt, chuẩn bị tinh thần thật tốt để chiến đấu trong trò chơi. Tiếp đó cô chớp chớp mắt, đến khi nhìn lại đã thấy mình đăng nhập vào trong trò chơi rồi. Sau đó...

“Oa aaaa! Cha mẹ ơi, trời đất ơi aaaa!”

Phát ra âm thanh trời long đất lở này không phải là Bạch Thiên Trương, mà là Thư Nhất Nhuận.

Nghe thấy tiếng kêu quý khóc thần sầu này, Bạch Thiên Trương cố gắng nuốt xuống sự thán phục còn đang nghẹn lại miệng, yên lặng quay đầu nhìn trò chơi.

Hiện giờ cô thấy mình rất may mắn khi lần trước thoát khỏi game là ở Mộc Tu Vũ Lâm thừa thớt người, chứ không phải là tại thành Hoa Hạ - “trung tâm chính trị, văn hóa, kinh tế” của Viêm Hoàng Kỳ Tích, bởi vì cô nhìn thấy Thư Nhất Nhuận ở trong thành Hoa Hạ đang bị chôn vùi trong đám người tập nập, màn hình chỉ thấy toàn là người chơi, so với lần tộc chiến trước kia với Chiến Ca Phong Vân ở Xích Thủy chỉ có hơn chứ không có kém, Bạch Thiên Trương liếc mắt nhìn thêm vài lần, có rất nhiều cái tên quen thuộc, cũng có rất nhiều cái tên xa lạ. Thứ duy nhất có thể xác định được là, một server không thể có hai Gia tộc, thế nên sau khi hợp nhất server, thị tộc lớn nhất của Lang Gia Cốc không thể không va chạm với Thượng Thiện Nhược Thủy.

Ngôn Mạch cũng lần đầu đăng nhập vào game, gửi tin nhắn cho Bạch Thiên Trương: “Thiên Trương, trên IS.”

Lúc Thiên Trương vào IS mới phát hiện có rất nhiều nhân vật cấp cao của Thượng Thiện Nhược Thủy đã ở đó. Sau khi nhiệt tình chào hỏi, Thượng Thiện Nhược Thủy tổ chức “Hội nghị cấp cao” lần thứ N.

“Này này, tại sao chúng ta cứ hết lần này tới lần khác đều bàn chuyện trang bị của Bỉ Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu vậy? Không phải trước đây chúng ta đã thảo luận vấn đề này rồi sao? Chỉ là một cây Lục Mang và một bộ Cổ Độc Tu La thôi mà, chuyện nhỏ như con thỏ~.” Âm thanh thô lỗ không ai khác ngoài Trư Trư Hiệp.

“Trư Trư, cậu đúng là đồ đầu heo, quan trọng không phải trang bị của hắn, mà là tình hình các thành viên của Danh Nhân Đường.” Giọng nói của Phong Nguyệt Vô Yên nhẹ nhàng vang lên.

“Đúng rồi, bà xã của tôi đúng là thông minh, nói trúng tử huyệt!” Khác với sự tưởng tượng của Bạch Thiên Trương, giọng của Thấy Chết Không Cứu thật ra lại rất lịch sự, hoàn toàn không phù hợp với hình tượng phong lưu của anh ta trong trò chơi.

“Cút! Thấy Chết Không Cứu cẩn thận tôi giết anh! Ai là bà xã của anh!”

“Lão đại, phụ bản có thể không quan tâm, nhưng hiện giờ BOSS chỉ có vài con như vậy, sau này chắc chắn sẽ phải tranh chấp với Danh Nhân Đường, hơn nữa các thị tộc lớn của Lang Gia Cốc cũng không chỉ có mỗi Danh Nhân Đường.” Tỉnh Dậy Vợ Đầu Mất rất trầm ổn, bình tĩnh phân tích.

“Hơn nữa hiện giờ trong server của chúng ta cũng có một số Gia tộc đã hợp lại. Xem ra

tất cả mọi người đều đã có chuẩn bị, lão đại, chúng ta có nên kết nạp thêm một số thành viên mới không?” Giọng nói hơi có vẻ ngả ngón này khẳng định là Mai Xuyên Nội Khóc.

Bạch Thiên Trương nghe xong cả buổi, cuối cùng mới vỡ ra được một chút manh mối. Danh Nhân Đường là Gia tộc lớn nhất của Lang Gia Cốc, tộc trưởng là Bì Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu, thực lực của hắn cũng rất mạnh, thảo nào cô vẫn còn nhớ trước kia trong Gia tộc có người thảo luận về trang bị của hắn. Bây giờ vừa mới hợp nhất, có những Gia tộc đã kết thành đồng minh, tuy rằng chưa có tranh chấp, nhưng đại đa số huyết danh của Thượng Thiện Nhược Thủy đều đã quen thói hung hăng càn quấy, người của Danh Nhân Đường cũng không phải những kẻ tầm thường, tộc chiến có vẻ như đang ở ngay trước mắt.

“Gần đây mọi người nên bình tĩnh một chút, gặp phải người của Danh Nhân Đường có thể nhịn được thì nhịn, cố gắng đừng để xảy ra tranh chấp. Trước khi thăm dò được thực lực của bọn họ, chúng ta phải ẩn giấu thực lực của bản thân. Đề nghị của Mai Xuyên Nội Khóc cũng không tồi, mọi người nếu thấy ai có tiềm năng khá thì kết nạp thêm vào Gia tộc, nhưng tôi không hi vọng gặp phải những người mới muốn châm ngòi thị phi vào Gia tộc. Còn nữa, đoạn phim giới thiệu của Viêm Hoàng Kỳ Tích có nói đến Phù Thạch tinh luyện +9, tôi đoán loại Phù Thạch này chắc được luyện ra từ bốn loại Toái Thạch và dùng Hỗn Nguyên Lô để luyện ra, vì thế mọi người nên chú ý thu mua thêm Toái Thạch, hoặc là đi đánh quái để thu Toái Thạch, đến khi nào trang chủ công bố những tin tức cụ thể thì bán ra với giá cao.”

Ngôn Mạch vừa dứt lời, tất cả mọi người đều bái phục. Sau khi thảo luận xong, ai nấy phân công rõ ràng, chia ra đi điều tra tình hình Danh Nhân Đường, đi thu mua Toái Thạch và thông báo lại cho tất cả người trong Gia tộc biết, đừng để gây tranh chấp với Danh Nhân Đường.

Ngôn Mạch khề day day trán, anh dùng thời gian của một tuần để hoàn thành công việc của một tháng, cuối cùng đã có thể dành thời gian cho Bạch Thiên Trương. Không phải anh không tin tưởng Bạch Thiên Trương, chỉ là anh cảm thấy tình cảm giữa hai người vẫn cần phải được vun đắp, mà việc anh cần làm thì lại quá nhiều.

Bạch Thiên Trương đang ở trên trang chủ của game, ngoài bản đồ mới phụ bản mới và tài liệu mới giới thiệu về game, Viêm Hoàng Kỳ Tích còn tăng thêm và đề cao các thuộc tính của “con cái” sau khi người chơi kết hôn sinh ra, nói là con, thực ra chính là một BB, chỉ là hình ảnh và thuộc tính tốt hơn nhiều so với BB bình thường. Bạch Thiên Trương đang vô cùng hứng thú ngắm nghía một hình ảnh BB trên trang chủ, BB có tên là Song Dục Kim Ô, hiệu ứng hình ảnh quả thật rất huyền diệu, hình ảnh một cô bé vung vẩy một đôi cánh trong suốt phát ra ánh sáng xanh tím mờ ảo, nếu như nhìn những hình ảnh này thì có thể thấy nó rất phù hợp với những gì mà trên trang chủ của game đã viết: “Đó là những đứa con cưng của thần, có được dung nhan tuyệt thế vô song như mộng ảo”. Hơn nữa thuộc tính của nó cũng cao nhất trong tất cả các BB. Bạch Thiên Trương nhìn mà trong lòng ngứa ngáy, chỉ còn thiếu nước gí sát mặt lên màn hình.

Ngôn Mạch hỏi: “Thiên Trương, em đang làm gì vậy?”

Bạch Thiên Trương đang trong trạng thái kích động, đầu óc không kịp suy nghĩ nhiều đã thốt ra: “Ngắm BB a! Song Dục Kim Ô thật sự rất đẹp! Em thật sự rất muốn có một con!”

Cô vừa nói xong cũng muốn cắn đứt lưỡi mình, bởi vì Ngôn Mạch im lặng rất lâu, anh hỏi thăm dò: “Hay là, chúng ta cũng sinh một đứa?”

Sau đó, Bạch Thiên Trương nói ra một câu khiến cô hồi hận cả đời: “Nếu như em sinh không được thì làm thế nào?”

Trời đất chứng giám, lời này của cô hoàn toàn không có ý gì khác, bởi vì trong Viêm Hoàng Kỳ Tích sinh BB này cũng có xác suất, hình tượng và thuộc tính của BB là căn cứ và kế thừa thuộc tính của hai bên “cha mẹ”, ví dụ như một Mục sư và một Pháp sư, cả hai đều là hệ màu lạnh, như vậy BB sinh ra rất có khả năng là màu băng xanh. Bạch Thiên Trương nghĩ, cô và Ngôn Mạch, một Vu sư màu tím ám muội với một Chiến sĩ màu đỏ rực... Mẹ ơi, không nhẽ BB này là một bi kịch sao?

Ngôn Mạch rất hào sảng, nhẹ nhàng như đang nói “Ông chủ, cho tôi mì thịt bò nhiều rau thơm một chút” vậy, anh nói: “Thiên Trương, vậy thì sinh nhiều thêm mấy đứa!”

Đám người trên IS đã cười đến ngả nghiêng, Dạ Du Thần vừa cười nghiêng ngả vừa nói: “Lão đại, anh tưởng là sinh heo con hay sao thế? Hơn nữa người chơi có thể sinh vài BB sao?”

“Trên trang chủ của game cũng không nói một cặp vợ chồng chỉ được sinh một BB, Thiên Trương, chúng ta có thể thử xem.”

Thiên Trương hừ một tiếng: “Nếu như là anh sinh, thì em sẽ đồng ý.”

Ngôn đại thần lần đầu tiên bị á khẩu không nói được gì, đám người Thượng Thiện Nhược Thủy thì cười rung trời.

“Ha ha ha ha ha! Chị dâu, chị chính là tấm gương cho phụ nữ chúng ta!”

“Chị dâu ạ, kỳ thực, chuyện sinh con cái này, lão đại cũng phải đóng góp...”

“Đúng đây, có ai biết được sự mệt mỏi của đàn ông, Ài, đàn ông hãy khóc đi khóc đi ~.”

“Thấy Chết Không Cứu, anh có thể thôi không hát nữa được không?”

“Ha ha, chị dâu, hai người định bao giờ mới sinh một BB thật sự đây hả?”

“Đúng đây đúng đây, lão đại, anh phải có nghĩa khí, đến lúc đó phải mời mọi người uống rượu mừng.”

Ngôn Mạch nhìn đám người ngày càng náo loạn không tưởng tượng nổi, sợ Thiên Trương da mặt mỏng không chịu được sự trêu ghẹo, anh định chuyển chủ đề thì đột nhiên

nghe thấy Bạch Thiên Trương cười hì hì nói: “Được, đến lúc uống rượu mừng, nếu lễ vật của mọi người ít hơn một vạn thì lĩnh một cái bánh bao rồi ngồi ở cửa ra vào mà ăn; nếu hơn một vạn dưới ba vạn, có thể cho vào trong phòng ăn rau; nếu hơn ba vạn dưới năm vạn, thì được kèm theo một người nhà, chúng tôi còn tặng miễn phí một ly nước lọc. Tóm lại quyền giải thích sự kiện sẽ do nhà họ Ngôn và nhà họ Bạch nắm giữ, thế nào?”

Lời vừa nói ra, không ai dám cãi lại, đám người trên IS không thể nào tưởng tượng nổi, chị dâu hiền lành dịu dàng cũng có ngày trở nên xảo quyệt, từng người từng người bị đá kích chìm sâu xuống tận đáy biển. Một lúc lâu sau, Mai Xuyên Nội Khóc mới thở dài: “Lão đại, chị dâu bị anh làm hư rồi.”

Ngôn Mạch cười đến nổi hai mắt híp cả lại: “Vợ yêu Thiên Trương, ông xã ủng hộ em.”

Trêu đùa thì trêu đùa, không ngờ cuối cùng Ngôn Mạch đưa Thiên Trương đi “động phòng” sinh con thật, sau khi hai người đối thoại với NPC Tổng Tư Quan Âm thì được đưa vào một nơi chưa từng thấy trong bản đồ. Hệ thống nhắc nhở đây là một nhiệm vụ bảo vệ vợ con, bản đồ là một hành lang rất dài. Bạch Thiên Trương ngồi tọa thiền trong khu vực quy định và bắt đầu “Mang thai”, một đầu còn lại của hành lang sẽ theo thời gian cố định xuất hiện từng đợt yêu quái. Trong suốt thời gian Mang thai, Bạch Thiên Trương không thể sử dụng các kĩ năng, khi đó việc mà Ngôn Mạch phải làm là ngăn cản quái vật tới gần cô, trong lúc đó vẫn có thể đối thoại với NPC trong bản đồ để kêu gọi binh sĩ hỗ trợ ra chặn quái. Nhiệm vụ này là để thử thách năng lực lãnh đạo và sự phối hợp lợi dụng hợp lý các loại binh khí cũng như các kĩ năng chiến đấu của người chơi. Giờ thì Bạch Thiên Trương mới hiểu tại sao lúc đầu khi hệ thống mở ra chức năng sinh con, người chơi kéo đến như ong vỡ tổ, nhưng người thật sự sinh được con thì không nhiều. Hóa ra sinh con cũng là một trong những kĩ năng sống!

Bạch Thiên Trương chỉ có thể ngồi tọa thiền, nhìn Ngôn Mạch mở khiên, mở tu ma, sau đó gọi ra Mục sư, Pháp sư và Chiến sĩ. Mục sư đứng sau cùng, Pháp sư đứng ở giữa, Chiến sĩ thì đứng đầu tiên Tanker, như vậy tạo thành ba lớp bảo vệ. Tiếp đó Vũ Thoa Phong Lạp quay đầu lại, làm một động tác ôm về phía Bạch Thiên Trương, trên đầu bay lên ba chữ: “Hãy tin anh.”

Trong lòng Bạch Thiên Trương chấn động, cô biết đây chỉ là hư cấu trong trò chơi, nhưng thứ cảm giác an tâm này lại chân thật đến thế, cô bị suy nghĩ đột nhiên xuất hiện trong đầu “Ngôn Mạch đáng để dựa vào” làm cho hoảng sợ.

Bạch Thiên Trương mở túi đồ, nhìn quả trứng màu vàng đại diện cho đứa con, màu sắc của nó càng ngày càng sáng, phía trên hiển thị còn năm phút nữa đứa bé sẽ chào đời. Trong năm phút đồng hồ, từng đám quái phơi bày dưới sự phối hợp tấn công của Ngôn Mạch và các binh sĩ, đến khi Hệ thống thông báo nhiệm vụ đã viên mãn hoàn thành, cả Ngôn Mạch và Bạch Thiên Trương đều thở ra một hơi nhẹ nhõm.

“Thiên Trương, nhìn xem, là BB gì?”

Tay Bạch Thiên Trương khẽ run rẩy, cick chuột phải mở trứng, một vầng ánh sáng màu xanh tím lộng lẫy xuất hiện, Song Dục Kim Ô nhẹ nhàng vỗ cánh giữa không trung, trên đầu là mấy chữ: Con gái của Vũ Thoa Phong Lạp và Thiên Trương Nhục Cốt Đầu.

Cùng lúc đó, Hệ thống bật ra một dòng tin tức.

[Thế giới] Hệ thống: Vũ Thoa Phong Lạp và Thiên Trương Nhục Cốt Đầu sau khi không ngừng cố gắng đã sinh ra BB Song Dục Kim Ô đầu tiên của server, chúng ta hãy cùng chúc mừng họ!

Chương 22

“Thiên Trương, đi cày phụ bản thôi.”

“Ngôn Mạch! Chúng ta đổi lại tên cho Song Dục Kim Ô được không?”

“Thiên Trương...”

“Ngôn Mạch, oa! Thuộc tính của nó thật là cao! Sau này em mang hay anh mang?”

“Nếu như em thích thì...”

“Được, cứ quyết định như vậy đi! Em mang! Đến lúc nào em không mang được nữa thì anh mang nhé!”

“Ừ, Thiên Trương, anh đưa em đi xem bản đồ mới nhé, đẹp lắm.”

“Ừm, quái ở chỗ đó thế nào? Có thích hợp với cấp độ của BB không?”

Ngôn Mạch trầm mặc, anh bị đát phát hiện ra rằng mình đã bị hào quang của Song Dục Kim Ô che phủ và trở thành một người qua đường. Bên kia, Bạch Thiên Trương vẫn còn hưng phấn mang Song Dục Kim Ô chạy tới chạy lui, thỉnh thoảng thao tác cho nhân vật làm một vài động tác kì quái. Thiên phú của BB này vốn đã cao, lại được kế thừa thuộc tính của cô và Ngôn Mạch, cuối cùng lực công kích và phòng ngự đã có thể so với một người chơi cấp cao. Bạch Thiên Trương vui mừng, cô biết vì cô có gen tốt nên mới sinh ra một BB xuất sắc như vậy! (tác giả ngoi đầu lên: Tiểu Bạch, rõ ràng là đại thần nhà cô gen tốt được chưa? Cô đừng làm độc giả lẫn lộn! Ngôn Mạch cười dịu dàng: Không sao không sao. Tiểu Bạch: *mặt ngáo ộp*...)

Bạch Thiên Trương đắn đo mãi, cuối cùng đặt một cái tên cho Song Dục Kim Ô: Phong Vũ Trung Tạc Bài Cốt! Ngụ ý là kết hợp mấy chữ trong tên của Vũ Thoa Phong Lạp và Thiên Trương Nhục Cốt Đầu mà thành. Sau đó bỏ lại Ngôn Mạch lẻ loi nơi đồng không mông quạnh, sung sướng mang Phong Vũ Trung Tạc Bài Cốt đi đánh quái!

Ban đầu Bạch Thiên Trương định mang Phong Vũ Trung Tạc Bài Cốt đến khu luyện cấp của tân thủ, nhưng từ sau khi Viêm Hoàng Kỳ Tích mở thêm bản đồ mới, hệ thống chỉ đường và tọa độ cũng hoàn toàn thay đổi, vì vậy một người vốn đã thiếu thốn cảm giác về phương hướng như Tiểu Bạch đã bị lạc đường. Sau khi nhảy qua thác nước N lần mà vẫn không có kết quả, Bạch Thiên Trương đáng thương gửi tin nhắn cho Ngôn Mạch: “Ngôn Mạch, em bị lạc đường.”

Ngôn Mạch trả lời rất nhanh: “Ồ trên bản đồ nào, tọa độ?”

Bạch Thiên Trương nước mắt tuôn như mưa, không biết ở đâu trên bản đồ mới khổ chứ,

cô giận dữ cầm con chuột click liên tục, nhảy! Nhảy tiếp! Ha ha! Nhảy lên rồi! Phía trên thác nước là một hang động tối om, Bạch Thiên Trương tò mò, di chuột qua xem xét, bỗng nhiên giao diện của trò chơi thay đổi, không ngờ cô đã vào trong một cung điện!

Bạch Thiên Trương vừa định gửi tin nhắn cho Ngôn Mạch thì kinh hãi phát hiện tin tức đã bị ẩn đi. Chết rồi chết rồi, Bạch Thiên Trương cuống quýt, kéo Phong Vũ Trung Tạc Bài Cốt chạy loạn bốn phía tìm cửa ra, cô không muốn vĩnh viễn bị giam cầm ở cái nơi khi ho cò gáy này mà không ra được.

[Phụ cận] Cảnh Hoa Bên Sườn Núi: Người đẹp à, cô đừng có chạy tới chạy lui nữa được không? Tôi chóng mặt quá.

[Phụ cận] Hạt Cát Trong Biển Người: Song Dục Kim Ô! A, lão đại, là người của Thượng Thiện Nhược Thủy. Bà xã của Vũ Thoa Phong Lạp.

[Phụ cận] Bì Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu: Thấy rồi.

Lúc này Bạch Thiên Trương mới phát hiện, hóa ra trong cung điện ngoài cô vẫn còn có những người khác nữa. Suýt chút nữa khiến cô cảm động rớt nước mắt, mang theo tâm tình kích động cuối cùng cũng tìm được người để tổ đội hấp tấp chạy tới.

[Phụ cận] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Chào mọi người! Xin hỏi làm thế nào mới ra khỏi cung điện này được?

[Phụ cận] Hạt Cát Trong Biển Người: ...

[Phụ cận] Cảnh Hoa Bên Sườn Núi: Người đẹp, cô không đọc trên trang chủ à? Đây là phụ bản ẩn giấu mới có trong Viêm Hoàng Kỳ Tích, không rõ cửa vào, thời gian giới hạn cũng không rõ luôn, chúng tôi đều đánh bừa mà vào được đây, xem ra cô cũng vậy. Cứ bình tĩnh chờ xem.

Bạch Thiên Trương hồi hận, tại sao cô lại không chết mà bị cái hang động quái quỷ này cám dỗ chứ? Nhìn kỹ lại lần nữa, Cảnh Hoa Bên Sườn Núi, Hạt Cát Trong Biển Người, trên đầu đều hiển thị tên “Danh Nhân Đường”! Mà Bì Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu... Bạch Thiên Trương bắt đầu nghiêm túc cân nhắc khả năng tự sát, tại một nơi kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay này gặp phải một đại thần kiêu tộc trưởng của Danh Nhân Đường - Bì Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu, có lẽ cô sẽ không còn con đường nào để sống sót?

Trong lúc Bạch Thiên Trương đang đắm chìm trong các kết cục cho cái chết của mình, sự thật đã chứng minh ý nghĩ của cô đã không trùng khớp với nó. Bì Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu hoàn toàn không quan tâm gì tới cô, chỉ yên lặng ngồi tọa thiền ở một bên. Trái lại, Cảnh Hoa Bên Sườn Núi và Hạt Cát Trong Biển Người lại mồm năm miệng mười, vô cùng huyên náo.

Bạch Thiên Trương cảm thấy yên tâm hơn một chút, cô cũng tìm một góc và ngồi tọa thiền, nhân thể lên trang chủ xem chút thông tin về cái phụ bản ẩn giấu chết tiệt này. Kết

quả mây dòng chữ trên trang chủ làm cô suýt ngã ngửa: Phụ bản ẩn giấu, cửa vào phụ bản không rõ, giới hạn thời gian không rõ, nội dung hình thức không rõ. Mời người chơi tự mình cầu may.

Tự cầu may cái đầu ấy! Cô đang oán thăm thì có điện thoại của Ngôn Mạch: “Thiên Trương, sao vậy? Bây giờ em đang ở đâu?”

“... Em gặp phải phụ bản ẩn giấu. Còn có Cảnh Hoa Bên Sườn Núi, Hạt Cát Trong Biển Người và Bỉ Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu ở đây, đều là người của Danh Nhân Đường.”

“... Anh biết rồi. Phụ bản ẩn giấu cần có đủ người trong đội ngũ mới có thể vào, bọn em còn thiếu một người. Anh đi thử xem có tìm được chỗ đó không. Nếu như trước khi anh đến mà đã bắt đầu thì nghe Bỉ Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu chỉ huy, chú ý an toàn, đừng để bị chết.”

“Được.” Bạch Thiên Trương cảm thấy hơi căng thẳng, trước kia những lúc đi những phụ bản khó khăn thế này đều là Ngôn Mạch đưa cô đi, Chiến sĩ khí chất hiên ngang luôn đứng chắn trước cô, mang đến cho cô cảm giác an toàn tuyệt đối, nhưng lần này cô một mình đi phụ bản cùng người của Danh Nhân Đường, trong lòng có cảm giác bất an, thấp thỏm.

Chưa ngồi được bao lâu, Vũ Thoa Phong Lạp thì vẫn chưa tới, nhưng trong cung điện đột nhiên xuất hiện một người chơi khác, là Đùng Mất Đùng Quên.

Đồng thời, trên kênh Thế giới hiện ra thông báo.

[Thế giới] Hệ thống: Chúc mừng người chơi Hạt Cát Trong Biển Người, Cảnh Hoa Bên Sườn Núi, Bỉ Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu, Thiên Trương Nhục Cốt Đầu và Đùng Mất Đùng Quên đã khởi động phụ bản ẩn giấu. Đội ngũ đã đủ, tự động đưa vào phụ bản.

[Thế giới] Tung Cánh Bay lên: Lão đại! Anh khởi động được phụ bản ẩn giấu rồi à?

[Thế giới] Tung Cánh Bay lên: Thiên Trương Nhục Cốt Đầu? Không phải là người của Thượng Thiện Nhược Thủy sao?

[Thế giới] Trư Trư Hiệp: Chị dâu! Sao chị lại dây dưa với người của Danh Nhân Đường vậy?

[Thế giới] Dạ Du Thần: Thiên Trương, cẩn thận.

[Thế giới] Hợp Thức Hóa: Ngôn thiếu, Thiên Trương không ở chỗ cậu à?

[Thế giới] Tung Cánh Bay lên: Thế nào gọi là dây dưa với chúng tôi? Chúng tôi mới không thềm ấy!

Đương nhiên, đám người chỗ Bạch Thiên Trương không thể nào nhìn thấy được sự hỗn loạn trên kênh Thế giới. Bạch Thiên Trương giật mình khi thấy người cuối cùng vào lại là Đùng Mất Đùng Quên. Đối với Đùng Mất Đùng Quên cô không có lấy một chút thiện cảm,

trong tiềm thức của cô đã tự động coi cô ta là tình địch, vì thế cô cảm thấy phụ bản lần này thật sự là một con đường chông gai.

[Phụ cận] Hạt Cát Trong Biển Người: Đừng Mất Đừng Quên, cô mới cấp 80?

[Phụ cận] Cảnh Hoa Bên Sườn Núi: Lão đại, làm sao bây giờ? Có cần giết cô ta cho trở về thành rồi chờ người kế tiếp không? Cấp độ thấp quá.

[Phụ cận] Bỉ Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu: Không cần. Phụ bản này có thể căn cứ vào cấp độ của người chơi để điều chỉnh độ khó, để cho Đừng Mất Đừng Quên làm đội trưởng, công kích và phòng ngự của BOSS sẽ căn cứ theo thuộc tính của đội trưởng mà điều chỉnh, như vậy để Đừng Mất Đừng Quên ở lại sẽ dễ dàng vượt qua phụ bản này. Phụ bản này trước đây chưa từng có ai đánh, mọi người cẩn thận.

Bỉ Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu nói xong, hai người kia cũng không có ý kiến. Vì vậy cả tổ đội được truyền tống vào trong, tuy Đừng Mất Đừng Quên là đội trưởng, nhưng thực tế, toàn bộ hành trình đều do Bỉ Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu chỉ huy.

Địa điểm là một cung điện tráng lệ, có điều ở chính giữa cung điện lại có một chiếc quan tài bằng thủy tinh cực kì quái dị, kết hợp với âm thanh như tiếng khóc nỉ non của người con gái lúc ẩn lúc hiện trong phụ bản, khiến Bạch Thiên Trương cảm thấy sống lưng ớn lạnh.

Bỉ Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu vừa lên tiếng nhắc nhở mọi người đừng tùy tiện lại gần quan tài thì Hạt Cát Trong Biển Người đã đi qua. Sau đó hình ảnh lóe lên, trên bản đồ đột nhiên xuất hiện một đồng quái vật tinh anh. BOSS ở chính giữa nói: “Các huynh đệ, ma lực của công chúa có thể ngăn cản được yêu thú hung ác, nhưng không có cách nào ngăn được lũ tiểu nhân nham hiểm! Lại có kẻ xâm nhập vào hầm mộ của công chúa, hãy để chúng ta thay mặt cho ánh trăng tiêu diệt bọn chúng, để tùy táng bọn chúng theo công chúa!”

Bạch Thiên Trương còn chưa kịp khinh bỉ lời kịch này, một đám quái đã chủ động vây quanh tấn công.

Lúc này cô mới thấy được khí thế cùng là Vu sư của Bỉ Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu, lực công kích của Toàn Cơ Ảnh của anh ta có thể so với Xiêm La Miêu của cô, còn cô là nhờ dựa vào lực công kích mạnh mẽ của Phong Vũ Trung Tạc Bài Cốt nên mới không phơi thây tại chỗ. Vu sư nhỏ bé Bạch Thiên Trương cảm thấy vô cùng xấu hổ, tại sao cùng là Vu sư mà cô lại kém cỏi như vậy?

Giải quyết xong một đám quái nhỏ, trước sự hợp lực tấn công của năm người, BOSS đã ngã xuống, trước khi chết còn nói một câu: “Các người sẽ không thực hiện được đâu! Ma lực của công chúa ở trong hầm mộ, sẽ phá hủy tất cả những kẻ nhòm ngó đến sức mạnh của nàng!”

[Phụ cận] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: À, tôi biết rồi. Quan tài này trống rỗng, có thể di hài của công chúa đã bị đám đào mộ đánh cắp, vì thế đám người canh giữ hầm mộ mới có chấp như vậy. Nó nói ma lực của công chúa nằm sâu trong hầm mộ, rất có thể là lời nguyên

của hồn phách công chúa, mà vừa rồi nó còn đề cập tới yêu thú hung ác, có khả năng BOSS ở cửa tiếp theo sẽ là một con động vật.

Cô vừa nói xong một tràng, đáp lại là sự im lặng tẻ ngắt. Bạch Thiên Trương hơi xấu hổ, có lẽ trí tưởng tượng của cô quá phong phú, nhìn cô tuôn ra một đoạn cốt truyện đầy khúc mắc máu me này chắc cũng giật được giải Oscar rồi. Cô yên lặng nghĩ: Được thôi, mọi người cứ kệ tôi đi. Lúc này trên khung đối thoại bật ra một hàng chữ.

[Phụ cận] Bỉ Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu: Phân tích không tồi. Rất có thể chính là như vậy.

[Phụ cận] Hạt Cát Trong Biển Người: Kinh hãi! Lão đại có thể khen người khác sao!

Bạch Thiên Trương vẫn còn đang cảm kích lời nói đỡ của Bỉ Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu, nhưng sau đó ngoại trừ mấy lời chỉ huy thì anh ta không thêm nói thêm câu nào nữa.

Đi qua hành lang khúc khuỷu quanh co của cung điện, bọn họ đã đến được nơi sâu thẳm trong hầm mộ. Đến khi cái con cóc chảy đầy nước miếng ôm cái bụng núc ních kia kêu lên oe oe hai tiếng, mọi người mới đột nhiên cảm thấy khâm phục Bạch Thiên Trương.

[Phụ cận] Đừng Mất Đừng Quên: Thiên Trương, cô lợi hại thật đấy. =^_ ^=

[Phụ cận] Cảnh Hoa Bên Sườn Núi: Choáng! Là động vật thật à!

[Phụ cận] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: ... Tôi chỉ đoán thôi.

Bình thường theo nguyên tắc thì cửa thứ hai sẽ có độ khó cao hơn cửa thứ nhất một chút, thế nhưng con BOSS Thiềm Thừ này, ngoại trừ có thể phóng độc về phía người chơi thì lực phòng ngự công kích không khác BOSS trước là mấy. Năm người bọn họ dễ dàng đánh cho cột máu của nó biến thành màu đỏ, đúng lúc mọi người nghĩ rằng sẽ kết thúc, thì con BOSS Thiềm Thừ đột nhiên gọi ra rất nhiều cóc con, những con cóc đó thè những chiếc lưỡi nhỏ dài phân nhánh màu đỏ quấn lấy họ, lúc này BOSS Thiềm Thừ đã bình thản hồi đầy cột máu của nó, trong khi đó đám người Thiên Trương thì bị những chiếc lưỡi kia quấn lấy, không thể cử động và cột máu của họ từ từ hạ xuống.

Bỉ Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu quyết định rất nhanh, gọi BB của anh ta vẫn còn đang tấn công BOSS Thiềm Thừ quay về tấn công con cóc đang quấn lấy mình, cóc con nhanh chóng bị chết, Bỉ Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu thừa cơ thoát thân lao ra khỏi phạm vi công kích của BOSS, sau đó anh tung ra một kĩ năng quần công, những con cóc quấn lấy đám người Thiên Trương lần lượt bị giết, lúc đó mọi người mới thoát khỏi bị kịch bị lưỡi của cóc con quấn chết.

Thế nhưng Bạch Thiên Trương nhanh chóng hiểu ra hàm ý của câu nói “tự cầu may” trên trang chủ của trò chơi, bởi vì đột nhiên BOSS mạnh lên gấp mấy lần, nó đuổi ra chiếc lưỡi vừa thô vừa dài kèm theo nước dãi, đầu lưỡi của nó luôn lách như một con rắn, Bỉ Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu không ngờ bị nó quấn lấy vài vòng, đám người thấy cột máu của anh hạ xuống một cách nhanh chóng, đến Cảnh Hoa Bên Sườn Núi cũng không kịp tăng máu cho

anh, tất cả đều chỉ biết trợn tròn mắt. Bạch Thiên Trương phản xạ có điều kiện gọi Toàn Cơ Ảnh, Địa Ngục Thú, Xiêm La Miêu và Phong Vũ Trung Tạc Bài Cốt của mình, còn cô thì cầm một thanh trủy thủ, cùng lúc tấn công vào đầu lưỡi của con BOSS. Dưới sự công kích của một người và bốn động vật thì cuối cùng lưỡi của BOSS cũng bị đứt, nháy mắt vỡ vụn máu phun ra tung tóe khắp màn hình. Bạch Thiên Trương rùng mình, khắp người nổi đầy da gà, hiệu ứng như thật khiến cô hơi khiếp sợ.

BOSS bị cắt mất lưỡi bắt đầu phát cuồng, Bạch Thiên Trương còn chưa kịp triệu hồi các thú nuôi thì đã bị trúng một đòn công kích cực mạnh của BOSS, một luồng sáng trắng lóe lên, cô lập tức bị truyền tống ra bên ngoài.

Sau khi Bạch Thiên Trương hồi sinh về thành, cô lập tức gửi tin nhắn cho Ngôn Mạch, mặt mày hớn hờ sinh động kể lại chi tiết những gì vừa trải qua. Khi Ngôn Mạch biết cô không bị người của Danh Nhân Đường gây khó dễ, cũng chỉ cười cười cho qua và không để ý.

Bạch Thiên Trương cũng nhanh chóng quẳng đoạn trải nghiệm này ra khỏi đầu. Nửa giờ sau, cô nhận được một tin nhắn từ người lạ, tên phía trên không ngờ là Bì Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu: “Đánh phụ bản đạt được, 100J đã được gửi đến thương khố của cô. Còn nữa, cảm ơn cô đã ra tay cứu tôi.”

Bạch Thiên Trương đã hiểu, bọn họ chắc là đã vượt được ải, thế là cô hồi đáp một câu không cần cảm ơn rồi không nói gì nữa, đối phương cũng không đáp lại. Tuy rằng trước mắt chưa có xung đột xảy ra, nhưng dù sao vẫn là thuộc hai phe đối địch, đã là Sở Hà Hán Giới⁽¹⁾, phân biệt rõ ràng.

Chương 23

Giao thừa cận kề, Bạch Thiên Trương không có việc gì để làm, ngày ngày lôi kéo Thu Nhất Nhuận chiến đấu không biết mệt mỏi trong trò chơi. Trong khoảng thời gian này, tình cảm giữa cô và Ngôn Mạch có thể nói là tiến triển với tốc độ thần kỳ, người ta thường xuyên nhìn thấy Thiên Trương Nhục Cốt Đầu, Vũ Thoa Phong Lạp, ở giữa còn kẹp một Phong Vũ Trung Tạc Bài Cốt, một nhà ba người một tổ hợp kì lạ vô cùng hòa thuận, ngọt ngào đi đánh quái.

Còn có việc lớn khác nữa, chính là Uống Rượu Bên Suối đã lên đến cấp 119. Bảng xếp hạng PK của Viêm Hoàng Kỳ Tích mỗi tháng lại đổi mới một lần, hôm ấy khi Bạch Thiên Trương bất chợt nhìn thấy tên của Uống Rượu Bên Suối hiện diện ở trên đó, bỗng dưng sinh ra một loại tình cảm vừa vui lại vừa buồn giống như nhà vừa có con gái đi lấy chồng vậy. An ủi là vì thấy tiểu đồ đệ của mình lại xuất chúng như vậy, buồn là vì Uống Rượu Bên Suối quá xuất chúng, hoàn toàn che đi hào quang của cô.

Cô chợt nhớ tới chuyện Vũ Thoa Phong Lạp nói Gia tộc cần tuyển thêm người, liền thuận miệng nói: “Đồ đệ à, hay là cậu tới Gia tộc chúng tôi đi? Ở đây cũng tốt lắm.”

Bùi Lăng Sơ ngẩn người, không biết đang suy nghĩ gì, đôi mắt nhấp nháy liên tục, sau đó nói: “Được.”

Bạch Thiên Trương không ngờ cậu ta đồng ý nhanh như vậy, hơn nữa trong lúc đang nói chuyện cậu ta đã rời khỏi Gia tộc nhỏ bé không biết tên kia, khi cô nhận ra liền click mời Uống Rượu Bên Suối vào Gia tộc.

[Gia tộc] Tỉnh Dậy Vợ Đầu Mất: Có người mới tới!

[Gia tộc] Hợp Thức Hóa: Thiên Trương, đây là đồ đệ của em à?

[Gia tộc] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Đúng vậy. Tộc phó có cần phải kiểm tra PK không?

[Gia tộc] Hợp Thức Hóa: Không cần, cậu ta đứng thứ sáu trên bảng PK mà.

[Gia tộc] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Đúng vậy, thấy đồ đệ của em lợi hại không? Đây chính là danh sư xuất cao đồ đó!! Ha ha!

[Gia tộc] Dạ Du Thần: Mắt sáng như sao, Thiên Trương, đồ đệ của chị có thể nhường cho em không?

[Gia tộc] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Biến! Đồ đệ. Lại đây, đến chào hỏi mọi người!

[Gia tộc] Uống Rượu Bên Suối: Chào mọi người, tôi là Uống Rượu Bên Suối, Pháp sư

cấp 119, thần đạo cấp 75, rất mong nhận được sự giúp đỡ của mọi người.

[Gia tộc] Phong Nguyệt Vô Yên: Oa! Người mới này tôi thích! Đúng hình tượng tôi thích nha!

[Gia tộc] Thấy Chết Không Cứu: Bà xã, sao em lại nói chuyện kiểu đó? Còn nữa, anh mới là ông xã của em! Sao em có thể thêm thuồng đàn ông khác ở trước mặt anh hả!

[Gia tộc] Phong Nguyệt Vô Yên: Đi chết đi! Ai là bà xã của anh! Tôi vẫn còn độc thân! Uống Rượu Bên Suối, đừng nghe Thấy Chết Không Cứu nói lung tung, sự việc không phải như vậy!

[Gia tộc] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: ... Đồ đệ, không cần để ý tới bọn họ.

[Gia tộc] Mai Xuyên Nội Khóc: Chị dâu, chị bảo vệ đồ đệ như thế, coi chừng lão đại ghen đấy nhé. Đàn ông đã ghen là không còn lý trí đâu!

[Gia tộc] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: ...

Thư Nhất Nhuận hai mắt đỏ rực, cầu xin Bạch Thiên Trương để cho cô đi cửa sau vào Thượng Thiện Nhược Thủy. Bạch Thiên Trương bị nắn nỉ đến chết đi sống lại, nhưng vì không có Ngôn Mạch ở đó nên cô phải mất dần đi tìm Hợp Thúc Hóa thương lượng. Hợp Thúc Hóa nghe xong, choáng váng đầu óc, than rằng Thiên Trương thật là một đứa trẻ chất phác trung thực, nói cái gì mà bất đắc dĩ mới tìm anh để thương lượng, dù gì Thiên Sứ Khát Máu cũng cấp 100 rồi, cho vào Gia tộc cũng không sao, cấp độ sau này có thể từ từ luyện mà. Vì thế mà Thiên Sứ Khát Máu dựa vào mối quan hệ là em gái của phu nhân tộc trưởng, trà trộn vào Thượng Thiện Nhược Thủy bắt đầu tàn phá những người chơi là nam trong Gia tộc.

Ngoài Uống Rượu Bên Suối và Thiên Sứ Khát Máu gia nhập Thượng Thiện Nhược Thủy, Danh Nhân Đường cũng kết nạp thêm nhiều người mới. Bạch Thiên Trương để ý, Đừng Mất Đừng Quên đã lên đến cấp 110, cũng đã gia nhập Danh Nhân Đường.

Thời gian ngày ngày trôi qua trong sự đùa cợt trêu ghẹo không biết mệt mỏi của Thư Nhất Nhuận đối với Hợp Thúc Hóa. Rất nhanh giao thừa đã đến.

Ngày giao thừa trong Viêm Hoàng Kỳ Tích đương nhiên sẽ có những sự kiện, nhưng Thư Nhất Nhuận và Bạch Thiên Trương vẫn biết ngoan ngoãn mà không vào trò chơi, cùng làm sủi cảo với cha mẹ Bạch Thiên Trương và cha mẹ Thư Nhất Nhuận. Sủi cảo của Thư Nhất Nhuận vỏ thì dày nhân thì nhiều, nhân bánh bị thò cả ra ngoài vỏ; sủi cảo của Bạch Thiên Trương cũng không kém một cái vỏ bánh cực to chỉ để bọc một ít nhân bằng đầu cái móng tay, để lên bàn cũng không đứng vững được. Mẹ Bạch liếc nhìn hai chị em, chán ghét xua tay, đuổi các cô như đuổi ruồi.

Thư Nhất Nhuận hưng phấn bay khỏi bàn ăn chạy đi mở máy tính. Bạch Thiên Trương cảm thấy thật sự nhàm chán, lại không muốn ngồi máy tính, vì vậy quyết định ra ngoài

mua pháo hoa. Vừa mới bước chân ra khỏi cửa cô liền nhận ra mình thật là ngớ ngẩn, ngoài đường ba mươi Tết vô cùng vắng vẻ, đa số cửa hàng đều đã đóng cửa, chắc hẳn tất cả mọi người đều về nhà ngồi quanh bếp lò xuyết xoa, vừa chơi mặt chược vừa cắn hạt dưa, ở đâu ra có pháo hoa bán chứ.

Ngôn Mạch đã từng đánh giá qua tư duy của Bạch Thiên Trương cho Đỗ Khanh Cách nghe: “Thiên Trương nhất định rất có bản lĩnh, trong hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan hay do dự, cô ấy sẽ nghĩ ra một biện pháp khiến cho bản thân cảm thấy yên tâm thoải mái, hơn nữa luôn tin tưởng rằng sự việc sẽ phát triển theo hướng tích cực mà cô ấy đã nghĩ.” Khi đó, Đỗ Khanh Cách yên lặng suy ngẫm những lời này rất lâu, hỏi: “Ý cậu là muốn khen ngợi hay chê bai?” Ngôn Mạch nhún vai: “Tôi cũng không biết.”

Lời nói của Ngôn đại thần chính là chân lí, là châm ngôn. Đường đến đại não của Bạch Thiên Trương đúng là dài như vậy, cho nên Tiểu Bạch vẫn tin tưởng rằng thành phố H lớn như vậy, nhất định vẫn còn một cửa hàng pháo hoa chưa đóng cửa, hơn nữa vắng vẻ có khi còn được giảm giá!

Có đôi khi vận mệnh lại thần kì như vậy, cho nên tại một góc ngách trong ngõ hẻm, quả nhiên có một cửa hàng như thế tồn tại. Ông chủ đang ngồi bắt chéo hai chân, xem tiết mục tiêu phẩm cuối năm kinh điển bao năm như một. Đôi giày cũ lắc lư trước màn hình TV, ông chủ cười thật lớn, cười đến nỗi cả người ngã nghiêng trong gió. Bạch Thiên Trương gọi ông chủ, ông chủ tùy tiện rút một gói pháo hoa dưới đáy tủ đưa cho cô, cười toe toét lộ ra mấy chiếc răng vàng ớn: “Đây, mua một tặng một, mười đồng sáu.”

“Ồ, rẻ thế ạ.”

Ông chủ hào sảng phát tay: “Không có gì, tôi không lỗ, cũng không thiếu tiền.”

Bạch Thiên Trương cầm một đồng pháo hoa, mặt mày hớn hờ như đang cầm một bó hoa hồng. Trên đường về còn cố ý đi một vòng vào công viên. Vì vậy sau nhiều ngày, tại một nơi hoang vu vắng vẻ trong cái công viên chó ăn đá gà ăn sỏi này, trong tình trạng Bạch Thiên Trương đang cầm một đồng pháo hoa đầy màu sắc, cô đã gặp lại Chàng Trai Ngọc.

Cậu ta ngồi trên một chiếc ghế đá trong công viên, cậu không mặc đồng phục mà là một chiếc áo khoác màu xám, giữa ngón tay kẹp một điếu thuốc, nhưng cậu ta không hút, cậu cứ như vậy nhìn điếu thuốc chậm rãi cháy hết, tích thành một đoạn tàn thuốc dài, sau đó để nó rơi xuống - Đó là một khung cảnh đẹp mê hồn.

Bạch Thiên Trương lặng lẽ nín thở, chuẩn bị phát tay áo biến đi không dấu vết như một làn khói, đột nhiên Chàng Trai Ngọc mở miệng, giọng nói của cậu ta cũng giống như ngọc, trong trẻo nhưng lạnh lùng: “Đợi một chút được không?”

Bạch Thiên Trương giật mình, hay là cậu ta biết mình đã từng bị nhìn trộm? Cô nở một nụ cười dịu dàng đáng yêu: “Hả, cậu gọi tôi phải không? Gì vậy?”

“Có thể cho tôi mấy thanh pháo hoa của cô được không?”

??? Tiểu Bạch bị sự cố này làm cho mơ hồ, lúc kịp phản ứng thì vội vàng “À” một tiếng, lấy ra mấy thanh pháo hoa đưa cho cậu ta. Chàng Trai Ngọc lấy từ trong túi quần một chiếc bật lửa, đốt pháo hoa, khế vung vẫy trong không trung giống như một đóa trẻ vậy, ngọn lửa nhỏ lóe sáng, xì xì bùng cháy, thật vui, thế nhưng biểu cảm trên mặt cậu ta lại hoàn toàn ngược với khung cảnh rất cô đơn lạc lõng.

Bạch Thiên Trương ngây ngốc nhìn Chàng Trai Ngọc đốt xong pháo hoa, sau đó tiêu sái phúi mông bỏ đi, từ đầu đến cuối không hề liếc nhìn cô. Bạch Thiên Trương đau khổ, nhưng rất nhanh, sự việc còn đau khổ hơn đã xảy ra - bác gái bảo vệ ông tay áo đeo băng rôn đỏ đã giá lâm!

Bạch Thiên Trương thật sự muốn tìm một chỗ để kết liễu luôn cho xong. Bác gái nhìn mặt đất đầy mảnh pháo hoa vụn, mặt nhăn nhó, dử tợn chỉ tay: “Cô có biết trong nội thành không được phép đốt pháo hoa hay không? Hả?! Có biết hay không?”

Bạch Thiên Trương mắt hai hàng lệ, ngửa mặt lên trời: “Bác ơi, không phải cháu đốt, thật đấy!”

“Trên tay cô vẫn còn cầm một đống dây này, không phải cô đốt thì là ai đốt? Đây là công viên! Làm người phải có chút đạo đức cô biết không? Hả?! Cô có biết không? Thôi, cô cũng đừng nên nói dối, phạt năm mươi đồng, trời đất ơi, trời lạnh thế này, một cô gái như cô không ở trong nhà lại ra ngoài làm tội tình gì hả!”

Tội tình gì? Bạch Thiên Trương cảm hận đấm ngực, cháu cũng muốn biết cháu làm cái gì nên tội đây!

Có một câu nói vàng ngọc rằng không đau thương nào lớn hơn trái tim đã chết. Vì thế sau khi mò túi quần gom góp đủ năm mươi đồng nộp cho bác gái, Bạch Thiên Trương hoàn toàn tuyệt vọng, nản lòng cầm chặt pháo hoa lê từng bước về nhà, vừa đi vừa nghĩ xem làm thế nào để moi được tiền lì xì từ túi ba mẹ.

Buổi tối, một nhà bốn người vây quanh trước ti vi chuẩn bị xem tiết mục cuối năm. Thu Nhật Nhuận và Bạch Thiên Trương bận bịu gửi tin nhắn chúc năm mới rồi lại trả lời tin nhắn, tin nhắn của Dư San đơn giản chỉ là nghe ngóng tiến triển giữa cô và Ngôn Mạch, tin nhắn của Mễ Nhan Nhan thì lại rất là quái lạ: “Thiên Trương, tớ chết rồi. Cậu đừng nhớ đến tớ nữa.”

Khóe miệng Bạch Thiên Trương giật giật, đêm giao thừa, con nhóc này bị trúng gió à: “Vớ vẩn, nói cho hẳn hoi! Thế làm sao?”

“Tớ bị nhà trường sắp xếp đến thực tập tại phòng thiết kế của Phong Khuynh.”

“Thế thì không tốt à? Không phải cậu sống chết tôn thờ Phong Khuynh sao?”

“Chết mất, cậu chả biết gì cả, tớ tưởng được gặp giám đốc Ngôn, không ngờ lãnh đạo trực

tiếp của tớ lại là một người phụ nữ tên là Cố Niên! Cô ta khủng bố lắm cậu biết không? Ngày nào cũng chèn ép tớ, thật sự sống không bằng chết...” Mễ Nhan Nhan chưa biết quan hệ giữa Thiên Trương và Ngôn Mạch, vì vậy mang tất cả những việc ác độc xảo trá của Cố Niên kể hết cho Bạch Thiên Trương.

Bạch Thiên Trương nghe xong, theo khách quan cảm thấy Mễ Nhan Nhan cũng không sai, cái cô Cố Niên kia thật sự hơi khó chiều. Nhưng nếu là phòng thiết kế, thì phải do Ngôn Mạch quản lý chứ, cô nghĩ vậy, vừa gọi điện cho Ngôn Mạch vừa cười một cách mờ ám, điện thoại kết nối, giọng nói của Ngôn Mạch vẫn âm vang như thế: “Thiên Trương! Có chuyện gì thế?”

Bạch Thiên Trương tức giận, chẳng lẽ em không có việc gì thì không thể gọi điện cho anh sao?

“Không có gì, giao thừa rồi, chúc mừng năm mới!”

“À, em cũng thế.” Yên lặng hồi lâu, rồi nói: “Anh rất nhớ em.”

Trái tim yếu mềm của Bạch Thiên Trương khẽ dao động: “Em cũng vậy. Đúng rồi Ngôn Mạch, trong bộ phận thiết kế của anh có phải có một người tên là Cố Niên không?”

Tay Ngôn Mạch đang cầm điện thoại thoáng run rẩy, anh còn chưa kịp nói về Cố Niên với Thiên Trương, nếu như Thiên Trương biết được về Cố Niên từ miệng người khác... Hai mươi lăm năm qua anh chưa từng bối rối như lúc này, gắng gượng ổn định tâm tình, hỏi: “À có. Sao thế?”

“À, thế này, em có một bạn học thực tập dưới quyền cô ấy, tên là Mễ Nhan Nhan. Hình như nghe cô ấy nói, Cố tiểu thư rất khó tính, đương nhiên, chưa chắc lời cô ấy nói đã là thật. Ừm, ý em là, nếu như anh về phòng thiết kế, có thể để ý một chút được không...”

Ngôn Mạch trước tiên thờ dài một hơi nhẹ nhõm, sau đó nói: “Được, khi nào về anh sẽ để ý.”

Hai người chấm dứt cuộc điện thoại, Ngôn Mạch cầm chìa khóa xe đang định đi thì tiếng chuông cửa vang lên.

Cố Niên đẩy xe đồ ăn, cười dịu dàng đứng trước cửa: “Ngôn Mạch.”

Ngôn Mạch nhìn đủ loại đồ ăn trên xe, nháy mắt anh đã hiểu ra ý đồ của Cố Niên, anh nở nụ cười chuộc lỗi: “Thật xin lỗi, Cố Niên. Anh có việc ra ngoài, không thể ăn cơm cùng em.”

Cố Niên rất thất vọng: “Bác trai bác gái đều ở nước ngoài, em nghĩ một mình anh chắc rất cô đơn nên mới muốn đến đây ăn cùng anh bữa cơm tất niên.”

Ngôn Mạch áy náy, vừa định đi đột nhiên nhớ ra điều gì: “Đúng rồi, Cố Niên, nhân viên

của em có thực tập sinh nào tên là Mễ Nhan Nhan không?”

Cố Niên khó hiểu trước tốc độ chuyển chủ đề của Ngôn Mạch: “Có. Sao vậy?”

“Không sao cả. Anh hi vọng em rộng rãi với cô ấy một chút, thực tập sinh dù sao vẫn còn non nớt, em nên thông cảm nhiều hơn, đừng gây khó dễ cho cô ấy.”

Cố Niên sững sốt, tiếp đó nở nụ cười: “Em biết rồi. Mễ Nhan Nhan là bạn học của cô gái kia sao?”

Không đợi Ngôn Mạch trả lời, cô đột nhiên kích động: “Ngôn Mạch! Em nghĩ anh chỉ đang chơi đùa, chẳng lẽ anh thật lòng sao? Anh đừng quên, em mới là người được bác trai bác gái chấp nhận!”

Nụ cười của Ngôn Mạch lạnh đi, hơi thở cũng lạnh lẽo, anh cau mày nói: “Cố Niên, anh nghĩ trước kia anh đã nói rất rõ ràng. Nếu thái độ mơ hồ trước đây của anh khiến em có hi vọng, thì anh rất xin lỗi.” Anh nhìn cô vừa chân thành vừa lạnh lùng, “Nếu có việc gì để anh có thể đền bù cho em, anh sẽ cố hết sức. Thế nhưng không bao gồm tình cảm của anh. Ba mẹ bên kia, anh sẽ nói chuyện với họ, bởi vì anh yêu Thiên Trương, cho nên anh không muốn để cô ấy phải có bất kì gánh nặng hay áp lực nào hết. Cô ấy là duy nhất của anh và anh cũng là duy nhất của cô ấy.”

Cố Niên tuyệt vọng nhìn nét mặt dịu dàng của Ngôn Mạch khi nhắc đến Thiên Trương, hóa ra Ngôn Mạch cũng có lúc dịu dàng như thế, cũng biết nói những lời yêu thương ngọt ngào, thế nhưng đối tượng, lại không phải là cô.

“Phòng đến trưa mai mới trả. Hôm nay em có thể ngủ ở đây một đêm, rất xin lỗi, Cố Niên.”

Ngôn Mạch đi rồi, Cố Niên bình tĩnh nhìn bóng lưng anh biến mất, sau đó cầm điện thoại bấm một dãy số. Không lâu sau, một cậu con trai trẻ tuổi xuất hiện trước cửa phòng: “Chị Niên, gọi em gấp vậy có chuyện gì thế?”

Cố Niên chỉ máy tính trong phòng khách sạn: “Tôi muốn cậu giúp tôi phá mật mã tài khoản của người đã từng chơi Viêm Hoàng Kỳ Tích trên máy này.”

Chương 24

Sau khi mọi người trong gia đình họ Bạch ăn xong bữa cơm giao thừa, liền tụ tập quây quần bên nhau ngồi trước tivi xem tiết mục xuân cuối năm. Thư Nhất Nhuận vừa ngẫu nhiên cắn hạt dưa vừa bình phẩm chương trình cuối năm: “Mẹ ơi, sao Phùng Cung lại ăn mặc giống hệt như một quả ớt vậy, buồn cười chết mất thôi.”; “Này, Bạch Thiên Trương, chị có nhìn thấy sự thấu hiểu giữa Thái Minh và Quách Đạt không, thật giống như chị với Ngôn Mạch ngoài đời đó!”

Bạch Thiên Trương đánh cô một cái, Thư Nhất Nhuận tỉnh ngộ: “Em sai rồi, Quách Đạt làm sao có thể so với Ngôn Mạch được chứ.”

Đôi mắt của mẹ Bạch rực sáng: “Ngôn Mạch là đứa nào?”

Thư Nhất Nhuận rất thuận miệng nói theo: “Thì là bạn trai của Bạch Thiên Trương đó.”

Câu nói vừa mới dứt thì hiệu quả của nó có thể so sánh với nụ cười câu hồn của Phù Dung tử tỷ⁽¹⁾ vậy, ba Bạch đang cắn hạt dưa không tự chủ được hai hàm răng cắn mạnh, vỏ dưa bay vèo vèo dính ngay lên mặt của mẹ Bạch.

Khuôn mặt của mẹ Bạch tỏa ra sát khí bức người, nó giống như đang bị oan hồn nhập thân vậy, mẹ Bạch dùng đôi mắt âm u nhìn Bạch Thiên Trương: “Rốt cuộc là chuyện gì hả?”

Bạch Thiên Trương oán trách liếc nhìn Thư Nhất Nhuận, một khoảng tĩnh lặng bao trùm lên căn phòng.

Trong bầu không khí im lặng đó, đột nhiên điện thoại của Bạch Thiên Trương vang lên. Cô nước mắt đầm đìa nghĩ thầm rằng trời vẫn còn thương mình, không biết là vị thiên sứ nào đã cứu vớt cô! Cô lao đến vớ lấy chiếc điện thoại giống như vớ lấy một nhánh cây cứu mạng vậy, trước khi chạy mất còn quay lại nở ra một nụ cười nịnh nọt với mẹ Bạch: “Mẹ à, con ra ngoài nhận điện thoại nhé.”

Bạch Thiên Trương run rẩy nghe điện thoại: “Ngôn Mạch...”

“Thiên Trương, anh đang đứng ở dưới nhà em.”

“À, ừ? A!!” Bạch Thiên Trương phát ra một tiếng thét kinh thiên động địa, sau đó nhanh như cắt nhảy bổ đến bên cửa sổ phòng mình nhìn xuống phía dưới.

Dưới ánh sáng leo lét của ngọn đèn đường quả nhiên có một bóng dáng dong dỏng kéo dài trên đường, nghe thấy tiếng cửa sổ mở ra, liền hướng về phía này vẫy vẫy tay. Nhà Bạch Thiên Trương ở trên tầng hai nên không quá cao so với mặt đường. Cô ngắt điện thoại vui mừng hướng về phía Ngôn Mạch hỏi: “Sao giờ này anh còn đến đây?”

Biểu hiện trên khuôn mặt của Ngôn Mạch bị che khuất bởi màn đêm, chỉ nghe được tiếng cười nhẹ từ phía anh: “Thì anh nhớ em nên qua thăm, mà năm hết tết đến rồi anh muốn tặng em một món quà mừng năm mới.”

Bạch Thiên Trương kích động vui mừng, trái tim đang yêu nhảy lên từng nhịp cùng với sự vui sướng, ngay lập tức cô liền quên luôn những sự việc vừa xảy ra. Cô ngại ngùng nắm lấy bức rèm bên cửa sổ, nhỏ nhẹ hỏi: “Ngôn Mạch, anh thấy chúng ta có giống Romeo và Juliet không, một người trên lầu một người dưới lầu, hẹn hò nhau dưới đêm trăng sáng...”

“Con không nên làm ô danh Juliet có được không? Với cái thân hình của con mà cũng đòi làm Juliet ấy hả!”

Bạch Thiên Trương khuôn mặt tức giận bừng bừng quay đầu quát: “Cái gì hả!... Ôi mẹ, lời mẹ nói chính là lời vàng ý ngọc!”

Mẹ Bạch bước tới đẩy Bạch Thiên Trương qua một bên, Ngôn Mạch thấy khuôn mặt của Bạch Thiên Trương trên cửa sổ chợt biến mất và thay vào đó là một nụ cười vô cùng hiền hậu: “Ngôn Mạch, à, cậu tên là Ngôn Mạch phải không? Thiên Trương nhà chúng tôi thật không hiểu biết gì cả, sao lại có thể để cậu đứng ở dưới đó như thế chứ, mau mau, mau lên trên lầu này, ngoài trời đang lạnh như vậy, cẩn thận không là bị cảm lạnh đó!”

Bạch Thiên Trương ngậy người nhìn mẹ cô diễn xuất như những diễn viên kịch đối mặt⁽²⁾ thực thụ vậy, khi quay sang cô lập tức khôi phục lại khuôn mặt đờ đờ sát khí như buổi tối, một cước tung về phía cô quát: “Còn đứng đây làm gì hả? Còn không xuống dưới tiếp khách!”

Bạch Thiên Trương vẫn còn chưa tỉnh hẳn thì Thư Nhất Nhuận đã đưa khuôn mặt cực kỳ đáng ghét đến gần nói: “Bạch Thiên Trương, chị phải cảm ơn em đây nhé. Khi chị đang nhận điện thoại thì em đã giới thiệu Ngôn Mạch với bác rồi, bác rất là ưng ý đây nhé! He he he!”

Trong đầu Bạch Thiên Trương đột nhiên nghĩ đến câu: Sốc toàn tập.

Ngôn Mạch cũng không ngờ sự việc lại diễn biến đến bước này, tuy nhiên Ngôn đại thần dù gì cũng là Ngôn đại thần, anh ứng biến rất nhanh. Cười rất tươi nói gót Bạch Thiên Trương lên lầu.

Cả gia đình gồm mẹ Bạch, ba Bạch, mẹ Thư, ba Thư và Thư Nhất Nhuận đứng rất thẳng hàng bên cửa để nghênh đón. Ngôn Mạch và Bạch Thiên Trương vừa mới bước chân lên lầu, đôi mắt của mẹ Bạch liền rực sáng như hàng vạn ngôi sao cùng tỏa sáng một lúc, sau đó bà nhiệt tình đón tiếp Ngôn Mạch vào phòng sưởi ấm và thuận tay đóng cửa lại, Bạch Thiên Trương vẫn còn đang ngồi đó cời giày liền bị cánh cửa đập thẳng vào người lập tức ngã nhào xuống đất.

Mẹ Bạch với vẻ mặt ngạc nhiên cứ như vừa mới thấy Bạch Thiên Trương vậy: “Ài? Sao

con còn chưa vào nhà, có bị sao không? Không sao thì đứng dậy nhanh lên, lẹ tay lẹ chân lên, mang trà lên cho Ngôn Mạch đi chứ.”

Ngôn Mạch quay đầu, nháy nháy mắt với Bạch Thiên Trương, đắc ý cười một tiếng, khi quay lại nhìn mẹ Bạch lại là một vẻ mặt vô hại lương thiện không ai sánh nổi. Khiến Bạch Thiên Trương máu sôi sùng sục, dưới con mắt đồng cảm của Thư Nhất Nhuận liền xuống dưới rót trà cho Ngôn Mạch, bảo tôi pha trà, này thì pha trà, này thì pha trà, để anh uống chết ghen luôn!

Khi Bạch Thiên Trương bung trà lên phòng đã thấy cả nhà vây quanh Ngôn Mạch như fan hâm mộ vây quanh thần tượng hỏi ngắn hỏi dài.

Ánh mắt thương yêu mà mẹ Bạch nhìn Ngôn Mạch khiến Bạch Thiên Trương run rẩy, bà hỏi: “Ngôn Mạch à, cháu xem xem, cháu đã là bạn trai của Bạch Thiên Trương, thì phải lên nhà thăm cô với chú chứ, sao lại phải giống như kẻ trộm đứng ngoài trời chịu lạnh như vậy hả.”

Ngôn Mạch cười nói: “Thật ra cháu cũng không muốn như vậy, nhẽ ra cháu phải lên thăm cô chú trước mới đúng, nhưng Thiên Trương nói bây giờ vẫn chưa hợp lý, cháu cũng sợ làm phiền cô chú, cũng là sợ Thiên Trương ngại nên chưa dám qua ạ.”

Mẹ Bạch quay đầu trừng mắt nhìn Bạch Thiên Trương: “Con bé này, con nhìn Ngôn Mạch xem, lúc nào cũng nghĩ cho con, vậy mà con còn cật với giầu, người ta nói cây chổi rách cũng đáng được trân trọng, huống chi nó không phải là một cây chổi!”

Bạch Thiên Trương trầm ngâm không nói gì, cố gắng làm động tác chống đỡ yếu đuối cuối cùng. Trong khi đó mẹ vợ đang nhìn con rể, càng nhìn càng thấy vừa ý. Khi mẹ Bạch biết buổi tối Ngôn Mạch trọ trong khách sạn thì rất vui vẻ nói: “Lại còn ở trong khách sạn làm gì nữa, nếu như cháu không chê thì dọn qua đây ở cùng với nhà cô!”

Ngôn Mạch nở một nụ cười không thể tươi hơn được nữa: “Dạ được ạ, vậy cháu làm phiền cô chú rồi!”

Mẹ Bạch vừa khách sáo nói vừa chuẩn bị xuống bếp làm sủi cảo mời Ngôn Mạch ăn. Thấy vậy ba Bạch liền đi theo vào, nhíu mày nói: “Bà xã à, giữ cậu ta ở cùng có vẻ không hay lắm thì phải, cậu ta với Thiên Trương đã là gì đâu? Tôi thấy gia đình cậu ta như vậy, sợ Thiên Trương sẽ không ứng phó được ấy chứ...”

Mẹ Bạch giơ tay cầm con dao thái rau, ba Bạch lập tức ngậm miệng không nói gì nữa. Mẹ Bạch vừa vung dao vừa nói: “Có gì mà không hay, hả?! Tôi thấy Ngôn Mạch không có gì là không tốt, con gái ông thì ông phải biết rõ hơn ai chứ, không có chí lớn, không biết tiến thủ, may mắn lắm mới tìm được một người có điều kiện tốt, ông còn muốn làm gì, còn muốn làm gì hả?!”

Thư Nhất Nhuận ở bên ngoài bếp nghe thấy vậy liền nói: “Bác à, bác có đúng thật là luật sư không vậy?”

Mẹ Bạch bê sủi cảo ra ngoài phòng khách, thấy ở đây lắm người nhiều mắt, liền kêu Bạch Thiên Trương dẫn Ngôn Mạch lên phòng để ăn, thuận tiện vun đắp tình cảm của hai đứa.

Bạch Thiên Trương bê một bát sủi cảo kéo theo Ngôn Mạch vào phòng mình, đóng cửa đến rầm một cái, cười mà như không cười nói: “Ngôn thiếu, vừa rồi không phải anh rất đặc ý lắm sao? Bây giờ có muốn tôi bón cho anh ăn không?”

Ngôn Mạch vươn tay kéo một cái Bạch Thiên Trương liền ngã vào lòng anh, anh cười hì hì nói bên tai Bạch Thiên Trương: “Thiên Trương, vẫn còn giận anh sao?”

Tai của Bạch Thiên Trương run lên, khuôn mặt cô lập tức ửng hồng. Cô vùng vẫy thoát ra: “Đâu có. Được rồi, anh mau ăn sủi cảo đi, nếu không mẹ em lại mắng em nữa đó.”

Ngôn Mạch rất ngoan ngoãn cầm bát sủi cảo lên ăn, sau khi gấp được vài miếng, anh gấp lên một miếng sủi cảo chỉ có vỏ mà không có nhân hỏi: “Thiên Trương, miếng sủi cảo này ai làm vậy? Hình như không có nhân hay sao đó.”

Bạch Thiên Trương tức giận: “Em làm đấy! Anh có ý kiến gì không?”

Ngôn Mạch nhắc nhắc vai: “Không có gì. Nếu là em làm thì chuẩn rồi.” Bạch Thiên Trương hiếu kỳ hỏi: “Tại sao là em làm thì chuẩn rồi?”

Ánh mắt của Ngôn đại thần nhìn thân hình Bạch Thiên Trương từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên rồi xoay một vòng, sau đó nói: “Bởi vì đều không có nhân giống nhau.”

Đoành! Một tiếng sét đánh ngang tai. Bạch Thiên Trương phẫn nộ nói: “Làm sao anh biết là em không có hả!”

Ngôn Mạch vẫn cười một cách rất trong sáng nói: “Anh từng thấy qua áo lót của em, là cỡ A phải không?” Ngữ khí nhẹ nhàng tự nhiên, cứ như đang cầm một con gà ở chợ và nói: “Con gà này hai cân rưỡi phải không?”.

Bạch Thiên Trương đột nhiên nhớ tới lần khi Ngôn Mạch đến phòng ký túc xá của cô thấy một đồng đồ lót đang vớt bừa bãi trên ghế, lúc đó cô còn nhớ là đã lập tức vớt chúng lên trên giường, tưởng rằng Ngôn Mạch chưa nhìn thấy, ai ngờ anh vẫn nhìn thấy cơ chứ, lại còn giấu nhẹm đi như vậy!

Cô run rẩy chỉ vào Ngôn Mạch nói: “Anh là Ngôn Mạch? Anh thật sự là Ngôn Mạch? Anh không phải là giả dạng đó chứ?”

Ngôn đại thần cười lớn: “Anh đương nhiên là Ngôn Mạch. Anh có biết một cô gái tên là Bạch Thiên Trương, buổi sáng cô ấy thích ăn bánh bao và uống sữa đậu nành; buổi trưa thích nhất là đến cửa sổ số 7 của căng tin ngồi ăn, vì dì phục vụ ở đó quen biết với cô, luôn cho cô thêm một chút thức ăn; cuối tuần thì nửa bước cũng không ra khỏi phòng, nhờ bạn

cùng phòng mua cho cô một bát mì thịt bò của một bác trai ở trước cổng trường, hoặc là ăn mì ăn liền ở trong phòng, lại còn thích nhất là mì ăn liền của Đại Trù Nghệ; cô ấy cũng rất thích một con thỏ lông nhung trong cửa hàng Thiên Sắc nhưng lại chưa có tiền mua; năm nhất đại học cô đổ một bát nước đầy lên giường của một cô bạn cùng phòng; cô ấy cũng thích nhất ngồi vẽ bậy bạ trong giờ Triết một tiết học mà cô ghét nhất; cô ấy...”

Bạch Thiên Trương lao đến bên Ngôn Mạch lấy tay bịt miệng anh lại, run rẩy nói: “Anh không được nói nữa, em... em tin anh... Em tin anh cái con khi ấy! Ngôn Mạch sẽ không bao giờ nói những câu như vậy!”

Ngôn Mạch cười ma mãnh nói: “Không còn tác dụng nữa đâu Thiên Trương, bây giờ em mới biết được bộ mặt thật của anh thì đã quá muộn rồi, em chạy không thoát đâu.”

Bạch Thiên Trương lắc lắc tai, cảm giác năm chữ cuối cùng sao mà lại quen đến thế, sau đó cô bĩu môi nói: “Em có nói là em sẽ hối hận đâu.”

Nghe được câu đó, đôi mắt của Ngôn Mạch sáng rực: “Thiên Trương, đây là em nói đấy nhé.” Nhưng sau đó anh lại hơi có chút do dự, quyết định đem chuyện của Cố Niên kể cho Bạch Thiên Trương nghe: “Thiên Trương, em có thể nghe anh kể một câu chuyện được không?”

Trong lòng Bạch Thiên Trương chợt lóe một tia sáng, cứ như cô đã hiểu ra chuyện gì đó. Cô biết rằng, bình thường những câu chuyện kiểu này chắc chắn sẽ không đẹp như những câu chuyện cổ tích, nếu không phải là khóc lóc hối hận thì sẽ là một quá khứ đau thương, tóm lại không chắc đã là lời thật lòng, nhưng nhất định là sẽ rất khó nghe.

Ngôn Mạch thấy Bạch Thiên Trương trầm ngâm, liền bắt đầu kể: “Trước đây có một cậu bé và một cô bé...”

“STOP!” Bạch Thiên Trương hét lên, sau đó nghiêm túc nói: “Anh cứ nói thẳng ra là tình trường của anh với ai đi, không cần dùng một cậu bé với một cô bé đâu. Em chịu được.” Ngôn Mạch nhìn ánh mắt của cô giống như ánh mắt đang nhìn thấy một cái cây đang mọc ra từ đỉnh đầu mình vậy, nhưng anh vẫn khẽ hắng giọng, bắt đầu kể về lịch sử đào hoa tráng lệ của mình.

Bạch Thiên Trương giống như một cha sứ, vừa nhân từ vừa nghiêm khắc ngồi nghe Ngôn Mạch sám hối, nghe đến cuối cùng liền hỏi: “Hết rồi à?”

Ngôn Mạch ngẩn người nói: “Hết rồi.”

Bạch Thiên Trương thở ra một hơi nhẹ cả người, cô còn tưởng rằng cô sẽ phải nghe từng việc từng việc giống như truyện phong lưu của Trần Quán Hy vậy, kết quả là khi nghe xong thì... ừm... thì ra là hai đứa trẻ vô tư, là thanh mai trúc mã thôi mà, chẳng qua cũng chỉ có vậy thôi mà... ừm... cô nên lãnh đạm trấn tĩnh, nhưng tại sao trong lòng lại lửa giận ngút trời như vậy chứ? Tại sao cô nghĩ thấy vị chua chát ở khắp nơi vậy?

Ngôn Mạch lo lắng nhìn về mặt biến hóa thất thường của Bạch Thiên Trương, tay chân loạng quạng giải thích: “Anh và cô ấy không có gì cả, thật đấy! Thiên Trương, tuy rằng hiện nay Cố Niên làm việc tại bộ phận thiết kế, nhưng công việc của bọn anh không hề liên quan đến nhau, vì thế bình thường cũng không hề chạm mặt nhau. Thiên Trương, anh thừa nhận trước đây anh có chút phóng đãng, nhưng anh thật sự thích em mà. Anh chỉ muốn được ở bên cạnh em, anh chỉ muốn ổn định với duy nhất một mình em, anh...” Anh mấp máy môi, ngón tay cong lên xoa nhẹ thái dương, gương mặt điển trai đỏ bừng, “Anh yêu em, Thiên Trương.”

Bạch Thiên Trương bị ba chữ kinh điển đó hạ gục. Cô còn hoài nghi số pháo hoa mà cô mua sáng nay tựa như đang nổ ra trong trái tim cô, nó vừa khiến trái tim cô vui sướng vừa có chút lo lắng sợ sệt. Hai tay cô chống ngang eo, tư thế như một cái ảm: “Vậy được, Ngôn Mạch, từ nay về sau anh không được lừa dối em, phải đối xử tốt với em. Quan trọng nhất là tất cả thu hoạch từ nông trường vui vẻ của anh đều phải cống nạp cho em biết không!”

Chương 25

Sau buổi tối đêm giao thừa năm 2009, Tiểu Thẩm Dương trở nên nổi tiếng. Tất cả tivi trong phòng khách không ngừng phát đi phát lại tiểu phẩm *Không thiếu tiền*, lúc này không biết đang phát đến đâu, chỉ thấy Tiểu Thẩm Dương nói: “Đời người thật ra rất ngắn ngủi, có những lúc giống như là ngủ một giấc vậy, mắt nhắm lại, mở ra, vậy là một ngày đã qua đi rồi ~~~ mắt nhắm lại, nhưng không mở ra, vậy là một cuộc đời đã qua đi rồi ~~~”

Khi Bạch Thiên Trương nghe đến đoạn này liền bật người ra khỏi đồng chấn lộn xộn, cô nhắm lại mở ra, thì đã qua không biết bao nhiêu ngày rồi. Một động tác nhắm mắt thì Ngôn Mạch đã trở về nhà rồi, Mễ Nhan Nhan từ chỗ Cố Niên được chuyển sang một người quản lý mới, Thư Nhất Nhuận thì bị ba mẹ xách tai kéo về, còn cô cũng bắt đầu chuẩn bị cho một năm học mới.

Trong nhà đang mất điện, Bạch Thiên Trương chán nản cầm theo máy tính xách tay, đến quán cà phê Starbucks quen thuộc lên mạng. Cô nhân viên yêu văn nghệ đã không còn làm ở đây nữa, cây nhãn ở bên đường cũng đã mọc những chồi non mơn mớn, rốt cuộc thì Thượng Thiên Nhược Thủy và Danh Nhân Đường cũng đã xảy ra xung đột. Nói là xung đột chứ thực ra là Tung Cánh Bay Lên và Xin Đừng Bay Đi của Danh Nhân Đường tổ đội với nhau cướp mất BOSS của Phong Nguyệt Vô Yên và Dạ Du Thần, hai bên lời qua tiếng lại lập tức xông vào đánh nhau, khiến cho kênh thể giới loạn hết cả lên. Cuối cùng tuy rằng đã được Vũ Thoa Phong Lạp và Bỉ Ngạn Dạ Sắc Cách Điều đứng ra hòa giải nên không xảy ra chuyện lớn gì, nhưng cái ngòi nổ này vẫn âm ỉ cháy trong lòng hai gia tộc.

Bạch Thiên Trương đang miệt mài đào khoáy trên bản đồ mới, Phong Vũ Trung Tạc Bài Cốt đuổi cánh bay theo phía sau cô. Phía trước có hai người hình như đang tổ đội để đánh BOSS, thường thường Bạch Thiên Trương sẽ luôn vòng qua những nơi có BOSS cái nơi mà luôn luôn xảy ra tranh đấu ác liệt, đúng lúc cô đang định bỏ đi, thì phát hiện Chiến sĩ nọ trông rất đỗi quen thuộc. Cô quay lại nhìn kỹ hơn, hóa ra lại là Vũ Thoa Phong Lạp! Mà nữ Chiến sĩ kia không ai khác chính là Đùng Mất Đùng Quên, hai người đang phối hợp cực kỳ nhuần nhuyễn. Trong lòng Bạch Thiên Trương trầm xuống, cô lập tức mở giao diện hảo hữu, tên của Vũ Thoa Phong Lạp vẫn hiển thị bằng màu đen, xem ra là ẩn thân rồi. Bình thường yêu cầu thêm hảo hữu của anh không bao giờ mở, nhưng từ trước đến nay anh không khi nào ẩn thân. Cô thử gửi một tin nhắn qua đó: “Ngôn Mạch, anh có ở đó không?”

Cô đợi hồi lâu, vẫn không thấy có phản ứng gì. Lại nhìn lên nơi mà hai người đang đánh BOSS thì đã không thấy bóng dáng của họ đâu nữa. Trong lòng Bạch Thiên Trương như có lửa đốt vậy, nỗi sợ hãi vừa đau đón lại vừa ngứa ngáy. Cô nghĩ đi nghĩ lại một hồi, có lẽ vừa rồi cô đã nhìn lầm, Đùng Mất Đùng Quên là người của Danh Nhân Đường. Không có lý nào Ngôn Mạch và cô ta lại ở cùng với nhau. Nhưng khi nghĩ lại lần trước những lời nói của Đùng Mất Đùng Quên về Ngôn Mạch giống như rất quen thuộc, chắc chắn họ phải có quan hệ nào đó. Nhưng Ngôn Mạch đã từng thề rằng không hề quen biết cô ta...

Bạch Thiên Trương như người mất hồn ngồi đó. Cô lấy điện thoại ra định gọi cho Ngôn Mạch, nhưng ngón tay để trên nút gọi rất lâu mà vẫn không ấn xuống, cuối cùng thì cô lại rất lạc quan kiểu AQ⁽¹⁾ nghĩ rằng: nhất định là nhìn nhầm rồi. Bạch Thiên Trương rất tự nhiên bỏ qua sự việc này, tiếp tục cười ngửa đi đào khoáng.

Lần trước cũng đã nói qua, việc đào khoáng này, chỉ cần khi nhân phẩm bộc phát là có thể đào được khoáng thạch cực phẩm; cũng như vậy, khi mà nhân phẩm không bộc phát, rất có khả năng sẽ đào được quái vật tinh anh từ viên cổ đang ngủ sâu dưới lòng đất. Không biết Bạch Thiên Trương đã làm việc gì khiến trời đất phẫn nộ, cô vừa mới xúc một xẻng, thì ầm ầm một sinh vật viễn cổ xuất hiện.

Hiện giờ cô đâu còn tâm trí để ứng phó với sinh vật viễn cổ, trong lúc tinh thần hoảng hốt không biết trời xui đất khiến thế nào mà chỉ cảm một trủy thủ không thêm bất cứ phép thuật nào cứ thế xông thẳng vào quái vật. Đúng lúc này, chiếc chuông gió ngoài cửa khẽ reo lên, có khách bước vào. Bạch Thiên Trương nhìn thoáng qua, không ngờ là Chàng Trai Ngọc, đôi mắt trong veo đặc trưng của cậu đang nhìn về Bạch Thiên Trương, Bạch Thiên Trương theo bản năng liền rút đầu lại, nhưng đột nhiên cô lại có cảm giác không ổn, cậu bé này lần trước còn nợ cô 50 đồng tiền phạt oan uống cơ mà. Nghĩ như vậy, cô thấy mình không có lý gì phải sợ liền ngẩng đầu lên trừng mắt nhìn Chàng Trai Ngọc.

Nhưng hình như Chàng Trai Ngọc không có thời gian rảnh để mà để ý đến cô, cậu ta đang nói chuyện gì đó với một cô bé nữ sinh mặc đồng phục giống như mình.

Giờ Bạch Thiên Trương rất nhạy cảm với cảnh một nam một nữ lén lén lút lút thì thầm với nhau, cô lập tức đánh hơi thấy mùi vị gian tình trong đó. Cô cúi đầu xuống phía sau máy tính, chỉ để lộ ra đôi mắt theo dõi. Chàng Trai Ngọc và nữ sinh ngồi xuống đối diện với phía cô, gọi hai cốc cà phê, sau đó nữ sinh khuôn mặt ửng hồng ngại ngùng bắt đầu nói chuyện với Chàng Trai Ngọc,... Chàng Trai Ngọc khuôn mặt vô cảm không có biểu hiện gì, từ trong cặp sách lấy ra một bức thư có gắn một chiếc nơ hồng đầy qua phía nữ sinh, sau đó chỉ nói một câu rất ngắn, Bạch Thiên Trương bắt đầu đoán già đoán non, dựa theo hình ảnh hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình trước mắt thì câu đó sẽ là: Xin lỗi. Quả nhiên, khuôn mặt ửng hồng của cô nữ sinh đột nhiên trắng bệch, hai môi run rẩy, sau cùng cô đứng bật dậy, lấy tay đẩy mạnh chiếc ghế, ôm mặt khóc nức nở chạy đi.

Bạch Thiên Trương xem rất nhập tâm, không khỏi cảm thấy buồn cho cô nữ sinh nhỏ bé, lẽ nào trái tim của Chàng Trai Ngọc cũng làm từ ngọc sao, lạnh lùng khô cứng sỏi đá. Ánh mắt cô quay lại nhìn, ủa? Chàng Trai Ngọc đâu rồi? Có khi nào cậu ta cũng khổ tâm hay sao, nên giờ hồi hận chạy theo cô nữ sinh đó rồi? Cô vươn dài cổ ngó đông ngó tây, bất ngờ một bóng người bao trùm lấy cô, cô quay đầu nhìn lại thì, mẹ ơi, hiện giờ đang đứng ngay bên cạnh bàn nheo mắt nhìn cô không ai khác chính là Chàng Trai Ngọc lạnh lùng băng giá đó sao!

Chàng Trai Ngọc nói: “Cô xem có thấy vui không, có phải là rất thú vị không?”

Bạch Thiên Trương nói: “Không đặc sắc lắm, nam chính chưa thực sự nhập vai.”

Khỏe miệng của chàng trai Ngọc giật giật, ánh mắt lướt qua thấy Viêm Hoàng Kỳ Tích trên má của Bạch Thiên Trương, cười một cách rất bí hiểm: “Thiên Trương Nhục Cốt Đầu, cô sắp chết rồi.”

“A?” Bạch Thiên Trương quay ngoắt lại nhìn, quả nhiên cô chỉ còn một cột máu, chỉ một mình Phong Vũ Trung Tạc Bài Cốt chống đỡ rất vất vả. Cô vừa lẩm bẩm: Con gái à, mẹ xin lỗi con nhé. Vừa dùng chuột điều khiển nhân vật chạy loạn xạ, sinh vật viễn cổ hùng hục đuổi theo phía sau.

Người đứng bên cạnh bàn thấy không thể chịu được cái cảnh mà cô bị quái vật đuổi chạy khắp bản đồ thêm nữa, liền nói: “Để đó tôi.” Rồi giật lấy con chuột và bắt đầu thao tác nhân vật.

Thiên Trương Nhục Cốt Đầu vừa mới vào tay chàng trai Ngọc, đột nhiên bạo phát, Bạch Thiên Trương giương mắt nhìn Thiên Trương Nhục Cốt Đầu dưới sự điều khiển tinh tế của chàng trai Ngọc đang di chuyển vị trí, mỗi một điểm đều tính toán rất kỹ lưỡng thời gian delay và thời gian để tung kỹ năng cũng như tận dụng hết lợi thế của Phong Vũ Trung Tạc Bài Cốt, chỉ một lúc sau sinh vật viễn cổ đã đi đời nhà ma.

Thủ pháp thao tác quen thuộc như vậy, cô đã từng nhìn thấy từ Ngôn Mạch. Khiến cô cảm thấy có chút bất phục chàng trai Ngọc, thủ pháp điều khiển nhân vật của cậu ta không ngờ lại giống Ngôn đại thần như vậy.

Chàng trai Ngọc nhìn dáng vẻ kinh ngạc của Bạch Thiên Trương cười rất tươi nói: “Xin chào, tôi là Ninh Tàn. Tộc trưởng của Danh Nhân Đường, Bì Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu.”

Khi Bạch Thiên Trương bắt đầu kỳ học mới, lần đầu tiên trong hai mươi năm qua cô nhận được sự đón tiếp nồng nhiệt như vậy. Phải biết rằng hồi trước khi cô khệ nệ xách túi lớn túi nhỏ ra khỏi nhà giống như một công nhân khuân vác thì ba mẹ của cô vẫn còn ngủ ngon lành ở trên giường. Hôm nay chẳng qua là Ngôn Mạch muốn đưa cô đến trường, nên cả ba lần mẹ đều ăn mặc rất chỉnh tề đứng đợi ở trước cửa.

Mà hình như họ còn nói gì thì phải?

“Thiên Trương à, Ngôn Mạch lái xe vất vả như vậy, con đừng có quấy rầy nó đấy nhé.”

“Ngôn Mạch à, lái xe cẩn thận nhé.”

“Tiểu Ngôn à, chú ý an toàn nhé.”

Bạch Thiên Trương đau khổ, rốt cuộc thì ai mới là người được đưa tiễn đây chứ? Ngôn Mạch mỉm cười, chào tạm biệt mẹ Bạch và ba Bạch, sau đó giúp Bạch Thiên Trương sắp xếp hành lý, lái xe rời xa dần dưới ánh mắt kỳ vọng của mẹ Bạch và ba Bạch.

Bạch Thiên Trương tức giận nói: “Ngôn Mạch, anh nói xem ai mới là con của họ hả? Đầu cần phải như vậy chứ! Trong mắt họ anh mới quý giá nhất hay sao ấy!”

Ngôn Mạch một tay cầm tay lái, một tay xoa đầu Thiên Trương : “Ngoan nào, trong mắt ba mẹ em anh là quý giá nhất, còn trong mắt anh em quý giá nhất, vì thế em mới là người quý giá nhất đó.”

Bạch Thiên Trương sung sướng, cô khẽ rên hừ hừ hai tiếng như một con mèo vừa được vuốt ve bộ lông của mình, ngoan ngoãn quy thuận.

Khi đến trường, Ngôn đại thần xách hành lý theo sau Bạch đại tiểu thư đến dưới chân ký túc xá.

Bùi Lăng Sơ đã đợi ở đó từ lâu, khi nhìn thấy Ngôn Mạch phía sau Bạch Thiên Trương, ánh mắt anh lập tức nheo lại.

Bạch Thiên Trương cũng rất kinh ngạc khi gặp Bùi Lăng Sơ ở đây, hỏi: “Bùi Lăng Sơ, anh đang đợi tôi à? Bên ban văn nghệ có chuyện gì sao?”

“Ừm, khi học kỳ mới bắt đầu sẽ đổi cán sự và cán bộ, đến khi đó cô nên lưu tâm một chút. Đúng rồi, người này là...”

Bạch Thiên Trương nhìn sang Ngôn Mạch, nhớ lại những lời vàng ngọc của mẹ cô “Nó lại không phải là một cây chổi”, thế là cô có đôi chút ngượng ngùng giới thiệu: “Đây là Ngôn Mạch, bạn trai của tôi. Còn đây là Bùi Lăng Sơ, cấp trên của em, lần trước hai người đã gặp nhau rồi.”

Nghe xong lời giới thiệu khéo miệng của Ngôn Mạch nở ra nụ cười đắc ý, anh đương nhiên không quên lần trước hai người đã từng gặp mặt nhau và Bùi Lăng Sơ để lại cho anh một ấn tượng khá sâu sắc. Anh giờ tay ra: “Bùi Lăng Sơ, xin chào. Thiên Trương nhà tôi bình thường có chút chậm chạp, hy vọng cậu giúp đỡ nhiều.”

Bạch Thiên Trương tức giận trừng mắt, kháng nghị: “Ai chậm chạp hả?!”

Ngôn Mạch trêu mếu kéo cô vào lòng, cúi đầu kéo mũi cô: “Thiên Trương ngoan nào, đừng lộn xộn, đừng để chủ tịch của bọn em cười chúng ta.”

Bùi Lăng Sơ trầm mặc xem sự việc xảy ra trước mắt, cười nói: “Ngôn Mạch, xin chào. Bình thường Thiên Trương có chút chậm chạp, tôi đương nhiên sẽ bao dung, giúp đỡ cô ấy. Anh không cần phải lo lắng đâu.”

Bạch Thiên Trương chậm chạp vẫn không cảm nhận thấy bão táp đang xảy ra giữa hai người đàn ông, tình cờ cô nhìn thấy Dư San, rất vui vẻ chạy qua bên đó.

Ngôn Mạch thấy Bạch Thiên Trương đã đi xa, cười nhìn Bùi Lăng Sơ nói: “Uống Rượu Bên Suối, xin chào. Hoan nghênh gia nhập Thượng Thiên Nhược Thủy. Nhưng mà, cậu nghĩ thế nào nếu Thiên Trương biết cậu là Uống Rượu Bên Suối, cô ấy sẽ phản ứng ra sao?”

Nụ cười của Bùi Lăng Sơ vẫn không thay đổi: “Có lẽ... cô ấy sẽ thấy vui mừng thì sao?”

Ngôn Mạch cười không nói gì, từ chỗ Đỗ Khanh Cách anh biết được tình cảm giữa Bạch Thiên Trương và tiểu đồ đệ của cô rất tốt, mà sau khi Uống Rượu Bên Suối gia nhập Thượng Thiên Nhược Thủy, anh liền sử dụng chút thủ đoạn điều tra thân phận của Uống Rượu Bên Suối. Nhưng kết quả khiến anh ý thức được cảm giác nguy hiểm và dẫn đến một quyết định. Mà quyết định này đã phá vỡ cuộc sống yên bình của Bạch Thiên Trương.

Hai người đàn ông nhìn nhau cười, rồi mỗi người một hướng, cảnh tượng đó gợi lên một cảm giác kỳ dị vô cùng.

Bùi Lăng Sơ đi rồi, Ngôn Mạch giúp Bạch Thiên Trương sắp xếp hành lý xong, trước khi đi còn dặn dò: “Thiên Trương, em phải tự mình chăm sóc bản thân cho tốt. Cuối tuần nên ra ngoài ăn uống đầy đủ, không được ăn mỳ ăn liền nữa, phải điều chỉnh lại thói quen sống hàng ngày hiểu không.”

Bạch Thiên Trương cười tươi như một đóa hoa trong sáng thuần khiết: “Em biết rồi em biết rồi, anh yên tâm đi mà.”

Ngôn Mạch vừa nhìn là biết ngay cái kiểu bằng mặt mà không bằng lòng của cô, sau đó cười đầy ngụ ý nói: “Không sao, anh sẽ rất là yên tâm.”

Bạch Thiên Trương cảm giác nụ cười của Ngôn Mạch có gì đó sờ sọ, nhưng cô cũng không nghĩ nhiều, cười tí mắt nhìn xe của Ngôn Mạch rời xa, sau đó cúi đầu nắn nắn số thịt thừa được sinh ra trong mùa nghỉ đông, hai mắt cười híp lại: “Mỳ ăn liền Đại Trù Nghệ, ta đến đây! Giảm cân, giảm cân! Không thể thiếu công lao của người đó!”

Chương 26

Cho đến khi Bạch Thiên Trương gặp phải Ngôn Mạch với tần suất nhiều đến kỳ quái trên những con đường dẫn đến căng tin, khu giảng đường, kí túc xá, thì rốt cuộc cô cũng hiểu được hàm ý trong nụ cười đó của anh.

“Ừa? Thiên Trương, vừa hay đến giờ ăn cơm. Em chuẩn bị về phòng ăn mì ăn liền à?”

Ngôn Mạch cười cười, nhưng Bạch Thiên Trương lại không hề nhìn ra ý nghĩa của nụ cười trong ánh mắt anh, vì thế mà cô cũng cười theo: “Ngôn Mạch, không phải mà. Em đang chuẩn bị đến căng tin ăn cơm, hay là anh đi cùng em nhé?”

“Được thôi.” Cứ thế Ngôn đại thần thần nhiên đi ăn cơm cùng Thiên Trương, có đôi lúc công việc của anh không bận rộn, anh còn cùng Thiên Trương tham gia môn học tự chọn. Rất nhanh, cái tên Ngôn Mạch đã lan rộng khắp toàn trường đại học W, mức độ vang dội của nó tuyệt đối vượt qua Bạch Thiên Trương.

Dư San đã từng bình luận thế này: “Thiên Trương, Ngôn Mạch nhà cậu chắc chắn là một ngọn lửa, đã và đang thiêu đốt tất cả trái tim nữ sinh trường đại học W.”

Nghे vậy Bạch Thiên Trương liền quay qua nhìn bốn phía, quả nhiên các nữ sinh trong phòng học thi thoảng lại quay sang liếc nhìn bọn họ, nói một cách chuẩn xác hơn là đang nhìn Ngôn Mạch. Trong khi đó, khuôn mặt của vị thầy giáo trên bục giảng đang giảng giải về bệnh loét dạ dày và loét tá tràng đã chuyển sang một màu đen sạm, ông đứng gằn bảng mà cảm giác như cái bảng còn không đen bằng vẻ mặt của ông.

Bạch Thiên Trương ngán ngẩm quay sang hỏi Ngôn Mạch: “Anh rảnh rồi thế à? Không phải còn một đồng công việc đang đợi anh ở thành phố N sao?”

Ngôn Mạch vừa thích thú xem những bức tranh về giải phẫu cơ thể người, vừa làm bộ như bưng tỉnh: “À! Hình như anh chưa nói với em, anh đã được chuyển sang làm tổng giám đốc chi nhánh công ty ở đây. Và anh ở trong một khu nhà gần trường em học.”

Đôi mắt của Bạch Thiên Trương mở to đến nỗi không thể to hơn được nữa, cô khóc không ra nước mắt nói: “Nói như vậy nghĩa là...”

“Nói như vậy nghĩa là, về sau cứ mỗi cuối tuần anh sẽ đến đón em đi ăn cơm, cho nên tốt nhất em hãy quên món mì ăn liền của em đi; về sau cứ mỗi cuối tuần anh sẽ đưa em ra ngoài chơi, nên em đừng mong sẽ được ngồi chơi máy tính cả ngày nữa; về sau thỉnh thoảng anh sẽ tới tìm em, cho nên tốt nhất là em đừng đi lại nhiều với chủ tịch của bọn em.”

Bạch Thiên Trương rầu rĩ nói: “Tại sao không thể gặp gỡ Bùi Lăng Sơ? Anh ta là sếp của em mà, chắc chắn công việc sẽ liên quan đến nhau.”

Ngôn Mạch nhìn Thiên Trương cười cười: “Ngoan nào, nghe lời anh, tóm lại đừng có gần gũi quá với cậu ta là được rồi.”

Nụ cười của Ngôn đại thần trước nay chưa bao giờ bất lợi, Bạch Thiên Trương cứ ngây ngốc như vậy mà ký vào hiệp ước bất bình đẳng.

Trong khuôn khổ chặt chẽ mà Ngôn Mạch là trung tâm, giờ cao ngọn cờ lý luận vĩ đại của Ngôn đại thần và khắc sâu tâm lý “ba tốt” của anh, thói quen sinh hoạt và việc ăn uống của Bạch Thiên Trương có thể dùng làm điển hình để viết sách hướng dẫn chăm sóc thân thể.

Mỗi ngày Ngôn Mạch đều dành một khoảng thời gian để cùng cô ăn cơm tối, sau khi ăn cơm xong anh nắm tay Bạch Thiên Trương đi dạo trong khu rừng yên ắng của trường, Bạch Thiên Trương không làm sao hiểu được, làm thế nào mà Ngôn Mạch nhìn ra được khung cảnh lãng mạn như hoa dưới ánh trăng ở cái nơi khi họ còn gầy như trường cô, Ngôn Mạch còn nói rằng khung cảnh này khiến anh nhớ lại cuộc sống thời sinh viên của mình. Sau khi đã dạo một vòng quanh trường, Bạch Thiên Trương quay lại ký túc xá, còn Ngôn Mạch thì về nhà mình, sau đó hai người tiếp tục lên mạng vào Viêm Hoàng Kỳ Tích tiếp tục sự nghiệp tán tỉnh. Tình nồng ý đậm khiến Dư San phải thốt lên rằng: Tình yêu quả là vĩ đại, đến bệnh rối loạn nội tiết lâu năm của Bạch Thiên Trương mà cũng chữa lành được.

Hôm nay là Chủ nhật, cũng là lần công thành chiến đầu tiên kể từ khi hợp nhất server đến nay.

Bây giờ tối, người của Thượng Thiên Nhược Thủy đã có mặt đầy đủ trên IS, thật ra đối với những người đã trải qua hàng trăm trận chiến như bọn họ mà nói, ai trong số họ cũng đều có thực lực nhất định cùng với sự kết hợp nhuần nhuyễn, đôi khi không cần có sự chỉ đạo từ Ngôn Mạch. Nhưng lần này, mọi người không thể không tập trung toàn bộ tinh lực lẫn tinh thần, bởi vì bên thủ thành không ai khác chính là Danh Nhân Đường.

Trước kia khi Bạch Thiên Trương còn ở trong Phong Vân Chiến Ca, mỗi khi công thành chiến bắt đầu thì chuyên môn của cô là ở phía sau thu thập nguyên liệu. Một mặt là vì trong khi công thành chiến, Mục sư cần phải cầm cọc bơm máu, Chiến sĩ và Pháp sư thì chiến đấu ở chiến tuyến đầu tiên, chỉ Vu sư là có tác dụng nhỏ nhất; mặt khác, cũng bởi kỹ thuật PK không khá hơn gà là mấy và còn sự cảm nhận phương hướng chính xác kinh người của cô. Vì thế trước khi công thành chiến bắt đầu, cô đã tự mình xin đi thu thập nguyên liệu.

Thu thập nguyên liệu là một công việc nặng nhọc. Nhưng đối với những người chơi cấp thấp mà nói thì việc đem nguyên liệu thu được đổi thành tài nguyên cho Gia tộc sẽ thu được lượng lớn kinh nghiệm, nhưng đối với cấp 110 như Bạch Thiên Trương mà nói thì công việc này không khác gì lao động khổ sai. Sau khi công thành chiến kết thúc, trong Gia tộc sẽ có một bảng luận công, việc luận công căn cứ vào số lượng địch giết được, trong khi đó những người chơi thu thập nguyên liệu, bởi vì không giết địch cho nên không có tên trong bảng luận công, mà nếu không may sẽ gặp phải đội tuần tra của đối phương hoặc NPC

binh lính tinh anh của đôi phương tiêu diệt.

Nhưng nguyên liệu trong công thành chiến lại không thể thiếu được, tộc trưởng cần nguyên liệu để khởi động đại pháo công kích cửa thành bên thủ thành, vì thế mỗi lần công thành chiến, những ai trong Thượng Thiên Nhược Thủy mà bị điều động đi thu thập nguyên liệu thì chắc chắn sẽ kèm theo những lời ca thán không thôi. Nhưng lần này thì khác, khi Bạch Thiên Trương nói cô tự nguyện đi thu thập nguyên liệu, đám người trên IS mà trong đó là những người trước kia oán thán đều im lặng không nói gì. Lúc đầu Ngôn Mạch định để Thiên Trương ở bên cạnh mình, nhưng lại không thay đổi được sự cố chấp của cô, cuối cùng anh đành phải đồng ý. Sau cùng anh quyết định Thiên Trương Nhục Cốt Đầu, Thiên Sứ Khát Máu và mấy người chơi cấp bậc tương đối thấp khác đi thu thập nguyên liệu.

Đồng hồ vừa chỉ tám giờ đúng, trạng thái PK của tất cả mọi người được hệ thống tự động chuyển sang trạng thái PK Gia tộc, trách nhiệm chính của Vũ Thoa Phong Lạp, Hợp Thức Hóa, Tinh Dây Vợ Đầu Mất là tấn công Totem⁽¹⁾ của đối phương, Thấy Chết Không Cứu làm đội trưởng đội cứu viện, phụ trách bom máu phạm vi rộng cho tất cả người trong gia tộc, ngoại trừ những người thu thập nguyên liệu ở hậu phương; Uống Rượu Bên Suối và các Pháp sư khác có nhiệm vụ là chiếm đóng điểm phục sinh, sau đó dẫn dắt quái NPC tinh anh rời khỏi vị trí canh cổng, mở đường cho mọi người trong Gia tộc, nói một cách khác là, một người vì mọi người. (Tác giả: “Ngôn Mạch, cậu cố ý phải không, cậu cố ý sắp xếp Tiểu Bùi nhà tôi đi dẫn quái!” Ngôn Mạch ngoáy lỗ tai, cười: “Tiểu Bùi nhà cô? Lẽ nào tôi không phải con của cô?” Nhân nào đó: “Đại thần, tôi sai rồi.”)

Bạch Thiên Trương và Thư Nhất Nhuận cùng những người chơi khác nhanh chóng phân tán, mỗi người phụ trách thu thập nguyên liệu cho công thành chiến ở một khu vực khác nhau. Lúc này, bầu không khí trên IS đã không còn thoải mái, nhẹ nhàng, náo nhiệt như những lần công thành hoặc thủ thành trước kia, mà im ắng một cách lạ thường, xem ra tất cả mọi người đều đang rất vất vả. Bạch Thiên Trương ngược mắt nhìn về phía cổng thành, đâu đâu cũng là mưa băng mưa tuyết của Pháp sư, hiệu ứng ánh sáng khiến cô không phân biệt được ai với ai.

Bạch Thiên Trương đã bị đội tuần tra của Danh Nhân Đường xử lý khá nhiều lần và đây cũng là nỗi buồn của những người đi thu thập nguyên liệu, vì số lượng Mục sư có hạn nên tất cả đều đang phục vụ ở chiến tuyến, còn đối với bọn họ chỉ có vài chữ: tự cầu may. Tuy nhiên khi cô lại một lần nữa hồi sinh tại điểm phục sinh, cô phát hiện ra đây không phải là điểm phục sinh ban đầu.

Công thành chiến trong Viêm Hoàng Kỳ Tích, bên công thành và bên thủ thành mỗi bên đều có một điểm phục sinh được hệ thống mặc định, vị trí này không thể bị chiếm lĩnh; tuy nhiên còn có ba điểm phục sinh có thể bị chiếm lĩnh, sau khi người chơi bị giết, sẽ được hệ thống truyền tống đến điểm phục sinh gần nhất. Bạch Thiên Trương nhìn điểm phục sinh mới này, cô liền biết ngay rằng Uống Rượu Bên Suối đã chiếm được rồi.

Cô đứng lên từ điểm phục sinh, trang bị trên người cô đều đã hỏng hết. Cô quyết định thay lên bộ đồ tân thủ, không nản chí không sợ hãi tiếp tục sự nghiệp thu thập nguyên liệu của mình, vừa mới ngẩng đầu lên cô đã thấy một nhóm người phi tới, dẫn đầu không ai khác chính là Bì Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu.

Cảnh Hoa Bên Sườn Núi hưng phấn kêu lên rõ to trên IS: “Ủa, Thiên Trương Nhục Cốt Đầu, bà xã của Vũ Thoa Phong Lạp, sao lại cô ta lại ở đây, lão đại, để tôi đi giết cô ta!”

Ninh Tàn nhìn thoáng qua bộ đồ tân thủ trên người của Thiên Trương Nhục Cốt Đầu, lạnh lùng nói: “Bỏ đi. Hãy nói Xin Đừng Bay Đi cố gắng chống đỡ ở bên đó, còn chúng ta mau tăng tốc vòng ra phía sau Thượng Thiên Nhục Thủy.”

Hạt Cát Trong Biển Người nói: “Chết tiệt, Đừng Mất Đừng Quên đang làm cái quái gì vậy, không phải cô ta nói nhất định sẽ bảo vệ tốt totem hay sao!”

Ninh Tàn nói: “Sau khi công thành chiến kết thúc chúng ta sẽ thảo luận vấn đề này sau. Bây giờ phải tập trung toàn lực để tiêu diệt địch.”

Phản ứng đầu tiên của Bạch Thiên Trương khi nhìn thấy Bì Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu là: thôi xong, lại phải quay về điểm phục sinh rồi. Phản ứng tiếp theo của cô đó là: Cái thằng nhóc này, chỉ còn bốn tháng nữa thôi là đến kỳ thi đại học rồi, sao nó vẫn còn ở đây mà chơi game nhỉ?

Có một câu châm ngôn rằng: Điếc không sợ súng. Hiển nhiên Bạch Thiên Trương thuộc tuýp người này, cô không hề tỏ ra sợ hãi trước người của Danh Nhân Đường, mà vẫn vô tư ngồi xuống để thu thập nguyên liệu. Bì Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu cười trên lưng một con ngựa to lớn, cậu cũng không hề để ý đến Bạch Thiên Trương, đoàn người hùng hùng hổ hổ lao vút qua.

Bạch Thiên Trương vẫn không thể tin rằng mình lại may mắn đến vậy, không ngờ may mắn của cô lại tới ngay lúc này khiến cô thoát chết ngay dưới mắt của Bì Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu. Đúng lúc này hệ thống đưa ra một thông báo: Sau 5 phút nữa, công thành chiến sẽ chấm dứt. Bây giờ bắt đầu tính thời gian.

Bạch Thiên Trương vừa mới thấy dòng thông báo này, cô biết rằng bất luận ai thắng ai thua, tất cả đều đã được định đoạt. Vì thế cô cũng không thu thập nguyên liệu nữa mà lên ngựa phóng về phía totem xem gia tộc nào đã chiếm lĩnh được.

Trên đường đi qua, chiến trường thảm khốc hiện ra trước mắt cô, từng đống thi thể của người có, quái có, BB có chất cao như núi, một đống biến mất lập tức một đống khác lại hiện ra. Liền sau đó hệ thống liền hiển thị lên thông báo: Xin chúc mừng gia tộc Thượng Thiên Nhục Thủy sau khi trải qua một cuộc chiến đầy gian khổ và khó khăn, cuối cùng công phá được Thiên Nguyên Thành, thành chủ là Vũ Thoa Phong Lạp, có thời hạn trong bảy ngày.

Bạch Thiên Trương vui mừng chạy tới chỗ totem, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt cô

chính là thi thể của Đùng Mất Đùng Quên, hiển nhiên là khi bảo vệ totem đã bị người của Thượng Thiện Nhược Thủy giết chết. Người của Danh Nhân Đường theo phía sau Bể Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu cũng đã chạy tới chỗ totem, tộc trưởng hai bên đứng ra bắt tay thể hiện tinh thần hữu nghị, học hỏi cò sát.

Sự kiện chúc mừng của Thượng Thiện Nhược Thủy bắt đầu, cũng là lúc mở màn cuộc “thảm vận” của Danh Nhân Đường.

Ninh Tàn hỏi: “Đùng Mất Đùng Quên, trước khi công thành chiến cô đã từng nói sẽ bảo vệ tốt totem của chúng ta. Thế nhưng theo những hình ảnh được chụp từ máy tính của Xin Đùng Bay Đi thì khi người của Thoa Phong Lạp tấn công totem của chúng ta, cô không hề có bất cứ hành động bảo vệ nào. Cô hãy giải thích cho mọi người biết tại sao lại như vậy.”

Hạt Cát Trong Biển Người ức chế nhất liên gào lên: “Chết tiệt! Lúc đầu nếu không phải cô khóc lóc van xin đòi gia nhập Danh Nhân Đường, mà khi đó chúng tôi đang thiếu người, tôi cũng sẽ không thêm cô vào Gia tộc, không ngờ lại nuôi ong tay áo!”

Tung Cánh Bay lên vẫn còn chút lý trí liền hỏi: “Lúc đó có phải cô bị treo máy không, hay là do cô có việc gấp mà phải rời đi?”

Đợi một hồi lâu vẫn không thấy sự phản hồi từ Đùng Mất Đùng Quên ở trên IS, lại càng khiến những người không cam chịu thất bại trong gia tộc bất bình hơn, đều bắt đầu lên tiếng chất vấn.

Một lúc lâu sau, chỉ nghe được một câu nói nhẹ từ Đùng Mất Đùng Quên, hóa ra lại là giọng nói của một cô gái, cô nói: “Tôi không bị treo máy, cũng không rời khỏi đó, mà là tôi có ý để Vũ Thoa Phong Lạp đánh phá totem. Bởi vì tôi thích Vũ Thoa Phong Lạp, tôi thích anh đã nhiều năm rồi.”

Đám người trên IS cảm giác như sét đánh ngang tai, mồm miệng há hốc mà không nói lên lời, một lúc lâu sau mới thấy Xin Đùng Bay Đi lắp bắp nói: “Có phải tôi đã rơi vào không gian khác rồi không?”

Hạt Cát Trong Biển Người nói: “Mẹ kiếp! Cô đang diễn phim Hàn Quốc đấy à!”

Ninh Tàn cười nói: “Đùng Mất Đùng Quên, tôi rất tán dương tình yêu cô dành cho người cô yêu. Nhưng rất tiếc cô bày tỏ tình cảm nhầm chỗ rồi, nơi này là Danh Nhân Đường.”

Lời vừa dứt, từ trong Gia tộc Danh Nhân Đường bay ra một dòng tin tức: Đùng Mất Đùng Quên bị trục xuất khỏi Gia tộc.

Trong cuộc hân hoan chúc mừng chiến thắng của Thượng Thiện Nhược Thủy, Bạch Thiên Trương để ý thấy thông báo Đùng Mất Đùng Quên bị trục xuất khỏi Danh Nhân Đường, cô nghĩ lại lần trước khi cô bắt gặp Vũ Thoa Phong Lạp cùng cô ta tổ đội để đánh BOSS, tuy cô đã tự an ủi bản thân rất nhiều lần rằng chắc chắn là mình nhìn lầm rồi, nhưng

mỗi khi nhớ lại cô vẫn cảm thấy trái tim mình như bị kẹp vào vỉ nướng dùng lửa nhỏ để nướng, lại còn bị lật qua lật lại, cuối cùng còn bị rắc thêm chút ớt bột, thật sự là quá thâm không tài nào tả xiết.

Chương 27

Bạch Thiên Trương quyết định không thể chỉ mình chịu đựng nỗi đau này được, dù thế nào cũng phải kéo theo Ngôn Mạch để anh thử cảm giác mà cô đang phải chịu đựng, thế là cô liền hỏi: “Ngôn Mạch, em muốn anh nghiêm túc trả lời một câu hỏi. Thái độ của anh phải nghiêm túc một chút, trả lời cho cẩn thận!”

Ngôn Mạch cười nói: “Bà xã hỏi đi, anh đang lắng nghe.”

“Anh thật sự không biết Đùng Mất Đùng Quên?”

Ngôn Mạch ngẩn ra, nếu như anh nhớ không lầm thì đây là lần thứ hai Bạch Thiên Trương hỏi anh về Đùng Mất Đùng Quên, anh lơ mơ nhận thấy có chút gì đó không ổn: “Anh chắc chắn là không quen biết người này.”

“Thế sao lần trước em thấy anh tỏ thái độ với cô ta.”

“Em thấy khi nào?”

“Khoảng ba ngày trước gì đó. Khi đó em còn gửi cho anh một tin nhắn, nhưng không thấy anh trả lời. Cho nên em không biết chắc rằng là anh ản thân hay là thật sự không online.”

Ngôn Mạch trầm ngâm một hồi, anh bắt đầu chậm rãi nhớ lại. mấy ngày gần đây khi lên Viêm Hoàng Kỳ Tích, anh luôn có một cảm giác gì đó rất kỳ quái. Tuy rằng nhân vật của anh vẫn ở địa điểm mà anh thoát ra lần trước, nhưng nó vẫn khiến anh có cảm giác gì đó không đúng. Nếu đúng như những gì mà Thiên Trương nói, thì rất có thể anh đã bị trộm nick, mà kẻ lấy cắp nick của anh rất có thể là Đùng Mất Đùng Quên mà cô vừa nhắc tới.

Anh trầm giọng nói: “Thiên Trương, rất có thể anh đã bị trộm nick. Sau này trước lúc online anh đều sẽ nói trước cho em một tiếng, nếu như không thấy anh nhắn cho em, mà em vẫn thấy anh online, thì em phải lập tức gọi điện thoại cho anh biết nhớ không.”

Bạch Thiên Trương vừa nghe Ngôn Mạch nói xong, cô liền nghe thấy một tiếng “thịch” vang lên trong lồng ngực mình, đó chính là tiếng trái tim cô khẽ reo lên nhẹ nhõm, cô yên tâm cười nói: “Vâng.”

Vài ngày sau Ngôn Mạch lại phải đi xa, bởi vì ở tổng công ty có một dự án lớn, cần đích thân anh điều hành, anh chỉ còn rất ít ngày để phác thảo bản thiết kế và lên kế hoạch các phương án cho dự án lớn này.

Trước khi đi Ngôn Mạch vẫn không thấy yên tâm, anh dặn dò Thiên Trương rằng: “Hãy nhớ châm ngôn “ba tốt” của anh, đừng thấy anh không ở bên cạnh mà em lại ăn uống lung tung biết không.”

Dur San cười thâm nói: “Đại thần, tôi sẽ trông chừng Thiên Trương giúp anh.”

Lúc này Ngôn Mạch mới thấy yên tâm hơn vầy vầy tay nói: “Được rồi em về đi. Đừng nhớ anh nhé.”

Bạch Thiên Trương nhăn mặt, chu môi, giậm chân: “Đáng ghét! Ai thêm nhớ nhưng gì anh chứ!”

Dur San và Ngôn Mạch toàn thân nổi da gà, nhìn Bạch Thiên Trương như lần đầu mới quen cô vậy, sau đó quay đầu bước đi theo hai hướng khác nhau.

Mấy ngày sau đó, Bạch Thiên Trương kéo theo Thiên Trương Nhục Cốt Đầu đang lẻ loi hui quanh cùng Phong Vũ Trung Tạc Bài Cốt đến Hoàng Cung Dưới Biển một nơi cực kỳ lãng mạn mà Ngôn Mạch đã từng dẫn cô đến hưởng tuần trăng mật của hai người. Sau đó gửi tin nhắn cho Ngôn Mạch: “Ngôn Mạch à, hì hì, em rất là nghe lời anh nhé, hôm nay em đến nhà ăn để ăn cơm. Hôm nay em đã ăn món canh ngô nấu với đậu, trứng sốt cà chua!”

Ba tiếng sau đó, một người nào đó đang miệt mài tô thêm màu sắc cho bản thiết kế của mình trong lúc thần trí không tỉnh táo đã nhắn lại một tin như thế này: “Ồ, màu xanh lá cây kết hợp với màu hồng nhạt cũng không tồi.”

Bạch Thiên Trương nghe xong ngán ngẩm không biết nói gì hơn. Tự nhiên trong cô có một khát vọng mà từ trước tới nay chưa hề có, đó là khuôn mặt của mình có thể biến thành một tờ giấy trắng hoặc là một cái bảng màu, để Ngôn Mạch có thể ngày ngày đều nhìn thấy cô.

Cô đồ kị nói: “Dur San à! Những ngón tay mảnh khảnh lướt qua từng trang giấy, hay ánh mắt nồng nàn chăm chú nhìn từng trang vẽ của Ngôn Mạch, vốn dĩ nó đều thuộc về tớ!”

Dur San rùng mình khi nghe Bạch Thiên Trương nói xong, cô nhìn khuôn mặt rối loạn nội tiết của Bạch Thiên Trương nói: “Cậu đang đóng giả mấy oán phụ ở trong thâm cung đấy hả?”

Bạch Thiên Trương ai oán thở dài một tiếng, mang theo Phong Vũ Trung Tạc Bài Cốt chỉ có mẹ mà không có cha đi đánh quái: “Làm một bà mẹ đơn thân thật không dễ dàng gì.”

Khi cô đi ngang qua thành liền mua thêm máu và mana⁽¹⁾, Bạch Thiên Trương nhìn thấy một người chơi nằm dưới chân của một NPC đang đi đi lại lại ở đó, có lẽ là một người chơi huyết danh mạo hiểm vào thành nên bị NPC tiêu diệt. Sắc mặt cô không đổi bước qua thi thể của người chơi đó tiếp tục bước đi, đột nhiên trên kênh nói chuyện nhảy ra một hàng chữ.

[Phụ cận] Bỉ Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu: Thiên Trương Nhục Cốt Đầu, đợi đã.

Bạch Thiên Trương vẫn còn đang đắm chìm trong tâm trạng oán thán, nghe thấy vậy

liền ngăn cả người, sau đó cô cúi xuống nhìn kỹ, trên mặt thi thể Bĩ Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu vẫn còn in đậm hai dấu chân to đùng của cô. Bạch Thiên Trương ngỡ ngàng, có phải cô vừa giẫm lên đại thần không!

[Phụ cận] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: A a a! Xin lỗi xin lỗi! Tôi không có cố ý, là vì tôi không nhìn thấy cậu! Cậu đừng để bụng đó nhé, sau khi hồi sinh cũng không được phải người Danh Nhân Đường đuổi giết tôi đấy!

[Phụ cận] Bĩ Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu: ... Cô có Tây Huyết Thủy không?

... Ồ, hóa ra là muốn Tây Huyết Thủy. Bạch Thiên Trương cảm thấy yên tâm hơn, lấy Tây Huyết Thủy từ trong thương khố ra, cô nhìn lên cái tên từ màu đỏ biến thành màu đen của Bĩ Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu, liền chạy qua sạp hàng gần đó mua thêm mấy bình Tây Huyết Thủy, sau đó khiêng theo một đồng Tây Huyết Thủy chạy đến bên cạnh thi thể, nhưng lại không biết làm thế nào để chuyển cho Bĩ Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu.

[Phụ cận] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Bây giờ làm sao để chuyển sang cho cậu hả? NPC vẫn còn đứng đây, làm sao cậu có thể hồi sinh được.

[Phụ cận] Bĩ Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu: Tôi sẽ click hồi sinh vào nhà tù. Cô hãy đến nhà tù đưa cho tôi.

Bạch Thiên Trương ngoan ngoãn chạy tới nhà tù, Bĩ Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu đã hồi sinh lại ở trong tù. Cô đem Tây Huyết Thủy giao dịch với Bĩ Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu, đối phương cũng gửi lại cô 200J. Cô nhìn thấy tên của Bĩ Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu đã biến lại thành màu trắng, cô nghĩ vậy chắc là xong việc rồi, vừa quay người định rời đi, nhưng lại không nhận được liên quay lại hỏi.

[Phụ cận] Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: Cậu không phải lên lớp sao? Hình như cậu sắp thi tốt nghiệp rồi phải không.

[Phụ cận] Bĩ Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu: À. Không sao, tôi đã được tuyển thẳng vào đại học W.

Bạch Thiên Trương bị kích động quay đầu bỏ đi luôn. Nhưng lại vì một câu nói của Bĩ Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu khiến cô phải dừng bước.

[Phụ cận] Bĩ Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu: Có phải cô thích Vũ Thoa Phong Lạp không?

Bạch Thiên Trương thấy kỳ lạ sao cậu ta lại hỏi mình như vậy, nhưng lại không muốn người khác nhìn thấy trên kênh nói chuyện khi cô nói về vấn đề này. Vì vậy cô gửi một yêu cầu thêm bạn tới Bĩ Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu, đối phương rất nhanh đã chấp nhận. Liền đó Bạch Thiên Trương gửi tin nhắn riêng cho cậu ta: “Sao cậu lại hỏi như vậy?”

Ninh Tàn nhú mày, không biết trả lời thế nào. Cậu bắt đầu nhớ tới bộ dạng của cô gái kia, cô giấu mặt phía sau màn hình của máy tính, chỉ để lộ ra một đôi mắt to đen láy liên

tục nhìn về phía mình, khi cậu chỉ hơi nhìn về phía đó một chút, cô gái đó giống như một con rùa lập tức rút đầu lại sau mấy tính, một lúc lâu sau lại thò đầu ra, mang theo vẻ mặt đạt được ý đồ xấu xa cùng nụ cười rung đùi đắc ý, lọn tóc hơi chĩa ra khễ rung lên như đang nhảy múa. Cậu lại nghĩ tới lần trong phụ bản ẩn giấu, cái bộ dạng không sợ hãi không lùi bước kéo theo tất cả sủng vật của mình xông lên cứu cậu.

Vì vậy Ninh Tàn thật sự do dự, cậu không biết có nên nói cho cô biết việc của Đùng Mất Đùng Quên không, buổi tối sau hôm công thành chiến cậu vừa nghe ngữ khí Đùng Mất Đùng Quên nói thích Vũ Thoa Phong Lạp, cậu chắc chắn rằng cô gái này nhất định quen biết với Vũ Thoa Phong Lạp ở ngoài đời. Trong trò chơi dù không có ràng buộc gì về đạo đức, nhưng một cách vô thức cậu không hy vọng một ngày nào đó cậu phải nhìn thấy vẻ mặt khóc lóc buồn rầu của Bạch Thiên Trương.

Ninh Tàn do dự một hồi lâu, lâu đến nỗi Bạch Thiên Trương tưởng cậu đã bị rút mạng, sau đó mới chậm rãi trả lời: “Lần trước chúng tôi bị thua công thành chiến là do Đùng Mất Đùng Quên cố tình không thủ thành. Mà lí do của cô ta, theo lời cô ta nói, là vì cô ta thích Vũ Thoa Phong Lạp.”

Bạch Thiên Trương vừa mới nghe xong liền đứng bật dậy trước máy tính, đến nỗi xô đổ cả ghế. Khiến Dư San giật mình, nhìn sang cô với ánh mắt khó hiểu.

Bạch Thiên Trương chỉ cảm thấy có một ngọn lửa đang hùng hực bốc lên trong cô, lại là cô ta! Điều mà cô không ngờ là lại nghe được câu này từ miệng của Gia tộc đối địch! Cứ như cô là người sau cùng trên thế giới biết được chuyện này vậy, giống như cô mới là người ngoài cuộc vậy!

Cô tức giận nhìn sang Dư San: “Đùng Mất Đùng Quên! Cô ta nói cô ta thích Ngôn Mạch!”

Dư San khiếp sợ bởi vẻ mặt dữ tợn của Bạch Thiên Trương: “Ừc, Thiên Trương, cậu có muốn uống chút nước không?”

Bạch Thiên Trương liếc xéo cô một cái, tay cầm cốc nước của Dư San khễ run rẩy hỏi: “Cô ta nói thích Vũ Thoa Phong Lạp hay là thích Ngôn Mạch?”

Nghe thấy Dư San nói vậy, Bạch Thiên Trương mới tỉnh táo lại một chút: “Vũ Thoa Phong Lạp.”

Dư San dùng ánh mắt biết ngay mà nhìn cô: “Xì! Vậy thì cậu bực mình cái gì! Chuyện đó là rất bình thường, trong trò chơi ai mà không thích đại thần, điều này chẳng thể nói lên là Ngôn Mạch có gian tình. Ngôn thiếu nhà cậu nhất định không dính líu gì tới cô ta! Tớ nói cho cậu biết điều này, trước khi đi, Ngôn Mạch đã giao cho tớ một đồng giấy ghi những điều cần chú ý, như cậu thích ăn cái gì này, cậu không thích ăn cái gì này, lại còn dị ứng với món ăn gì nữa chứ, đến uống thuốc mà còn phải uống thuốc nào, tất cả đều nhờ tớ đây này. Từ khi nào mà tớ thành bảo mẫu của cậu vậy!”

Bạch Thiên Trương ngẩn người, nhất định đòi cho bằng được tờ giấy đó để xem, quả nhiên trên giấy ghi chi chít những sở thích hàng ngày của cô, Ngôn Mạch đều chú ý tới, cẩn thận từng ly từng tí một.

Bạch Thiên Trương ôm tờ giấy trước ngực, nước mắt rơi lã chã: “Dư San, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, vừa nghĩ tới bộ dạng Ngôn Mạch khi viết những điều này, tim tớ lại đập liên hồi!”

Dư San trầm ngâm, sau đó trút giận lên toàn bộ đám quái: “Đám quái chết tiệt, ta đập chết bọn mi!”

Bạch Thiên Trương lập tức biết chừng biết mực, liền im lặng luôn.

“Hương thơm bạc hà ngọt ngào tựa như gió không có hình dạng, thế nhưng anh lại có thể nhớ như in khuôn mặt và hương thơm của em...” Tiếng chuông điện thoại cô thiết lập riêng cho Ngôn Mạch đột nhiên vang lên, Bạch Thiên Trương nhận điện thoại dưới ánh mắt ghét bỏ của Dư San, giọng nói Ngôn Mạch hơi khàn khàn, tựa như anh đang rất mệt mỏi.

“Thiên Trương, cái ID của Đừng Mất Đừng Quên mà em từng nhắc tới, anh đã tìm hiểu được rồi. Cô ta không hề có một ID cố định nào ở trên mạng, nhưng nơi mà anh đến điều tra đều là các tiệm internet nằm rải rác khắp nơi, số còn lại là đăng nhập trên các công ty cày thuê game chuyên nghiệp. Cho nên anh nghi ngờ cô ta cố ý không để chúng ta điều tra ra. Tuy rằng bây giờ anh vẫn chưa dám khẳng định dụng ý của cô ta là gì, nhưng dù sao chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút vẫn hơn, vì thế Thiên Trương em hãy tin tưởng ở anh.”

Trong lòng Bạch Thiên Trương cảm thấy yên tâm hơn, chuyện nhỏ như con thỏ thôi mà, không cần biết cô ta là nhân yêu hay là yêu nhân, nếu như cô ta dám âm mưu chia rẽ cô với Ngôn đại thần, thì cô sẽ dùng tất cả sức mạnh mình có được để tiêu diệt cô ta!

Sau một lần bảo trì server nữa của Viêm Hoàng Kỳ Tích, cuộc thi tuyển cho mỹ nhân lại một lần nữa được phát động. Phần thưởng lần này vẫn chỉ là một bộ quần áo đẹp chỉ có tác dụng để ngắm mà không có chút thực tiễn nào cả. Bạch Thiên Trương tự cảm thấy bản thân mình đã qua cái tuổi của thời nông nổi, vì thế mà cô lạnh nhạt liếc qua thông báo đó không mấy may cảm xúc gì.

Lần thi tuyển này vẫn theo những quy tắc như trước đây, dựa theo số phiếu bầu chọn để phân định thắng thua. Chỉ là không những phải đẹp sắc với những người đẹp kỳ này, mà còn phải vượt qua được những người đẹp đã thắng kỳ trước. Sau một hồi dùng mọi thủ đoạn kêu gọi hô hào để tranh giành phiếu, tên của các người đẹp bắt đầu xuất hiện trên mỹ nhân bảng. Dư San nhìn từ đầu đến chân các người đẹp xuất hiện trên mỹ nhân bảng và bắt đầu bình luận: “Cô này ngực hơi nhỏ; cô này chân không đủ dài; chà, số phấn trên mặt của cô này cạo xuống cũng đủ làm một quả cầu tuyết đấy; wow, nhìn cô này trang điểm mà cứ tưởng cô ta là một con gấu trúc vậy...”

Bạch Thiên Trương hứng thú nghe những lời bình luận của Dư San, đến đoạn hài hước cả hai cô cùng cười ầm ỹ như trúng số độc đắc vậy, đột nhiên Dư San bỗng dưng im lặng. Bạch Thiên Trương nghiêng đầu qua hỏi Dư San: “Dư San, sao đột nhiên cậu không nói gì vậy?”

Không thấy Dư San trả lời, cô liền nhào hẳn người qua nhìn, trên bức ảnh đứng thứ nhất của mỹ nhân bảng có một dấu hỏi to đùng lù lù đứng đó, phía dưới chính là ID của bức ảnh: Khu mười tám Đoạn Ngọc Nhai, Thiên Trương Nhục Cốt Đầu. Sau đó là câu giải thích của hệ thống trò chơi: do yêu cầu của người chơi nên ảnh và video của người chơi được gỡ bỏ. Bạch Thiên Trương ngăn người: “Ừa, tại sao vẫn là tớ vậy?”

Dư San liền dùng chuột kéo màn hình xuống phía dưới: “Thiên Trương, điều quan trọng không phải cậu vẫn là đệ nhất mỹ nhân, mà quan trọng là lời nhắn ở phía dưới kia.”

Bạch Thiên Trương nheo đôi mắt cận thị để nhìn rõ hơn, chỉ vừa mới nhìn thôi, tựa như nhìn thấy chiếc hộp của Pandora⁽²⁾ vậy, hoảng sợ đến nỗi đóng sập máy tính của Dư San lại, sắc mặt của cô hiện lên vẻ trắng bệch.

Cô dùng ánh mắt không thể tin được quay sang hỏi Dư San: “Dư San, sao lại như thế? Tớ biết trong game thì loại người nào cũng có, thế nhưng tại sao lại có loại người như vậy chứ!”

Dư San không thể tin được liền mở lại máy tính để nhìn lại dòng thông tin đó lần nữa, tin đầu tiên là của người có tên là Ông Không Thiếu Tiền: Chết tiệt, người đẹp gì mà lại không cho người khác nhìn thấy. Ông đây bao cô một ngày một đêm! Đồng ý thì liên hệ với ông. Tiếp theo đó là một dãy số điện thoại.

Những tin nhắn tiếp theo cứ như đã hẹn nhau trước vậy, trả giá càng ngày càng cao, các câu nói càng ngày càng thô tục khó nghe.

Thấy vậy Dư San liền an ủi cô: “Cậu đừng nghĩ ngợi làm gì, có thể là một trò đùa ác ý của kẻ nào đó thôi, dù gì cũng không ai biết thân phận thật sự của cậu cơ mà, chỉ là một ID mà thôi, nếu cậu cảm thấy không ổn thì xóa nick đi, nó cũng chỉ là một trò chơi thôi mà.”

Bạch Thiên Trương buồn rầu gật đầu, sau đó click làm mới các tin nhắn đó, thì phát hiện những tin nhắn đó đã bị admin xóa mất. Tuy rằng những tin nhắn đó bị admin xóa rất nhanh, nhưng nó vẫn bị rất nhiều người nhìn thấy, vì thế trên kênh Thế giới hiện có một số người đang bàn tán về vấn đề này.

Cô không còn hứng thú để chơi tiếp nữa, liền tắt máy vi tính, lên giường đi ngủ. Trước khi ngủ còn gửi tin nhắn cho Ngôn Mạch: “Ngôn Mạch à, em rất là nghe lời anh nhé, em đi ngủ sớm, bây giờ em ngủ đây.”

Cô nằm ngửa mặt nhìn lên trần nhà, hai tay cầm điện thoại đặt trên bụng, như một con chiên ngoan đạo đợi hồi âm của đại thần.

Dư San nhìn thấy vậy liền nói: “Bạch Thiên Trương, tớ thật không thể chịu nổi cậu. Cậu chẳng qua chỉ đợi đại thần về và khen cậu vài câu thôi mà? Sao phải giống như một con cún vậy.”

Bạch Thiên Trương không thèm để ý đến cô, tiếp tục làm một con chien ngoan đạo. Cô giữ nguyên tư thế của một người đã chết trong quan tài, một lúc lại nhìn điện thoại xem có phải đã đổi thành chế độ rung hay không, một lúc lại nhìn xem có phải hết pin hay không, một lúc thì lại nghĩ rằng có phải mất sóng rồi hay không, cô lẩn qua lẩn lại đến nửa đêm mới ngủ được.

Sáng dậy, trong điện thoại có một tin nhắn của Ngôn Mạch, chỉ có duy nhất một chữ: “Ngonan.” Cô nhìn sang thời gian gửi, là ba giờ sáng. Bao nhiêu lửa giận trong lòng cô lập tức bị dập tắt đến chút khói cũng chả còn, cô nghĩ thầm rằng: Trong cái trời đông giá rét này, một mình Ngôn Mạch dưới ngọn đèn bàn leo lét, ôm tay ôm chân, run rẩy ăn từng hạt đậu, lập tức cô cảm thấy tim mình đau nhói. Thế là cô tiếp tục bổn phận của một người vợ tàn tảo của mình.

Cô dậy rửa mặt đánh răng, theo thói quen hàng ngày, trước tiên online, lên QQ, sau đó là lên Viêm Hoàng Kỳ Tích.

Sau đó cô nghĩ, nếu mà biết hôm đó trong game xảy ra sự việc như vậy, có đánh chết cô cô cũng không lên.

Hôm đó là cuối tuần, trong game có rất nhiều người. Bạch Thiên Trương nhìn lướt qua kênh Thế giới sau đó ẩn đi, tiếp tục đi làm nhiệm vụ hàng ngày. Một lát sau cô nhận được tin nhắn từ Phong Nguyệt Vô Yên: “Thiên Trương, có chuyện gì vậy? Chị có thù oán gì với hần ta à?”

Bạch Thiên Trương không hiểu chuyện gì, Phong Nguyệt Vô Yên nôn nóng, nổi giận dùng dùng trả lời: “Xem trên kênh Thế giới!”

Bạch Thiên Trương mở kênh Thế giới ra, trong một giây đó cô chỉ có duy nhất một suy nghĩ trong đầu: giết chết cô đi!

Chương 28

Trên kênh Thế giới, từng hàng chữ đỏ rực ngay ngắn xuất hiện trên màn hình: “Thiên Trương Nhục Cốt Đầu, đệ nhất mỹ nhân bảng! Tên thật là Bạch Thiên Trương, sinh viên đại học W khóa 08! Ông đây bỏ một trăm đồng để có một đêm của cô, có chấp nhận hay không? Đừng có chê tiền ít, loại gái điếm như cô cũng chỉ đáng chút tiền đó thôi!” Người lên tiếng không ai khác chính là Ông Không Thiếu Tiền lần trước đã comment phía dưới bức ảnh của cô.

Hắn vừa mới nói được vài câu liền bị hệ thống cấm nói và bị đẩy ra khỏi trò chơi, nhưng một lúc sau, hắn lại đổi thành một ID khác là “Ông Vẫn Không Thiếu Tiền”, vẫn là những câu nói đó, vẫn là màu chữ đỏ lại tiếp tục hiện ra trên kênh Thế giới.

Trên kênh Thế giới đã náo loạn hết cả lên, các dòng bàn tán liên tục được kéo dài.

[Thế giới] Ông Vẫn Không Thiếu Tiền: Thiên Trương Nhục Cốt Đầu, đệ nhất bảng mỹ nhân! Tên thật Bạch Thiên Trương, sinh viên đại học W khóa 08! Ông đây bỏ một trăm đồng để có một đêm của cô, có chấp nhận hay không? Đừng có chê tiền ít, loại gái điếm như cô cũng chỉ đáng chút tiền đó thôi!

[Thế giới] Mai Xuyên Nội Khóc: Mẹ nó chứ! Là thằng chó chết nào vậy!

[Thế giới] Dạ Du Thân: Là một thằng hèn chỉ chuyên đi nói xấu sau lưng người khác!

[Thế giới] Tinh Dậy Vợ Đầu Mát: Người của Thượng Thiện Nhược Thủy nghe đây, về sau nhìn thấy con chó này lần nào giết lần ấy!

[Thế giới] Động Phòng Bất Bại: Hóa ra người đẹp đang học ở đại học W à?

[Thế giới] Bá Đạo Thiên Hạ: Thật hay giả vậy? Người đẹp cô thật sự đi bán thân à?

[Thế giới] Hệ thống: Xin chú ý, gia tộc Danh Nhân Đường ban lệnh truy sát đối với người chơi Ông Không Thiếu Tiền!

[Thế giới] Tung Cánh Bay lên: Ủa, lão đại, anh vừa mới ra lệnh truy sát à?

[Thế giới] Cánh Hoa Bên Sườn Núi: Các huynh đệ, nếu như lão đại đã hạ lệnh truy sát, sau này khi chúng ta gặp loại cặn bã này hãy giết nó đến nỗi không dám ra khỏi khu vực an toàn thì thôi!

[Thế giới] Hạt Cát Trong Biển Người: Khôn thật, ông đây tưởng mình đã cặn bã lắm rồi, không ngờ có đứa còn cặn bã hơn ông!

[Thế giới] Thần Tiên Tỷ Tỷ: Ồ, Bạch Thiên Trương? Cô ấy không phải là hoa khôi của

trường ta sao? A, cô ta thật sự bán thân à, thảo nào thời gian trước có lời đồn đại rằng cô ta đang được bao nuôi.

Cánh tay Bạch Thiên Trương run rẩy nắm chặt lấy con chuột, cô như cảm thấy tất cả máu của mình đều đã dồn lên não, toàn thân cô cảm thấy lạnh ngắt. Ánh mắt cô nhìn trừng trừng lên màn hình mà không làm thế nào rời khỏi, cô từng nghĩ rằng trong game và ngoài đời sẽ không bao giờ bị lẫn lộn với nhau, trong game chỉ là một ID, chỉ cần xóa nhân vật, thì sẽ không lưu lại dấu vết nào. Thế nhưng hôm nay, thân phận thật sự của cô hoàn toàn bị bại lộ trong game không còn chút bí mật nào, mà phương thức bại lộ lại khó coi như vậy, không khác gì so với việc bị lột sạch quần áo giữa thanh thiên bạch nhật! Trong khi đó chơi Viêm Hoàng Kỳ Tích chắc gì không có sinh viên của đại học W, nếu như bọn họ nhìn thấy những điều này, phản ứng của bọn họ sẽ là gì?

Cô không tự chủ để móng tay cắm sâu vào da thịt mà không biết, ngón tay run rẩy đến nỗi đánh không nổi chữ. Thấy vậy Dư San liền quay sang an ủi cô, khi chạm lên tay cô chỉ cảm thấy lạnh buốt, nhìn lên thì thấy mặt cô trắng nhợt nhạt. Dư San cảm thấy nôn nóng sốt ruột, đúng lúc này điện thoại của Bạch Thiên Trương reo lên, là Ngôn Mạch gọi đến, cô vội vàng cầm lên đưa cho Bạch Thiên Trương: “Thiên Trương, mau nghe điện thoại, là của ngôn Mạch gọi tới đó.”

Rốt cuộc Bạch Thiên Trương cũng có chút phản ứng, vừa nhận điện thoại thì giọng quan tâm lo lắng của Ngôn Mạch vang lên: “Thiên Trương, em sao rồi? Rốt cuộc là chuyện gì vậy?”

Bạch Thiên Trương nghe thấy tiếng của Ngôn Mạch thì cô suýt bật khóc, cô hít một hơi thật sâu, giọng nói như sắp khóc: “Em cũng không biết nữa, có người nói em đi bán thân, hẳn còn biết tên thật và trường đại học mà em đang học nữa!”

Khi Ngôn Mạch nhận được điện thoại của người trong gia tộc, mới biết Thiên Trương gặp phải sự việc như vậy, anh liền vội vàng gọi điện cho cô, nghe thấy giọng nói như sắp khóc của cô, trong lòng anh vừa đau vừa tức giận, nhưng giờ anh chỉ biết an ủi cô: “Thiên Trương, ngoan nào. Nghe lời anh, trước tiên tắt game đi, em tắt chưa? Ừ, em nhờ Dư San rót cho một cốc nước nóng, từ từ uống hết nó. Ừ, sau đó lên giường đi ngủ. Không ngủ được à? Không ngủ được thì em hãy nằm nghe nhạc, không nên nghĩ ngợi gì cả, tắt cả để anh lo, anh sẽ giải quyết vụ này. Ừ, em yên tâm, hãy tin anh.”

Bạch Thiên Trương nằm trên giường, đeo tai nghe lên nghe nhạc, nghĩ đến lời hứa của Ngôn Mạch, những sợ hãi và bất an dần dần biến mất, tất cả đã có Ngôn Mạch, cô mơ hồ chìm vào giấc ngủ lúc nào không biết.

Ngôn Mạch ôm một đồng bản vẽ cùng với máy tính của mình đi tìm Đỗ Khanh Cách, Đỗ Khanh Cách nhìn thấy anh đem một đồng đồ đến liền hiếu kỳ hỏi: “Cậu nói gì? Cậu không làm nữa?”

“Bây giờ tôi có việc gấp cần xử lý. Cậu yên tâm, tổng thể tôi đã thiết kế gần hoàn tất rồi,

chỉ còn lại một vài chỗ nhỏ cần sửa thôi, cậu không hiểu thì qua hỏi Tiểu Trần, cậu ta biết rõ.”

Đỗ Khanh Cách nghĩ một lúc, liền đoán ra ngay: “Thiên Trương có chuyện gì à?”

“Ừ.” Ngôn Mạch nhú chặt mày.

Đỗ Khanh Cách nghĩ một lúc rồi lại nói tiếp: “Ngôn thiếu, cái cô Cố Niên đó, đôi lúc rất cổ chấp, gần đây cô ta liên hệ rất mật thiết với bố mẹ cậu. Cậu nên cẩn thận một chút.”

Ngôn Mạch mang bộ mặt hằm hằm rời đi, Đỗ Khanh Cách gác chân lên bàn, vừa lắc lư đầu vừa hát: “Cái đôi oan gia này a...”

Khi Ninh Tàn nhìn thấy những câu hạ lưu của Ông Không Thiếu Tiền trên kênh Thế giới, phản ứng đầu tiên là: Không biết Thiên Trương Nhục Cốt Đầu thế nào rồi? Lúc đó cậu lập tức hạ lệnh truy sát đối với Ông Không Thiếu Tiền, sau đó chuẩn bị gửi tin cho Bạch Thiên Trương, nhưng thấy tên của cô đã biến thành màu xám, chắc là cô đã offline rồi.

Ninh Tàn ngăn người, cậu tưởng tượng ra khuôn mặt buồn rầu của Bạch Thiên Trương. Trong trí nhớ của cậu, cô gái ấy luôn cười, vô cùng hoạt bát dưới ánh mặt trời chiếu qua cửa kính của quán Starbucks, khóe miệng cong cong như vàng trắng lưỡi liềm, lúm đồng tiền lúc ẩn lúc hiện bên má, tóc buộc đuôi ngựa đơn giản khề đùng đưa. Thế nhưng cậu lại không biết biểu hiện của cô khi nghe xong những lời thô bỉ đó sẽ như thế nào, cặp mắt giống như được lấp đầy bởi ánh nắng và ánh sao, liệu có bị ám đạm đi không. Cậu rất tức giận mà không có chỗ nào để giải tỏa, bởi vì cậu không tìm thấy Ông Không Thiếu Tiền, vì hắn không ngừng đổi ID để online, một cái tên bị cấm nói, một cái tên khác lập tức lên thay thế, chỉ cần chú ý một chút là biết hắn có ý. Trong 18 năm làm người của Ninh Tàn, đây là lần đầu tiên cậu có cảm giác thất bại như thế này.

Khi Ngôn Mạch hạ quyết tâm phải điều tra đến cùng sự việc này, thì tốc độ của anh phải gọi là thần tốc, hiệu quả vô cùng cao. Vì thế chỉ đến buổi trưa ngày hôm sau, Ngôn đại thần với khuôn mặt cực kỳ nguy hiểm đứng trước cửa một quán internet.

A Giáp vừa ngáp vừa ấn phím enter, nhàm chán nhìn những câu nói của mình tràn đầy trên kênh Thế giới, sau đó là bị cấm nói, rồi bị đẩy khỏi game. Thế là tiếp tục đổi ID để lên, tiếp tục những câu nói thô tục của mình. Oa ha ha ha ha, hắc đặc ý cười lớn, chỉ cần ngồi trước máy tính ấn enter tiếp tục phát tin, liền có ngay một khoản tiền lớn, đây quả là một vụ làm ăn quá hời!

Đột nhiên phía sau có người đập lên vai hắn, bởi vì tâm trạng đang rất tốt, cho nên khi quay lại trên mặt hắn vẫn mang theo một điệu cười. Nhưng rất nhanh nụ cười của hắn bị đóng băng rồi từng mảng từng mảng rớt xuống, người đứng phía sau hắn nở nụ cười rất lịch sự và nói: “Có người tố cáo cậu tội phỉ báng trên internet, mau đi theo chúng tôi.”

Ngôn Mạch cúi người nhìn mấy câu thô tục trên màn hình máy tính, trên khóe miệng xuất hiện nụ cười lạnh lùng. Anh lắc lắc đầu, thư giãn chút gân cốt, trên miệng anh nở một

nụ cười lạnh lùng với kẻ đang run rẩy trước mặt mình: “Đây là tao thay bà xã trả lại cho mày.” Lời vừa dứt, một cú đấm móc trái tuyệt đẹp trúng ngay giữa mặt A Giáp, cú đấm kéo theo tiếng gió rợn người.

Mấy người phía sau lập tức giữ lấy anh: “Ngôn thiếu, bình tĩnh một chút. Việc quan trọng bây giờ là phải hỏi hấn xem ai sai khiến hấn làm việc này, không thù không oán thì ai làm cái việc vô vị này chứ.”

A Giáp bị đánh cho xây xẩm mặt mày khiến hấn không thể nhớ được lời dặn đi dặn lại của kẻ đã thuê hấn làm việc này rằng không được tiết lộ ai đã thuê hấn, chưa đợi Ngôn Mạch hỏi, hấn đã nhanh chóng khai tuốt tuốt: “Người thuê tôi là một phụ nữ, nhưng tôi không biết mặt mũi cô ta thế nào, thật đấy. Cô ta liên hệ với tôi qua điện thoại, tiền cô ta cũng gửi trực tiếp vào tài khoản của tôi, nên tôi chưa từng gặp cô ta lần nào. Nhưng... nhưng tôi có số điện thoại của cô ta...” Hấn vừa mới lấy điện thoại ra, Ngôn Mạch đã giật lấy điện thoại của hấn, rồi anh lấy điện thoại của mình ra gọi theo số điện thoại trên máy của A Giáp, nhưng kết quả là số điện thoại đó không tồn tại. A Giáp nhìn thấy vẻ mặt của Ngôn Mạch có gì đó không ổn, đột nhiên Ngôn Mạch quay lại trừng mắt nhìn hấn, hấn liền biết ngay rằng số điện thoại đó không đúng rồi, khiến hấn sợ muốn chết, hấn sợ đến nỗi nước mắt nước mũi chảy ròng ròng giữa chón đông người: “Đây đúng là số điện thoại của cô ta! Các anh hãy tin tôi! Tất cả mọi việc tôi nói đều là sự thật!”

Ngôn Mạch chán ghét nhìn hấn, liền nghĩ ngay tới câu nói hấn muốn mua một đêm của Bạch Thiên Trương, càng nghĩ càng tức giận, nó khiến chân tay anh ngứa ngứa, máu toàn thân anh bắt đầu sôi sùng sục. Rất may anh vẫn còn chút lý trí, anh túm lấy cổ áo của A Giáp nhắc bổng hấn lên, cười một cách lạnh lùng: “Ngay bây giờ, mày lập tức viết một bức thư để xin lỗi cô ấy!”

A Giáp nước mắt với nước mũi lẫn lộn, run rẩy quay đầu lại hỏi: “Dạ... anh cho em hỏi cách thức viết một bức thư như thế nào ạ?”

“...” Ngôn Mạch á khẩu, sau đó anh gầm lên: “Tao đọc một câu mày viết một câu!”

Nửa giờ đồng hồ sau, trên trang chủ của Viêm Hoàng Kỳ tích xuất hiện một bức thư xin lỗi của Ông Không Thiếu Tiền. Trong thư viết rất rõ ràng những chuyện hấn nói ra đều là bịa đặt nhằm để hạ nhục Bạch Thiên Trương, để bôi xấu thanh danh của cô ấy, viết bức thư này trình trọng xin lỗi Bạch Thiên Trương. Tiếp đó là một đoạn dài những những lời hối cải và xin được tha thứ của hấn. Từ đó Ông Không Thiếu Tiền và tất cả nick phụ của hấn biến mất khỏi trò chơi.

Bức thư này vừa mới đăng lên, lập tức được đưa lên trang đầu của trang chủ trò chơi, rất nhiều người chơi comment phê phán hành vi vô học của Ông Không Thiếu Tiền, ngay lập tức trên kênh Thế giới người người đều bàn tán về sự việc này.

Dư San liên tục túc trực chú ý các sự việc trong game, vừa mới nhìn thấy bức thư đó cô lập tức gọi Bạch Thiên Trương: “Thiên Trương, Ngôn thiếu nhà cậu giải quyết xong vụ Ông

Không Thiếu Tiền rồi đó! Hắn viết một bức thư xin lỗi cậu này, hắn còn nói sẽ xóa hết ID và không bao giờ vào trò chơi nữa!”

Từ hôm qua đến giờ Bạch Thiên Trương chưa vào lại trò chơi, cô lại còn trốn mấy tiết học. Không phải là cô bị đả kích đến chán nản, mà thực tế ngược lại sức chịu đựng của Bạch Thiên Trương còn khiến Dư San phải khâm phục. Sự việc của ngày hôm qua, đúng là đả kích không nhỏ đối với cô, nhưng sau khi ngủ dậy một giấc, Tiểu Bạch lại nhanh nhẹn hoạt bát như thường.

Dư San hỏi: “Bạch Thiên Trương, cậu không còn lo lắng sao? Sự việc hình như cũng bắt đầu dần thôi trong trường mình rồi thì phải.”

Bạch Thiên Trương vừa tập yoga vừa nói: “Không sao cả. Ngôn Mạch nói anh sẽ xử lý tốt mọi việc.”

Khi đó Dư San không chê cười cô như mọi lần, mà nhìn qua cô nói một cách rất thật lòng: “Thiên Trương, tớ thật sự muốn thấy cậu với Ngôn Mạch có thể tu thành chính quả. Từ trong game mà ra đến ngoài đời, tớ vẫn chưa gặp bao giờ, hy vọng hai người sẽ cho tớ thấy giấc mơ trở thành sự thật.”

Bạch Thiên Trương nghe xong thì ngẩn người, sau đó chậm rãi nở một nụ cười hạnh phúc: “Bọn tớ sẽ làm được.”

Thế là khi nghe xong tin tức Dư San nói, Bạch Thiên Trương phất một cái nháy từ trên giường xuống, chăm chú xem bức thư xin lỗi, sau đó kết luận một câu rằng: “Bức thư này chắc chắn không phải là do bản thân Ông Không Thiếu Tiền viết.”

Dư San hiểu kỳ hỏi: “Tại sao?”

Bạch Thiên Trương vừa chỉ bức thư vừa nói: “Cậu xem, giọng văn trong bức thư lưu loát như nước chảy mây trôi, từ ngữ cũng chau chuốt, hoa mỹ, văn phong vừa đơn giản lại chặt chẽ, chắc chắn là Ngôn Mạch nhà tớ ở bên cạnh chỉ cho!”

Cùng lúc đó, Ngôn Mạch đang nhìn chằm chằm A Giáp gửi lá thư xin lỗi lên trang chủ, bỗng nhiên hất hơi liên tiếp ba cái.

Chương 29

Lần này Ngôn đại anh hùng của chúng ta giống như một vị hoàng đế khai hoàn trở về, nhận được sự hoan nghênh nhiệt liệt của Bạch Thiên Trương.

Ngôn Mạch đóng cửa xe, vô cùng kinh ngạc khi nhìn thấy Bạch Thiên Trương, trên tay đang xách hai chiếc túi nylon, cô nhìn anh mỉm cười như cô vợ Nhật Bản bé nhỏ nhìn chồng, đôi mắt long lanh như những ánh sao lấp lánh, cô chớp mắt khiến anh ngây ngất tâm hồn.

Bạch Thiên Trương rất tự nhiên đặt một chiếc túi vào tay Ngôn Mạch, sau đó nắm lấy tay kia của anh, dáng vẻ vô cùng hân hoan như đón chào ngày thế giới thái bình. Cô sai bước tới cùng anh sánh vai trên con đường lớn rộng thênh thang.

Ngôn Mạch có chút lo sợ vì bỗng nhiên được quan tâm quá mức, phải biết rằng trong câu chuyện tình yêu này, có không ít lần anh nghi ngờ chỉ có mình anh là phía nồng nhiệt duy nhất, anh có thể đem cả nhiệt năng quang năng của tim gan phèo phổi cống hiến cho sự nghiệp phát điện nước nhà, còn Bạch Thiên Trương thì lại chẳng thêm để tâm để ý, ngây thơ ngốc nghếch, đôi khi cô lại tạo ra một loạt các tình huống dở khóc dở cười, trêu người trái tim và sức chịu đựng của anh, xung quanh cô là một đống hồ báo sai lang đang nhìn trân trân thêm thuồng, vậy mà cô vẫn cứ hồn nhiên vô lo vô nghĩ, chẳng hề nhận ra bản thân mình chính là một miếng đậu phụ sắp bị người ta xơi tái. Nghĩ đến đây Ngôn Mạch bắt đầu suy xét nghiêm túc, hừm, cái gã đó, Uống Rượu Bên Suối, là Bùi Lăng Sơ phải không nhỉ, cứ chờ đến lúc ta giải quyết xong Cố Niên, người kế tiếp sẽ chính là hắn...

Ngôn Mạch vẫn còn đang chìm đắm trong tưởng tượng về một tương lai tươi đẹp bình yên giữa anh và Thiên Trương, bỗng trong chiếc túi có tiếng quấy động, cả chiếc túi rung lên dữ dội, giống như có vật gì đó sắp phá túi chui ra, Ngôn Mạch ngạc nhiên: “Thiên Trương, đây là cái gì?”

“À.” Bạch Thiên Trương nhẹ nhàng liếc mắt với anh, “Cá đó.”

Ngôn Mạch đau khổ phát hiện anh và Bạch Thiên Trương còn khác nhau nhiều quá, anh hỏi: “Cá gì, cá để làm gì?”

“Tất nhiên là để ăn rồi. Nếu không thì anh cho đó là cá vàng hay cá gỗ à? Ha ha ha ha ~.” Bạch Thiên Trương nói xong, cảm thấy lời nói này của mình rất triết lý, cô cứ cười ngặt nghèo không ngừng.

Haiz... Ngôn Mạch có đôi chút không thể tin được, lại có đôi chút mừng rỡ như điên: “Ý của em là, em muốn vào bếp nấu cho anh ăn?”

Bạch Thiên Trương lập tức không cười nữa, vừa xấu hổ vừa e thẹn: “Vâng... Em muốn

cảm ơn anh.”

Ngôn Mạch không nói gì, anh lặng lẽ nắm bàn tay đã hơi lạnh của Bạch Thiên Trương đút vào túi áo khoác của mình. Ô? Bạch Thiên Trương kinh ngạc liếc nhìn anh, chỉ thấy trên khuôn mặt anh tuấn của Ngôn Mạch hiện lên những nét dịu dàng, mái tóc dài lua xua ngang trán hơi lộn xộn che đi cặp mày, cô chỉ thấy được khóe môi dịu dàng của anh dường như khẽ nhếch lên hơi chút trẻ con. Trai, trai, trai, trai đẹp! Trai đẹp mê người! Bạch Thiên Trương luống cuống, cô vội vàng quay đi không nhìn anh nữa, nuốt nước miếng có vẻ như đầy thêm muốn.

Ngôn Mạch chợt dừng lại: “Em đói rồi à?” Sau đó bước chân khẩn trương hơn.

Bạch Thiên Trương nghĩ thầm: “Đói rồi, có điều em muốn ăn anh cơ.” - Cô không dám nói ra câu đó.

Đây là lần đầu tiên Bạch Thiên Trương đến căn nhà gần đại học W của Ngôn Mạch, cửa vừa mở, cô đã giật mình kinh sợ. Cả căn phòng không ám một chút khói bếp, ngăn nắp sang trọng giống như khách sạn vậy. Ngôn Mạch xách túi đồ vào phòng bếp, mang theo con cá kia: “Thiên Trương, cái này làm như thế nào?”

Bạch Thiên Trương nhất thời sửng sốt, cô không muốn mổ cá, nhưng cô nhìn bộ dạng thiếu gia của Ngôn Mạch chắc chắn anh cũng sẽ không làm được, cô rên thầm, sớm biết thế này thì khi ở chợ đã bảo ông chủ xử lý sạch sẽ rồi!

“Haiz...” Cô quay đầu không nhìn ánh mắt hoài nghi của Ngôn Mạch, chỉ chỉ vào chậu rửa mặt: “Trước tiên cứ phải để nó sống đã.”

Cho dù Ngôn Mạch vô cùng chân thành tha thiết bày tỏ nguyện vọng muốn ở lại giúp đỡ Bạch Thiên Trương, nhưng vẫn bị cô đẩy ra khỏi cửa. Anh ngồi trên ghế salon mà không thể yên lòng xem tivi, chốc chốc anh lại nghe thấy từ phòng bếp truyền ra những âm thanh lách cách binh binh kì quái, lại nữa rồi, binh binh bang bang! Ngôn Mạch hồn siêu phách tán; bốp bốp, đập đập! Ngôn Mạch như tan thành mây khói. Ngôn đại thần bị kích động rớt cục phải đứng dậy khỏi ghế, ôm lấy trái tim đập thành thạch đi tới gõ cửa.

Bên trong bất chợt yên tĩnh một lúc, sau đó khi Ngôn Mạch sắp sửa xông vào, tiêu vũ trụ bên trong Bạch Thiên Trương bộc phát: “Anh mà dám bước vào thì em sẽ chết ngay trước mặt anh!” Ngôn Mạch lập tức ngừng lại tư thế sắp xông vào, anh tưởng tượng trong tay Bạch Thiên Trương đang cầm con dao thái rau, cuối cùng vô cùng sáng suốt anh quay lại xem bóng đá. Ủ, chẳng qua chỉ là phòng bếp thôi, cô muốn đốt thì cứ đốt...

Một giờ sau, Bạch Thiên Trương mặt mũi lấm lem mồ hôi mãi mới bước ra, Ngôn Mạch đau lòng kéo cô lại lau mồ hôi, Bạch Thiên Trương lại phẫn khởi đẩy anh tới bàn ăn: “Được rồi được rồi, có thể ăn rồi!”

Vượt ra ngoài dự liệu của Ngôn Mạch, thứ mà Bạch Thiên Trương gần như thiêu rụi căn bếp của anh mới làm ra, lại có hương vị vô cùng tuyệt vời. Ngôn Mạch rất nhiệt tình vui đầu

ăn lấy ăn để, còn ăn thêm một bát com, Bạch Thiên Trương vui mừng, thật không uổng công cô đi chợ mang về một đồng thức ăn, còn suýt nữa chặt phải tay mình.

Ăn xong com chiều, Ngôn Mạch rất tự giác đi rửa bát, Bạch Thiên Trương vui vẻ mở máy tính xách tay của anh vào Viêm Hoàng Kỳ Tích. Đã rất lâu cô không lên, tuy Ông Không Thiếu Tiền đã viết thư xin lỗi và nói sẽ rời khỏi trò chơi, nhưng bóng đen của sự việc này vẫn còn dày đặc, trái tim Bạch Thiên Trương vẫn còn bị màn sương oán niệm đen tối che phủ, tạm thời nó vẫn chưa biến mất.

Nhưng lần này Ngôn Mạch đang ở ngay bên cạnh cô, Bạch Thiên Trương cảm thấy tràn đầy dũng khí, tràn đầy lòng tin, và tràn đầy hứng thú. Nếu Bạch Thiên Trương thuộc dạng thể chất tăng lên một cách kì lạ sau khi ăn rau chân vịt, thì Ngôn Mạch không nghi ngờ gì chính là rau chân vịt tươi ngon mọng nước đương vào mùa thu hoạch.

Thượng Thiện Nhược Thủy nhìn thấy Bạch Thiên Trương online, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Dạ Du Thần nói: “Chị dâu, em còn tưởng chị không bao giờ vào game nữa chứ.”

Bạch Thiên Trương cười: “Ha ha, sao có thể thế được, thời gian vừa qua chỉ là điều chỉnh lại một chút thôi mà.”

Thấy Chết Không Cứu nói: “Ý, chị dâu, lão đại đâu rồi? Sao cũng lâu rồi không thấy anh ấy online?”

“Nhanh thôi nhanh thôi, anh ấy đang rửa bát, bây giờ tôi đang dùng máy tính của anh ấy, anh ấy sắp online bây giờ.” Lúc nói lời này, Bạch Thiên Trương thề cô không hề có một chút suy nghĩ không trong sáng nào, suy nghĩ của cô còn tinh khiết hơn cả nước tinh khiết. Nhưng cô đã đánh giá quá cao lối tư duy của nhân loại, đồng thời đánh giá quá thấp hành vi của nhân loại.

Trên IS đột ngột im bật, sau đó Tinh Dậy Vọng Đâu Mất chợt kêu lên: “Hai người ở chung rồi hả?”

Một câu này hiệu quả còn hơn cả việc khai thiên lập địa của Bàn Cổ, đánh thức thần trí của tất cả mọi người. Phong Nguyệt Vô Yên cười vô cùng mờ ám, ngữ điệu giống y như đôi nam nữ đang thông đồng làm chuyện gian dâm: “Á à Thiên Trương, hai người đã sờ sờ mó mó rồi sao?”

So với sự lộ liễu của Phong Nguyệt Vô Yên, Mai Xuyên Nội Khốc tỏ ra kín đáo hơn: “Thiên Trương, lão đại chuyện đó đó được chứ?”

Bạch Thiên Trương tự động bỏ qua hàm nghĩa của chuyện đó đó và sờ sờ mó mó, nghiêm túc giải thích: “Chúng tôi rất đứng đắn trong sáng, suy nghĩ của mọi người đừng có đen tối như thế được không?”

Lời cô vừa nói ra, đã phải nhận nhưng cái bấu môi từ tất cả mọi người, đồng thời họ nhất quyết yêu cầu Bạch Thiên Trương xuống sân khấu, đòi đòi một người trong cuộc là Ngôn Mạch ra giải thích, vì đàn ông mà, lúc nào cũng thoải mái bộc lộ.

Bạch Thiên Trương ủ rũ đi tìm Ngôn Mạch, nhận lấy bát đĩa trong tay anh, cô nói: “Thượng Thiện Nhược Thủy tìm anh.”

Ngôn Mạch vì đã được ăn một bữa cơm do Bạch Thiên Trương tự tay nấu, nên tâm trạng vô cùng tốt, trêu đùa với đám người Thượng Thiện Nhược Thủy một hồi, tổng kết lại cảm nhận của anh chính là bảy chữ: Vợ con âm áp như lò sưởi.

Ngôn Mạch mang tâm trạng vui vẻ đi tắm rửa. Tắm xong đi ra anh thoáng nhìn, trong phòng khách không có Bạch Thiên Trương. Vào phòng bếp tìm, Bạch Thiên Trương vẫn miệt mài không biết đang rửa cái gì, Ngôn Mạch chăm chú nhìn bóng lưng cô, về cảm suy nghĩ hồi lâu, anh ngộ ra: Ừm, nếu như bên cạnh cô có thêm một đứa trẻ trắng trẻo mũm mĩm thì thật là hoàn mỹ.

Bạch Thiên Trương vẫn đang rửa táo, bỗng nhiên cô ngửi thấy phía sau có mùi sữa tắm thơm dịu bay tới, quay đầu lại nhìn, ầm! Thần trí Bạch Thiên Trương như đã nổ tung, Ngôn Mạch tiện tay xoa xoa mái tóc ướt sũng, những sợi tóc lòa xòa trước trán, những giọt nước nhỏ chảy men theo gò trán, tới bên trên hàng mi cong dài, lóng lánh đọng trên mi mắt, sạch sẽ mà gợi cảm. Bạch Thiên Trương bỗng dừng ngưỡng mộ những giọt nước kia, rau chân vịt của cô, rau chân vịt sau khi tắm mang theo sương sớm, chỉ có một câu để hình dung tâm trạng cô lúc này: Thèm nhỏ dãi.

Có lẽ do ánh mắt của cô quá nóng bỏng , Ngôn Mạch bước tới.

Rau chân vịt! Rau chân vịt đang tới! Đầu óc Bạch Thiên Trương quay cuồng, theo phản xạ cô muốn chạy trốn. Ngôn Mạch ôm eo cô, cúi đầu hôn xuống. Đây là một nụ hôn thật tha thiết theo đúng nghĩa, Bạch Thiên Trương mơ hồ cảm thấy trong miệng anh có mùi hương của nước súc miệng, bờ môi lẫn chiếc lưỡi của hai người thân mật quấn lấy nhau, tựa như một cặp trời sinh. Cô vô thức phát ra một tiếng rên nhỏ, lập tức liền bị đẩy lên bệ bếp sau lưng, nụ hôn dần dần trở nên nồng nhiệt và điên cuồng, cho đến tận khi nó chấm dứt, cả hai người đều thở hổn hển.

Trong mắt Ngôn Mạch như có một đám lửa nhỏ đang bập bùng, Bạch Thiên Trương lơ mơ hiểu được chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, nhưng trí não cô đã là một mớ hỗn độn, tay chân như tê liệt, hiệu suất làm việc của cơ thể gần như bằng không. “A!” Cô khẽ kêu lên một tiếng sợ hãi, bởi vì Ngôn Mạch vừa cắn nhẹ lên cổ cô, sau đó lại biến thành liếm láp đầy ám muội, Bạch Thiên Trương căng thẳng, cô bắt đầu run rẩy.

Nụ hôn nóng bỏng ẩm ướt, thuận theo xương quai xanh xuống phía dưới, chỉ cách có một lớp vải mỏng nó như đang nhảy múa trước ngực cô. Những ngón tay thon dài của Ngôn Mạch vuốt ve từng chỗ mẫn cảm trên người cô, Bạch Thiên Trương không còn phân biệt được là trống rỗng hay thích thú, cô chỉ cảm thấy bản thân như một mảnh lụa thêu đang

được kéo căng ra, mỗi một động tác của Ngôn Mạch đều mang đến cho cô niềm thích thú xen lẫn nỗi khổ sở, đó là một loại mỹ cảm đến cực độ.

Quần áo của Bạch Thiên Trương chẳng biết từ lúc nào đã bị cởi ra một nửa, chiếc lưới của Ngôn Mạch đã bao phủ lên bầu ngực cô, do bị lạnh và bị kích thích mà đã cứng lên, anh cắn rất nhẹ nhàng. Bạch Thiên Trương bỗng mở to đôi mắt, không sao ngăn mình bật ra một tiếng rên rỉ.

Cô chỉ cảm thấy nóng, mặc dù bệ đá sau lưng lạnh buốt, nhưng Ngôn Mạch lại đang tạo ra từng luồng từng luồng lửa cháy thiêu đốt con người cô, trong lúc nóng lạnh giao thoa cô chợt có cảm giác vật gì đó đang xâm nhập, ngón tay thon dài của Ngôn Mạch vô cùng nhẫn nại chậm rãi trêu đùa lãnh địa chưa từng có người lạ xâm chiếm của cô, Bạch Thiên Trương khẽ nhíu mày vì cái cảm giác xa lạ mà có chút đau đớn ấy, theo phản xạ cô muốn đẩy anh ra.

Ngôn Mạch thở gấp, hai bên tóc mai đã ướt đầm mồ hôi, ngón tay anh bắt đầu chuyển động chậm lại, Bạch Thiên Trương bật ra tiếng rên rỉ, vì sự khoái cảm đã khiến cả bàn chân cô cũng đang co quắp. Trong mơ hồ, cô nghĩ: Ngôn Mạch, Ngôn Mạch nhất định là đang cố ý, nếu không thì tại sao càng lúc cô càng cảm thấy bứt rứt, một loại khoái cảm càng lúc càng dâng cao, cho đến đỉnh điểm, cuối cùng thì nổ tung.

Khắp người cô như bị lửa đốt, Ngôn Mạch yêu thương chạm nhẹ vào môi cô, cúi người nói nhỏ bên tai cô: “Thiên Trương, em chuẩn bị xong chưa?”

Bạch Thiên Trương còn chưa kịp phản ứng, thì trong thời khắc tình cảm trào dâng mãnh liệt, đột nhiên “Bẹp” một tiếng, tiếp đó có âm thanh va đập dữ dội dưới mặt đất, rồi nước lạnh không biết từ đâu giội thẳng vào hai người.

Tất cả tình cảm mãnh liệt lập tức bị giội cho lạnh buốt, Bạch Thiên Trương bị xối nước, bỗng chốc tỉnh táo, quay đầu lại nhìn, nước trong chậu nuôi cá đặt ở góc bếp đang sóng sánh dữ dội, con cá trắm đã nhảy khỏi chậu nước, sau khi quẫy nước vào người họ, nó đang nằm trên mặt đất trợn trừng đôi mắt cá, vùng vẫy giãy giụa.

... Bạch Thiên Trương và Ngôn Mạch bốn mắt nhìn nhau, Ngôn Mạch nhìn bộ dạng vô tội chẳng biết gì của cô, thở dài, không biết nói sao, giúp cô kéo lại quần áo. Sau đó, người nào đó vừa mới tắm rửa xong, không hiểu tại sao lại xông vào phòng tắm, xối nước lạnh, khiêu chiến sức chịu đựng của cơ thể giữa mùa đông buốt giá.

Chương 30

Ngôn Mạch tắm xong thì im lặng tuyệt đối.

Bạch Thiên Trương liếc nhìn sắc mặt của anh, ực, nghe nói đàn ông không được thỏa mãn dục vọng rất dễ nổi cáu, lúc này cô có nên ra về thùy mị ngoan ngoãn đi về Ngôn đại thần một chút không?

Ngôn Mạch nhìn thấu tâm can Bạch Thiên Trương, anh bắt đắc dĩ cầm chìa khóa, đưa cô quay về trường học.

“Đợi đã, thế còn con cá thì làm thế nào bây giờ?” Bạch Thiên Trương không sợ chết mở miệng, trong nháy mắt cô thấy trên đầu Ngôn Mạch bùng lên một đám hoa lửa.

Cuối cùng, con cá lập được chiến công vĩ đại hiển hách lưu danh muôn thuở, với tư cách là nhân chứng duy nhất, lại vì cả hai người thực sự không còn hứng thú để mà ăn nó nữa, đã được phóng sinh ở sông cái trong thành phố W.

Bạch Thiên Trương bỗng nhớ tới lời vàng ngọc của phương trượng Thiếu Lâm Tự trong phim truyền hình: A Di Đà Phật, trời xanh có đức hiếu sinh.

Dư San phát hiện Bạch Thiên Trương gần đây rất không bình thường, mỗi lần nhắc tới Ngôn Mạch là mặt cô lại đỏ bừng, trong lòng suy nghĩ vẫn vợ tự vuốt ve môi mình.

Căn cứ vào kinh nghiệm đã trải qua trăm trận vượt bao thử thách trong tiểu thuyết tình cảm, Dư San phát hiện giữa Bạch Thiên Trương và Ngôn Mạch, vào một đêm mập mờ huyền ảo nào đó tình cảm ngậy ngát nhất định đã xảy ra chuyện gì đó.

Dư San hiếu kỳ ghé sát vào Bạch Thiên Trương: “Này, đáng người Ngôn Mạch có đẹp không?” Cô nghĩ những phản ứng mà Bạch Thiên Trương có thể biểu hiện, hoặc là thẹn thùng cúi đầu vân vê chéo áo, hoặc là bình tĩnh nghiêm túc như minh tinh bác bỏ những tin tức đồn thổi, nhưng cô không thể ngờ phản ứng của Bạch Thiên Trương lại nhiệt tình trào dâng như thế.

“Phụt!” Dư San bị dọa đến ngây người, nhìn Bạch Thiên Trương đang xịt máu mũi, mẹ ơi, rốt cuộc bọn họ đã đùa nhau cái gì mà kịch liệt vậy!

Máu mũi do nhiệt tình trào dâng vẫn đang chảy tong tỏng, người nào đó im lặng ngửa đầu rơi nước mắt, nhìn Dư San vừa nhét hai cái khăn giấy vào lỗ mũi cô vừa cười hờn ha hờn hờ.

“Tớ... tớ gần đây tớ bị nóng trong.” Bạch Thiên Trương mưu đồ biện hộ cho danh dự đang trong tình thế nguy cấp của mình.

“Ừ, cho nên mới cần Ngôn Mạch giải nhiệt mà, nếu không thì rối loạn nội tiết.” Dư San đáp rất tự nhiên, cứ như chuyện nó vốn phải vậy.

“...” Bạch Thiên Trương im lặng, cô phải nói thế nào đây, chả lẽ nói rằng tám thân trinh nữ hai mươi năm của cô vào thời khắc sắp hiến dâng cho Ngôn đại thần thì lại bị một con cá béo ú phá hỏng hay sao? Cô nghĩ tới những phản ứng có thể của Dư San, cảm thấy cứ để cho cô ấy hiểu lầm thì hơn... Tất cả rồi sẽ như nước chảy mây trôi thôi...

Cuộc sống của Bạch Thiên Trương đã khôi phục lại trạng thái như trước kia, trong trường cũng không có bất cứ lời ra tiếng vào nào. Cô cho rằng sở dĩ bình yên như vậy là vì những lời đồn đại chỉ lưu truyền trong những kẻ có trí tuệ, mà những kẻ có trí tuệ bây giờ còn hiếm hơn cả lông phượng sừng lân, trái lại đa số toàn là những kẻ đứng ngoài không hiểu rõ chân tướng sự việc cứ hùa theo hóng hót. Vậy nên cô cũng tự nhiên chẳng hề suy nghĩ, đằng sau cái vẻ ngoài bình yên kia, là ai đã phải bỏ công sức, phải nỗ lực biết nhường nào.

Chủ tịch hội sinh viên bị người nào đó chẳng để lọt vào tầm mắt chỉ còn biết lặng lẽ cày kéo⁽¹⁾, lúc này trái tim bất chợt trở nên lạnh giá vô cùng. Ngay từ lần đầu tiên Ông Không Thiếu Tiên xuất hiện, anh đã bắt đầu dò địa chỉ IP của hắn, rốt cục khi dò được rồi vội vã chạy tới, thì chỉ thấy một cú đâm móc trái tàn nhẫn của Ngôn Mạch. Thời khắc đó Bùi Lăng Sơ cuối cùng đã hiểu ra, rốt cuộc cho dù anh có cố gắng đến thế nào, đều luôn chậm hơn Ngôn Mạch một bước, ví như chuyện đưa cô về nhà cũng thế, chuyện Ông Không Thiếu Tiên này cũng vậy, mà ngay cả... việc đi vào trong trái tim cô cũng thế. Bùi Lăng Sơ biết rất rõ những lời đồn ra tán vào trong trò chơi, Ngôn Mạch nhất định có thể giải quyết ổn thỏa, vậy thì những chuyện ở trường học hãy để cho anh giải quyết. Đây cũng là việc duy nhất anh có thể làm cho Bạch Thiên Trương.

Thượng Thiện Nhược Thủy từ sau cái ngày Ngôn Mạch phát biểu bảy chữ cảm thán “Vợ con ấm áp như lò sưởi”, vô cùng hiếu kỳ về diễn biến của câu chuyện tình cảm. Bởi vì Ngôn Mạch đã từng nói không nên gây xung đột với Danh Nhân Đường, cho nên dám huyết danh bọn họ có thể nhin được thì đều nhin cả, thế nên chẳng có việc gì để đâm bị thóc chọc bị gạo cả, nhàm chán vô cùng.

Con người suy nghĩ còn Thượng Đế thì cười⁽²⁾; như vậy nếu con người thấy nhàm chán, thì Thượng Đế chắc phải treo cổ.

Trong tộc bắt đầu chia làm hai phe, một phe cực rằng Bạch Thiên Trương cuối cùng nhất định đã bị lão đại thịt rồi, một phe lại thề thốt bọn họ chắc chắn còn trong sạch hơn cả nước tinh khiết. Mà phe tin tưởng có gian tình kia lại chia làm hai phe nhỏ, một phe cho là có lẽ Bạch Thiên Trương áp đảo Ngôn thiếu, còn phe kia lại cho rằng Ngôn thiếu áp đảo Bạch Thiên Trương. Trong khoảng thời gian đó nội bộ Gia tộc thực sự là mòm nồm miêng mười, không khí sặc mùi đen tối, hỗn loạn nhiều nhưng, rất có xu hướng sụp đổ chỉ vì một cơn gió nhẹ.

Ngôn Mạch vừa lên IS liền bị mọi người vây quanh hỏi.

Thấy Chết Không Cứu nói: “Lão đại lão đại, anh nói cho chúng tôi biết đi! Hai người rút cuộc có phải là.....”

Phong Nguyệt Vô Yên nói: “Lão đại, có phải chị dâu lén lút anh không?”

Hợp Thức Hóa vừa mới lên IS, vẫn còn chưa hiểu rõ sự tình, nói: “Hả, mọi người đang nói chuyện gì vậy?” Lời vừa nói ra, lập tức bị mọi người lôi kéo gia nhập vào phe của mình, đúng là một đám ồn ào như vỡ chợ không sao yên tĩnh được.

Dạ Du Thần nói: “Lão đại, anh mau nói đi! Chuyện này liên quan đến nhân cách danh dự của bọn em đây!”

Ngôn Mạch không hiểu một cuộc đánh cược thì sao lại có liên quan đến một phương diện cao thâm nghiêm túc như nhân cách danh dự, anh suy nghĩ hồi lâu, rồi vô cùng sâu não nói: “Không có.”

Ai nấy đều trầm mặc, sau đó “xì” một tiếng tan tác chim muông, hóa ra là không có gì, thế thì còn làm rùm beng lên làm gì. Vẫn là Tỉnh Giác Vợ Đâu Mất bình tĩnh hơn cả, kể ra một số người chơi vẫn còn ba hoa trên kênh Thế giới về chuyện về Ông Không Thiếu Tiền, lần này Thượng Thiện Nhược Thủy lại hết sức ấn ý với Danh Nhân Đường, khó mà có được một cuộc hợp tác như vậy, chỉ cần có ai đó viện cớ chuyện này mà nói ra những lời bần thiêu, kết cục tất nhiên là bị người của hai đại bang phái truy cùng giết tận.

Ngôn Mạch trong lòng như có điều gì suy nghĩ, việc này vốn chẳng hề liên quan đến Danh Nhân Đường, Bì Ngạn Dạ Sắc Cách Điều lại hạ lệnh truy sát Ông Không Thiếu Tiền, sau đó cũng hết sức thể hiện sự bảo vệ với Bạch Thiên Trương. Anh bỗng nhiên ý thức được nguy cơ đang tăng lên, quyết định đợi đến khi đón Bạch Thiên Trương đi ăn tối sẽ hỏi cô cho rõ ràng, có điều anh không thể ngờ rằng, cuối cùng của cuối cùng, khi anh còn chưa kịp mở miệng ra hỏi, đã bị Bạch Thiên Trương chất vấn đến á khẩu không trả lời được.

Đối với Bạch Thiên Trương mà nói, đây là một buổi chiều rất đổi bình thường. Ngôn Mạch sẽ đến đưa cô đi ăn cơm, sau đó theo lệ cũ cùng nhau tản bộ về nhà, thế nhưng cô lại nhận được một cuộc điện thoại, mà chính cuộc điện thoại này đã làm cuộc sống của cô đảo lộn đến trời long đất lở.

Đầu bên kia là giọng một cô gái: “Xin chào, xin hỏi cô có phải là Bạch Thiên Trương không?”

Bạch Thiên Trương theo bản năng lập tức có dự cảm chẳng lành, người gọi tới này không có gì tốt đẹp, nhất định là một đóa hoa đào hoặc hoa hồng nào đó đang nổi giận, dù là ai chẳng nữa, tóm lại nhất định là do Ngôn Mạch tự chuốc lấy. Cô chuẩn bị xóc lại tinh thần, lập tức đặt mình vào trạng thái sẵn sàng chiến đấu: “Là tôi. Xin hỏi cô là ai?”

Bên kia bật cười: “Tôi là Cố Niên.”

Oái! Bạch Thiên Trương tức tối rửa thầm trong lòng một tiếng, nhưng ngữ khí lại vô cùng nhiệt tình: “Hóa ra là dì Cố, tôi đã nghe Ngôn Mạch nói về dì. Dì Cố, chào dì!”

Dư San phun cả nước trong miệng vào bàn phím, giờ ngón tay cái với Bạch Thiên Trương, là ai đã nói Bạch Thiên Trương ngây thơ ngốc nghếch chẳng có tim phổi? Mẹ ơi, cô bây giờ giống y chang bộ dạng một con gà mái già đang bảo vệ thức ăn của mình, không chèn ép đối phương tới tấp mặt mày thì quyết không buông tha, còn muốn hung hăng đập cho mấy phát, có thể miêu tả vô cùng sinh động bằng tám chữ: lòng dạ đàn bà là tàn độc nhất.

Bạch Thiên Trương cũng ra dấu hiệu chiến thắng với Dư San, sau đó ừ vài tiếng, cuối cùng cúp điện thoại.

Dư San hỏi: “Gì thế? Bỏ nhí tìm tới cửa à?”

Bạch Thiên Trương xì một tiếng, làm một động tác đấm liên hoàn, mắt nheo lại, nở nụ cười âm hiểm tàn ác: “Ha ha ha ha, để xem tớ có PIA⁽³⁾ cô ta bay vào trong hố đen không! Hố đen! Ngày mai u ám đang chờ người đó!”

Dư San khề rùng mình, nhìn Bạch Thiên Trương lao nhanh như gió tới tủ quần áo lật tung hết tủ, rồi vọt tới trước gương chải tóc, vừa lẩm bầm: “Thua người không thua trận! À, không phải, xùy xùy xùy! Không thua người cũng không thua trận!”

Bạch Thiên Trương chạy tới chạy lui, vật lộn một lúc lâu, cuối cùng kéo Dư San đi ra ngoài: “Đi mua quần áo với tớ! Cả uốn tóc nữa!”

Thực ra Bạch Thiên Trương bình thường ăn mặc hết sức giản dị, áo phông, quần bò, giày vải, tóc buộc đuôi ngựa đơn giản, hơn nữa Dư San đã hai năm rồi ngày nào cũng nhìn khuôn mặt này của Bạch Thiên Trương, từ sự kinh ngạc lúc đầu cuối cùng dần dà cũng không còn cảm giác gì. Nhưng khi Bạch Thiên Trương chân mang boots cao gót, mặc nguyên bộ váy, phấn son trang điểm đi ra, Dư San chỉ cảm thấy trước mắt tỏa sáng, trong đám đông chỉ có nhan sắc của Bạch Thiên Trương là rạng ngời nhất, chẳng thể nào bỏ qua được.

Bạch Thiên Trương kéo kéo gấu váy, cô hơi không thoải mái với chiều dài này, nhìn lại đồng hồ, cô cũng chẳng buồn để ý đến ánh mắt của người qua đường đang dính chặt trên người cô, cô kéo Dư San tới salon làm tóc.

Nửa giờ sau, mái tóc thẳng đen bóng suôn mượt đã biến thành những lọn tóc xoắn lượn sóng đầy quyến rũ, nhuộm một chút high light⁽⁴⁾ màu hạt dẻ, Bạch Thiên Trương nhìn vào gương khêu khêu tóc, trong sắc đẹp quyến rũ đến mê mẩn lòng người còn mang theo dáng vẻ hồn nhiên ngây thơ, ngất ngây trước vẻ đẹp tất cả mọi người trong tiệm đều im lặng ngắm nhìn.

Dư San nhìn Bạch Thiên Trương từ đầu tới chân, tấm tắc khen ngợi: “Thiên Trương, cậu như thế này mà đi gặp cụ phù thủy già kia, thì chắc chắn sẽ đập bẹp cô ta!”

Bạch Thiên Trương cười đắc ý, cô cứ như ngựa tung bốn vó lao ầm ầm tới chỗ cô đã hẹn trước với Cố Niên.

Lúc nghe thanh âm nhân viên cửa hàng cất lên “Hoan nghênh quý khách”, Cố Niên đã biết chắc đó là Bạch Thiên Trương. Cô gái kia có mái tóc xoăn dài, váy ngắn hoạt bát, bốt cao gót làm tôn dáng, khiến cho hai chân của cô ta như càng dài hơn. Rõ ràng rất xinh đẹp, nhưng cô ta lại không hề biết mình đẹp đến vậy, vẫn cứ mang thần thái trẻ trung ngây thơ hồn nhiên đến bức người.

Cô nhíu mày, chẳng trách Ngôn Mạch bị mê hoặc đến thất điên bát đảo, hơn nữa từ cách cô ta cố ý gọi cô là “dì Cố” trong điện thoại, thì cô gái này công phu tu luyện cũng không phải hàng kém cỏi.

Khi Cố Niên đang đánh giá Bạch Thiên Trương, thì đồng thời Bạch Thiên Trương cũng đang đánh giá cô. “Dì Cố” kia mái tóc ngắn gọn gàng sạch sẽ, vành tai điểm xuyết đôi khuyên tai tinh xảo xa hoa lộng lẫ, dung mạo thanh tú trang nhã, nếu không phải Ngôn Mạch đã từng nói Cố Niên bằng tuổi anh, cô thật sự không nhìn ra được tuổi của Cố Niên.

Hai người phụ nữ trong lòng mang những suy nghĩ xấu xa đang ngấm ngấm châm điềm đối phương. Kết quả vòng PK thứ nhất rất rõ ràng: Bạch Thiên Trương thắng.

Có một triết gia nào đó đã từng nói: Phụ nữ là một diễn viên bẩm sinh. Câu nói này tuyệt đối là chân lý không thể bị phá vỡ còn hơn cả mặt trăng tròn hơn trái đất và quay quanh trái đất nữa. Thế nên cho dù cả Bạch Thiên Trương và Cố Niên tận đáy lòng hai người nhìn thấy nhau là ghét nhau, chỉ hận không thể xé tan vẻ ngoài của kẻ cảm thú biến thành khung cảnh hoành tráng hoa lệ, nhưng biểu hiện ra ngoài vẫn niềm nở, lễ độ tựa như một cặp chị em tốt.

Cố Niên cười: “Thiên Trương, uống gì?”

Bạch Thiên Trương nghĩ thầm: Đồ không biết ngượng mặt, tôi với chị quen nhau được bao lâu chứ? Thế nhưng ngoài miệng lại nói: “Chị Cố Niên, tôi uống nước táo ép.”

Cố Niên nghĩ thầm: Chị Cố Niên là để cho cô gọi à? Sao tôi lại chẳng biết có một cô em gái nào như cô nhi? Ngoài miệng lại nói: “Nước trái cây rất tốt, nhiều dinh dưỡng, lại đẹp da.”

Hai người khách sáo xong, một trận chiến tranh sơn phấn không khói súng đã mở màn tại đây. Trong khi đó Ngôn Mạch còn đang ở công ty, đột nhiên cảm thấy toàn thân ớn lạnh.

Chương 31

Đến lúc cần dùng trí tuệ lại hận đọc sách quá ít.

Bạch Thiên Trương hồi hận, tại sao lúc bình thường cô xem bao nhiêu tiểu thuyết tình cảm, phân tích rất tỉ mỉ gian tình tư thông giữa nam và nữ, nào là **Ba mươi sáu kế**, **Binh pháp Tôn Tử**, đến thời khắc then chốt sao cô lại không nhớ được một chút nào cả.

Không sao không sao, cô tự an ủi mình, trong tay cô còn có một con át chủ bài. Một khi có Ngôn Mạch trong tay, cô có thể nam chiến Võ Đang, bắc đấu Thiếu Lâm, đánh khắp thiên hạ không ai là đối thủ!

Cố Niên nhấp một ngụm cà phê, ánh mắt xa xôi nhìn vào dòng người và xe cộ qua lại bên ngoài cửa sổ, vẻ mặt mơ màng thần thờ, như có một sự phiền muộn nào đó. Bạch Thiên Trương phì nhử, xí, giả vờ sâu lắng ai chả biết, chả chuyện gì tự dưng không ồm mà rên giống như Lâm muội muội ngắm hoa rơi lệ, cô tưởng mình đang đóng phim đấy à.

Cố Niên hoài tưởng xong, quay đầu mỉm cười: “Thiên Trương, cô biết không, Ngôn Mạch hồi nhỏ...”

“Dừng lại!” Bạch Thiên Trương hút một ngụm lớn nước trái cây, khoát tay với Cố Niên: “Ừm, tôi đã biết chuyện của hai người, Ngôn Mạch đã kể với tôi rồi. Ha ha, có điều thanh mai trúc mã, hai đứa trẻ vô tư cũng chưa chắc sau này sẽ phải ở bên nhau đúng không? Tôi lại cảm thấy cuối cùng rất có khả năng thanh mai là thanh mai nhà khác, trúc mã cũng là trúc mã nhà khác.”

“Vậy sao?” Cố Niên vén tóc ra sau tai, “Anh ấy nói với cô như vậy ư?”

Bạch Thiên Trương cảm giác đầu óc cô bị chập mạch mới có thể chơi trò “Vậy sao”, “Phải vậy không” này với Cố Niên, giống như người làm nhiệm vụ ngầm đang nhận ám hiệu vậy. Vì vậy cô quyết định xé lớp vỏ nhả nhận, khoát tay: “Tôi biết hôm nay chị tới tìm tôi với mục đích gì. Đầu tiên không nói đến việc trước kia hai người không có gì, mà cho dù là có gì, thì cũng đã là quá khứ rồi. Con người quan trọng là phải sống ở hiện tại, tôi chỉ cần hiện tại và tương lai của Ngôn Mạch còn về quá khứ của anh ấy, tôi không có hứng thú muốn biết, hơn nữa tôi cũng sẽ không để chuyện cũ năm xưa làm ảnh hưởng đến tình cảm giữa chúng tôi. Cho nên chị Cố Niên, tôi nói thẳng, nếu tôi là chị, chắc chắn tôi sẽ không lãng phí thời gian này, đến cuối cùng, anh ấy sẽ chỉ càng thêm chán ghét mà thôi, chị bằng đừng để tình cảm thươ ấu thơ của hai người trở nên xấu đi thì thực tế hơn.”

Cố Niên giật mình nhìn lên: “Thiên Trương, e rằng cô hiểu lầm rồi. Hôm nay tôi tới là muốn xin lỗi cô.”

Bạch Thiên Trương rầu rầu, lúc này đang là tình huống gì vậy? Cô ta đang dùng ba

mười sáu kế, chiến thắng kế, địch chiến kế, công chiến kế⁽¹⁾... Cô ta đang muốn bắt phải thả hay không điên giả khùng⁽²⁾ đây?

Cố Niên lại nói tiếp: “Ừm, tôi muốn xin lỗi cô. Cô biết đấy, gần đây tôi cũng say mê Viêm Hoàng Kỳ Tích, vì vậy cũng luyện một tài khoản, vừa khéo, tài khoản đó.....” Cô ta cười ác ý, “Tên là Đùng Mất Đùng Quên. Đã từng cùng cô đánh phụ bản, cô còn nhớ chứ?”

Trong lòng Bạch Thiên Trương chột lạnh giá, Đùng Mất Đùng Quên chính là Cố Niên? Người trộm tài khoản của Ngôn Mạch...

“Ừm, tôi có thể thắng cấp nhanh như vậy, may là nhờ có Ngôn Mạch dẫn đi.”

Bạch Thiên Trương trong lòng thâm phản bác: Nói dối! Rõ ràng Ngôn Mạch đã từng nói tài khoản của anh bị người ta lấy trộm, nhất định là do Cố Niên làm! Hừ, cô ta dùng kế biến không thành có này cũng quá là ấu trĩ rồi.

Cố Niên liếc nhìn qua sắc mặt của Bạch Thiên Trương, nói tiếp: “Ha ha, tôi vốn cũng muốn gia nhập Thượng Thiện Nhược Thủy, kết quả Ngôn Mạch nói sợ cô hiểu lầm, cho nên để tôi gia nhập Danh Nhân Đường. Như vậy bởi vì là thị tộc đối địch, nên dù ngày nào đó có bị cô nhìn thấy anh ấy và tôi cùng một tổ đội, anh ấy cũng sẽ dễ giải thích hơn. Về sau tôi nghĩ, chúng tôi giấu cô như vậy, thật sự rất có lỗi với cô, cho nên tôi nghĩ rằng vẫn nên đến xin lỗi cô thì tốt hơn.”

Bạch Thiên Trương nhớ tới lời nói của Bì Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu, nói rằng Đùng Mất Đùng Quên từng nói thích Vũ Thoa Phong Lạp, hiện giờ xem ra, thật đúng là không thoát khỏi liên quan. Cô im lặng nhẫn nhịn luồng khí huyết đang cuộn cuộn, cho dù đầu các ngón tay đã bắt giắc bắt đầu lạnh đi và run rẩy, nụ cười trên môi cô vẫn rất ngọt ngào: “Chị Cố Niên chị suy nghĩ quá câu nệ rồi, thực ra có gì đâu, thật sự không cần phải xin lỗi. Việc này, thực ra Ngôn Mạch anh ấy đã nói với tôi rồi, anh ấy nói muốn kéo một người bạn, tôi cũng không để tâm, hóa ra người đó lại là chị. Ha ha, đó là việc nên làm, chị là bạn từ nhỏ đến lớn của Ngôn Mạch, cũng coi như thân thiết hơn người ngoài, tôi với Ngôn Mạch đáng lí nên kéo chị theo mới phải.”

Cả hai người phụ nữ đều bắt đầu tròng mắt nói dối. Cố Niên cẩn thận dò xét sắc mặt Bạch Thiên Trương, thực ra trong lòng Bạch Thiên Trương đã bắt đầu lung lay, nhưng cô vẫn cứng cỏi thể hiện nét mặt không thể công phá, trong thời khắc này, cô vẫn suy nghĩ theo hướng tích cực: Ừm, đã trải qua sự việc này, có lẽ sau này khi cô bảo vệ luận văn, đối diện với gương mặt mẹ kế của giáo viên hướng dẫn, cô có thể mặt không biến sắc, tim không loạn nhịp rồi... Bất kể cô ta nói gì, tập trung vào mục tiêu! Kế ly gián của Cố Niên tắt tiêu tan!

Cố Niên cười có đôi chút miễn cưỡng, cô gái này, đối đáp rất khá, miệng lưỡi linh hoạt, chính cô ngược lại bị biến thành người ngoài.

Bạch Thiên Trương nhìn nụ cười muốn được ăn đòn của Cố Niên liền bắt đầu cảm thấy

ngứa răng, âm thầm quyết định, nếu cô ta lại tiếp tục giở thủ đoạn gì, cô sẽ biến thành cảm thú kéo cô ta cùng chết chung.

Đôi mắt Cố Niên lay động, giả vờ như vô tình kéo khăn quàng cổ ra, còn nghiêng nghiêng người về phía Bạch Thiên Trương, không phụ hi vọng của cô ta, hai mắt Bạch Thiên Trương trùng trùng nhìn dấu răng nhàn nhạt dường như đã từ rất nhiều năm trước trên cổ Cố Niên.

Cố Niên ra vẻ kinh ngạc: “Ôi, ngại quá, để cô nhìn thấy rồi. Xấu lắm phải không? Ha ha, khi đó tôi với Ngôn Mạch còn nhỏ tuổi, chưa biết chùng mực, chơi đùa với nhau chẳng ý tứ gì cả, một chút thể này thôi nhưng mà rất đau đó, dấu răng vẫn còn cho đến tận bây giờ, đã khiến cô chê cười rồi.”

Bạch Thiên Trương cảm thấy lục phủ ngũ tạng đã bắt đầu đảo lộn, cô cố gắng kiềm chế chính mình: Nhẫn nhịn nhẫn nhịn, bình tĩnh bình tĩnh. Không thể để trúng kế cô ta được, vì vậy cô ra vẻ trấn tĩnh, uống một ngụm nước trái cây, trả lời bằng một từ rất vạm vỡ: “Vậy sao?”

Bạch Thiên Trương đoán trúng mả đầu, nhưng không thể đoán ra kết cục. Cô không ngờ một câu “Vậy sao?” này lại khơi gợi hồi ức dạt dào của Cố Niên, cô ta bắt đầu làm bộ buồn rầu vô hạn: “Đúng vậy. Khi đó Ngôn Mạch đúng thật là trưởng thành sớm. Ừm, hai người qua lại lâu như vậy, chắc là cô cũng phải biết chứ?”

Bạch Thiên Trương mơ hồ nghe thấy tiếng thủy tinh nứt “rắc” một tiếng, đó là âm thanh ly nước trái cây bị bóp vỡ. Cô cố hết sức để nụ cười của mình không trở nên hung dữ, nhẹ nhàng linh hoạt nói: “Ha ha, tôi thật sự không biết đấy. Anh ấy rất tôn trọng nguyện vọng của tôi, đối với người mình yêu thật lòng, muốn quan tâm thật sự, tất nhiên sẽ không tùy tiện mà...” Cô không nói tiếp, nhưng không nói cũng rõ, ý tứ của cô là Cố Niên quá thiếu tự trọng, quá tùy tiện, cũng nghĩa là Ngôn Mạch thật sự không coi cô ta là người trong lòng.

Cố Niên nheo mắt lại, thầm nghĩ khả năng đối đáp của cô gái này không hề đơn giản, có điều tuy không thể nói là thuận lợi, nhưng cũng khiến cho cô ta có vướng mắc ở trong lòng, vậy cũng là khá rồi. Hơn nữa cũng cảm thấy không còn gì muốn nói nữa, Cố Niên liền đứng dậy cáo từ.

Bạch Thiên Trương gượng gạo nở nụ cười gượng tay vẫy chào, khi thấy Cố Niên vào xe lái đi khuất dạng, cô đột nhiên cảm thấy cả thể xác lẫn tinh thần đều mệt mỏi, lập tức gục đầu xuống bàn không dậy nổi.

Chuyện tình yêu này với Ngôn Mạch, cô từ bị động lúc đầu, về sau dần dần cô đã hiển dương cả trái tim mình, chỉ biết đến mật ngọt trước mắt, mà quên rằng bên dưới mật ngọt là một bụi gai. Cô có thật sự hiểu rõ về Ngôn Mạch sao, hiểu được gia cảnh, quá khứ, tính tình của anh sao? Ngôn Mạch đã từng nói cho cô chuyện cũ của anh với Cố Niên, nhưng không hề có đoạn này. Cô phải tin ai đây? Cô có thể tin tưởng Ngôn Mạch không?

Bạch Thiên Trương vừa nghĩ, vừa rơi vào trạng thái chán ghét bản thân không thể tự kiềm chế. Trước kia cô còn cười nhạo, khinh bỉ những vương mắc tình cảm của nhân vật nữ chính trong phim truyền hình và tiểu thuyết, thì ra thật sự đến lượt cô, giờ cô mới hiểu được mùi vị của nó. Hạt giống hiềm khích một khi đã nảy mầm, bất cứ suy nghĩ tiêu cực nào cũng sẽ là phân bón, nó sẽ nhanh chóng sinh trưởng bất rể, nở ra một đóa hoa to lớn, mục nát, đen tối, cũng vừa chan chứa vừa oanh liệt.

Bạch Thiên Trương bị đả kích, cô nghĩ tới Cố Niên, nghĩ tới cha mẹ của Ngôn Mạch, nghĩ tới hoàn cảnh của gia đình hai người, sau khi than ngán thở dài, cô bước ra ngoài mà hồn siêu phách tán.

Đèn đường vừa được thắp sáng, Bạch Thiên Trương vì cảm thấy có chút tâm tư giá buốt, bước đi cũng lão đảo xiêu vẹo.

Ninh Tàn trông thấy phía trước một cô gái đang nghiêng nghiêng ngả ngả đi tới, gương mặt rất quen, nhìn kỹ lại, hóa ra là Bạch Thiên Trương. Cô uốn tóc xoắn, mặc váy, rõ ràng là đã bỏ công sức trang điểm, chỉ có điều gương mặt kia như đã xảy ra chuyện gì, sao lại giống như nhà có đám tang vậy?

Cô càng bước càng tới gần, đầu cúi thấp lộ rõ vẻ thất hồn lạc phách, tất nhiên cô đã đi thẳng vượt qua bên cạnh cậu, có xu hướng sắp tiếp xúc thân mật với cột điện phía trước. Ninh Tàn vội vươn tay kéo cô lại: “Này, cô không sao đấy chứ?”

Bạch Thiên Trương ngẩng đầu gương cặp mắt mơ hồ: “Ồ, Ninh Tàn, là cậu à. Sao cậu lại ở đây? Không phải cậu đang ở thành phố H sao?”

Ninh Tàn nhếch nhếch khóe miệng, buông tay đang kéo cô ra: “À, tôi tới đây chơi.” Lại dò xét sắc mặt Bạch Thiên Trương, thật sự trông cô rất khó coi, Ninh Tàn rốt cục nhận không được hỏi: “Cô làm sao vậy?”

Bạch Thiên Trương đẩy vế u ám, câu chuyện chiến dịch PK của cô với nàng bồ nhí khiến cô vừa bị đả kích vừa thấy mình ngốc nghếch, tốt hơn là cô không nên làm vậy bản tâm hồn mềm non đất nước. Vì vậy mặt mày ử rữ phát phát tay: “Không có gì.”

Kết quả cô còn chưa kịp chào hỏi với Ninh Tàn bày tỏ cảm khái khi bạn bè lâu ngày mới gặp, thì Ngôn Mạch đã nhanh chóng xuất hiện. Thì ra sau khi đi mua quần áo, uốn tóc với Bạch Thiên Trương về, Dư San nghĩ đi nghĩ lại cảm thấy không ổn, vội nhắn tin thông báo cho Ngôn Mạch, vì thế, Ngôn Mạch vội vàng vàng chạy tới và anh liền thấy tình cảnh: Cô vợ của anh bộ dạng tủi thân sắp khóc, bên cạnh là một chàng trai cao ráo trẻ tuổi đang đứng nhìn cô ân cần, anh nhìn hai người như sắp sửa phát triển thành cầm tay nhìn nhau, hai mắt đầm lệ, im lặng đến nghẹt thở.

Ngôn đại thần bước nhanh như tên bắn ôm lấy Bạch Thiên Trương vào lòng, cách Ninh Tàn một khoảng an toàn. Sau đó cúi đầu hỏi: “Em sao vậy? Ai bắt nạt em?”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Bạch Thiên Trương đã cảm thấy cảm xúc như sắp bùng

phát. Nhưng Ngôn Mạch lại hỏi một câu như vậy, khiến cô phần nộ.

Cô vung tay đâm tới tấp vào vai Ngôn Mạch: “Ai bắt nạt em? Ai bắt nạt em ở đây chứ?! Không phải anh sao?! Không phải anh với Cố Niên sao! Chuyện của anh với cô ta, dựa vào cái gì mà lôi em vào chứ? Nếu như anh với cô ta còn chưa chấm dứt thì sao còn lôi em vào làm gì!” Sau khi đánh anh liên tục, cô nghĩ thấy không đúng, cô nên hỏi rõ anh thì tốt hơn, thế là cô hùng hổ túm áo Ngôn Mạch: “Em hỏi anh! Dấu răng kia của Cố Niên! Thực ra là chuyện gì?”

Ngôn Mạch kinh ngạc, sau đó trầm mặc, cuối cùng thốt một câu: “Là anh có lỗi với cô ấy.”

Bạch Thiên Trương cũng bắt đầu trầm mặc theo Ngôn Mạch, trái tim đầy hi vọng của cô từng chút từng chút nguội lạnh, dưới ánh đèn, gương mặt anh tuần kia, gương mặt cô đã từng vuốt ve, bờ môi cô đã từng hôn, giây phút này lại im lặng đến tĩnh mịch. Khi câu nói ngắn ngủi kia của Ngôn Mạch thốt ra, Bạch Thiên Trương bỗng cảm thấy mệt mỏi, cô chán nản buông tay anh, xoay người bỏ đi.

Cô không muốn khóc trước mặt Ngôn Mạch.

Ngôn Mạch kéo cô lại, nắm lấy hai tay của cô, lập tức nhận được một trận tay đâm chân đá của cô. Ninh Tàn chỉ ở một bên đứng nhìn, cũng đại khái hiểu được chuyện gì đã xảy ra, nhìn Bạch Thiên Trương có chút không kiểm soát nổi mình, Ngôn Mạch lại sống chết không buông, bèn tiến lên khuyên bảo: “Anh này, anh cứ buông Thiên Trương ra trước có lẽ sẽ tốt hơn, anh làm như vậy sẽ khiến cô ấy bị thương.”

Ngôn Mạch có chút khó chịu, anh vội vàng chạy đến, chưa biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy Bạch Thiên Trương và cậu con trai này đang lôi lôi kéo kéo, cũng chẳng hiểu tại sao anh lại bị cô đâm đá liên hồi, lúc này cũng có đôi chút gắt gỏng, nét mặt sa sầm: “Thiên Trương là bạn gái tôi, chưa tới lượt cậu phải lo!”

Bạch Thiên Trương vốn định đi, nghe thấy lời này của anh, sợ Ninh Tàn bị liên lụy, vội vàng quay lại giải thích: “Không liên quan đến cậu ấy, anh đừng có giận cá chém thớt!”

Ngôn Mạch nghe thấy Bạch Thiên Trương bảo vệ Ninh Tàn như vậy, trong lòng vừa là cảm giác ghen tuông vừa là cảm giác lạnh lẽo, anh vốn không dám khẳng định tình cảm của Bạch Thiên Trương, bởi vì từ đầu đến cuối đều là anh quá chủ động, quá nhiệt tình, còn Bạch Thiên Trương luôn là bị động tiếp nhận, lúc này anh bị đả kích như vậy, cảm giác sợ mất cô trào dâng, nhất thời kích động nói ra một câu khiến anh hối hận cả đời: “Em thích cậu ta rồi phải không!”

Câu nói anh vừa thốt ra, cả hai người đều sợ đến ngây người. Bạch Thiên Trương chột mở to hai mắt, sau đó cười khổ: “Ngôn Mạch, anh thấy đấy, hóa ra giữa chúng ta, ai cũng không có đủ niềm tin vào người kia.”

Chương 32

Bạch Thiên Trương cuộn mình lại, cô ngồi xồm trên ghế trong công viên trung tâm thành phố vẽ vòng tròn.

Có người lay lay cánh tay cô, cô lập tức ngẩng đầu lên, kết quả vừa nhìn thấy người tới, nét mừng rỡ trong ánh mắt thoáng chốc trở nên ảm đạm.

Ninh Tàn làm như không thấy vệt nước mắt trên mặt cô, cười nói: “Rất thất vọng phải không? Người ấy nhà cô vẫn còn đứng tần ngần trên phố kia kìa.”

Bạch Thiên Trương lau mặt, nhận lấy lon Coca Ninh Tàn đưa tới, cố nặn ra một nụ cười: “Thật ngại quá, để cậu nhìn thấy.”

Bạch Thiên Trương cảm thấy nếu lúc này dưới mặt đất có một cái hố, thì nhất định là chuẩn bị cho cô. Tình cảnh éo le mô típ y như phim truyền hình tình cảm suốt suốt của cô lại bị Ninh Tàn nhìn thấy từ đầu chí cuối, người qua đường như Ninh Tàn vô tình lại bị cuốn vào vòng liên lụy. Mặt mũi này, cô phải giấu đi đâu cho hết xấu hổ đây.

Mà sau khi cô nói câu kia rồi chạy đi rất kiểu Quỳnh Dao, Ngôn Mạch cũng không đuổi theo, xem ra đúng là anh vẫn đang đứng tần ngần trên phố.

Ninh Tàn uống một ngụm Coca, nói: “Không sao, tình cảnh trớ trêu hơn nữa tôi cũng đã từng thấy rồi.”

Bạch Thiên Trương rùng mình, đây có thể coi là sự biến tính của an ủi không? Cô im lặng rơi nước mắt, tại sao sự việc đáng rầu rĩ như vậy đều bị người ta nhìn thấy hết cơ chứ...

“Ừm, tốt hơn so với dự đoán của tôi.” Ninh Tàn nói.

“Hả?” Bạch Thiên Trương nghi hoặc.

“Chính là tình cảnh của cô ấy. Tôi tưởng rằng sau khi cô hỏi câu đó, người kia của cô sẽ nói: Em nghe anh giải thích đã, sau đó cô sẽ bịt tai nói: Tôi không nghe, tôi không nghe, tôi không nghe!, sau đó sẽ chạy đi.” Cậu nhún nhún vai, “Kiểu như vậy đây.”

“...” Bạch Thiên Trương tưởng tượng cô chính là nhân vật nữ chính nào ngán bị rơi vào tình cảnh éo le đầy kinh điển như vậy, nhất thời nổi oán hận phải chịu đả kích lại bộc phát, cô cảm thấy cuộc đời càng thêm u ám.

Ninh Tàn nói: “Này, cô định qua đêm ở đây đây à?”

Bạch Thiên Trương vẽ mặt rất đổi đáng thương ngẩng đầu nhìn cậu: “Tôi không muốn quay về kí túc xá.”

Ninh Tàn nghĩ một lát: “Vậy thì đến quán net đi.”

Tâm trạng của Bạch Thiên Trương hiện giờ thật sự chẳng còn tâm trí nào mà lên mạng, cô chỉ theo thói quen mở Viêm Hoàng Kỳ Tích, nhìn chăm chăm hồi lâu vào danh hiệu “Nương tử của Vũ Thoa Phong Lạp” trên đầu Thiên Trương Nhục Cốt Đầu, rồi cô đột nhiên cảm hận nhấn chuột tách tách, gỡ bỏ danh hiệu này xuống.

Ninh Tàn cười nhạo một tiếng. Bạch Thiên Trương im lặng không nói chạy tới chỗ NPC Nguyệt Lão, chuột phải vào bộ râu của Nguyệt lão. Ba sự lựa chọn hiện ra: Kết hôn, Nhiệm vụ Phu thê, Ly hôn.

Con trỏ chuột di chuyển, chậm rãi di đến dòng chữ Ly hôn, ngón tay cô run lên hồi lâu, cuối cùng tay trái ấn xuống tay phải, click chọn.

Lại một hộp thoại hiện ra: Tu mười năm mới được chung thuyền, tu trăm năm mới được chung chăn gối. Thà hủy mười tòa miếu, cũng đừng bỏ một người thân. Bạn xác nhận muốn ly hôn?

Thực ra trong Viêm Hoàng Kỳ Tích, hình phạt cưỡng chế ly hôn rất nặng. Không chỉ phải nộp tiền phạt nhiều gấp mười lần so với kết hôn, điểm danh dự cũng sẽ bị giảm. Bạch Thiên Trương suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng vẫn quyết định mạo hiểm thân bại danh liệt, chọn xác nhận.

Kết quả thật đáng buồn. Lần thứ hai cô đoán trúng mở đầu nhưng lại không đoán được kết cục.

Hệ thống nhắc nhở: Xin lỗi! Do bạn và Vũ Thoa Phong Lạp đã có BB, hãy suy nghĩ vì tương lai con cái, yêu cầu không được thông qua, lập tức bác bỏ. Hi vọng bạn sẽ có thể cải thiện tốt quan hệ hôn nhân.

... “Phù! Ha ha ha ha!” Ninh Tàn vươn người nhìn sang, sau đó cười nghiêng ngả. Bạch Thiên Trương đành im lặng trước sự thiết lập biến thái của Viêm Hoàng Kỳ Tích, gọi ra con gái Phong Vũ Trung Tạc Bài Cốt, nhìn con gái của mình, chợt cảm thấy bất lực.

Ninh Tàn nói: “Này, tôi đưa cô đi xả giận nhé.”

Cảm xúc của Bạch Thiên Trương lúc này vẫn còn vô cùng ảo não: “Cậu không phải quản lý Gia tộc của cậu à?”

“Ừ, không cần. Bình thường tôi không hay ra mặt.” Ninh Tàn vừa nói, vừa nhanh nhẹn dứt khoát tắt kênh Thế giới và kênh Gia tộc, đóng hòm thư hảo hữu, chỉ mở một kênh Đội ngũ, gửi lời mời gia nhập tổ đội cho Bạch Thiên Trương.

Bạch Thiên Trương uể oải gượng dậy một chút tinh thần, đồng ý yêu cầu tổ đội của Ninh Tàn.

Chạy cùng với Ninh Tàn, khi đi ngang qua nông trường, cô chợt trông thấy cây đậu đỏ trồng lúc cô và Ngôn Mạch kết hôn. Đó là Viêm Hoàng Kỳ Tích đưa ra một hoạt động đại loại nhiệm vụ phụ thê để tăng độ thân mật giữa vợ chồng, chỉ cần ở trong nông trường gieo trồng đậu đỏ, đợi đến khi nào thu hoạch được 99 hạt đậu, có thể đưa cho Kim Đồng Ngọc Nữ để kết thành dây chuyền Uyên Ương. Lúc ấy Bạch Thiên Trương nhất thời hứng thú, kéo Ngôn Mạch đi trồng cây đậu đỏ đầu tiên, nhưng vì thời gian sinh trưởng của đậu đỏ rất dài, thỉnh thoảng phải tưới nước, bón phân, diệt sâu bọ, hơn nữa trước nay Bạch Thiên Trương vẫn cả thèm chóng chán nên sau này cô cũng quên mất hoạt động đó.

Lúc này đây nhìn thấy cây đậu đỏ đó, Bạch Thiên Trương đột nhiên cảm thấy nó thật là ngứa mắt, tức thì định đi tới chỗ NPC chủ nông trường mua vài con thỏ hay loài gặm nhấm, để cho chúng cắn tan hoang hết đám đậu đỏ kia đi.

Ninh Tàn đưa cô tới một khu trên bản đồ rồi dừng lại.

Bạch Thiên Trương ngạc nhiên: “Khu tân thủ luyện cấp?”

“Ừ.” Hai tay Ninh Tàn đan chéo để ở sau gáy, hơi ngửa người dựa lưng vào ghế: “Thỏ ở đây, lúc bị giết đều cầu xin tha mạng, cô đổi thành đồ tân thủ rồi đi giết bọn chúng.”

Bạch Thiên Trương rung mình, không hiểu sao cô cảm thấy tâm lý của Ninh đại thần có chút khác biệt với người thường, nhưng vẫn nghe theo chỉ thị của Ninh Tàn, đổi sang đồ tân thủ, cầm một thanh đao sắt mẻ gỉ sét đi chém thỏ. Từng đám thỏ hình dáng như những cục bông màu trắng sau khi bị đâm vài nhát liền bắt đầu kêu rên thảm thiết, vẻ mặt đáng thương rơi lệ. Bạch Thiên Trương nhìn bộ dạng đám thỏ co rúm vào một chỗ run lên bật cầu xin tha mạng, bỗng cảm thấy tâm trạng quả nhiên thoải mái hơn rất nhiều. Vừa chém vừa hung dữ bĩu môi: “Gian phu thâm phụ! Biến đi... Đi chết đi!”

Ninh Tàn nhìn người nào đó ở bên cạnh rõ ràng đã rơi vào trạng thái Cuồng Ma, cười nhạt một tiếng. Bĩ Ngạn Dạ Sắc Cách Điều lẳng lặng ngồi xuống dưới một gốc cây bên ngoài khu luyện cấp, trước mặt là một cô gái Cuồng Ma đang cực kỳ độc ác vô nhân đạo tàn sát một đám thỏ, không ai có thể nghĩ tới, một nhân vật nổi tiếng của server này và vợ của một nhân vật nổi tiếng khác đang cùng nhau đến khu luyện cấp vắng người qua lại này, tàn sát những sinh linh vô tội.

Sau khi Ninh Tàn làm xong một phụ bản liếc qua Bạch Thiên Trương, đã thấy cô đang tựa vào ghế ngủ từ lúc nào. Lông mày cô khẽ nhíu lại, dưới ánh sáng màu lam yếu ớt của màn hình máy tính, khuôn mặt cô vẫn còn có vết nước mắt lăn dài trên má. Có lẽ là do tư thế không thoải mái, cô ngủ không được yên giấc.

Ninh Tàn bỗng nín thở, nhìn cô hồi lâu, bàn tay không tự chủ được cẩn thận, nhẹ nhàng vòng qua eo cô, dè dặt cống cô dậy. Bạch Thiên Trương vô thức nói mơ trong lúc bị di chuyển, lại vì một bên má bị dán vào tấm lưng gầy gò, rốt cuộc dụi dụi, lăn qua lăn lại một hồi rồi mới chìm vào giấc ngủ.

Ninh Tần dừng lại một chút, chỉ cảm thấy phần lưng bị hai má của cô dụi vào, đột nhiên nóng bừng. Mái tóc cô xõa ra, một vài sợi rủ xuống bên má cậu, mỗi lần chuyển động lại chạm vào da thịt, ngứa ngứa.

Bạch Thiên Trương lại bất an động đậy, trong lúc ngủ mơ lại nói gì đó mơ hồ không rõ, Ninh Tần lắng tai nghe, chỉ nghe thấy cô yếu ớt nói mấy chữ: “Ngôn Mạch, anh là đồ khốn...”

Cậu cười nhẹ một tiếng, tiếp tục cõng cô trên lưng bước đi. Cảnh khuya yên tĩnh phố đêm không bóng người, đèn đường chiếu xuống kéo dài bóng dáng hai người. Sau này Ninh Tần nghĩ, hóa ra lúc đó, không chỉ có cô điên, chính cậu cũng điên rồi.

Không điên không sống được.

Khi người nào đó thần kinh đại não trời sinh ngốc nghếch vươn vai tỉnh giấc giống như nàng công chúa ngủ trong rừng thức dậy trên chiếc giường xa lạ, Ninh Tần đang rần rúng trong bếp lập tức nghe thấy một tiếng thét đến thủng màng nhĩ, tay cậu run lên, vỏ trứng còn chưa kịp đập vỡ rơi thẳng vào trong chảo, co rúm thê thảm thành một cục, bốc lên một làn khói đen kì quái.

Ninh đại thần nổi giận đùng đùng, giật phắt tạp dề xuống, lao vào phòng Bạch Thiên Trương, đúng lúc thấy Bạch Thiên Trương đang nhảy lên nhảy xuống tìm kiếm gì đó, miệng lẩm bẩm: “Thẻ sinh viên của tôi đâu rồi, chứng minh thư của tôi đâu rồi, điện thoại đâu rồi, ví tiền đâu rồi...”

Ninh Tần chán nản: “Này, bình thường chẳng phải trước hết nên quan tâm một chút xem mình có bị lấy đi sự trong trắng không à?”

“Á...” Bạch Thiên Trương lúc này mới ngó người nhìn xuống xem xét người mình, quần áo nhả nhúm hôm qua vẫn còn mặc trên người, rõ ràng cô vẫn là bìa đậu phụ còn nguyên đai nguyên kiện không hư hại gì. Cô vỗ vỗ ngực, thở phào nhẹ nhõm: “Haiz, may mà tôi không phải chịu trách nhiệm với cậu.”

“...” Ninh Tần im lặng, có phải cô đã đánh giá quá thấp đặc tính phụ nữ của bản thân, hay căn bản là cô không coi cậu là động vật giống đực? Lòng tự tôn đàn ông của Ninh Tần bị đả kích, tốt xấu gì cậu cũng đã mười tám tuổi, đủ tuổi trưởng thành, tuổi cậu vào thời cổ đại không biết chừng còn có cả cháu trai rồi!

Cậu tái mặt, chẳng vui vẻ gì ném ra một câu: “Đi ra ăn cơm!”, liền đó quay đầu đi.

Tốt xấu gì Bạch Thiên Trương vẫn còn chút ý thức được rằng mình đang ăn nhờ ở đậu, cô chung bộ mặt cười hì hì nịnh nọt chủ nhà: “Ồ, Ninh Tần, đây là nhà cậu à?”

Ninh Tần thật sự không muốn để ý tới cô nữa, nhưng nhìn nụ cười ngốc nghếch của Bạch Thiên Trương, cậu vẫn mở lời: “Nhà anh họ tôi. Anh ấy đang ở nước ngoài, mỗi khi đến thành phố W chơi tôi sẽ ở đây.”

Ninh Tần bung sữa và trứng gà rán cháy đen vẫn còn nguyên vỏ đặt lên bàn, sau đó ném túi cho Bạch Thiên Trương : “Đồ của cô.”

Bạch Thiên Trương lôi điện thoại di động ra xem, đã sắp hết pin chỉ còn lại có một vạch. Trên màn hình hiện ba mươi tám cuộc gọi nhỡ, năm cuộc của Dư San, còn lại đều là của Ngôn Mạch.

“Á!!!” Màng nhĩ của Ninh Tần bị sát hại lần thứ hai, Bạch Thiên Trương chân tay luống cuống thu dọn đồ, “Ninh Tần! Tôi phải về trường học! Quên mất không nói với Dư San, cô ấy nhất định sẽ lo lắng đến chết mất!”

Ninh Tần lẳng lặng nhìn cô, sau đó giơ tay làm động tác mời, Bạch Thiên Trương vọt tới cạnh cửa, đột nhiên lại nhớ ra điều gì, cô quay đầu dò xét sắc mặt Ninh Tần: “Hơ hơ hơ, hôm qua, cảm ơn cậu nhé.”

Ninh Tần không buồn để ý tới cô, về mặt xa cách, lẳng lặng ăn món trứng rán cháy đen. Phần bị cháy cho vào miệng đắng ngắt, cậu lại hoàn toàn không nhận thấy, từng miếng từng miếng ăn hết toàn bộ.

Bạch Thiên Trương đứng đợi xe buýt trong không khí rét lạnh của buổi sớm, điện thoại đêm qua để chế độ im lặng đã được cô chuyển lại về chế độ bình thường, đúng lúc này đột nhiên rộn ràng reo lên tiếng nhạc, Bạch Thiên Trương vừa nhận điện, tiếng hét giận dữ bùng phát của Dư San xuyên qua ống nghe, làm kinh sợ một đàn chim đang tìm mồi buổi sớm: “Bạch Thiên Trương! Cậu còn biết nghe điện thoại à! Hôm qua đi dạt vòm ở đâu hả?!”

Bạch Thiên Trương mưu đồ muốn đánh lạc hướng sự chú ý của cô bạn: “A, Dư San, tớ chưa bao giờ dậy sớm như thế này, thật ra sáng sớm thật là đẹp...”

“Đẹp cái con khi! Cậu mau lăn về đây! Nếu cậu mà không về, Ngôn Mạch sẽ phá hủy cả cái kí túc xá này đây!”

Sau đó títtít mấy tiếng, cô ấy đã cúp máy.

Bạch Thiên Trương nắm chặt điện thoại, cô bị mấy cơn gió se lạnh thổi tới làm run người - cô có thể không về không?

Chương 33

Bạch Thiên Trương trốn sau một thân cây khẳng khiu thăm dò, sân trường vào sáng sớm có rất ít người qua lại, nhưng ai cũng cảm thấy kỳ quái khi trông thấy hoa khôi giảng đường trong truyền thuyết đang cố gắng ẩn nấp sau thân cây nhưng lại thất bại hoàn toàn để lộ gần hết cơ thể, ừm, chắc hẳn gần đây không còn thịnh hành phong cách tiểu thư khuê các lịch sự nhã nhặn nữa, mà thay vào đó là yêu nữ có những hành vi kì quái hoành hành?

Bạch Thiên Trương một tay che nắng, điều tra tình hình quân địch phía trước, tòa nhà kí túc xá của cô to lớn hùng vĩ đứng sừng sững trong ánh mặt trời, tư thế cao ngạo cúi nhìn chúng sinh. Bạch Thiên Trương mỉm cười: Cô đã nói rồi mà, Ngôn Mạch làm sao có thể phá hủy được cả tòa nhà kí túc xá chứ! Cô lại nhìn khắp xung quanh một lượt, không thấy bóng dáng một cọng tóc của Ngôn đại thần. Bạch Thiên Trương yên tâm, cô thản nhiên tung tăng bước tới.

Nhưng rất nhanh sau đó, khi nhìn thấy bóng dáng đó trong chỗ râm khuất bóng, cô lập tức co rúm người trực chạy trốn, Bạch Thiên Trương gần như đã quay đầu bỏ chạy, sau lưng chợt vang đến một giọng nói lạnh lẽo: “Thiên Trương.”

Ngôn Mạch nghiêng người tựa vào tường, hai ngón tay kẹp một điếu thuốc đang cháy dở. Bạch Thiên Trương chợt dạ nhìn anh, hình như anh cả đêm không ngủ, trên cằm đã xuất hiện chút màu xanh của râu, khuôn mặt tiêu tụy, rít mạnh một hơi thuốc, nhìn cô chăm chăm. Haiz, Bạch Thiên Trương nghĩ, cho dù dáng vẻ Ngôn Mạch thất hồn lạc phách như vậy, nhưng vẫn có một loại lôi cuốn đến suy sụp... khụ khụ, lôi cuốn?! Bạch Thiên Trương kịp thời ngăn lại tà niệm trong lòng, lúc này cứ như thời kỳ chiến tranh khốc liệt cứ như đổ bộ Normandie vậy, đóa hoa chiến tranh chẳng hợp thời này cần phải bị bóp chết ngay từ khi đang nảy mầm!

Bạch Thiên Trương và Ngôn Mạch đã qua lại lâu như vậy, cô cũng biết bình thường anh không hút thuốc, không uống rượu, không có bất kỳ sở thích không lành mạnh nào, thực sự là điển hình cho người đàn ông của gia đình. Nhưng lúc này đây dưới chân chỗ anh đứng có rất nhiều đầu thuốc, xem ra anh đã hút cả một đêm, có thể thấy anh đã lo lắng đến chừng nào.

Bạch Thiên Trương hơi chợt dạ, lại có chút đau lòng, cơ hồ muốn thừa nhận hành vi tội lỗi và sám hối với Ngôn Mạch, nhưng lại đột nhiên cô cảm thấy có gì đó không đúng? Thừa nhận tội lỗi? Cô có tội gì? Rốt cuộc ai mới là đầu mối khơi mào ra mọi chuyện?! Nghĩ vậy, cô lại bắt đầu cây ngay không sợ chết đứng, trừng mắt nhìn Ngôn Mạch.

Ngôn Mạch bước mấy bước dài đi tới ôm chặt lấy Bạch Thiên Trương, Bạch Thiên Trương ngửi thấy người anh toàn mùi thuốc lá, không chú ý muốn giãy giụa phản kháng, kết quả lại bị anh ôm chặt hơn.

Ngôn Mạch thần trí hoảng hốt, đột nhiên lại kéo Thiên Trương khỏi vòng tay, nhìn từ trên xuống dưới, từ trái qua phải, nhìn đi nhìn lại mấy vòng, sờ sờ tóc cô một chút, lại vỗ vỗ mặt cô một chút, xác định Thiên Trương không thiếu một sợi tóc nào mới yên lòng, anh nói: “Không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi.”

Bạch Thiên Trương nghe giọng Ngôn Mạch khàn khàn như vỡ vụn, nhìn bộ dạng anh hốc hác căng thẳng, tưởng tượng đến bộ dạng đêm qua anh vì tìm cô mà chạy đôn chạy đáo khắp nơi, cô cảm thấy vách ngăn nơi trái tim cô vừa mới dựng lên đã lảng lạng bị húc đổ, kết quả một câu tiếp theo của Ngôn Mạch lập tức khiến cô như tan biến.

Ngôn Mạch giống như ông chồng đang thăm vấn cô vợ cả đêm không về, vẻ mặt oán trách: “Đêm qua em đi đâu?”

Hôm qua sau khi anh nói ra một câu khiến bản thân hối hận cả đời, đòi lại Bạch Thiên Trương còn nói một câu tàn nhẫn hơn, cô nói: Ngôn Mạch, anh thấy đấy, hóa ra giữa chúng ta, ai cũng không có đủ niềm tin vào người kia. Khi đó từng câu từng chữ, đều là khắc cốt ghi tâm, khiến anh chấn động đến không thể phản ứng. Đến khi anh đã lấy lại được tinh thần, Bạch Thiên Trương đã đi đâu không thấy.

Anh gọi điện cho cô, không ai bắt máy. Anh chỉ biết đi dọc theo các con phố tìm kiếm, sau đó nghĩ không biết chừng Bạch Thiên Trương đã về ký túc rồi, anh lại gọi điện về ký túc xá, kết quả Dư San nói cô vẫn chưa về. Đến lúc này Ngôn Mạch đã thực sự căng thẳng, anh cùng với Dư San, hai người nghĩ đến những nơi Bạch Thiên Trương có thể đến, ở thành phố W này cô chẳng có ai thân thích hay có bạn bè, ngoài ký túc xá ra thì chẳng có nơi nào có thể trú ngụ, mà mấy năm gần đây an ninh có đôi chút hỗn loạn, một cô gái xinh đẹp như cô giữa đêm hôm khuya khoắt một mình lang thang trong thành phố lạ lẫm, nhớ xảy ra chuyện gì... Ngôn Mạch không dám nghĩ tiếp, anh không thể tha thứ cho bản thân, anh cảm giác như toàn bộ ý thức đã bay ra khỏi cơ thể, chẳng khác nào hồn xiêu phách tán, hồn bay phách lạc.

Dọc đường anh vừa gọi điện thoại cho Bạch Thiên Trương, lại vừa gọi điện về ký túc xá của cô. Sau đó anh lại nghĩ, có khi nào Bạch Thiên Trương không quay về ký túc xá, mà đến chung cư của anh ở thành phố W này? Ý nghĩ vừa lóe lên, Ngôn Mạch cơ hồ như phóng hết tốc độ quay về chung cư, hy vọng dâng đầy trong tim, nhưng lúc anh nhìn lên cửa sổ tối đen như mực, hy vọng bỗng chốc tan vỡ. Anh vẫn không tin, có lẽ, có lẽ Bạch Thiên Trương đang chờ anh ở ngoài hành lang! Anh không dám đi thang máy, sợ bỏ lỡ mất cô, chỉ có thể từng bậc từng bậc đi lên, mà cảm giác mong chờ trong tim cứ dần dần trở nên hụt hẫng, dần dần vỡ vụn. Cho đến khi lên đến tầng nhà, đứng trước cửa, trong tích tắc lấy chìa khóa mở cửa, trong tích tắc nhìn thấy căn phòng trống trải lạnh lẽo, suốt đời anh cũng sẽ không bao giờ quên cảm giác đó, tất cả mọi hi vọng đều tan vỡ, cảm giác tuyệt vọng che phủ mãnh liệt tràn tới, mồ hôi thấm ướt tấm áo, anh chỉ cảm thấy toàn thân lạnh buốt, thậm chí đau đến mức co rút cơ thể.

Bạch Thiên Trương vẫn không nhận điện thoại, Ngôn Mạch trong lòng thầm tính toán, anh đi thẳng tới đồn công an gần đó.

Khí thế lúc đó của Ngôn Mạch thực sự giống như sấm vang chớp giạt, thiếu chút nữa đâm hồng cả cửa nhà người ta: “Không thấy bạn gái tôi đâu!”

Chú cảnh sát phụ trách tiếp dân vặn vẹo cái eo mập mạp, chỉnh lại cặp kính mắt, so với vẻ kích động của Ngôn Mạch thì rất thản nhiên, cơ hồ vô cùng lạnh lùng hỏi: “Mất tích bao lâu rồi?”

Ngôn Mạch tay chân luống cuống bắt đầu nhẩm tính thời gian, tính hồi lâu: “Hai tiếng.”

“Cái gì?! Mới không thấy có hai tiếng đồng hồ? Cậu đùa tôi đấy à! Không thụ lý không thụ lý! Thật là, gần đây vợ chồng son cứ cãi nhau là tìm đến đồn công an, chàng trai, tôi đề nghị cậu đến tìm Hội phụ nữ, haiz, đúng là, sớm biết có ngày hôm nay thì đừng làm chuyện nông nổi, để người nhà nổi giận bỏ đi rồi mới nghĩ đến chuyện đi tìm...”

Đồn công an không giải quyết, Bạch Thiên Trương vẫn không biết tăm hơi. Cả đêm Ngôn Mạch lái xe không mục đích lòng vòng khắp thành phố W, trong khoảng thời gian đó anh còn gặp phải hai ba gái đứng đường lả lơi. Cuối cùng Ngôn Mạch nổi giận, giữa đêm hôm khuya khoắt không thềm quan tâm, gọi dựng dậy tất cả bạn bè giang hồ. Gọi là bạn bè giang hồ, thực ra là những người đã từng có giao thiệp, ai nấy cũng đều có tiếng tăm lẫy lừng, có điều bình thường Ngôn Mạch không thích chơi cùng họ, vì thế mà cũng không tiếp xúc nhiều. Nhưng đây cũng là lần đầu tiên Ngôn Mạch nợ bọn họ một ân tình, vì vậy sau đó trong một thời gian rất dài, tất cả mọi người trong vòng quan hệ của anh đều biết, Ngôn thiếu của Phong Khuynh, Ngôn thiếu tiếng tăm lẫy lừng, nửa đêm khuya khoắt nào đó đã gọi tất cả bọn họ dậy, nói năng lộn xộn thần trí hoang mang, chỉ vì một cô gái.

Khi tất cả những “bạn bè giang hồ” này cùng hành động một lúc, hiệu suất đúng là kinh người. Ngôn Mạch nghĩ tới tất cả những nơi mở cửa 24 giờ: Quán nét, khách sạn, McDonald, rạp chiếu phim đêm,... Thực tế suy đoán của anh cũng đúng, chỉ năm phút sau khi Ninh Tàn công Bạch Thiên Trương rời khỏi quán net, người của Ngôn Mạch đã tìm đến, nhưng cuối cùng lại bị vuột mất.

Đêm hôm đó, bọn họ gần như đã tra xét tất cả các quán net và khách sạn ở thành phố W, nhưng không thể ngờ, Bạch Thiên Trương lại được Ninh Tàn đưa về nhà.

Cuối cùng, Ngôn Mạch chân tay luống cuống giữa đêm xuân giá lạnh, đứng dưới kí túc xá của Bạch Thiên Trương suốt một đêm, hút thuốc cả một đêm.

Bạch Thiên Trương nhìn hai mắt Ngôn Mạch đỏ ngầu, có chút bất an, khẽ rùng mình: “Ừm, em ngủ ở nhà một người bạn...”

Ngôn Mạch hỏi tiếp: “Bạn nào? Nam hay nữ?”

Bạch Thiên Trương cố gắng thoải mái, không đúng, cô vốn nên thoải mái, nhưng dưới ánh mắt của Ngôn Mạch, không hiểu sao cô lại nảy sinh một cảm giác tội lỗi: “À, ha ha, chính là người đó đó, Ninh Tàn ấy!”

“Ninh Tàn?” Ngôn Mạch nheo mắt, trong đầu bắt đầu tìm kiếm khuôn mặt có thể là tình địch.

“Đúng rồi! Chính là Bỉ Ngạn Dạ Sắc Cách Điều! Anh không biết sao? À đúng rồi, đúng là anh không biết...” Bạch Thiên Trương vẫn còn hồn nhiên không hề biết trong lòng Ngôn thiếu đã vạch ra N cách tiêu diệt Ninh Tàn, cô còn ngốc nghếch tự động giới thiệu.

Ngôn Mạch trầm mặc.

Bỉ Ngạn Dạ Sắc Cách Điều... Ninh Tàn... Hắn ở cùng với Thiên Trương của anh cả đêm dưới một mái nhà... Cho dù thân kinh thuộc dạng hơi hợt phản ứng chậm như Bạch Thiên Trương lúc này cũng nhận thấy Ngôn Mạch có gì đó không ổn, cô thò một ngón tay chọc chọc anh: “Này, anh làm sao vậy?” Hình như cô vừa nghe thấy tiếng nghiến răng nghiến lợi?

Ngôn Mạch cố đè nén một cơn ghen đang dâng đầy trong bụng, “dịu dàng” nói với Bạch Thiên Trương: “Sau này không được tiếp xúc với người này nữa.”

Bạch Thiên Trương nghe thấy ngữ khí mệnh lệnh của anh, cô lại nghĩ tới Cố Niên, nghĩ đến cô phải vạ vật cả một đêm, nổi tức giận lại tràn đến: “Anh có tư cách quản em sao? Anh với Cố Niên chẳng rõ ràng! Lại còn quản cả việc em kết bạn với ai à! Ninh Tàn cậu ấy làm sao?! Chỉ ít trong lúc em suy sụp, cậu ấy cũng cho em ở nhờ một đêm!”

Cô hét xong một hồi, cũng chả buồn nhìn vẻ mặt của Ngôn Mạch, lao thẳng vào kí túc xá.

Dư San đang đánh răng, nghe thấy tiếng Bạch Thiên Trương hung hăng đóng sập cửa, thiếu chút nữa thọc cả bàn chải vào họng. Cô hỏi: “Ngôn Mạch đâu rồi?”

Bạch Thiên Trương ngồi phịch xuống ghế, bộ dạng như xác chết: “Dưới lầu.”

“Ừ...” Dư San đáp lại một câu ý tứ hàm xúc, dò xét tình hình quan sát sắc mặt Bạch Thiên Trương, “Nói rõ ràng chưa?”

“Chưa!” Bạch Thiên Trương bắt đầu leo lên giường, “Ai thèm nghe anh ấy giải thích! Giải thích chính là che giấu, càng nói càng bực!”

Dư San lại nhàn nhạt ừ một tiếng, giả vờ như lơ đãng, cô tình nói: “Đêm qua anh ấy gần như lật tung cả thành phố W.”

Bạch Thiên Trương không muốn trả lời, cô trùm chăn kín đầu.

Dư San súc miệng xong lại tiếp tục nhồi thêm: “Anh ấy đứng dưới lầu cả đêm.”

Bạch Thiên Trương co rúm người lại.

“Anh ấy...”

“Im đi!” Bạch Thiên Trương chống nạnh hét, “Dư San, đừng để tớ nghe thấy hai từ Ngôn Mạch phát ra từ miệng cậu nữa!”

Dư San lườm cô lạnh lùng: “Tớ nói Ngôn Mạch hỏi nào, tớ nói là anh ấy.”

Bạch Thiên Trương lặng im không nói.

Dư San vừa thay quần áo, vừa cảm thán: “Haiz, đêm qua lạnh thật đấy... Có lẽ âm mấy độ ấy... Ừm, khu vực tòa nhà ký túc này trông trải quá, mà gió thì to, ngay cả chỗ khuất gió cũng không có...”

Trong lòng Bạch Thiên Trương bắt đầu đấu tranh kịch liệt, thiên thần và ác quỷ bắt đầu giày vò. Ác quỷ nói: “Đáng đời, có ai bắt anh ta đợi đâu, anh ta hoàn toàn có thể ngồi trong xe đợi mà!” Thiên thần lời lẽ chính nghĩa phản bác: “Mi thật vô lương tâm! Anh ấy lo lắng cho mi như vậy, mi giận thì giận, nhưng cũng không thể bỏ mặc anh ấy!”

Thiên thần và ác quỷ tiếp tục giày vò cô, Bạch Thiên Trương bối rối lăn qua lăn lại trong chăn, cuối cùng thét lên một tiếng, đứng bật dậy như cá nhảy khỏi mặt nước, lao ra khỏi cửa.

Dưới lầu kí túc xá vắng vẻ, Ngôn Mạch đã không còn ở đó. Trái tim Bạch Thiên Trương lạnh đi, dường như những cơn gió lạnh đều thổi vào tận trong tâm can cô, đứng đó hồi lâu, cô mặt mày ủ rũ đi lên lầu.

Cô không hề biết rằng, đại thần nào đó bồn ba thức trắng cả một đêm, vì bị gió lạnh thổi cả một đêm, mồ hôi lại thấm ướt quần áo, cuối cùng thể lực không thể trụ được nữa, sau đó bị Đỗ Khanh Cách chạy đến đưa đi rồi.

Anh là đại thần đầu tiên trong lịch sử vì phát sốt mà bị người ta bắt ép lòi đi...

Chương 34

Đôi khi tính cách chưa chắc đã quyết định vận mệnh, mà còn có thể là thói quen.

Không sai, chính là thói quen. Ví dụ như việc Dư San thường xuyên rướn cổ lên hy vọng sẽ làm cổ mình thon dài hơn, hay việc Đàm Việt thường cạy rỉ mũi về lại rồi bắn đi chỗ khác, việc Bạch Thiên Trương trước khi ăn bánh mỳ nướng thường ăn viên xung quanh trước.

Ví dụ như bây giờ, Thiên Trương Nhục Cốt Đầu cô đơn chiếc bóng vất vả chạy chỗ vầy lầy BOSS, bị Dư San chế nhạo là kẻ dở hơi, nhưng cô lập tức phản bác: “Tớ quen với việc Ngôn Mạch chống đỡ cho rồi.”

Cô im lặng, cô ấy quen được “Vũ Thoa Phong Lạp” chắn trước mặt rồi lao về phía trước, quen gấp nắm bỏ vào bát Ngôn Mạch vì cô không thích ăn nắm, quen với việc anh ấy nhẹ nhàng gọi cô “Thiên Trương, Thiên Trương”, một tiếng gọi rất bình thường nhưng chứa đầy tình cảm của anh.

“Hu hu, Dư San ời, tớ thất tình rồi!” Cô ấy than khóc.

Dư San nói luôn: “Hai người đã nói chia tay chưa? Vẫn chưa nói gì thì cậu than cái khi gì chứ, đừng có mà làm bộ đáng thương trước mặt bà.”

“Nhưng mà hai ngày nay anh ấy không vào trò chơi rồi, cũng không liên lạc với tớ.” Bạch Thiên Trương giải thích.

“Có lẽ anh ấy chết rồi.” Dư San nói với một giọng điệu lạnh lùng.

“Cái gì!!!” Bạch Thiên Trương sợ hãi, mặt biến sắc.

“Đúng vậy, cậu nghĩ xem, anh ấy chịu gió lạnh cả đêm, khả năng đã bị sốt. Rồi thì sau đó không có ai bên cạnh, cũng không ai biết nên cuối cùng đã chết, vì thời tiết lạnh, nên thì thể anh ấy không thể phân hủy, các nhà xung quanh không ai phát hiện ra. Cậu cứ đợi thêm vài ngày xem, biết đâu sẽ có tin đăng báo: Giám đốc Phong Khuynh chết thảm tại nhà, do tự tử hay bị mưu sát?” Dư San nói có vẻ rất hợp lý.

Bạch Thiên Trương tròn tròn mắt, không có bất cứ phản ứng gì. Mặc dù cô biết Dư San chỉ là chuyện bé xé ra to, cố ý dọa mình, nhưng Thiên Trương vẫn tưởng tượng ra cảnh Ngôn Mạch một mình cô đơn tội nghiệp trên chiếc giường nhỏ, bên cạnh không có lấy một người tiễn đưa, thật đau lòng. Cũng không biết trước khi ra đi anh ấy có kịp lập di chúc hay chưa... Đột nhiên, Bạch Thiên Trương nhảy lên, vơ vội khăn quàng cổ và mũ rồi chạy thẳng ra ngoài.

Dư San nở một nụ cười đầy nham hiểm. Vì vậy có thể nói, đôi khi cái quyết định vận

mệnh chưa chắc đã là tính cách, mà còn có thể là thói quen, đôi khi cái mà có thể giúp một đôi tình nhân giảng hòa khi cãi nhau chưa chắc đã phải là nụ hôn, mà cũng có thể là thói quen.

Thế nên vận mệnh Bạch Thiên Trương sẽ là một miếng đậu phụ chắc chắn bị Ngôn Mạch xoi tái, cũng là do thói quen mà quyết định.

Đây không phải là lần đầu tiên Bạch Thiên Trương đến nhà Ngôn Mạch, nhưng lại là lần đầu tiên cô vắc mặt đến nhà anh sau khi hai người cãi nhau.

Bạch Thiên Trương ho một tiếng, chỉnh lại khăn quàng cổ và mũ, trong lòng nghĩ thầm: Bạch Thiên Trương, mặc dù mày đến thăm hỏi người bệnh theo tinh thần của chủ nghĩa nhân đạo quốc tế, nhưng dù sao Ngôn Mạch cũng là một người bệnh đặc biệt, anh ấy còn là người thân mang trọng tội. Vì vậy đến lúc đó tuyệt đối không được mềm lòng, cho dù anh ấy có thẳng thắn nhận lỗi cũng vẫn bị trừng phạt chứ đừng nói là không thẳng thắn.

Chuông cửa đã reo một hồi lâu mà vẫn chưa có người mở cửa, Bạch Thiên Trương ghé sát tai vào cánh cửa lạnh toát nghe xem có động tĩnh gì không. Trong khi cô đang bất động giữ cái tư thế nghe trộm thấp hèn ấy thì đột nhiên cửa mở. Bạch Thiên Trương ngã vào lòng người mở cửa một cách rất “vô ý” giống như cánh hoa nhẹ rơi xuống làn nước.

Sau một phút bối rối...

“Này này, chúng ta vẫn còn đang cãi nhau đó, hãy giữ khoảng cách một chút, em vẫn chưa tha thứ cho anh mà... Này, Ngôn Mạch! Anh sao vậy? Tỉnh lại đi!”

Ngôn Mạch đã dùng chút sức lực cuối cùng của mình ra mở cửa. Hôm đó, tên Đỗ Khanh Cách vô lương tâm sau khi vút anh lên giường liền đi ngay với em hàng mà hần mới câu được. Ngôn Mạch nằm hai ngày liền trên giường, ngày đêm mong chờ Bạch Thiên Trương đến thăm, như thế anh có thể gắng gượng lập di chúc để lại tài sản cho Thiên Trương trước khi nhắm mắt xuôi tay.

Kết quả là cô đã đến thật, chỉ có điều anh vừa mới mở cửa đã bị Bạch Thiên Trương đổ cả vào người, bình thường anh còn khó mà đỡ nổi chứ đừng nói với một cơ thể yếu ớt như lúc này, bị cả một tảng thịt ít nhất cân nặng cũng hai con số đó đổ vào làm anh ngã chổng kèn xuống đất.

Trong lúc mơ hồ, Ngôn Mạch vẫn kịp đỡ lấy Bạch Thiên Trương để tránh cho cô bị đập đầu xuống đất, kết quả là chính bản thân anh lại bị đập đầu xuống đất khiến mắt mũi tối sầm, choáng váng như đang có những ngôi sao bay lên, lúc đó anh chỉ biết kêu rên vì đau đớn.

Bạch Thiên Trương không kịp suy nghĩ gì, luống cuống đứng dậy, tay run run đặt trước mũi Ngôn Mạch kiểm tra hơi thở, biết rằng anh vẫn sống, cô vội vàng kéo Ngôn Mạch đến bên giường.

Một cô gái nhỏ bé phải kéo một chàng trai cao 1m80 quả thực không hề dễ dàng, Bạch Thiên Trương vừa kéo vừa thở hồng hộc như một con lừa. Giống như một cây lau nhà, Ngôn Mạch cũng chẳng dễ chịu gì, anh bị đập vào chân bàn trà, va vào chân tủ. Đợi đến khi Bạch Thiên Trương trải qua bao nhiêu vất vả mới đưa được Ngôn Mạch nằm lên giường thì anh vốn đã nội thương nay lại thêm ngoại thương, thê thảm đến mức kẻ đầu sỏ gây ra tội lỗi cũng không dám ngoái lại nhìn.

Lúc đó Bạch Thiên Trương mới thấy được hết tác dụng của việc học y, thì ra ngoài việc mổ vệt giúp gia đình còn có tác dụng khác nữa. Sau một hồi làm vật lý trị liệu để hạ sốt, Bạch Thiên Trương lại đổ Ngôn Mạch uống thuốc, băng bó sát trùng những chỗ Ngôn Mạch bị thương do va đập. Sau khi vật lộn xong với anh chàng, Bạch Thiên Trương thấy anh cuối cùng cũng đã ngủ yên, mới yên tâm ngồi nghỉ ngơi và nghĩ: vốn dĩ là cô đến hỏi tội anh, kết quả người đi hoạch tội ngược lại phải hầu hạ người có tội như hầu hạ một đại lão gia. Thế là thế nào?

Cuối cùng Ngôn Mạch bị một mùi hương bay đến khiến anh tỉnh lại. Anh sờ lên trán, đã bớt nóng đi rất nhiều. Bên ngoài trời là một màu đen, dường như đang là buổi tối. Anh gắng gượng ngồi dậy, lúc đầu còn hơi váng đầu, nhưng không bao lâu đã bình thường trở lại, anh lắc lắc đầu, nhìn thấy Bạch Thiên Trương đang ngồi trên ghế sofa chơi “Viêm Hoàng Kỳ Tích” trên chiếc laptop của anh, rõ ràng đang nói gì đó với người của Thượng Thiện Nhược Thủy, nhưng âm thanh rất nhỏ.

“Ừ, anh ấy bị sốt. Ừ, tôi đang chăm sóc anh ấy, không sao đâu. Nói với Vô Yên không cần lo lắng quá. Được...”

Bạch Thiên Trương bỗng nhiên thấy nóng tai, cô sợ hãi quay đầu lại, nhìn thấy Ngôn Mạch mới yên tâm, cô đứng dậy sờ trán Ngôn Mạch kiểm tra: “Đã đỡ sốt chưa?”

Ngôn Mạch nắm chặt bàn tay đang sờ lên trán của Thiên Trương, Thiên Trương cảm thấy lòng bàn tay Ngôn Mạch nóng bỏng, nghi ngờ anh ấy vẫn chưa hạ sốt. Ngôn Mạch vẫn ngây ra nhìn cô ấy, đôi mắt đẹp và sáng ấy giống như đôi mắt lần đầu họ gặp nhau, Bạch Thiên Trương đáp ứng nói: “Này, không phải anh bị sốt đến phát khờ đấy chứ?”

Ngôn Mạch cười ngây ngô, định ôm chầm lấy Bạch Thiên Trương, cô giật mình lùi lại mấy bước: “Đợi đã! Anh đừng tưởng em chăm sóc anh tức là đã tha thứ cho anh! Chúng ta đâu có thân như thế! Anh... anh... anh, anh đã khỏe rồi thì em về đây!”

Ngôn Mạch không muốn hiểu lầm lớn hơn, anh đã bị giày vò quá đủ rồi, thêm lần nữa tức là tự anh tìm đường chấm dứt rồi. Ngôn Mạch vội kéo Bạch Thiên Trương trở lại, anh muốn nói hết với cô mọi chuyện trong đêm nay.

Bạch Thiên Trương hục hặc mấy cái, tức giận kéo lấy mũi Ngôn Mạch lôi vào trong giường: “Anh nói đi, anh và Cố Niên, vết răng đó của Cố Niên, tóm lại anh còn bao nhiêu chuyện giấu em nữa?”

Lúc trước Bạch Thiên Trương sợ Ngôn Mạch bị sốt đến phát khờ, sự thật chứng minh cô đã lo hão. Ngôn Mạch không những không bị sốt đến phát khờ, ngược lại trận sốt này giúp anh tỉnh táo hơn: “Em... Thì ra em nghi ngờ anh với Cố Niên...”

“Nếu không thì sao?” Bạch Thiên Trương đã hoàn toàn biến thành một cô gái lòng đầy ghen tuông.

Ngôn Mạch dờ khóc dờ cười: “Đó không phải là vết răng của anh, đó là của Eric!”

“... Eric ? Không phải là... chó... chứ?”

Ngôn Mạch lặng im, không thêm trả lời cái người mà không phân biệt được rằng chó với răng người.

“Là chó thật á?”

“Hồi học cấp 3 anh cùng cô ấy đến nhà một người bác, nhà bác ấy nuôi một con chó săn, có lẽ lúc ấy trông anh giống một chiếc laptop xường nên khi vừa nhìn thấy anh, Eric liền xông đến phía anh, lúc đó Cố Niên liền đẩy anh ra, chịu nhát cắn thay anh. Vì thế anh nợ cô ấy.” Ngôn Mạch thật thê thảm, chỉ vì cái vết răng vừa giống chó vừa giống người đó mà khiến anh và Thiên Trương phải phân ly lâu như thế, Thiên Trương của anh suýt nữa còn bị người khác cướp mất!

Ngôn Mạch thở dài: “Chẳng phải em học y sao? Tại sao giải phẫu học của em lại kém đến thế? Đến răng người và răng chó cũng không phân biệt được.”

Bạch Thiên Trương tức giận: “Cái vết cắn đó vốn dĩ vừa mờ vừa nhạt! Em lại không thể nghiên cứu tỉ mỉ! Hơn nữa nếu không phải anh gây ra chuyện này thì em cũng đâu có hiểu lầm chứ? Người gây ra hiểu lầm là ai? Lỗi là do ai? Là ai, là ai, là ai hả?”

Bạch Thiên Trương mất hết bình tĩnh, cô như phát cuồng.

Ngôn Mạch tỏ vẻ ăn năn: “Là anh, là anh, là anh, lỗi là của anh, anh có tội.” Nhìn sắc mặt Bạch Thiên Trương dần bình thường trở lại, Ngôn Mạch tiếp luôn: “Vợ yêu, còn giận nữa không?”

Bạch Thiên Trương nghĩ, mình là con gái phải dịu dàng, thế là cô làm ra vẻ mặt kiêu nữ hoàng ban ơn: “Được, Tiểu Mạch Tử, lần này Ai gia⁽¹⁾ tha cho ngươi, lần sau không được như thế nữa đâu đấy!”

Ngôn Mạch giật giật khóe miệng, năm lần bảy lượt đảm bảo nhất định sẽ giải quyết ổn thỏa chuyện với Cố Niên mới làm cho Thiên Trương cười được.

Vậy là vụ “huyết án” do vết chó cắn gây ra cuối cùng đã khép lại một cách hoàn mỹ.

Hai ngày vừa qua Ngôn Mạch chẳng được ăn món gì ngon cả, bây giờ lại nghe thấy Bạch

Thiên Trương nấu cơm bệnh nhân cho mình, anh liền nhảy chân sáo chạy xuống bếp tìm đồ ăn.

Cháo gạo nếp thơm dẻo, trộn với tôm nõn và cải xanh cắt nhỏ, bên trên phủ một lòng đỏ trứng vàng ươm, Ngôn Mạch cảm thấy thế là thỏa mãn lắm rồi.

Bạch Thiên Trương thấy Ngôn Mạch ăn một cách ngon lành, cảm thấy không uổng công khi mình suýt nữa đã cắt phải ngón tay.

Bạch Thiên Trương nhìn Ngôn Mạch ăn xong, sau đó chạy ra chạy vào như một bà nội trợ, cô nghĩ anh đã hạ sốt nhiều rồi, nhưng vẫn kéo anh ấy lên giường nằm ngủ một lát nữa.

Ngôn Mạch đã ngủ hai ngày rồi, bây giờ đâu còn buồn ngủ nữa, anh cũng sợ sau khi ngủ Bạch Thiên Trương lại rời xa anh, bèn kéo tay Thiên Trương nhất quyết không thả ra, hai người giằng co một hồi liền nằm cả xuống giường.

“...” Cứ như thế, không khí trong phòng bắt đầu tràn ngập tình yêu. Bạch Thiên Trương nằm đè lên ngực Ngôn Mạch, nhìn lên cằm anh, nơi có những cọng râu vẫn chưa được cạo sạch, cô thích thú đưa tay nhẹ nhàng sờ vào cằm anh, thấy nhột nhột đau đau. Hai người dường như đều nhớ lại khoảnh khắc đang ân ái thì bị một con cá làm đứt mạch cảm xúc, nghĩ đến đó mặt Bạch Thiên Trương liền ửng đỏ.

Ngôn Mạch bắt đầu hít thở mạnh hơn, môi anh không kiềm chế được di chuyển đến gần môi Thiên Trương, chạm vào bờ môi cô khe khẽ. Thiên Trương cảm nhận được hương vị ngọt ngào, thơm nồng, mềm mại của dư vị cháo gạo nếp trong miệng anh, cảm xúc thăng hoa, cảm giác không gian xung quanh như đang bành bồng, rồi rất nhanh rơi xuống, giống như nụ hôn của Ngôn Mạch hạ xuống thân thể cô, nhẹ nhàng và ngọt ngào.

Tất cả đều rất nhẹ nhàng, mềm mại, như ngọn lửa sắp bùng lên sáng chói.

Trong không gian tĩnh mịch ấy, Thiên Trương bỗng nhớ đến một chuyện. Chuyện này...

“Á!!!” Cô đột nhiên bật dậy kêu lên, đập cả vào đầu Ngôn Mạch, “Em quên mất!”

“?” Ngôn Mạch không hiểu chuyện gì.

“Em... quên tắt tai nghe IS rồi...”

Chương 35

“Phù! Ha ha ha! Sau đó thì sao?” Dư San hỏi.

Bạch Thiên Trương ngượng ngùng: “Sau đó Ngôn Mạch dậy tắt tiếng, còn tớ trở về.” Cô tự giấu đi sắc mặt lúc đó của Ngôn Mạch.

Dư San bóp chặt tay tỏ ý tiếc nuối: “Tớ tưởng lần này anh Ngôn Mạch sẽ để lại cho cậu khối tài sản hơn trăm triệu cơ đấy...”

Bạch Thiên Trương ngạc nhiên: “Anh ấy có nhiều tiền thế à?”

Dư San lườm cô một cái đầy ẩn ý: “Trên cơ thể mỗi người đàn ông khỏe mạnh đều cất giấu nhiều tiền như thế đấy...”

“...” Sắc mặt của Bạch Thiên Trương sầm lại, “cậu suy nghĩ tầm bậy quá đấy Dư San.”

“Cậu cũng hiểu rồi đấy chứ?”

Thế nhưng nụ cười ranh mãnh khó hiểu của Dư San cũng không thể cứu vãn Bạch Thiên Trương rơi xuống vực sâu. Cô nhất quyết không lên IS, không chào người của Thượng Thiện Nhược Thủy, không trả lời bất cứ sự việc nào liên quan đến chuyện cô đi thăm người bệnh và “thăm” lên tận giường của người ta.

Bạch Thiên Trương cứ nghĩ đến diễn biến quá trình đầy bi ai đó, cô cứ nghĩ tới những chuyện cô và Ngôn Mạch tí tê bị người của Thượng Thiện Nhược Thủy xúm lại nghe, nghĩ đến bọn họ ngồi lê đôi mách chuyện dựng chuyện ngồi sau màn hình nín thở, mắt sáng quan sát là cô thấy xấu hổ, tức giận muốn chết.

Cảm thấy bị đả kích vô cùng, trên đầu Bạch Thiên Trương như có một đám mây đen lo lừng, đi đến đâu cũng có sấm chớp đánh vào mình. Dư San an ủi cô: “Cậu nghĩ xem, nếu cho cậu một lựa chọn, cậu chọn để cho họ nghe thấy tiếng rầm vang trời của cậu hay cảnh mặn nồng do cậu và Ngôn Mạch làm diễn viên chính?”

Bạch Thiên Trương ngồi trên bồn cầu suy xét về mệnh đề mà Dư San đưa ra. Tiếng rầm vang trời à? Có lẽ cảnh mặn nồng kia còn hơn, dù có mất mặt cũng là hai người mất mặt, hai người bị ném đá còn hơn một mình mình bị. Sau khi suy nghĩ thông suốt vấn đề, Bạch Thiên Trương kéo dây xả nước bồn cầu, cho tất cả những chuyện đã qua đó trôi theo dòng nước xuống hố sâu.

Cô coi như da mặt bị dày thêm ba phân, vào trò chơi giống như người sống trở về từ cõi chết, lập tức có hàng loạt người xông vào hỏi:

Thấy Chết Không Cứu: “Người gây ra hiểu lầm là ai? Lỗi là do ai? Là ai, là ai, là ai hả?”

Mai Xuyên Nội Khóc: “Là anh, là anh, đều là anh...”

Vũ Thoa Phong Lạp: “Mở khoáng sản của tuần sau các cậu đi giữ đi.”

Thấy Chết Không Cứu: “Tôi hồi hận rồi.”

Mai Xuyên Nội Khóc: “Tôi tự kiểm điểm.”

Tĩnh Dây Vợ Đâu Mắt: “Ha ha ha, lão đại, sau khi hai người tắt IS...”

Dạ Du Thần: “Mùi vị Thiên Trương thế nào?”

Thiên Trương Nhục Cốt Đầu: “Mấy người thật đê tiện!”

Im lặng một giây, đột nhiên mọi người trong “Thượng Thiện Nhược Thủy” phá lên: “Kẻ đê tiện chính là chồng cô đó!”

Ngôn Mạch cười nhìn những người trong tộc cãi nhau, đột nhiên có một tin nhắn xuất hiện trong gia tộc: Uống Rượu Bên Suối đã rút khỏi Gia tộc.

Mọi người đều ngỡ ngàng, đặc biệt là Bạch Thiên Trương, cô lập tức gửi tin nhắn cho cậu ta: “Đồ đê, tại sao lại rút khỏi Gia tộc?”

Uống Rượu Bên Suối không trả lời. Bạch Thiên Trương cảm thấy có điều gì đó kỳ lạ, muốn tố tội với cậu ta nhưng lại bị từ chối. Hình như tin nhắn của cô còn bị Uống Rượu Bên Suối ẩn đi. Bạch Thiên Trương ngẩn người, lẽ nào thằng bé này đến tuổi chống đối rồi?

Trong lúc Bạch Thiên Trương đang cảm thấy khó hiểu thì Ngôn Mạch cũng gửi cho Uống Rượu Bên Suối một tin nhắn đầy khiêu khích: “Bỏ cuộc rồi sao?”

Bùi Lăng Sơ trả lời: “Ban đầu cũng định bỏ cuộc, nhưng bây giờ nghĩ lại, tôi không yên tâm giao cô ấy cho anh.”

Ngôn Mạch phì cười: “Tại sao?”

“Cô ấy không thích ứng được quá khứ của anh.”

“Quá khứ của tôi chẳng hề phức tạp.”

“Anh làm không đủ tốt.”

“Tôi đảm bảo sau này sẽ không xảy ra những chuyện thế này nữa.”

Bùi Lăng Sơ im lặng một hồi lâu, Ngôn Mạch nói: “Tôi có một đề nghị. Có lẽ chúng ta nên PK một trận, nếu anh thắng tôi sẽ không ngăn cản anh, nếu anh thua, anh hãy tâm phục khẩu phục nhận thua.”

“Hừ, anh không thấy việc dùng trò chơi để cá cược quá ấu trĩ sao?”

“Trò chơi và hiện thực hòa trộn với nhau. Tôi quen cô ấy trong trò chơi, anh cũng quen cô ấy trong trò chơi. Không phải sao?”

Bùi Lăng Sơ lại im lặng hồi lâu: “Được.”

Rất nhanh sau đó, có một mẫu tin chạy trên Thế giới: Người chơi Vũ Thoa Phong Lạp tuyên bố thách đấu với người chơi Uống Rượu Bên Suối, người chơi Uống Rượu Bên Suối chấp nhận lời thách đấu. Nửa tiếng sau họ sẽ PK trên võ đài Lang Gia. Xin mời hai người chơi chuẩn bị sẵn sàng.

Thế giới sôi sùng sục lên. Bạch Thiên Trương vốn dĩ hoàn toàn không hiểu rõ chuyện gì, lúc này càng không hiểu. Chỉ có điều trong vài phút ngắn ngủi, sự việc này đã phát triển theo một hướng kỳ lạ thế này. Trong Viêm Hoàng Kỳ Tích, PK trong khu trung lập hoàn toàn không giống với PK trên võ đài, trong khu trung lập có thể dùng máu hồi phục nhanh, thuốc PK tăng trạng thái, mang theo BB cũng chẳng sao, thực ra bản chất chính là chơi xấu; còn trên võ đài không được phép mang BB, không cho phép dùng bất cứ thuốc PK nào, nếu không đều bị coi là ăn gian. Cũng có thể nói, ngoài nhân tố trang bị ra, nhân tố quan trọng nhất chính là khả năng thao tác tốt, rất nhiều người chơi có thao tác nhanh có thể đánh bại được những người chơi có trang bị tốt hơn mình rất nhiều. Nhưng cũng chính vì điều đó mà hiển nhiên độ khó của việc chiến đấu trên võ đài rất cao, người có trình độ bình thường không nên đến đó tìm cái chết. Ví dụ một người tên Tiểu Bạch mới chơi game cách đây hai năm, đến nay vẫn chưa biết tọa độ và vị trí cụ thể của võ đài Lang Gia.

Cô ấy vừa nhận tin hỏi Ngôn Mạch tình hình, vừa lên trang chủ tìm tọa độ của võ đài, đợi đến khi cô vượt qua núi tuyết biển chông đến nơi thì tầng trong tầng ngoài võ đài đã bị bao vây kín đến nỗi không một giọt nước có thể lọt qua.

Bạch Thiên Trương mở chức năng tự động tìm đường, thấy có khe hở là chui vào, cuối cùng cô cũng chen vào được một chỗ trống. Bạch Thiên Trương vượt mô hôi một cách rất đúng lúc trước máy tính, một giây sau cô liền phát hiện ra mức độ ngu ngốc của động tác đó, cô liền buông tay trước con mắt tỏ ý nói “cậu là đồ não ngắn” của Dư San.

Đứng bên Bạch Thiên Trương là một Vu sư, Bạch Thiên Trương vừa nhìn thấy thế liền sững điên lên, Hi, thì ra là bạn cũ. Cô vỗ vỗ vai Bì Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu, nói: “Í, Ninh Tàn, cậu cũng đến góp vui à.”

Thực ra Ninh Tàn nhìn thấy Bạch Thiên Trương loanh quanh ở vòng ngoài lâu rồi. Cũng nhờ cậu ra tay giết mấy người đi đường A B C D chen vào cạnh cậu mà Bạch Thiên Trương mới có cơ hội chui vào.

Cậu lạnh lùng “ừ” một tiếng, sau đó hỏi: “Uống Rượu Bên Suối chẳng phải ở trong tộc của cô sao?”

Bạch Thiên Trương trả lời một cách vô tội: “Đúng vậy. Cậu ta còn là đồ đệ của tôi. Ban nãy vẫn bình thường, bây giờ chẳng hiểu sao lại thành ra thế này. À, tôi biết rồi! Ninh Tàn,

có phải cậu ấy muốn thọc gậy bánh xe đúng không, cho nên Ngôn Mạch muốn xử lý phản đồ, và thế là họ đã đánh nhau ?”

Ninh Tàn không biết nói gì hơn, đành khoanh tay định không thêm đề ý đến cô gái ngốc nghếch này nữa. Cậu biết trận PK này không thể không liên quan đến Bạch Thiên Trương, nhưng người trong cuộc lại không hề biết gì thế này, lúc này cậu đột nhiên bắt đầu có chút đồng cảm với Ngôn Mạch.

Bạch Thiên Trương gửi tin nhắn liên hồi, vừa gửi cho Uống Rượu Bên Suối, vừa gửi cho Ngôn Mạch. Uống Rượu Bên Suối bắt đầu không thêm trả lời cô, còn Ngôn Mạch trả lời lại: “Em yên tâm, anh không thể thua đâu.”

Bạch Thiên Trương buồn rầu, không phải sợ anh thua, là muốn hỏi anh tại sao lại đánh nhau. Nhưng trận đấu sắp bắt đầu rồi, Ngôn Mạch cũng chẳng có tâm trí trả lời tin nhắn của cô nữa.

Ngôn Mạch là Chiến sĩ, Uống Rượu Bên Suối là pháp sư. Sức tấn công của Chiến sĩ tuy không lớn như pháp sư, nhưng thời gian xuất chiêu của Pháp sư dài hơn. Đối với hai người trên bảng PK mà nói, họ hoàn toàn phải dựa vào các thao tác. Làm sao để tính toán được chính xác thời gian xuất chiêu và thời gian delay, tính toán được mỗi kỹ năng tiêu hao bao nhiêu mana, sát thương bao nhiêu, đồng thời chuột cũng không được rời khỏi vị trí của đối phương, còn cần phải tùy cơ ứng biến, trình tự thi triển kỹ năng, v.v... Tất cả những điều này, Bạch Thiên Trương nhìn chẳng hiểu gì. Cô chỉ nhìn thấy hiệu ứng ánh sáng đẹp mắt và hai vạch máu tăng giảm của hai người.

Ngược lại, Bì Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu ngồi cạnh cô xem rất chăm chú, vừa xem vừa phân tích cho cô hiểu. Đột nhiên ngữ khí của Ninh Tàn nhanh hơn, hình như có chút kích thích: “Chính là lúc này!”

Hả? Bạch Thiên Trương phản ứng chậm chạp, lúc này làm sao? Đến lúc cô nhìn lên võ đài và bắt đầu hiểu chuyện gì thì Uống Rượu Bên Suối đã ngã xuống đất. Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, Thế Giới hoàn toàn im lặng, không có ai nói gì, sau đó đột nhiên vỡ òa, một đám sinh vật giống đực đầy nhiệt huyết rầm rộ bàn về những tuyệt chiêu của trận PK, chẳng bao lâu mọi người đều bình tán xôn xao.

Đám người đã tản đi rất nhanh, Bạch Thiên Trương ngơ ngác quay đầu lại định hỏi Ninh Tàn đã xảy ra chuyện gì, mới phát hiện Ninh Tàn cũng đã bỏ đi từ bao giờ rồi.

Vừa chiến đấu xong, Vũ Thoa Phong Lạp liền vác thanh Diệt Thiên Trảm bước xuống võ đài, bước nhanh đến chỗ Bạch Thiên Trương. Bạch Thiên Trương lúc này mới hiểu ra, ô, người đàn ông của mình đã thắng, có nên hùa theo tung hô anh ấy không nhỉ? Cô đang nghĩ xem mình phải xu nịnh thế nào để vừa cao mình vừa không lộ liễu thì Ngôn Mạch đến ôm lấy cô. Trong Viêm Hoàng Kỳ Tích, hai người nam nữ nếu không phải vợ chồng mà muốn ôm nhau thì phải xin phép, nhưng nếu là vợ chồng thì không có sự hạn chế này. Vậy là Bạch Thiên Trương thường đau lòng nhận ra rằng, hơi một tí là cô bị Ngôn Mạch ôm, chỉ

có điều, cô cũng không kháng cự.

Ngôn Mạch cười: “Bà xã, đã giải quyết xong một tên, tôi mời em đi ăn lẩu.”

Vừa nghe đến ăn lẩu Bạch Thiên Trương đã sung sướng đến mức quên hết tất cả, đầu còn tâm trí suy nghĩ đến câu nói đầy hàm ý của Ngôn Mạch, “giải quyết xong một tên”. Ngôn Mạch cười, nếu có thể, anh mong rằng Thiên Trương mãi ngốc thế này, hoặc là cô ấy ngốc thêm một chút cũng được, dù sao anh cũng luôn ở bên cạnh cô.

Bạch Thiên Trương và Ngôn Mạch đã đổi bản đồ, vừa đổi xong, cô liền nhìn thấy một khung tin tức: Hảo hữu Uống Rượu Bên Suối của bạn đã xóa tài khoản.

Bạch Thiên Trương sợ hãi, vội vào thanh hảo hữu xem, quả nhiên không còn tên Uống Rượu Bên Suối nữa. Cô không tin, lại vào mục tìm kiếm đánh tên Uống Rượu Bên Suối, kết quả đúng là tên của người chơi này không tồn tại nữa. Bạch Thiên Trương đột nhiên cảm thấy hứng thú đi ăn lẩu bị giảm đi phần nào, mang bộ mặt buồn rầu đi tìm Ngôn Mạch.

Bạch Thiên Trương rất đau lòng, Ngôn Mạch vừa an ủi cô lại vừa cười trộm: “Không sao, em đừng buồn nữa. Trong game chuyện không từ mà biệt rất bình thường, biết đâu cậu ta không muốn chơi nữa, chán cái trò này rồi. Vốn dĩ mọi người cũng chỉ là dùng một ID để vào thiên hạ, người đằng sau máy tính rốt cuộc thế nào chẳng ai biết, lời anh ta nói có đáng tin không cũng chẳng ai biết. Vì vậy em không cần phải buồn vì một người bạn chỉ quen trên game. Ngược lại cái người thanh bạch thật thà như chồng em này mới cần được bảo vệ như bảo vệ động vật quý hiếm quốc gia.”

Bạch Thiên Trương bị trêu nên đã cười: “Đúng vậy đúng vậy, nếu không thì tuyệt chúng mất rồi.”

Ngôn Mạch nói rất thành thật: “Vậy thì bây giờ, tôi tha thiết xin mời đồng chí Bạch Thiên Trương cùng tôi nỗ lực vì sự nghiệp duy trì hậu duệ của loài động vật quý hiếm này.”

Bạch Thiên Trương suy ngẫm hồi lâu, cuối cùng cũng hiểu được hàm ý của câu nói đó, nghiêng răng nghiêng lợi hét lên một chữ: “Cút!”

Bây giờ trong đầu cô chỉ nghĩ: lẩu, lẩu! Tối nay bất kỳ ai, bất cứ chuyện gì cũng không thể ngăn cản cô ấy đến với món lẩu nóng hổi đó.

Chương 36

Khi Bạch Thiên Trương trở về buồng ngủ lấy quần áo thì bị Dư San chế giễu một trận đau đớn.

“Thiên Trương à, cậu định bỏ rơi tớ để chạy theo một gã đàn ông như thế này sao? Thật là... con gái lớn như trái bom trong nhà, khó giữ nhỉ?”

Bạch Thiên Trương bóc mẽ cái bản chất giả bộ lương thiện của Dư San một cách không thương tiếc: “Bạn thân mến, tớ sẽ thường xuyên về thăm cậu. Tớ hi vọng đến lúc đó tớ sẽ không phát hiện ra rằng, trên giường, trên bàn, trong tủ của mình tất cả đều là đồ của cậu!”

Dư San lập tức lấy lòng: “Ha ha, không cần không cần. Cậu cứ yên tâm đi đi, tuy tớ không nở rời xa cậu, cái mà cậu làm là công trình vĩ đại và gian khổ tạo ra con người, là chị em đều nhất định sẽ ủng hộ cậu!”

Bạch Thiên Trương khóc thầm. Danh dự của cô nhất định sẽ bị bại hoại như vậy. Nhưng nếu cô nói, cô và Ngôn Mạch tuy yêu nhau nhưng vẫn giữ đúng khuôn phép, Ngôn Mạch tuyệt đối giống như Liễu Hạ Huệ⁽¹⁾ dẫu có nữ nhân ngồi trong lòng cũng không hề nảy ý tà dâm, cho tới giờ cô vẫn là người con gái trong trắng, như vậy thì theo những gì cô hiểu về bọn chuyên ngồi lê đôi mách, chẳng bao lâu sau, nhất định sẽ có tin đồn đại loại như Ngôn Mạch bị yếu sinh lý chẳng hạn. Nếu như vậy thì cô sẽ... thôi cứ để mặc như vậy đi.

Dư San ngoảnh đầu lại nhỏ mấy giọt thuốc nhỏ mắt, ra vẻ chảy hai hàng lệ lưu luyến để tiễn biệt Bạch Thiên Trương, khoé miệng thì lại cứ nhếch lên trên. Bạch Thiên Trương phi nhỏ sự giả tạo của cô ấy, tiếp tục thu dọn đồ. Cô cảm thấy may mắn rằng đại học W từ trước đến giờ không hề có quy định kiểm tra phòng ban đêm, nếu không thì cô sẽ chẳng thể tốt nghiệp được. Thế thì quả thực là hủy hoại tương lai cả đời người chỉ vì một người đàn ông.

Cô xách hết túi to túi nhỏ đi ra khỏi ký túc xá, Ngôn Mạch lập tức đón lấy đồ trong tay cô bỏ vào cốp xe, sau đó mở cửa xe mời cô lên rất lịch sự. Nhờ có yêu cầu tha thiết của cô, Ngôn Mạch cuối cùng cũng đã đổi chiếc xe đua mui trần đó thành một chiếc xe khá dân dã. Bạch Thiên Trương trước kia đã từng chịu điều tiếng nên thấu hiểu rõ ràng, giản dị mới là cao minh. Cô lại chẳng hề hay biết Ngôn Mạch đã biết thừa những suy nghĩ ngây ngô ấy, song lại chẳng nói chẳng rằng chỉ lặng lẽ phối hợp với cô.

Con người Bạch Thiên Trương, trước mặt người khác thì tỏ vẻ con nhà gia giáo, nhưng sau lưng thì lộ rõ bản chất, nói trắng ra thì là một cầm thú. Tuy cô cảm thấy Ngôn Mạch cũng là một cầm thú nhưng người ta là cầm thú đội lốt người, cao hơn cô một bậc kia. Cô vừa ngồi lên xe, đợi xe ra khỏi khuôn viên trường, liền bắt đầu nhoẻn miệng cười với Ngôn Mạch, khoé môi he hé cái ý muốn là lời.

Ngôn Mạch cười: “Thiên Trương, đừng nhìn anh như thế. Anh không muốn xảy ra tai

nạn đầu.” Bạch Thiên Trương tiu nghiu: “Vâng, em chẳng đại mà chết vì tình. Tuổi xuân phơi phới của em không muốn hi sinh cho lão già như anh, mấy em trai trẻ tiểu Shota⁽²⁾ còn đang đợi em đến kia kìa!”

Bạch Thiên Trương vừa dứt lời, Ngôn Mạch đột nhiên im lặng. Anh không nói gì và đánh tay lái sang một bên, dừng xe lại bên đường. Sau đó kéo lấy eo Thiên Trương về phía mình, mở miệng ra, cắn vào động mạch cổ của cô một cái.

Bạch Thiên Trương sợ hãi, định nói đạo lý với cái anh chàng đang trong trạng thái điên cuồng này: “Ngôn... Ngôn Mạch à, đó là động mạch cổ đó, anh nhẹ một chút, nhất định phải nhẹ chút đấy... Em hối hận rồi, em không đùa như thế nữa đâu. Anh trẻ trung, nhiệt huyết, đẹp trai, phóng khoáng, thiên hạ vô song, đâu có sánh được với Tiểu Shota chứ. À không phải, Tiểu Shota đâu sánh được với anh!” Bạch Thiên Trương nói liên miên, như muốn khóc mà không ra nước mắt, cái mạng bé nhỏ của cô đang nằm trong tay người ta, không thể không sợ hãi. Trước đây tại sao cô ấy không nhận ra Ngôn Mạch là một con quỷ hút máu như vậy?

Bạch Thiên Trương gan thỏ để không nhìn thấy khoe mắt cười thâm của Ngôn Mạch, chỉ cảm thấy anh nhẹ nhàng, chậm chậm mút lấy thịt của cô với một phương thức rất tình cảm, cái liếm nhẹ của đầu lưỡi khiến cô tê dại, trong đầu Bạch Thiên Trương chỉ có một suy nghĩ: Xong rồi, tôi qua mình vẫn chưa tắm, có phải liếm vào sẽ thấy rất mặn?

Nhưng hình như cũng không mặn thì phải, vì nét mặt của ai đó tỏ ra rất thỏa mãn sau khi rời khỏi cổ cô, rất giống con thú uể oải chuẩn bị đi ngủ sau khi ăn uống no nê, còn liếm mép một cái rất chi mê, làm trái tim nhỏ bé, nhút nhát của Bạch Thiên Trương đập thành thịch, thành thịch.

Bạch Thiên Trương sau khi thoát khỏi “nguy hiểm” tỏ ra rất sợ hãi, suốt chặng đường cô ngoan ngoãn ngấm phong cảnh như ngấm bích họa, tuyệt đối không dám chọc đến con sư tử đực đang ngủ say bên cạnh. Còn Ngôn Mạch cảm thấy dư vị chưa hết, đang nghĩ cách để lần sau kiếm có ăn tươi nuốt sống “miếng đậu phụ” Thiên Trương này.

Bạch Thiên Trương đang say sưa ngấm phong cảnh chợt phát hiện ra có điều gì không ổn: “Ngôn Mạch, đây không phải đường về nhà anh?”

Ngôn Mạch cười, giải thích một cách hết sức tự nhiên: “Anh có nói đưa em về nhà sao?”

Bạch Thiên Trương sợ hãi: “Anh muốn bán em sao?”

Ngôn Mạch liếc Thiên Trương một cái: “Không phải, chỉ là đi tham gia một bữa tiệc rượu rất nhỏ, rất nhỏ, rất nhỏ thôi.”

“...!!” Bạch Thiên Trương cúi đầu nhìn xuống quần áo mình đang mặc: một chiếc áo len, một chiếc quần bò, một đôi giày vải đen nhem không thể nhận ra màu sắc ban đầu...

“Aaaa!!! Ngôn Mạch, anh là đồ khốn, em không đi!” Bạch Thiên Trương khóc lóc, ra sức

giằng co.

Nhưng lúc trước đã nói rồi, Bạch Thiên Trương luôn là vật hy sinh của một thế lực cường quyền nào đó, ví dụ như mẹ cô, hoặc Ngôn Mạch.

Mười lăm phút sau, vật hy sinh này đứng trước cái mà Ngôn Mạch gọi là “tiệc rượu rất nhỏ, rất nhỏ, rất nhỏ” đó, cô chợt thấy mình sống không bằng chết.

Ngôn Mạch kéo tay cô vòng vào khuỷu tay anh, dỗ dành cô: “Không sao đâu em, đừng căng thẳng. Chỉ cần lộ diện là được, sẽ ổn cả thôi.”

Bạch Thiên Trương rõ ràng đã từ bỏ ý định chạy thoát thân, nhưng vẫn hỏi dò: “Có những ai vậy?”

Ngôn Mạch tiếp tục nói một cách thân nhiên: “À, bố mẹ anh ở trong đó.”

“...”

Đây là lần đầu tiên Bạch Thiên Trương được trải nghiệm cái gọi là tiệc rượu, quả thực rất lộng lẫy, sang trọng, chỉ có cô là giống như một cô bé Lọ Lem trà trộn vào đây.

Có người đến trước mặt chào họ: “Ngôn thiếu, Thiên Trương, hai người đã đến rồi à!”

Bạch Thiên Trương xác định không hề quen người thanh niên mặc áo sơ mi hồng, mặt cười cợt thiếu nghiêm túc đến nhận người quen này, Ngôn Mạch giới thiệu: “Đây là Đỗ Khanh Cách, chính là Hợp Thức Hóa.”

Bạch Thiên Trương lập tức có cách nhìn khác về Ngôn Mạch, xúc động đến nỗi nước mắt giàn giụa, may mà cũng gặp được một người quen.

Ánh mắt của Đỗ Khanh Cách lướt qua cổ Bạch Thiên Trương, đột nhiên ngừng lại, sắc mặt kỳ lạ, sau đó cười một cách khó hiểu, nụ cười khiến Bạch Thiên Trương dựng tóc gáy.

Sau đó lại có một cặp vợ chồng trung niên tiến đến phía họ, Ngôn Mạch kéo Thiên Trương về phía trước một bước: “Bố, mẹ, đây chính là Thiên Trương.”

Bạch Thiên Trương giật mình, trong lòng có cảm giác như đang ngồi trên ngọn núi lửa bắt đầu phun trào, sau đó núi lửa đã đến điểm phun trào, nham thạch, lưu huỳnh phun đầy mặt đất, cô rất muốn ngửi thử xem trên cơ thể mình có mùi lưu huỳnh hay không, lại phải đối diện bố mẹ Ngôn Mạch nở nụ cười thân thiện: “Cháu chào hai bác.”

Trên người mẹ Ngôn Mạch toát ra một vẻ lạnh lùng của một bác sĩ đã làm nhiều năm trong bệnh viện, bố Ngôn Mạch mặc dù bị con trai chê là một đại gia mới nổi, nhưng cũng là người tinh nhạy, nhìn xa trông rộng.

Tim Bạch Thiên Trương đập thành thịch như trống đánh, lại nhìn thấy ánh mắt bố mẹ Ngôn Mạch liếc qua cổ cô, sau đó cười cười vỗ về cô, mẹ Ngôn Mạch cầm lấy tay cô, cười

nói: “Đây chính là Thiên Trương à, Ngôn Mạch, chẳng trách con hay nhắc đến cô ấy trước mặt bố mẹ, quả thực là một cô gái tốt, yêu con thì thật đáng tiếc. Sau này con không được bắt nạt cô ấy đâu nhé.” Mỗi câu mỗi chữ của mẹ Ngôn Mạch đều chân thành, thật lòng, Bạch Thiên Trương đột nhiên được khen cảm thấy lo sợ.

Bố Ngôn Mạch cũng cười: “Đúng vậy, cô bé này bố thấy rất được, Ngôn Mạch, con đã muốn ổn định thì bố nghĩ con nên sớm quyết định chuyện này đi.”

Bạch Thiên Trương bắt đầu thấy khâm phục tư duy mang tính “nhảy vọt” này của bố Ngôn Mạch, vừa mới gặp mặt đã trực tiếp “nhảy vọt” đến quyết định, có phải... nhanh quá không? Nhưng cũng không thể phủ nhận, tâm trạng thấp thỏm của cô đã ổn định lại vì những lời nói và nụ cười của họ.

“Ngôn Mạch!” Một tiếng gọi quen thuộc của một cô gái cất cao. Tiếng gọi này... Bạch Thiên Trương đột nhiên quay người lại, quả nhiên nhìn thấy mẹ phù thủy già Cố Niên ăn mặc lộng lẫy đang cười với Ngôn Mạch.

Nếu lúc trước trong lòng Bạch Thiên Trương chỉ có núi lửa phun trào, thì bây giờ, tất cả thiên tai đều đồng loạt ập đến, bão tố, động đất, hồng thủy, sóng thần, trời long đất lở.

Đang lúc hoảng hốt, Ngôn Mạch liền nắm lấy tay cô, hơi ấm của bàn tay anh làm cô yên tâm. Ngôn Mạch chào qua loa Cố Niên: “Cố Niên.”

Cố Niên vô ý đưa mắt qua cổ Bạch Thiên Trương, nụ cười đột nhiên ngượng đi, sắc mặt cũng tái đi, nhưng vẫn cười và hỏi: “Thiên Trương cũng ở đây à. Sao, anh đưa Thiên Trương đến gặp bố mẹ à?”

Ngôn Mạch cười nhạt: “Đúng, cũng là đến để tuyên bố một chuyện.” Nói xong, anh vỗ vỗ tay thu hút sự chú ý của mọi người, cao giọng nói: “Hôm nay, nhân buổi lễ kỷ niệm ngày cưới của bố mẹ tôi, tôi xin tuyên bố một chuyện: Tôi và Bạch Thiên Trương đã đính hôn, bây giờ cô ấy đã thành vị hôn thê của tôi. Đợi sau khi cô ấy tốt nghiệp chúng tôi sẽ kết hôn, hy vọng lúc đó các vị sẽ đến chúc mừng.”

Bạch Thiên Trương cảm thấy như sét đánh ngang tai, khiến cô hồn bay phách lạc, xung quanh dường như có người đang nói chúc mừng chúc mừng, cô vẫn chưa tỉnh táo trở lại. Ngôn đại thần sau khi làm náo loạn tiệc rượu liền chậm chậm đưa Bạch Thiên Trương lẩn trốn khỏi những cặp mắt của những người xung quanh.

Bạch Thiên Trương ngồi trong xe suy nghĩ một hồi: “Ngôn Mạch, Em đính hôn với anh lúc nào? Vẫn chưa có nhẫn kim cương, chưa có vòng cổ bạch kim, đến bánh đính hôn cũng chưa có!”

Ngôn Mạch lườm Thiên Trương một cái: cô gái này cũng thực tế quá nhỉ, anh nói: “Nếu em đồng ý, ngày mai chúng ta sẽ đính hôn.”

Bạch Thiên Trương suy nghĩ một chút, lại hỏi: “Cố Niên sẽ thế nào đây?”

“Cái gì mà Cố Niên sẽ thế nào? Cái vết cắn trên cổ cô ấy là vết răng chó, còn vết trên cổ em mới chính là “hàng thật” của anh.”

“...” Bạch Thiên Trương ngốc nghếch bắt đầu ngẫm nghĩ về hàm ý của câu nói đó, sau đó đột nhiên cô rít lên một tiếng chói tai, xông đến trước gương chiếu hậu, quả nhiên, quả nhiên trên cổ cô có một vết đỏ tươi như quả dâu tây! Bây giờ cô ấy mới ngộ ra sắc mặt kỳ lạ khi đó của Đỗ Khanh Cách, bố mẹ Ngôn Mạch và Cố Niên lúc họ nhìn cô, đột nhiên cô thấy vô cùng xấu hổ, mong rằng mình đã không được sinh ra trên đời này.

“Ha ha!” Ngôn Mạch cười gian xảo, “Ngày mai Cố Niên sẽ bay sang châu Âu rồi. Anh đảm bảo cơ hội để cô ấy trở về vòng tay của tổ quốc thân yêu rất rất ít, như vậy em đã yên tâm chưa?”

“...”

“Thiên Trương?”

“... Ngôn Mạch em hận anh! Hu hu hu! Anh để em mặc quần áo bình thường đi dự tiệc rượu còn không sao, anh còn làm em mang cái quả dâu tây đỏ ửng này trên cổ, thật mất mặt quá đi!”

“Thiên Trương...”

“Ngôn Mạch, em hận anh suốt đời!”

Đột nhiên lúc này Ngôn Mạch mới nghĩ ra: Bạch Thiên Trương là người rất chú ý đến bề ngoài.

Chương 37

Cuộc sống hài hòa về tổng thể thỉnh thoảng vẫn đan xen những nốt nhạc không hài hòa.

Ví dụ sau sự kiện trái dâu tây lần trước, Bạch Thiên Trương hể tức giận là tiểu vũ trụ sẽ bạo phát, nhân lúc Ngôn Mạch đi làm cô đem hết đồ đạc của mình về ký túc xá.

Dư San thấy rất ngạc nhiên, sau khi hỏi rõ thời gian, địa điểm, nhân vật và cao trào của sự kiện đó liền tặng cho Bạch Thiên Trương một câu nói: “Cậu làm gì thì kệ cậu đấy.”

Bạch Thiên Trương không cam tâm, liền phản bác: “Vậy ai bảo anh ấy không tôn trọng nguyện vọng của tớ như thế?”

Dư San cười nhạo: “Cậu thì có nguyện vọng gì đáng để tôn trọng chứ? Trước mặt mọi người anh ấy bảo vệ cậu như thế, cố ý để mọi người nhìn thấy tình cảm của cậu và anh ấy, còn cố ý chọc tức Cố Niên, cắt đứt hy vọng của cô ta. Bây giờ Cố Niên đã bị anh ấy đá bay đến tận một nơi xa xôi cách đây trăm nghìn dặm không về được nữa, cậu hãy biết tự thỏa mãn đi.”

Bạch Thiên Trương cố chấp, thà chết cũng không thừa nhận đã giận dỗi vô cớ.

Dư San cũng không thêm quan tâm chuyện này nữa, hỏi: “Cậu đã chọn môn tự chọn của kỳ này chưa? Phòng giáo vụ nói các môn nhân văn và nghệ thuật phải học đủ 8 học phần đấy. Có phải cậu đều chọn các môn khoa học tự nhiên không?”

Lúc này Bạch Thiên Trương mới nghĩ đúng là có chuyện như thế, vội lên trang web của phòng giáo vụ chọn môn. Cô hỏi: “Các môn nhân văn và nghệ thuật cậu chọn gì rồi?”

“Thiết kế quảng cáo.”

“Thiết kế quảng cáo?”

“Ừ, môn học mới mở năm nay, mời giảng viên trường khác đến dạy. Nghe nói rất dễ qua học phần, hay là cậu cũng chọn môn này đi?”

Bạch Thiên Trương nhìn những môn khác: Nghiên cứu chính trị và tình hình tài chính quốc tế, Nghiên cứu Hồng Lâu Mộng, Luật hôn nhân và thừa kế... đúng là chỉ có môn Thiết kế quảng cáo dễ qua nhất, vậy là cô cũng chọn môn này.

Môn tự chọn bắt đầu từ tuần thứ ba sau khai giảng, cũng chính là tối nay bắt đầu học. Bạch Thiên Trương ngày nào cũng để ý đến di động để đợi một cuộc điện thoại.

Dư San mắng cô: “Lúc Ngôn Mạch gọi điện cho thì cậu cố ý tắt đi, gọi lần nào tắt lần ấy. Bây giờ người ta chán không gọi nữa, cậu lại ngóng điện thoại của người ta. Cậu vớ vẫn quá

đây.”

Bạch Thiên Trương ngẫm thừa nhận mình đã làm quá, sau đó đặt điện thoại xuống và vào Viêm Hoàng Kỳ Tích.

Con gái của cô Phong Vũ Trung Tạc Bài Cốt vì lớn quá nhanh, gà như Bạch Thiên Trương không có cách nào đem nó đi giết quái mạnh nữa, mấy ngày trước đã giao cho bố nó nuôi.

Bây giờ Bạch Thiên Trương một mình đơn độc, ẩn đi các tin của Gia tộc, ẩn luôn cả tên, quyết định đi khắp nơi ngắm cảnh. Nhưng chẳng bao lâu đã thấy chán ngán, thì ra không có Ngôn Mạch bên cạnh, cảnh vật có đẹp nữa cũng trở nên vô vị.

Cô thoát khỏi trò chơi, thở dài. Đã hơn một tuần nay Ngôn Mạch không liên lạc với cô, thì ra đây chính là cuộc chiến tranh lạnh lãng phí sức người, sức của trong truyền thuyết sao? Cô rất hối hận!

Buổi tối, Bạch Thiên Trương mang theo mấy đồ dùng bắt buộc phải chuẩn bị của môn tự chọn như MP4, sách giải trí ngoài giờ học, v.v..., chuẩn bị trải qua ba tiết học nhàm chán kia.

Môn thiết kế quảng cáo học trong giảng đường bậc thang, hơn một trăm học viên đã ngồi kín. Bạch Thiên Trương và Dư San vì muốn chiếm vị trí có lợi ở hàng cuối cùng nên đã đến rất sớm.

Bạch Thiên Trương cúi đầu chìm đắm trong cuốn tiểu thuyết, rõ ràng đã hoàn toàn thoát khỏi thế tục ồn ào xung quanh. Đang đọc đến đoạn nhân vật nam hiểu lầm nhân vật nữ, mọi người xung quanh đột nhiên yên lặng, hình như giảng viên đã đến.

Bạch Thiên Trương không có động tĩnh gì, dù sao lớp cũng hơn một trăm người, cô ấy lại ngồi cuối cùng, tuyệt đối bị vùi trong đông người đó, có đào cũng chẳng đào lên được.

Người phía trước bắt đầu tự giới thiệu về bản thân: “Chào các bạn, tôi là tổng giám đốc nghệ thuật của Phong Khuynh. Rất hân hạnh được làm giáo viên môn tự chọn của các bạn, hy vọng chúng ta có thể hợp tác một cách vui vẻ. Còn về vấn đề học phần...”

Phong Khuynh? Tổng giám đốc nghệ thuật? Bạch Thiên Trương toát mồ hôi hột, tay run run, MP4 rơi xuống đất, đến bản thân cũng suýt bị trượt xuống đất. Cô không kịp suy nghĩ gì, lấy một quyển sách che mặt mình, nhìn trộm người trên bục giảng qua những khe hở của những cái đầu đen sì phía trước.

Cái người tuấn tú đẹp trai, phong độ trên bục giảng kia chính là vị hôn phu trong truyền thuyết mà một tuần nay cô không gặp - Ngôn Mạch! Bạch Thiên Trương sợ hãi, muốn lập tức tháo chạy, tại sao mà anh ấy có thể chỗ nào cũng chui vào được thế, đến trường học cũng trà trộn vào được?

Ngôn Mạch tiếp tục nói về quy định học phần: “Tôi sẽ điểm danh mỗi tiết học, một người mỗi buổi nghỉ trừ 15% thành tích thi, hai buổi trừ 25%, nếu ai nghỉ quá ba buổi sẽ bị o điểm, không cần đến thi nữa, kỳ sau học bù. Hy vọng các bạn đi học đúng giờ.”

Bạch Thiên Trương nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Dư San: “Dư San! Chuyện gì thế này?”

Dư Sam chọc thêm chỉ sợ thiên hạ chưa đủ loạn: “Thì như thế đó. Tớ đã nói với cậu rồi, rất dễ qua đó, anh ấy là người đàn ông của cậu, cậu nũng nịu cái là học phần sẽ qua thôi. Tớ không lừa cậu chứ?”

Trên bục giảng, Ngôn Mạch phổ biến xong quy chế học phần liền bắt đầu giảng bài.

“Tiết học đầu tiên hôm nay, tôi muốn nói về cách phối hợp màu sắc. Điều này không chỉ quan trọng đối với thiết kế, mà cũng rất có tác dụng đối với việc ăn mặc trang điểm của chúng ta. Tôi nghĩ nên mời một bạn lên bảng làm thí phạm những điều tôi nói nhĩ...”

Bạch Thiên Trương vừa nghe câu nói đó liền lạnh hết người, lập tức rút sách xuống và trốn xuống gầm bàn.

Ngôn Mạch nhẹ nhàng cầm chiếc thước giảng bài lật danh sách tên: “Được, thế này đi, xin mời bạn Bạch Thiên Trương lên trợ giúp tôi. Bạn Bạch Thiên Trương, xin mời.”

Bạch Thiên Trương ngoan cố không lên, đánh chết cũng không chui ra khỏi bàn, càng thu lu vào trong.

“Bạn Bạch Thiên Trương? Tại sao không đi học à? Vậy được, tôi sẽ tích một lần bỏ học, bạn nào quen bạn ấy lần sau thông báo với bạn ấy, thành tích thi của bạn ấy chỉ còn 85%. Haz, nếu vì điều này mà ảnh hưởng đến học bổng của bạn ấy thì thật đáng tiếc...”

Một cánh tay trắng trẻo thò lên từ dưới bàn, chỉ thiếu có thêm tám vãi trắng vấy vấy nữa là giống như đầu hàng. Bạch Thiên Trương chầm chậm thò ra khỏi bàn, uể oải báo cáo: “Thưa thầy, có em.”

Ngôn Mạch cười cười nhìn Bạch Thiên Trương không cam tâm tình nguyện, mặt mũi hầm hầm từ nơi xa nhất của giảng đường lê bước lên bục giảng, đứng yên trước mặt mình giống như nàng dâu nhỏ.

“E hèm.” Anh hắng giọng, đi quanh Bạch Thiên Trương hai vòng.

Bạch Thiên Trương cảm giác ánh mắt của anh như đang soi khắp trên người cô, lúc đó ý thức về mối nguy tăng lên gấp bội, cô cứng người không dám động đậy, chỉ có hai con ngươi đang chuyển động theo Ngôn Mạch.

Ngôn Mạch cầm thước giảng bài lên hướng dẫn cho Bạch Thiên Trương, lúc đó bỗng nhiên Bạch Thiên Trương nhớ đến mô hình cơ thể người bằng nhựa trong phòng giải phẫu, cũng bị chỉ chỉ như thế cho mọi người xem. Hu hu hu, cô khóc, mô hình người à, tao thề

lần sau không đi nghiên cứu cơ quan sinh sản của mày nữa, tao xin lỗi, cuối cùng tao cũng hiểu cái khó của mày rồi.

Ngôn Mạch nở một nụ cười lạnh lùng, anh cảm thước chỉ lên cơ thể Bạch Thiên Trương: “Các bạn hãy nhìn xem, bạn này hôm nay mặc một chiếc áo len màu đen, bên dưới là một chiếc váy trắng, dưới chân là một đôi giày cũng màu đen. Các bạn cũng đều biết, sự kết hợp giữa đen, trắng và xám là vạn năng, dù thế nào cũng không xấu. Nhưng có một số chỗ cần chú ý, ví dụ chỗ này.”

Tóc của Bạch Thiên Trương đột nhiên dựng đứng lên, chiếc thước làm bằng kim loại đỏ của Ngôn Mạch đang chỉ vào đôi chân chỉ mặc quần tất mỏng dính của cô ấy, lạnh toát.

“Ví dụ như ở đây, nếu giày lại là màu trắng thì không thể hài hòa với màu sắc phía trên, màu sắc không ổn định. Những cách phối hợp như thế chỉ phù hợp với con gái cao gầy, vì phân rõ đen trắng không có tính liên tiếp, chính thể bị cắt rời, vì vậy cũng cần phải tùy người.”

Bạch Thiên Trương bức tức: “Thưa thầy, em xuống được chưa ạ?”

Ngôn Mạch cười: “Em có thể xuống, rất cảm ơn sự phối hợp của em.”

Bạch Thiên Trương thập tử nhất sinh trốn dưới chỗ mình, Du San hỏi: “Này, bị người đàn ông của mình dùng thước chỉ vào người có cảm giác gì? Có phải có cảm giác rất SM không?”

Bạch Thiên Trương bị giỡn đến nổi hồn bay phách lạc, miệng lảm bảm: “Phải tôn trọng mô hình cơ thể người.”

Ba tiết học tiếp theo, Ngôn Mạch đóng vai một “Kiến trúc sư của linh hồn nhân loại”, Bạch Thiên Trương vốn định không thèm để ý đến anh ấy nữa, tiếp tục đọc tiểu thuyết, nhưng sau đó lại bị phong thái giảng bài hài hước của anh trên bục giảng thu hút, không ngờ bản thân lại nghe say sưa suốt ba tiết.

Đến khi chuông tan học reo lên, Bạch Thiên Trương mới nhớ ra là họ đang trong thời kỳ chiến tranh lạnh, sao có thể dễ dàng mất cảnh giác đến thế chứ? Cô vợ đại đồ đạc bỏ vào túi sách, nhân lúc Ngôn Mạch còn đang mãi xếp đồ, cô ba chân bốn cẳng chạy ra cửa sau, lảo đảo chạy xuống cầu thang. Không ngờ cô lao đi quá nhanh, chân nam đá chân chiêu, ngã sóng soài xuống đất, một bóng người đen đen trước cửa vội đỡ cô dậy.

Bạch Thiên Trương vẫn chưa định thần trở lại, ngẩng đầu vội vàng cảm ơn: “Cảm ơn!... Ngôn Mạch?”

Ngôn Mạch nhìn cô cười: “Xin hãy gọi là thầy Ngôn.”

Bạch Thiên Trương ức lắm nhưng vẫn phải cố cười: “Vậy thì thưa thầy Ngôn, em cảm ơn thầy rất nhiều ạ! Em không phiền thầy nữa, thầy tiếp tục tận hưởng cảnh đẹp của trường đi

ạ.”

Cô đang định chạy đi thì bị Ngôn Mạch kéo lại.

“Ê ê.” Cô lập tức lùi lại giữ khoảng cách, “Thầy Ngôn, xin thầy hãy tự trọng.”

Ngôn Mạch khẽ cười, rất quyến rũ, Bạch Thiên Trương bắt đầu nuốt nước bọt ừng ực.

Ngôn Mạch cúi xuống nói vào tai Bạch Thiên Trương: “Anh không bận tâm chuyện thầy trò yêu nhau.”

Bạch Thiên Trương cơ bản không kịp kháng cự, liền bị Ngôn Mạch khóa môi. Trước nay Ngôn Mạch là người nhẹ nhàng, nho nhã, chỉ có nụ hôn lúc này vô cùng mãnh liệt, cháy bỏng mà anh luôn khao khát bấy lâu, dường như muốn cắn xé, nuốt cả Bạch Thiên Trương vào bụng.

Ngôn Mạch tỏ ra vô cùng mãnh liệt, còn Bạch Thiên Trương lại sợ hãi, chịu đựng.

Râu của Ngôn Mạch đâm vào má làm cô thấy ngứa ngứa, nhột nhột, cô có ý thức phải kháng cự lại, nhưng lại nghe thấy tiếng anh thở bên tai: “Em còn giận không?”

Thế là tối hôm đó, dưới ánh mắt “Mình sớm đã đoán thế rồi” của Dư San, một cô gái không có lý trí, dễ dàng bị vẻ nam tính dụ dỗ, dễ dàng bị một nụ hôn làm mê hoặc, đã thu dọn đồ đạc, vứt bỏ thành kiến, nhân lúc đêm đen gió lộng đã lén lút trốn theo một “thầy giáo” của trường đại học W.

Chương 38

Mùng 6 tháng 3, trời nắng, không mây, cỏ mọc xanh rờn, chim oanh bay lượn. Cảnh sắc rất đẹp.

Tâm trạng Ngôn Mạch rất vui, anh đem mấy chậu hoa ra ban công tưới nước.

Bạch Thiên Trương vừa đánh răng vừa lim dim mắt đi đến phòng ăn, đưa ánh mắt vô hồn từ bữa sáng thịnh soạn lên khuôn mặt Ngôn Mạch đang vui vẻ quét tương cà chua lên món bánh mì nướng.

Ánh nắng ban mai của mùa xuân bên ngoài cửa sổ chiếu rọi lên người Ngôn Mạch, anh quay đầu lại, nửa khuôn mặt bị ánh sáng chiếu vào sáng chói, Bạch Thiên Trương chỉ liếc nhìn thấy hàm răng trắng muốt của anh đang cười với cô, cảm giác lúc đó của cô chỉ có bốn chữ có thể hình dung ra: gió xuân phơi phới.

Bạch Thiên Trương bị sắc mặt như sáng sớm mùa xuân mê hoặc, cô tiếp tục đánh răng, chuyển động cánh tay lên xuống như một chiếc máy, mắt nhìn cơn gió xuân đó nhẹ nhàng thổi qua, tay cầm một tệp khăn giấy, tiếp tục phủi mặt. “Thiên Trương, bọt kem đánh răng trên miệng em sắp chảy xuống kìa.”

Câu nói đó như tiếng sấm đánh vào giấc mơ mùa xuân của Bạch Thiên Trương, cô lập tức mở to mắt, “chụt” một cái hút hết kem đánh răng vào miệng, quay người lại chạy vào nhà vệ sinh.

Nhìn dáng vẻ đáng yêu đó của cô, Ngôn Mạch phì cười, tiếp tục ngồi vào bàn ăn quét tương cà chua cho cô. Trong lòng suy tính kế hoạch của ngày hôm nay. Một ngày mùa xuân ánh nắng rực rỡ thế này, anh định sẽ đưa cô đến công viên mới mở dạo chơi một vòng, rồi cùng nhau ăn cơm tại nhà hàng bên cạnh, cô ấy rất thích những món kỳ lạ hiếm có ở đó. Nếu còn sức và hứng thú sẽ tiếp tục đi dạo chơi bách hóa của quảng trường Đan Lộ, bình thường cô chê đồ ở đó quá xa xỉ, chỉ thích ngắm nhìn thôi, hôm nay dù thế nào cũng phải mua cho cô ấy cái túi mà cô ấy đi qua đã ngắm nghía biết bao lần. Nếu còn thời gian, có lẽ sẽ đi thả diều? Hoặc thả đèn trời cầu nguyện? Cô ấy luôn thích những trò mà chỉ có trẻ con hay chơi. Buổi tối dẫn cô ấy đi ăn cửa hàng Tứ Xuyên mà cô luôn thèm thuồng bấy lâu, có thể mời cô đi ăn kem...

Ngôn Mạch đã hoàn toàn rơi vào mộng tưởng anh và Bạch Thiên Trương sẽ trải qua ngày hôm nay đầy ngọt ngào, lãng mạn và tình yêu, anh vui sướng khẽ ngân lên một câu hát, ánh mắt hướng đến phía Bạch Thiên Trương đã chải chuốt xong, định nói với cô ấy về kế hoạch của ngày hôm nay thì đột nhiên dừng lại, sắc mặt trở nên kỳ lạ, hỏi cô: “Này, Thiên Trương, sao em mặc quần áo thể dục vậy?” Bộ quần áo thể dục này Bạch Thiên Trương chỉ mặc khi đi tập múa, Ngôn Mạch rất nhạy bén “ngửi” thấy một dự cảm không lành.

“Sao ạ?” Bạch Thiên Trương nhìn vào bộ quần áo mình đang mặc, một tay lấy chiếc bánh mỳ mà Ngôn Mạch đã quét tương cà chua cho cô, vừa nhét chiếc bánh vào miệng vừa ngòm ngòm nói: “Em đã hẹn với bạn hôm nay đi tập múa rồi.”

Một giây sau... “Ý?” Bạch Thiên Trương quay đầu lại, “Tiếng gì thế? Ngôn Mạch, anh nghe thấy gì không? Hình như có tiếng kính vỡ?”

“...” Ngôn Mạch không nói gì, đứng dậy đi ra ngoài.

“Ngôn Mạch, anh làm gì thế?”

“Tìm keo 502.”

Bạch Thiên Trương không hề nhận ra rằng trái tim mềm yếu đó của Ngôn Mạch đã bị vỡ thành tám mảnh, liền vui vẻ quấn mái tóc xoắn lên, xách túi xách đi mất. Đến trước cửa chính, cô lại quay đầu lại về phía Ngôn Mạch, lè lưỡi dọa: “Ngôn Mạch, em cảnh cáo anh, anh không được đi theo em, càng không được quấy rầy em.”

Không phải cô có suy nghĩ đen tối, mà vì Ngôn Mạch quả thực rất nhiều lần như thế. Mấy tháng nay, trường tổ chức rất nhiều chương trình, cái gì mà Lễ tình nhân, rồi thì Lễ thành lập trường, vừa mới bận túi bụi ở đó xong, lại vội vàng tham gia Quốc tế phụ nữ. Vốn dĩ có đánh chết Bạch Thiên Trương cũng không tham gia chương trình này, khổ nỗi cô lại là trưởng ban văn nghệ, không thể không tự mình lên sân khấu biểu diễn. Chương trình năm nay lại bị bọn cán sự mới đến lập kế hoạch thành buổi hẹn hò, Bạch Thiên Trương run run lật quyển sổ xem hết kế hoạch mà mấy em khóa dưới đưa cho, tuyệt vọng tiếp nhận một hiện thực: cô phải tham gia một tiết mục nhảy hiện đại nóng bỏng với một nam sinh, để khuấy động không khí yêu đương, mang lại cơ hội phát triển gian tình cho đám trai gái thô tục.

Những điều này cô không dám nói với Ngôn Mạch. Nghĩ lại chuyện cách đây không lâu, chỉ là cô nhảy với một bạn nam điệu quốc tế vũ rất trong sáng, cô còn uốn lượn, chạy nhảy khắp sân khấu, kết quả trong một động tác quay người lại, cô đột nhiên nhìn thấy sắc mặt tối sầm của vị hôn phu của cô trong gương, cô sợ hãi, vẹo cả sườn, đến bây giờ vẫn chưa khỏi đau.

Đây cũng là bài học, Bạch Thiên Trương nước mắt giàn giụa, sau này trước khi ra khỏi nhà nhất định cô phải chuyển mấy chuyến xe buýt, tuyệt đối không để Ngôn Mạch bám theo.

Bạch Thiên Trương vừa bực bội vừa mở cửa, kéo mãi không được. Sau đó cô nhìn lại thấy một tay Ngôn Mạch đang chống vào cửa, anh cười: “Em đi tập múa à? Nhảy đôi với con trai hay con gái vậy?”

Bạch Thiên Trương liêm liêm môi, trong lòng rỗng tuếch, vẻ mặt lại rất thản nhiên: “Chú Ngôn à, chú thật là phiền phức. Là con gái! Hi hi, chị em tốt.”

Ngôn Mạch nhướng lông mày: “Vậy em đi sớm về sớm. Hôn anh một cái đi.”

Bạch Thiên Trương hóa thân thành một con sói, lao đến hôn Ngôn Mạch một hồi, xong rồi mới mở cửa vôi vàng bước đi.

Ngôn Mạch bàn thân sờ nhẹ lên bờ môi bị Bạch Thiên Trương “ngược đãi”, mỗi khi cô ấy có chuyện gì giấu mình, xuất phát từ tâm lý hồ thẹn, luôn chột dạ muốn lấy nụ hôn để bồi thường, vì vậy cứ đến những lúc như thế này, cô ấy liền biến thành con sói hú vang khi trăng tròn. Vậy thì lần này... lại là chuyện gì đây?

Mấy tiếng sau, Bạch Thiên Trương eo mỗi lưng đau lê bộ xương già cỗi về nhà. Đi qua một cửa hàng Nhật Bản, cô nhớ đến Ngôn Mạch rất thích ăn món cá thu đao⁽¹⁾ của nhà hàng này, liền sờ sờ túi tiền vào mua, vì cảm thấy áy náy nên cô mua những hai con.

Cô moi chìa khóa mở cửa, cẩn thận thò đầu vào trong xem xét, hình như Ngôn Mạch bắt đầu từ sáng sớm đã không chuyển dịch chỗ ngồi, anh vẫn ngồi bên bàn ăn. Chỉ có điều lúc đó ánh nắng từ bên ngoài cửa sổ rọi vào đã phai màu trở thành sắc vàng cam nóng của buổi chiều tà, mặt trời bên ngoài như mạ một lớp kim loại màu đồng sáng bong lên người Ngôn Mạch. Anh ấy ngồi ở đó, một tay cầm tách cà phê nhấm nháp, một tay giở tài liệu. Tư thế bất động như thế thật giống một bức tranh màu nước tuyệt mỹ.

“Ưc ưc.” Bạch Thiên Trương nuốt nước bọt, không biết tại mùi vị đàn ông lúc trước hay vì hương vị của cá thu đao trong tay cô.

Ngôn Mạch biết cô về, nở một nụ cười rồi đến cầm đồ cho cô, âu yếm hôn lên trán cô: “Em mệt rồi đúng không? Đi đâu ăn bây giờ?”

Bạch Thiên Trương cẩn thận quan sát lời nói và sắc mặt anh, chắc chắn không phát hiện ra dấu hiệu không vui trên khuôn mặt anh, mới bắt đầu nịnh anh: “Này, cá thu đao anh thích ăn nhất đấy.”

Ngôn Mạch thần sắc hỗn loạn, cầm lấy hai con cá, quả nhiên cô ấy đang giấu mình chuyện gì.

Anh giả vờ vô tình hỏi: “Hôm nay em nhảy thế nào? Kết hợp với bạn nhảy tốt chứ?”

Bạch Thiên Trương nghĩ đến chàng trai không biết tên kia với những động tác tương đối thành thực: “Cũng được ạ.”

“Phải rồi, chương trình văn nghệ chào mừng ngày quốc tế phụ nữ của trường em tổ chức vào tối mai đúng không?”

Bạch Thiên Trương hơi chột dạ: “Vâng. Anh muốn đến sao?”

“Anh không đến được, em quên mai công ty anh liên hoan sao, mời đồng nghiệp nữ ăn cơm?”

“À đúng rồi.” Bạch Thiên Trương tỏ ra vô cùng nhiệt tình, “Đi đi, đi đi, anh mời họ ăn mấy món ngon chút, về muộn chút cũng không sao.”

Tối mừng 7 tháng 3.

Bạch Thiên Trương thay quần áo, trang điểm sau cánh gà, tiếp theo sẽ là tiết mục của họ. Đột nhiên, một em nữ trong đội nhảy thất thần chạy đến, trên đường đụng phải vô số diễn viên, Bạch Thiên Trương đỡ người khi cô bé lè lưỡi thờ hồn hên trước mặt mình, giật cục báo cáo: “Chị ơi, cậu Tiểu Đình ấy không đến được ạ!”

Bạch Thiên Trương tròn tròn mắt: “Tiểu Đình?”

“Chính là bạn nhảy của chị đó! Cậu ta vừa mới gọi điện thoại nói là lỗi đi xuống đường của tòa nhà cậu ấy ở có một chiếc Hummer đỗ ở đó, bị chắn hết lối đi, cậu ấy không có cách nào ra được, chiếc xe đó lại không chịu đi. Vì vậy có thể cậu ấy sẽ đến muộn.”

Tiểu Đình là người dân ở đây, Bạch Thiên Trương từng đến nhà cậu ấy, nghĩ đến cái lối nhỏ tí như ruột gà và chiếc Hummer to kèngh ấy, Bạch Thiên Trương không nói gì được nữa.

Cô không ngại nhảy một mình, có điều âm nhạc và ánh sáng đều đã chuẩn bị xong rồi, đôi tiết mục e rằng quá gấp gáp. Cô bé cùng đội toát mồ hôi hột. Bạch Thiên Trương suy nghĩ một hồi: Haiz, được rồi, một mình chị nhảy cũng được. Ánh sáng và âm nhạc đều không phải đôi.”

Lúc này, tiết mục trước đã kết thúc, MC chương trình bắt đầu ra giới thiệu tiết mục, Bạch Thiên Trương cũng không để ý nhiều nữa, cô nâng váy lên như một tráng sĩ vì nghĩa bước lên đoạn đầu đài.

Khán giả bên dưới bắt đầu bàn tán to nhỏ, rõ ràng trên danh sách tiết mục và MC đều giới thiệu là tiết mục nhảy đôi mà, tại sao chỉ có một người lên sân khấu?

Bạch Thiên Trương cảm thấy mình giống như một con gà quay bị vặt sạch lông, mặt dày vô sỉ, nói: “Chỉ có một mình tôi, chỉ có một mình tôi, thế nào?”

Cô quyết định không để ý những con người phía dưới, nhắm mắt lại, tìm lại cảm giác nhảy, yên lặng chờ đợi âm nhạc vang lên. Trong lúc đợi hình như có người bước lên sân khấu, Bạch Thiên Trương nghĩ: “Không phải chứ? Ném đá người ta được rồi, không đến nỗi lên cả đây chứ?”

Cô mở mắt ra, vô cùng sững sốt...

Một người mà đáng lẽ lúc đó phải đi ăn tiệc lại đang đứng trước mặt cô cười nhẹ nhàng. Anh chỉ mặc một chiếc áo len đen và mỏng làm những đường nét của cơ thể thêm hấp dẫn. Bạch Thiên Trương rối trí, không thềm để ý cả sắc đẹp trước mặt, cô nói nhỏ: “Anh lên đây làm gì? Anh có biết nhảy không?”

Đột nhiên lúc đó âm nhạc liền vang lên, tư thế của Ngôn Mạch rất tự nhiên, kéo cô vào lòng mình với một động tác rất đẹp mắt, trong khoảnh khắc khom mình xuống anh nói nhỏ vào tai cô: “Anh đã từng nói anh không biết nhảy à?”

Rất nhanh, Bạch Thiên Trương đã hiểu ý của Ngôn Mạch, cô cũng bắt đầu theo tiết tấu của âm nhạc, chỉ sợ rằng cô và Ngôn Mạch phối hợp không ăn ý. Nhưng chỉ mấy giây sau, cô biết mình đã sai, thực sự cô đã không đủ hiểu Ngôn Mạch. Anh hoàn toàn có thể hòa mình vào tiết tấu nhanh, mạnh, phối hợp nhịp nhàng với từng động tác của cô. Nhìn là biết anh cũng là một cao thủ.

Bạch Thiên Trương thả lỏng người, để cho mình chìm đắm vào vũ điệu. Cô xoay người, trong sự mềm mại mang theo một cảm xúc mãnh liệt, uyển chuyển di chuyển từng bước chân, lúc gần lúc xa treu ghẹo người đàn ông trước mặt, nhẹ nhàng lắc eo, thỉnh thoảng lại cong người về phía trước, khi Ngôn Mạch sắp chạm vào người cô lại tránh ra rất nhanh, kèm theo sự quyến rũ và lả lơi.

Khán giả phía dưới bắt đầu vỗ tay reo hò, không khí bắt đầu sôi nổi. Đôi chân Bạch Thiên Trương quấn lấy Ngôn Mạch, cọ xát, tiếp xúc đầy gợi cảm, cơ thể họ dính vào nhau, mỗi động tác dường như muốn bùng cháy cảm xúc, Bạch Thiên Trương đã hoàn toàn rơi vào cảm xúc mãnh liệt khác lạ, trong mơ hồ cô nghe thấy dưới khán đài thậm chí còn có người huýt sáo nữa.

Tiết mục kết thúc, hai người đều thở hổn hển. Ngôn Mạch chạy thẳng xuống dưới sân khấu, còn Bạch Thiên Trương trở về sau cánh gà vội vàng tẩy trang, thay trang phục, sau đó chạy về phía trước sân khấu tìm Ngôn Mạch.

Ngôn Mạch đã đứng ở ngoài cửa phòng múa chờ cô. Lúc này Ngôn Mạch đã khoác thêm một chiếc áo ngoài bên ngoài chiếc áo len mỏng, Bạch Thiên Trương vui sướng nhảy đến ôm anh một cái thật chặt: “Ngôn Mạch Ngôn Mạch! Không ngờ anh nhảy giỏi vậy! Anh giỏi thật đấy!”

Ngôn Mạch quay lại, cười lạnh lùng: “Thì ra em muốn cùng người khác nhảy kiểu nhảy này.”

“...” Sắc mặt Bạch Thiên Trương trắng bệch đi, ba chân bốn cẳng định chạy mất.

Ngôn Mạch kéo cô lại, cười nói: “Em vẫn chưa biết đâu, anh còn có một chiếc Hummer đấy.”

Bạch Thiên Trương từ bỏ ý định chạy trốn, rõ ràng vào một buổi tối mùa xuân ấm áp như thế này, cô lại có một cảm giác, cơn gió thổi qua mặt cô dường như không phải là gió xuân ấm áp, mà là gió đông buốt thấu xương...

Tiểu Đinh, vất vả cho cậu rồi!

Chương 39

Thời gian Bạch Thiên Trương kết hôn là tháng 5.

Đã là cuối xuân đầu hạ, cũng không hoàn toàn là nắng xuân ấm áp hay nắng hè oi ả, mà là lúc xuân hạ giao mùa, là khoảng thời gian dung hòa đặc điểm của hai mùa xuân hạ.

Nắng xuân yếu ớt hòa cùng nắng hạ nhẹ nhàng chiếu rọi mặt đất, trên bãi cỏ phía xa có một cô dâu sắp cưới mặc váy trắng xua đàn bồ câu bay lên trời xanh, Thư Nhất Nhuận lim dim mắt nghĩ: thật là một tháng 5 tươi đẹp.

Bạch Thiên Trương chạy đến trước mặt cô hỏi như muốn khoe: “Thư Nhất Nhuận, áo cưới đẹp không?”

Thư Nhất Nhuận nhìn cái vẻ tự đắc của Bạch Thiên Trương, nói: “Đẹp.” Không đẹp sao được, chiếc váy cưới mà Ngôn Mạch đã tốn bao nhiêu tiền mời người đến thiết kế, trang điểm cho cô dâu tháng năm Bạch Thiên Trương lòng lầy đến thế.

Bạch Thiên Trương thở dài, ngồi dựa vào bên Thư Nhất Nhuận, ra vẻ ánh mắt buồn buồn nhìn xa xăm: “Thư Nhất Nhuận, chị thực sự sắp kết hôn thế này sao?”

Thư Nhất Nhuận nghe vậy, liền duỗi thẳng cánh tay ra hít thở sâu, cố gắng chịu đựng không cho Bạch Thiên Trương một cái bạt tai bay lên tận trên trời cao, nói với một giọng mỉa mai: “Chị còn muốn thế nào nữa? Trước mặt em chị khoe khoang ít thôi, cẩn thận em bị kích động sẽ oán hận chị đấy. Chị thật là no không biết đến người đói.”

Bạch Thiên Trương tiếp tục than vãn: “Nhưng tối qua chị mới mặc đồng phục học sinh, hôm nay đã mặc áo cưới rồi, thật là một phép ẩn dụ đầy hình tượng.”

Thư Nhất Nhuận không nói gì nữa. Ngoài Bạch Thiên Trương ra, cô là người duy nhất trong lễ cưới này còn giữ được lý trí. Anh rẻ tương lai Ngôn Đại Thần của cô vì đợi Bạch Thiên Trương tốt nghiệp đã đợi ba năm ròng, đợi lâu đến nỗi bao cảnh vật và con người đã thay đổi, hoa đã tàn bao lần, đợi đến độ Ngôn Đại Thần sắp bị xuất huyết não rồi, cuối cùng cũng đợi đến năm Bạch Thiên Trương tốt nghiệp, Ngôn Đại Thần phẫn khích lập tức quyết định hôn lễ sẽ tổ chức sau lễ tốt nghiệp hai ngày. Quyết định này của anh nhận được sự ủng hộ nhiệt tình của Ngôn gia và Bạch gia, chỉ trừ cô dâu tương lai thấp cổ bé họng Bạch Thiên Trương, sự phản đối yếu ớt của cô hoàn toàn bị chôn vùi trong những lời thảo luận phẫn khích của một đồng người.

Thế là mới hôm qua thôi, Bạch Thiên Trương vẫn còn mặc bộ đồng phục học sinh đen sì cùng với một đám “chiến hữu” điên cuồng chiếm cứ tất cả các ngõ ngách của trường để chụp ảnh tập thể, đến tờ quảng cáo được dán trên tấm bảng ngoài cửa phòng vệ sinh cũng không tha, hôm nay đã thay bộ đồng phục đó bằng một chiếc váy cưới trắng tinh.

Bạch Thiên Trương khóc: “Thật là một phép ẩn dụ đầy hình tượng, ẩn dụ rằng thời kỳ học sinh của chị đã kết thúc, và thời kỳ làm người phụ nữ của gia đình đã đến, ẩn dụ rằng chị đã bước lên tấm thảm dẫn xuống mồ chôn, ẩn dụ rằng chị đã phải tuyệt duyên với những anh chàng đẹp trai cường tráng trên phố!”

Thư Nhất Nhuận im lặng một hồi: “Bạch Thiên Trương, chị có biết bây giờ chị rất giống ai không?”

“Ai?”

“A Bính.”

Bạch Thiên Trương nhớ lại cậu hàng xóm của họ thời cấp 3 A Bính, cái cậu A Bính mà mỗi lần thi xong đều kêu ca “Chết rồi chết rồi, nhất định trượt rồi, nhất định không qua rồi!”, kết quả khi có điểm thi luôn cao nhất lớp; cậu A Bính mà mỗi lần trước khi thi chạy 800m luôn kéo một bạn học lại và nói “Tớ khẳng định không chạy được, hai chúng ta chạy chậm chậm thôi, chạy cuối cùng nhé”, kết quả vừa có tiếng súng hiệu lệnh chạy, cậu ta luôn là người xông lên trước bỏ xa các bạn ở phía sau. Tạm thời không nói được gì thêm.

Thư Nhất Nhuận bực dọc: “Chị có biết chị hạnh phúc, lộng lẫy thế này khiến người khác rất ghét không?”

Bạch Thiên Trương ngạc nhiên: “Em bị anh nào kích thích sao? Sao mà trông em giống ma nữ tóc trắng quá vậy?”

Thư Nhất Nhuận im lặng, sau đó nói: “Đỗ Khanh Cách.”

Bạch Thiên Trương không nói gì. Cô nghĩ lại việc Thiên Sứ Khát Máu trêu chọc Hợp Thức Hóa trên Viêm Hoàng Kỳ Tích, cứ nghĩ là cô ấy chỉ là ham chơi, thì ra... trái tim của người con gái luôn rất mềm yếu...

Thư Nhất Nhuận nghiêng răng nghiêng lợi: “Anh ta mà còn cướp BOSS của em nữa là em sẽ cho anh ta một tấm bùa nguyên rửa.”

Bạch Thiên Trương nuốt nước bọt, thu lại suy nghĩ vừa rồi, trái tim của Thư Nhất Nhuận dường như không mềm yếu mà cứng như thép vậy.

Tiếng chuông nhà thờ đằng xa cất lên, Thư Nhất Nhuận nhỏ sọt cỏ đang ngậm khỏi miệng, nói: “Đi thôi, nếu không về nhanh anh Ngôn Mạch tưởng chị bỏ trốn đấy.”

Bạch Thiên Trương ngồi trên ghế, cảm giác toàn thân cứng lại, chỉ cần chuyển động cổ là nghe thấy tiếng “rắc rắc”. Cô véo véo lên hai má đã phải giữ nụ cười cả ngày, nhìn lên tấm chăn đỏ trên giường, đó là quà chúc phúc của bố mẹ.

Ngôn Mạch trở về với dáng vẻ hơi say, Bạch Thiên Trương cố gắng kéo mạnh anh vào, sau đó cẩn thận thò đầu xem xét bên ngoài.

Ngôn Mạch hỏi: “Thiên Trương em làm gì thế?”

“... Em xem xem lũ bạn xấu xa của anh có theo anh đến động phòng không?”

“Hừ, không có. Bị anh trấn áp rồi...”

Ngôn Mạch dần ngậm miệng lại, áp sát Bạch Thiên Trương, Bạch Thiên Trương phảng phất ngửi thấy mùi rượu trên người anh, cũng có chút kích động lại có chút lo lắng. Ngôn Mạch cúi người xuống, bế cô vào phòng trong.

Bạch Thiên Trương cảm thấy vô cùng kích thích và phấn khích, cô và Ngôn Mạch đã chung sống một cách vô cùng thuần khiết suốt ba năm qua, ai cũng tưởng họ nhất định đã quần nát hết giường rồi, nhưng lại không biết rằng Ngôn Mạch luôn dừng lại ở cửa ải cuối cùng, Bạch Thiên Trương biết Ngôn Mạch không muốn cô phải ân hận, nhưng hôm nay họ có thể quang minh chính đại, danh chính ngôn thuận rồi, ha ha ha! Bạch Thiên Trương nhìn Ngôn Mạch cười sung sướng, cuối cùng cô cũng đã có thể trao tấm thân trinh trắng mà cô gìn giữ hai mươi ba năm sắp ôi thiu này cho anh rồi! Cuối cùng cô cũng đã có thể để cho Ngôn Mạch đẩy đổ cơ thể mềm mại, quyến rũ đó của cô xuống giường, sau đó hai người sẽ...

Bạch Thiên Trương bịt chặt mũi lại để khỏi chảy máu cam, lại thấy Ngôn Mạch ôm cô ngồi trên ghế trước bàn sách.

Cô ngạc nhiên, lẽ nào Ngôn Mạch có sở thích đặc biệt?

Tuy cô không đề ý, nhưng...

“Chuyện đó, Ngôn Mạch à, hay là lần đầu tiên ở trên giường tốt hơn đúng không?”

Ngôn Mạch vừa nghiêng đầu hỏi gì đó, vừa bật máy tính lên.

Bạch Thiên Trương sợ hãi tột đỉnh, bật máy tính? Lẽ nào Ngôn Mạch có sở thích như Trần Quán Hy? Cô hồi hận!

Ngôn Mạch không hề biết Bạch Thiên Trương lúc đó thậm chí đã nghĩ cách viết đơn ly dị như thế nào và việc phân chia tài sản sau li hôn, vẫn một tay ôm lấy eo cô, một tay vào “Viêm Hoàng Kỳ Tích” nhập tài khoản và mật khẩu.

Bạch Thiên Trương lúc trước còn suy nghĩ lung tung, bây giờ nghe thấy âm thanh quen thuộc của trò chơi mới trấn tĩnh lại, Ngôn Mạch mở hai tài khoản, của anh và Bạch Thiên Trương, rồi lại gọi thêm Phong Vũ Trung Trá Bài Cốt, một nhà ba người bị gửi đi đến bãi cỏ.

Bạch Thiên Trương mở to mắt: “Đó không phải là...”

“Ừ.” Ngôn Mạch cười, “Đậu đỏ đó. Lúc kết hôn vì hứng thú em đã trồng chúng, kết quả chỉ mấy ngày sau nhiệt độ tăng quá. Anh đã trồng 99 hạt đậu đỏ, vừa đúng lúc hôm nay chúng lớn, anh tìm Kim Đồng Ngọc Nữ làm thành vòng cổ Uyên Ương...”

Bạch Thiên Trương cảm động, tình cảm của anh làm cô không kìm nén được, liền ôm lấy cổ anh mà nựng.

Công chúa Thiên Trương Nhục Cốt Đầu trong trò chơi đã ôm lấy Vũ Thoa Phong Lạp, Bạch Thiên Trương của hiện tại cũng đu trên người Ngôn Mạch giống tư thế trong đó, Ngôn Mạch nhìn hình tượng trong trò chơi của máy tính, rồi lại nhìn Bạch Thiên Trương đang đu trên người mình, nheo mày nói: “Cứ thấy thiếu thiếu cái gì...”

“Cái gì?”

“Ừm, một đứa bé.”

“Vậy...” Bạch Thiên Trương cúi đầu e thẹn, “Vậy chúng ta cùng sinh một đứa nhé...”

Bạch Thiên Trương cảm thấy mình đang ở trong năm tháng khát khao mãnh liệt nhất, tại sao bây giờ khát khao lại không đủ thế này? Nhưng hình như Ngôn Mạch không nghe thấy khát vọng mãnh liệt, điên cuồng bên trong cô, vẫn bắn pháo hoa trong trò chơi.

Tùng quả pháo hoa bay lên trời cao, nổ tung tạo thành 3 chữ “Anh yêu em”, chiếu sáng cả Chiến sĩ và Vu sư đang đứng kề vai nhau dưới màn đêm, còn có một đôi cánh xanh tía, chỉ cần vỗ lên là tỏa ra những tia sáng rực rỡ.

Bạch Thiên Trương tạm thời quên đi những ý nghĩ dung tục kia, nhìn chăm chăm vào cảnh tượng đẹp đẽ trong trò chơi mà quên mất thực tại.

Ngôn Mạch rúc đầu vào phần xương quai xanh của Bạch Thiên Trương khẽ liếm, lẩm bẩm một câu: “Anh là của em... Chúng ta là...”

Bạch Thiên Trương hỏi trong cảm xúc thăng hoa: “Gì ạ?”

Ngôn Mạch không trả lời, hai người quấn quýt nhau từ ghế lên giường. Bên ngoài ánh đèn xanh mờ chiếu vào hai người trên giường áo quần lộn xộn làm tăng thêm cảm giác lãng mạn.

Tóc tai rối tung, quần áo bừa bộn, bây giờ không thể phân biệt được nhiệt độ cơ thể nóng bỏng của ai làm ấm ai, là ai quyến luyến vuốt ve ai, là mồ hôi của ai làm ướt ai. Bạch Thiên Trương cố gắng mở to mắt nhìn lên Ngôn Mạch phía trên, thấy anh thật đẹp.

Xúc cảm nóng lạnh đan xen, Bạch Thiên Trương run lên nhè nhẹ, trong mơ hồ cô cảm thấy cơ thể của mình đã biến thành một tờ giấy vẽ dưới tay Ngôn Mạch mà cô từng khao khát, mặc cho anh vung bút vẩy mực lên trên, vẽ thành một bức tranh đẹp đầy cảm xúc, rồi lại nghĩ đến món cá luộc mà mình từng ăn, mới nghe tên tưởng là thanh đạm, ăn rồi mới thấy tươi ngon đậm đà, từng thớ thịt mỏng chấm cùng nước sốt thơm nồng, mỗi miếng đều cay xè, bỏng rát như lửa, nhưng không thể ngừng ăn được, cứ thế bỏ từng miếng, từng miếng vào miệng, đó là cảm giác thỏa mãn đầy kích thích.

Trong đêm tối, hơi thở mạnh hơn, các giác quan trở nên vô cùng nhạy cảm, mỗi lần chạm, mỗi cái hôn vừa thoải mái, vừa dày vò, dấu vết ân ái đã rõ ràng hơn.

Đột nhiên Ngôn Mạch lại dừng lại. Bạch Thiên Trương tỉnh lại từ trong ảo mộng, hỏi: Ngôn Mạch, sao thế?”

Ngôn Mạch thở chậm lại: “Trong nhà không nuôi cá sống chứ?”

“... Không.” Bạch Thiên Trương nghĩ, thì ra con cá hồi ấy lại khiến Ngôn Mạch lo lắng thế.

“Tai nghe tắt chưa?”

“... Anh có lên IS đâu.” Bạch Thiên Trương tức giận, “Anh có muốn tiếp tục nữa hay không, không muốn thì thôi!”

Ngôn Mạch hít sâu một hơi, đưa cơ thể xuống phía dưới.

Bạch Thiên Trương đang chờ đợi, đột nhiên cảm thấy đau nhói.

“Á...” cô muồn kêu thành tiếng, rên rỉ, Ngôn Mạch liền hôn cô.

Ý thức của Bạch Thiên Trương đã tiêu tan hết, cảm giác kỳ lạ đó khiến cô nghĩ lại buổi chiều tối mùa hè kia, trong phòng múa còn sót lại chút nắng chiều đó, cô học được điệu múa đầu tiên trong đời. Lúc đó cô cũng giống bây giờ, ưỡn cơ thể lên hết cỡ, rồi lắc lư, thả lỏng, xoay vòng, xoay vòng không ngừng, gió không ngừng tạt qua gương mặt cô, cô biết đã rất mệt rồi, nhưng trong lòng vẫn vô cùng thích thú.

Cô được Ngôn Mạch đưa lên đỉnh, trong khoảnh khắc cao trào nhất, Ngôn Mạch nói nhỏ bên tai cô, lần này Bạch Thiên Trương đã nghe rõ. Anh nói: “Anh là Nhục Cốt Đầu, em là Thiên Trương, Thiên Trương Nhục Cốt đầu mới là sự kết hợp hoàn hảo.”

Trước khi Bạch Thiên Trương ngủ, cô cười thầm: cô đã tìm thấy Nhục Cốt Đầu của bản thân rồi, không phải sao?

Ngoại truyện

“Bùi sư huynh.”

Người bác sĩ trẻ phía trước trả lời: “Ồ, Ninh Tàn, chào cậu.”

“Anh sắp đi phẫu thuật à?”

Chàng bác sĩ trẻ tuổi mặc chiếc blouse trắng, không nhìn rõ đôi mắt sau cặp kính, trên người mang một vẻ lạnh lùng, trí tuệ của một bác sĩ.

“Ừ. Bây giờ cậu thực tập ở khoa nào?”

“Khoa phụ sản ạ. Hôm nay khu bệnh nhân có một sản phụ mới... Là chị Bạch.”

Bùi Lăng Sơ bình thản nắm chặt bàn tay: “Bạch Thiên Trương? Cô ấy đã có thai? Ha, cũng đúng thôi, cô ấy đã kết hôn được hơn một năm rồi mà. Cậu ở bên đó thì thường xuyên quan tâm cô ấy một chút. Anh phải đi rồi, có chuyện gì thì liên lạc nhé.”

Ninh Tàn nhìn theo người đàn ông trẻ tuổi ấy, sau đó nhìn xuống đất. Cậu không nói: Bạch Thiên Trương mang thai, Ngôn Mạch sao có thể yên tâm để một bác sĩ thực tập như mình đến tiếp quản, đương nhiên có bác sĩ phụ trách cao cấp theo dõi. Nhưng sư huynh à, anh cũng thích chị ấy đúng không? Hoặc là đã từng thích.

Sau khi tốt nghiệp, Bạch Thiên Trương lấy chồng trở thành người phụ nữ gia đình, Ngôn Mạch thương cô, kiên quyết không để cho cô làm một việc vất vả như nghề bác sĩ, vì vậy cô đành phải làm giáo viên, bình thường chỉ đi giảng bài, cuộc sống cũng nhàn nhã, dễ chịu.

Từ sau khi cô tốt nghiệp, đã hơn một năm cậu không gặp cô. Ninh Tàn đứng trước cửa sổ nhìn xuống vườn hoa phía dưới. Bạch Thiên Trương vác bụng bầu, ngẩng khuôn mặt thư thái lên, nắng xuân ấm áp chiếu rọi xuống, cô hạnh phúc nheo mắt lại, bờ môi khẽ nở một nụ cười.

Nụ cười đó rất thân quen đối với Ninh Tàn. Lần đầu tiên cậu gặp cô là khi cô đang đứng gần cửa cửa hàng Starbucks, ẩn sau chiếc laptop, thò đầu nhìn cậu, thỉnh thoảng lại nhìn chằm chằm cậu.

Từ bé cậu đã bị người khác nhìn nhiều nên quen rồi, từ những phụ nữ trung niên đáng tuổi mẹ mình đến những thiếu nữ trạc tuổi cậu, có lúc cả dân đồng tính cũng nhìn cậu. Chỉ có cô gái trông đáng vẻ dường như trẻ hơn cậu này là nhìn cậu với ánh mắt tự nhiên, không mang dục niệm, không mang ảo tưởng, chỉ là một sự chiêm ngưỡng thuần túy. Lúc đó cô cũng giống bây giờ, nở một nụ cười nhẹ nhàng, trên má lộ ra hai lúm đồng tiền.

“Bác sĩ Ninh! Cậu hãy đi xem giúp con gái tôi, nó lại nổi khùng lên rồi!” Người đàn bà

trung niên với dáng vẻ vội vã tìm thấy cậu như người sắp chết đuối vớ được cọc.

Người bệnh luôn có một niềm tin và suy nghĩ mù quáng với bác sĩ, chẳng biết đó là bác sĩ thực tập hay không, chỉ cần khoác chiếc blouse trắng lên người thì dù sao cũng là bác sĩ.

Ninh Tàn định bảo người phụ nữ này đi tìm bác sĩ phụ trách của cô ấy, nhưng nghĩ đến cô gái cứng đầu kia đành phải thở dài một cái, để cho người đàn bà trung niên kéo đi.

Cô bé nằm trên giường, cứ đòi bật trò chơi trên máy tính. Người nhà cô ngồi trông cô, vì cô giãy giụa không ngừng, họ cũng không dám giữ quá mạnh.

Người phụ nữ trung niên chạy vào phòng bệnh, đôi mắt đỏ ngầu: “Bây giờ con đang mang thai sao có thể mở máy tính, sao có thể tiếp xúc với bức xạ chứ?”

Cô gái vừa nghe xong liền điên lên: “Con cứ muốn thế, con cứ muốn thế đấy! Ai cần đưa trẻ này? Con muốn đẻ non mà mọi người không chịu! Con không cần đâu!”

Ninh Tàn xoa xoa trán, thở dài, bởi vì cô gái này đã kết hôn với một game thủ trên mạng, sau đó vì quá dễ dàng tin người ta, hai người đã trộm gặp nhau, cô bị hấn cho thuốc mê rồi làm cho có bầu. Bây giờ tên đó đã biến mất không một dấu vết, để lại cô gái và gia đình cô sống không bằng chết.

Đợi đến khi an ủi, vỗ về xong cô gái này thì đã mất hơn nửa tiếng rồi.

Ninh Tàn phải đi kiểm tra phòng, tiện đường vào văn phòng bác sĩ uống ngụm trà. Cậu neho mắt nghĩ: Game online à? Không biết bao lâu cậu không lên rồi? Cái cô Bạch Thiên Trương ngốc này, chơi game online hai năm rồi mà không gặp phải chuyện gì, nhiều nhất cũng chỉ bị lừa mất đồ hoặc tiền, cũng nên chúc mừng cô ấy may mắn, gặp ngay được những người như Vũ Thoa Phong Lạp, Uống Rượu Bên Suối và Bỉ Ngạn Dạ Sắc Cách Diệu.

Cậu nhớ lần cuối cùng chơi Viêm Hoàng Kỳ Tích cậu đã giao Danh Nhân Đường cho tộc phó, lột sạch đồ, sau đó đăng lên 5173 bán tài khoản đi. Từ đó cậu không chơi nữa.

Bây giờ nghĩ lại, cậu và Bạch Thiên Trương gặp nhau trên trò chơi còn nhiều hơn ở ngoài đời thực.

Cậu nhớ lại cảnh tượng lần thứ hai gặp Bạch Thiên Trương, buổi tối hoa đăng rực rỡ đó trong ký ức cậu sau này cậu không gặp lại được nữa, những buổi tối sau này, cho dù cảnh vật lung linh, rực rỡ thế nào đi nữa cũng không thể sánh được ánh đèn của tối hôm đó trong ký ức cậu.

Con đường lạnh vắng, tĩnh mịch, bóng của hai người bị ánh đèn kéo dài trên mặt đất, cậu nhắm mắt lại, dường như cảnh sắc đó đang hiện ra trước mắt, cảm giác về từng sợi tóc của cô ấy, đôi má truyền một chút ấm áp xuống lưng, những cảm giác đó vô cùng rõ ràng.

Đêm đó cậu không thể ngủ ngon, mấy lần định vào phòng nhìn người nằm trên giường

đó, rồi lại kiểm chế không vào. Đã biết không còn chút hi vọng nào thì đừng để bản thân mơ mộng, lưu luyến, cậu luôn là người rất lý trí và kiên định. Vì vậy, cậu không hỏi chuyện cũ của cô, không hỏi tuổi cô, không hỏi cô tốt cuộc học ở đâu, bởi vì tất cả đều không cần thiết.

Lần thứ ba gặp cô là vào tháng chín lúc mới khai giảng tại phòng tiếp đón sinh viên mới, thời tiết tháng chín của thành phố W vẫn rất nóng nực, cô ấy vừa lau mồ hôi vừa bạn phát sách, chỉ đường cho sinh viên mới, đưa họ đi nộp học phí, làm phiếu cơm. Lúc đó cậu mới biết, cô cũng là sinh viên của đại học W, sinh viên học viện Y học lâm sàng II, lớn tuổi hơn cậu.

Cô nhìn thấy cậu, đầu tiên hơi ngạc nhiên, sau đó chạy đến chỗ cậu và hồ hởi chào hỏi: “Ninh Tàn! Cậu là sinh viên mới của trường đúng không? À đúng rồi! Cậu từng nói học giỏi nên được tuyển thẳng vào trường đại học W mà, tên tiểu quý này! Tôi phải vất vả vất lộn ba năm đó! Cậu...”

Cậu cười cười nghe cô nói, cứ để cô nhiệt tình hướng dẫn công việc cho mình. Cô một hơi nói hết những kinh nghiệm mà cô đã học được, ví dụ những đồ nào nhà trường bày bán không nên mua, ví dụ siêu thị gần nhất ở đây là cái nào nhưng lại là đắt nhất, ví dụ tòa nhà nào của trường có ma, không có việc gì thì đừng đến đó... Cậu nghĩ: Thế này cũng tốt, chỉ dừng lại ở quan hệ chị em cùng trường, không có mơ tưởng là không có thất vọng.

Từ sau hôm đó, cậu không chủ động đi tìm Bạch Thiên Trương nữa, cô ấy cũng không chủ động duy trì liên lạc thường xuyên với cậu. Chẳng bao lâu cậu biết được sự tích của Bạch Thiên Trương từ các anh chị khóa trước, đồng thời cậu cũng biết Ngôn Mạch.

Năm năm đại học trôi qua thật nhanh, trong thời gian đó, vì vẻ ngoài đẹp trai, không thiếu nữ sinh dò hỏi, viết thư tình cho cậu. Cậu đều từ chối tất cả. Bạn cùng phòng trêu cậu là cư sĩ tu hành để tóc không dục vọng. Cậu chỉ cười mà không hề phản bác, cậu nghĩ, những năm tháng của mình luôn rất phẳng lặng, bình thường. Bạch Thiên Trương đột nhiên làm nổi lên chút bọt sóng, nhưng cũng không đủ làm dậy lên sóng dưới đáy sông.

Ninh Tàn đi thẳng một mạch về phía trước, hai bên hành lang dài đều là phòng bệnh, khi đi qua một phòng bệnh, cậu dừng lại nhìn vào trong. Bà bầu ngồi trên giường cúi mặt xuống không chịu uống thuốc, người đàn ông đẹp trai cứ quán lấy cô: “Thiên Trương, uống một ngụm đi, một ngụm là được. Anh khó khăn lắm mới sắc được đó.”

Bạch Thiên Trương nhìn vào phích nước chê: “Ngôn Mạch, chính vì thuốc anh sắc em mới không uống. Trình độ nấu bếp của anh khiến cho trời đất đổi màu, cỏ cây đau khổ, có trời mới biết uống xong thuốc của anh em có sinh ra một người ngoài hành tinh không?”

“Ha ha, Thiên Trương...”

Cuộc đối thoại bên trong vẫn tiếp diễn. Ninh Tàn im lặng nghe một lát, sau đó mỉm cười bỏ đi.

Năm tháng của cậu luôn rất bình lặng. Tỉnh thoảng gọn lên chút bọt sóng, sau đó trở về bình thường rất nhanh, vốn dĩ là như thế, tĩnh lặng và cô đơn.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

1. Năm tháng củ hành: Thực ra là năm tháng thanh xuân, từ “thanh xuân” được đọc lái thành “củ hành” để so sánh ví von.
1. Henry Norman Bethune, bác sĩ người Canada, chiến sĩ hòa bình sang giúp Giải phóng quân Trung Quốc trong những năm 1938-1939.
- * Có sự chơi chữ ở đây, từ 'thủ dâm' trong tiếng Trung đồng âm với từ 'tự vệ' - ND.
- * Tứ hợp viện là kiểu kiến trúc cổ miền Bắc Trung Quốc. Nhà xây bốn phía xung quanh và có khoảng sân lớn ở giữa - ND.
- * Có nghĩa là kẻ thứ ba - ND.
- * Trong tiếng Trung cách phát âm từ 'thác nước' và từ 'vải rách’ khá giống nhau, nếu đọc từ 'thác nước' mà không bật hơi, sai chính tả sẽ thành từ 'vải rách' - ND.
- * Từ 'vu' và từ 'cá' trong tiếng Trung đồng âm với nhau - ND.
- * Một loại cây thuộc họ đào lộn hột - ND.
- * Hàng năm đều dư thừa - ND.
- * Tết Tiểu Niên là Tết ông Công ông Táo - ND.
- * Người Trung Quốc thường ăn mỳ trường thọ vào dịp sinh nhật - ND.
- * Hai từ đồng âm nhưng khác nghĩa, lão công có nghĩa là ông xã - ND.
- * Một thiết bị chơi điện tử cầm tay của Sony - ND.
- * Trong tiếng Trung tất cả những tên này đều có vận âm 'an' ở cuối - ND.
- * Giải Pulitzer là một giải thưởng của Mỹ, trao cho nhiều lĩnh vực, trong đó quan trọng hơn cả là về báo chí và văn học. Đặc biệt về báo chí, Pulitzer được xem như một trong những giải danh giá nhất - ND.
- * Có nghĩa là Rùa con, dùng để mỉa mai những người chậm chạp - ND.
- * Khoảng hơn 300.000 đồng - ND.
- * Niên Cao có nghĩa là bánh Tết - ND.
- * Niên hồ có nghĩa là dính như keo - ND.
1. Một tác phẩm kinh điển tràn đầy sức sống của Giải thưởng Văn học Mao Thuần, tựa như một giấc mộng trong sáng, một tình yêu toàn mỹ, một số phận đau khổ.
1. Vận động Ngũ Tứ là cuộc vận động phản đối chủ nghĩa thực dân của người dân Trung Quốc bạo phát tại Bắc Kinh ngày 4 tháng 5 năm 1919.
1. Còn gọi: Tân Tây du ký.
1. Trương Tiểu Nhân: Nhà văn Trung Quốc chuyên sáng tác những câu chuyện tình yêu và tản văn.
1. Tam đường hội thẩm ngày nay chính là công an, ban kiểm soát, tòa án.
1. Nhân vật trong tác phẩm Nỗi oan nàng Đậu Nga của nhà viết kịch đời Nguyên Quan Hán Khanh.
1. Lời thơ trong bài Thái cát (Hái sắn dây) của Khổng Tử.
1. Tịch Mộ Dung: Nhà văn, nhà thơ hiện đại Trung Quốc, với phong cách trữ tình mượt mà.
- Lôi Phong là một người làm việc thiện nổi tiếng Trung Quốc.
1. Một thành phố thuộc tỉnh Quảng Đông, Trung Quốc.
1. Lời thơ trong bài Thù mầu 1 (Quần quýt 1) của Khổng Tử.
1. Tương truyền Nguyệt lão có một cặp bảo vật ổ khóa trái tim, đôi nam nữ yêu nhau bị ổ khóa trái tim khóa lại thì sẽ chẳng bao giờ phân ly. Nếu tình yêu của những người yêu nhau làm cảm động Nguyệt lão thì Nguyệt lão sẽ ném cặp ổ khóa trái tim cho họ, để bọn họ có thể đời đời kiếp kiếp vĩnh kết đồng tâm.
2. Đỉnh Quang Minh là một trong những đỉnh núi cao nhất ở Hoàng Sơn.
3. Con số 1314: Trong tiếng Hoa phát âm là “yi san yi si”, giống với “yi sheng yi shi” ngụ ý “suốt đời” hay “trọn đời trọn kiếp”.

1. Platon (429-347 TCN): Nhà triết học cổ Hy Lạp, quan niệm tình yêu thuần chất tinh thần, hay còn gọi tình yêu lý tưởng thuần khiết.
1. Ý chỉ người xinh đẹp, nổi bật nhất.
1. Câu này xuất phát trong một truyện cười của Trung Quốc, nội dung như sau: Hàng rào sắt bao quanh trường đại học A đều có phần mũi nhọn, để ngăn chặn tình trạng sinh viên vượt rào trèo tường bên trên tường treo một câu biểu ngữ: “Nam sinh trèo không cẩn thận sẽ biến thành nữ sinh, nữ sinh trèo không cẩn thận sẽ biến thành đàn bà”. Câu biểu ngữ vui này thường thấy ở các trường đại học ở Trung Quốc.
1. Hay còn gọi là sao ông lão: Từ xưa tới nay được coi là tượng trưng cho sự trường thọ. Trong dân gian, ngôi sao này thường vẽ thành một ông già đầu dài trán dô.
1. Một câu chuyện trong thần thoại Hy Lạp.
1. Câu nói trong hồi 91 của tác phẩm Hồng lâu mộng, nghĩa là: Trong biển nước mênh mông, chỉ chọn mức một gáo. Trong tình yêu, giữa muôn ngàn người con gái, chỉ chọn cho mình một người. (Chú thích trong cuốn sách là của dịch giả.)
1. Dịch là: Gió hiu hiu sông Dịch lạnh lùng ghê / Tráng sĩ một đi không trở về.
1. Tên gốc là The dream factory: bộ phim được sản xuất năm 1997 của đạo diễn Phùng Tiểu Cương. Bộ phim này rất nổi tiếng, đã tạo ra trào lưu xem phim nội địa vào các kỳ nghỉ đông.
1. Từ này còn có nghĩa là: Thâm, vụng trộm.
1. Diệp có nghĩa là lá.
1. Nhà văn Hàn Hàn: 28 tuổi, nổi tiếng Trung Quốc.
1. Thường chỉ những bữa tiệc “lành ít dữ nhiều”, là cuộc đấu trí mà khách mời thường phải vượt qua, thoát nạn nhờ mưu lược và may mắn.
- [11] Murphy’s law: “Điều tệ hại nào có thể xảy ra thì nó sẽ xảy ra.”
- [12] Mèo Cheshire là nhân vật được nhà văn người Anh Lewis Carroll sáng tạo nên và xuất hiện trong câu chuyện và phim 'Alice’s Adventures in Wonderland'. Được biết đến với cái miệng rộng ngoác và nụ cười tinh nghịch đặc trưng đến mức, tại Anh có câu nói so sánh “Grinning like a Cheshire cat” (nghĩa là “Cười toe toét như mèo Cheshire”).
- [1] Tên kho vàng của Mỹ, đặt ở Kentucky.
- [19] Quan hệ bằng miệng
- [4] 4,54 lít ở Anh, 3,78 lít ở Mỹ.
- [5] Tạm dịch: Phải gió, chết tiệt, khi thật.
- [21] Là loại thuốc dùng trong điều trị bệnh lý tim mạch, đặc biệt là với những bệnh nhân bị bệnh thiếu máu cơ tim (cả cấp tính như nhồi máu cơ tim hay cơn đau thắt ngực không ổn định, lẫn mãn tính) và suy tim.
- [2] Cột gỗ cao, khắc hoặc vẽ các biểu tượng vật tổ.
- [20] Ngon miệng nhé (lời chúc tiếng Pháp).
- [13] Tạ ơn Thiên Chúa.
- [6] Một loại chó săn.
- [7] Có nghĩa là người hay lẻo đẻo theo sau.
- [3] Trong thần thoại Hy Lạp, sự tích về chiếc hộp Pandora kỳ bí đã để lại cho nhân gian những điều thú vị và hấp dẫn. Theo truyền thuyết, đó là một chiếc hộp mà các vị thần trên đỉnh núi Olympus đã tặng cho nàng Pandora - người phụ nữ đầu tiên đến thế giới loài người. Nàng Pandora đã được các vị thần dặn kỹ rằng không được mở chiếc hộp đó ra. Nhưng với sự tò mò của mình, Pandora đã mở chiếc hộp ra và tất cả những gì trong chiếc hộp kỳ bí đó đã khiến những điều bất hạnh tràn ngập khắp thế gian: Thiên tai, bệnh tật, chiến tranh... và chiếc hộp chỉ còn sót lại một chút “hy vọng” mang tên Pandora cho loài người để có thể tiếp tục sống.

- [18] Sly có nghĩa là ranh mãnh, quỷ quyết.
- [8] Người luôn lạc quan (giống nhân vật chính trong tiểu thuyết Pollyanna của Eleanor Porter (1868-1920), tiểu thuyết gia người Mỹ.
- [9] Một loại nước sốt cay , thường làm từ rau hoặc trái cây chưa nấu chín, đặc biệt là cà chua, hành, và ớt đỏ, được sử dụng như đồ gia vị.
- [10] Bánh ngô nhồi thịt, phô mai, đậu... hoặc nhiều thứ khác, rưới tương ớt.
- [15] Kích dục bằng tay.
- [16] Hotline còn có nghĩa là đường dây nóng.
- [17] Âm vật.
- [14] Peter Pan là cậu bé lém lỉnh có thể bay được và không bao giờ già, một nhân vật được tạo ra bởi tiểu thuyết gia và nhà biên kịch J. M. Barrie.
1. Một trong những nhà xuất bản sách hướng dẫn du lịch lớn nhất thế giới.
 5. Rial là đơn vị tiền tệ chính thức của Iran. Một rial bằng 100 dinar, tuy nhiên đồng rial ngày nay có giá trị quá thấp nên phần lẻ của rial không còn được dùng trong kế toán. Trên thực tế, ngày nay người Iran sử dụng đơn vị toman có giá trị tương đương 10 rial. (Theo Wiki)
 6. Medina hiểu đơn giản là khu phố cổ có tường thành bao quanh. Ở Ma Rốc và các quốc gia Trung Đông, mỗi thành phố đều hình thành những khu Medina từ hàng trăm đến hàng nghìn năm trước. Đây là nơi sinh sống, làm việc, các khu chợ trao đổi mua bán các sản vật địa phương, những làng nghề thủ công mỹ nghệ độc đáo được hình thành trong khu vực này và được chia ra theo từng khu vực như khu chạm khắc gỗ, khu thuộc da, hàng mã, đồ đồng...
 7. Caliph, hay Khalip có nghĩa là “người kế tục”, được xem là “người kế tục Muhammad” để làm thủ lĩnh chính trị và tinh thần của các tín đồ Hồi giáo.
 8. Tức dịch vụ Chuyển vùng quốc tế (CVQT/Roaming), dịch vụ cho phép khách hàng dùng chính thẻ SIM và số thuê bao di động của mình để liên lạc khi đang di chuyển ở các quốc gia khác.
 11. GBAO viết tắt của Gorno-Badakhshan Autonomous Oblast. Đây là vùng đất tự trị nằm ở phía Đông Tajikistan. Khu vực này nằm trong dãy núi Pamir, chiếm 45% diện tích đất nước.
 12. Trail là hệ thống những con đường mòn xuyên qua những vùng đất gồ ghề, những cánh rừng rậm rạp, những dãy núi cao, những thảo nguyên bao la hay những công viên quốc gia rộng lớn...
 13. CBT - Community Based Tourism - loại hình du lịch dựa vào cộng đồng.
 9. Akhal-Teke là giống ngựa có nguồn gốc từ Turkmenistan, nơi chúng được tôn vinh làm biểu tượng quốc gia. Đây là giống ngựa thuần chủng có tốc độ phi mã rất cao được mang tên từ ốc đảo Akhal và tộc người Teke sinh sống ở vùng đất Trung Á này.
 10. “Cánh cửa Địa ngục” là tên gọi của một mỏ khí thiên nhiên ở Derweze, tỉnh Ahal, Turkmenistan.
 14. Liên minh các hợp tác xã tiêu thụ, kiểu như liên minh các hợp tác xã mua bán của Việt Nam thời bao cấp.
 15. Một loại đá giống như quả thông và có màu xanh để được đặt tên giống như vậy, rất được người theo đạo Hồi ưa chuộng vì tên của nó có nghĩa là “người làm phúc không bao giờ bại trận.” Loại đá này thường được vận chuyển qua châu Âu bằng con đường Thổ Nhĩ Kỳ nên gọi là “ngọc Thổ Nhĩ Kỳ.”
 2. Đây là tên gọi tháng thứ 9 của âm lịch Ả Rập. Tháng Ramadan theo dương lịch thay đổi từng năm, không có ngày thống nhất. Trong suốt một tháng lễ này, tất cả các tín đồ đạo Hồi đều thực hiện nghiêm túc quy định: không ăn, không uống, không hút thuốc... nghĩa là không được đưa bất kể thứ gì vào miệng (kể cả không sinh hoạt tình dục), nhưng chỉ áp dụng vào ban ngày – cụ thể là từ lúc mặt trời mọc đến khi mặt trời lặn mà thôi.
 3. Một tỉnh thuộc tây bắc Campuchia.
 4. Đồng Dinar, đơn vị tiền tệ của Kuwait

Hai từ “kết thúc” và “số phận” trong tiếng Trung đều có phiên âm là “Jieshu”.

Trích trong tập thơ “Những con chim bay lạc”

Tư Nguyên có nghĩa là nhớ nguồn.

Lord George Gordon Noel Byron là nhà thơ lãng mạn Anh, một trong những nhà thơ lớn của thế giới thế kỷ 19.

Tiểu Diên Hồ (Hồ mặt cười) là một trong một trăm linh tám anh hùng Lương Sơn Bạc trong tác phẩm “Thủy Hử” của tác giả Thi Nại Am.

Trích trong bài thơ “What is love?” của nhà thơ Đức Henrich Heine. “Yesterday kissed my happiness, Today has come to naught, I received a sincere love Always the total can not be sustained.”

Năm 1917, Trung Quốc tuyên chiến với Đức, hy vọng rằng sẽ lấy lại được những lãnh thổ đã mất, khi ấy đang ở trong tay Nhật Bản. Nhưng năm 1918, chính phủ Bắc Kinh lại ký kết một mật ước với Nhật Bản, chấp nhận chủ quyền của nước này với Sơn Đông. Khi Hiệp ước Versailles xác nhận chủ quyền của Nhật với Sơn Đông và sự bán rẻ lãnh thổ quốc gia của chính phủ Bắc Kinh đến tai quần chúng, những phản kháng trong nước nổ ra. Ngày 4 tháng 5, 1919, hàng loạt các cuộc biểu tình đông đảo của sinh viên chống chính phủ Bắc Kinh và Nhật Bản nổ ra. Những người nhiệt tình chính trị, phong trào hành động sinh viên và những trí thức phản đối thần tượng cũ, kêu gọi cải cách cùng với các sinh viên yêu nước phát triển trở thành một phong trào phản kháng toàn quốc được gọi là Phong trào Ngũ Tứ (còn gọi là Ngũ Tứ vận động, hay phong trào ngày 4 tháng 5).

15. Ngày 1 tháng Ba năm 1961, Tổng thống Mỹ John F. Kennedy ra nghị định thành lập Đoàn quân Hòa bình (Peace Corps) với mục tiêu góp phần xây dựng hòa bình và tình hữu nghị trên thế giới. Lời kêu gọi này đã nhanh chóng thu hút hàng nghìn thanh niên Mỹ tình nguyện gia nhập Đoàn quân Hòa bình để đi đến phục vụ tại các quốc gia xa lạ ở châu Phi, châu Á, châu Mỹ Latinh... - BT.

16. Viện Công nghệ Massachusetts (tiếng Anh: Massachusetts Institute of Technology) là một viện đại học nghiên cứu tư thục ở thành phố Cambridge, bang Massachusetts, Hoa Kỳ. MIT nổi tiếng nhờ hoạt động nghiên cứu và giáo dục trong các ngành khoa học vật lý, kỹ thuật, cũng như trong các ngành sinh học, kinh tế học, ngôn ngữ học và quản lý - BT.

17. AOL (viết tắt của America Online) là một công ty cung cấp dịch vụ Internet toàn cầu, có trụ sở tại Hoa Kỳ - BT.

18. Nguyên văn: “DVD by mail” - BT.

21. Warren Buffett là một nhà đầu tư, một doanh nhân, một nhà từ thiện nổi tiếng của Mỹ. Ông sinh ngày 30 tháng 8 năm 1930 tại thành phố Omaha, bang Nebraska. Warren Buffett được ca tụng là “Huyền thoại đến từ Omaha” và là nhà đầu tư nổi tiếng nhất thế giới với sự kiên định trong triết lý đầu tư theo giá trị cũng như lối sống tiết kiệm dù sở hữu khối tài sản khổng lồ. Tên của ông luôn có mặt trong danh sách những người giàu nhất thế giới - BT.

27. Cuộc khủng hoảng tên lửa Cuba (Cuban Missile Crisis) xảy ra vào tháng 10/1962. Nguyên nhân trực tiếp của cuộc khủng hoảng là do Cơ quan Tình báo Mỹ phát hiện Liên Xô triển khai các tên lửa đạn tầm trung có khả năng mang đầu đạn hạt nhân tại Cuba, vốn cách bờ biển Florida của Mỹ chưa đến 160km. Chính quyền Mỹ lúc bấy giờ, đứng đầu là Tổng thống John F. Kennedy đã tìm kiếm các hành động trả đũa quyết liệt vì cho rằng an ninh nước Mỹ đang bị đe dọa nghiêm trọng và xem đây là hành động thách thức của khối xã hội chủ nghĩa, đứng đầu là Liên Xô - BT.

28. Serif và sans serif là hai kiểu chữ phổ biến nhất trong thiết kế. Kiểu chữ serif có đặc điểm là cuối mỗi cạnh của kí tự có thêm đường uốn ra, còn sans-serif thì không có - BT.

31. Nguyên văn là New York Stock Exchange (viết tắt: NYSE) - BT.

32. Khi một doanh nghiệp/tổ chức muốn phát hành chứng khoán để huy động vốn hay niêm yết chứng khoán trên sàn giao dịch, họ phải tìm cách tiếp cận các nhà đầu tư. Bản cáo bạch, bao gồm mọi thông

tin liên quan đến đợt phát hành chứng khoán này và đã được Ủy ban Chứng khoán Nhà nước chấp thuận, chính là lời mời/chào bán để các nhà đầu tư đăng ký mua chứng khoán của công ty phát hành - BT.

33. Câu “Khi gà chưa kịp gáy thì anh đã chối chúng tôi ba lần” được mượn ý từ lời tiên báo của Chúa Jesus với Peter (Phero), môn đồ trưởng trong 12 môn đồ của Chúa Jesus. Vào đêm trước khi Chúa Jesus bị bắt, Peter đã thề sẽ luôn trung thành với Thầy của mình. Lúc đó, Chúa Jesus đã nói với Peter rằng: “Trước khi gà gáy hai lần thì con sẽ chối Thầy ba lần” (nguyên văn: “This very night, before the rooster crows, you will disown me three times”). Và quả đúng như vậy, khi “kẻ phản bội” Judas Iscariot dẫn người đến bắt Chúa Jesus, Peter đã ba lần chối bỏ mối quan hệ với Thầy của mình. Trong trường hợp này, Felix Rohatyn cho rằng Dan Lufkin là “kẻ phản bội” đã “chối bỏ” Phố Wall và sở giao dịch qua hành động xin niêm yết Ngân hàng Đầu tư DLJ của ông - BT.

34. Sidney Weinberg (1891 - 1969) là một nhà lãnh đạo kỳ cựu của Ngân hàng Goldman Sachs. Sidney Weinberg được tờ New York Times xưng danh là “Mr. Wall Street”. Còn tạp chí Fortune đã gọi ông là “director’s director” - BT.

35. Hoàng tử bé (tựa gốc: Le Petit Prince) là tác phẩm nổi tiếng nhất của nhà văn Pháp Antoine de Saint-Exupéry, ra đời vào năm 1943 và đã trở thành một trong số các tác phẩm văn học cổ điển dành cho trẻ em trong thế kỷ XX - BT.

38. PayPal là một công ty chuyên cung cấp các dịch vụ thanh toán và chuyển tiền qua mạng Internet. Tính đến năm 2002, khi eBay mua lại PayPal, Reid Hoffman đang giữ chức Phó chủ tịch điều hành công ty - BT.

39. Robert Lee Frost (1874 - 1963) là một nhà thơ nổi tiếng của Mỹ. Ông đã bốn lần được trao giải Pulitzer. Nguyên văn các câu thơ của Robert Lee Frost là: Two roads diverged in a wood, and I - I took the one less traveled by, And that has made all the difference - BT.

40. Khó đọc (tiếng Anh: Dyslexia) là chứng tật bẩm sinh. Dù vẫn phát triển bình thường nhưng người bị tật này thường gặp khó khăn trong việc đọc và viết, như: đọc sót, đảo trật tự các chữ, không nhất quán giữa đánh vần và đọc trơn, không biết ngắt ở dấu câu, không nắm được nghĩa của câu - đoạn vừa đọc; khi viết thường bỏ sót chữ cái, bỏ sót từ, sai chữ... - BT.

41. Punk là một dòng nhạc rock bắt đầu phát triển từ năm 1974 đến 1976 tại Mỹ, Anh và Australia - BT.

42. Erwin Johannes Eugen Rommel (1891 - 1944) là một trong những vị Thống chế lừng danh nhất nước Đức trong Thế chiến II. Ông là một trong những bậc thầy vĩ đại về mưu mẹo trong chiến tranh, có lòng quả cảm và tinh thần thượng võ cao đẹp - BT.

47. Jawaharlal Nehru (1889 - 1964) là Thủ tướng đầu tiên của Ấn Độ. Ông không chỉ là một nhà hoạt động chính trị lỗi lạc của thế kỷ XX mà còn là một nhà hoạt động văn hóa, nhà khoa học và nhà triết học tài năng - BT.

48. William Edwards Deming (1900 - 1993) là một kỹ sư, nhà thống kê, giáo sư, nhà phát minh, giảng viên và chuyên gia tư vấn quản lý người Mỹ. Ông được xem là “cha đẻ của quản lý chất lượng”. Ông đã đưa ra hệ thống lý thuyết về kiểm soát chất lượng bằng phương pháp thống kê, từ đó hình thành một triết lý mới về quản lý công việc - Nâng cao chất lượng sản phẩm, dịch vụ sẽ làm giảm chi phí trong khi gia tăng năng suất và tăng thị phần - BT.

49. Malcolm Baldrige là một doanh nhân và là cựu Bộ trưởng Bộ Tài chính Mỹ từ năm 1981-1987. Tên ông được đặt cho Giải thưởng Chất lượng quốc gia của Mỹ, ra đời từ năm 1987, nhằm tôn vinh các tổ chức xuất sắc của Mỹ trong kinh doanh, chăm sóc sức khỏe, giáo dục và các lĩnh vực phi lợi nhuận - BT.

50. Đơn vị tiền tệ của Ấn Độ - BT.

1. Doanh chủ (entrepreneur) được hiểu là người có tư duy làm chủ doanh nghiệp và có những phương thức sáng tạo nhằm tạo ra các giá trị khác biệt so với những gì đã có trên thị trường - BT.
2. Nhà phát triển nội bộ (intrapreneur) là thuật ngữ để chỉ những người phát triển công ty bằng cách tạo dựng mảng kinh doanh, sản phẩm hay dịch vụ mới cho công ty đó thay vì đi tạo lập sự nghiệp cho riêng mình ở bên ngoài - BT.
11. Nguyên văn: do-it-yourself (viết tắt: DIY) - BT.
12. Tequila là một loại rượu truyền thống, có nồng độ rất cao của Mexico - BT.
13. Đây là quy ước chỉnh đồng hồ tăng thêm một khoảng thời gian so với giờ tiêu chuẩn tại một số địa phương ở các nước ôn đới hoặc gần cực trong một giai đoạn (thường là vào mùa hè) trong năm. Ở những nước này, vào mùa hè, ban ngày bắt đầu sớm hơn so với mùa đông vài tiếng đồng hồ. Ở Hoa Kỳ và Canada, thời gian sử dụng “giờ tiết kiệm ánh sáng ngày” (daylight saving time) bắt đầu từ Chủ nhật trong tuần thứ hai của tháng Ba đến Chủ nhật trong tuần đầu tiên của tháng Mười một - BT.
14. ESOP (viết đầy đủ: “employee stock ownership plan”) là một khái niệm quen thuộc dùng để chỉ quyền sở hữu cổ phần cho nhân viên công ty. Cụ thể là cổ phiếu của một công ty được bán với giá ưu đãi cho các nhân viên xuất sắc, nhà quản lý giỏi theo các tiêu chí lựa chọn của công ty - BT.
51. Tên gọi khác của Charles Schwab - BT.
53. Nguyên văn: International Olympic Committee (viết tắt: IOC) - BT.
54. Thế vận hội 2016 sẽ diễn ra từ ngày 5 đến ngày 21 tháng 8. Đây là một sự kiện rất có ý nghĩa của Brazil nói riêng và Nam Mỹ nói chung, vì đây là lần đầu tiên một thành phố Nam Mỹ, một đất nước nói tiếng Bồ Đào Nha giành được quyền đăng cai tổ chức - BT.
57. Cựu Tổng thống Lula (tên đầy đủ: Luiz Inácio Lula da Silva) là Tổng thống của Brazil trong hai nhiệm kỳ từ năm 2003-2010 - BT.
7. Thực phẩm tự nhiên là loại thực phẩm được phát triển trong điều kiện tự nhiên mà không có sự tác động của con người trong bất kỳ giai đoạn nào của quá trình sinh trưởng - BT.
8. Thực phẩm hữu cơ là các loại thực phẩm được nuôi trồng và sản xuất sử dụng phương thức canh tác hữu cơ mà không sử dụng phân bón hóa học, các hóa chất bảo vệ thực vật độc hại, các chất kích thích tăng trưởng - BT.
9. Vị tướng lĩnh phe miền Nam ly khai - BT.
10. Insulin là loại hoóc môn giúp đường di chuyển vào trong tế bào và có khả năng làm giảm nồng độ glucose trong máu. Insulin được bào chế nhân tạo dùng điều trị cho những người bị bệnh tiểu đường - BT.
52. Đây là một câu nói trong tiếng Anh, xuất phát từ một câu danh ngôn của nhà văn Charles Caleb Colton (1780-1832) - BT.
55. Cụm từ dùng để chỉ văn hóa thách thức các hạn chế và cách suy nghĩ thông thường bằng cách tìm kiếm những phương pháp tiếp cận mới hơn và sáng tạo hơn để giải quyết những hạn chế hay cải tiến cách làm cũ - BT.
56. USC (tên đầy đủ: University of Southern California) là ngôi trường đại học có đội bóng bầu dục nổi tiếng với 11 lần đăng quang ngôi vị vô địch giải Bóng bầu dục quốc gia - BT.
3. Giải thưởng Viện Hàn lâm (Academy Awards) là giải thưởng điện ảnh của Viện Hàn lâm Khoa học và Nghệ thuật Điện ảnh (Academy of Motion Picture Arts and Sciences, viết tắt là AMPAS) và thường được biết đến với cái tên giải Oscar. Kể từ năm 1928, giải Oscar được trao hằng năm tại thành phố Los Angeles để ghi nhận những thành tựu xuất sắc của điện ảnh trong năm của các đạo diễn, diễn viên, kịch bản và nhiều lĩnh vực khác - BT.
4. Thung lũng Silicon (Silicon Valley) nằm ở phía Nam của vùng vịnh San Francisco tại phía Bắc California, Mỹ; là trụ sở của hàng nghìn tập đoàn công nghệ, trong đó có rất nhiều tập đoàn nổi tiếng

nằm trong danh sách Forbes 500. Thung lũng Silicon trở thành tên gọi chung cho tất cả các khu thương mại công nghệ cao (high tech) trong khu vực - BT.

5. Thị trường ngách (niche market) là một phân đoạn nhỏ của thị trường mà bạn đặt mục tiêu vào một nhóm khách hàng riêng biệt - BT.

6. Gail Sheehy là nhà báo, nhà văn, giảng viên nổi tiếng. Bà là tác giả của 17 cuốn sách rất được yêu thích. Qua các tác phẩm của mình, Gail Sheehy đã thay đổi cách hàng triệu phụ nữ và nam giới trên toàn thế giới nhìn vào các giai đoạn trong cuộc sống của họ. Đặc biệt, cuốn sách mang tính cách mạng của bà, Passages, được bình chọn là một trong mười cuốn sách có ảnh hưởng nhất thời hiện đại - BT.

19. Jim Collins sinh năm 1958 tại Colorado, Mỹ. Ông là chuyên gia tư vấn kinh doanh, nhà văn, đồng thời là giảng viên trong lĩnh vực nghiên cứu sự phát triển bền vững của doanh nghiệp - BT.

20. Product Red là một hoạt động nhằm gây quỹ cho phong trào phòng chống AIDS ở châu Phi. Dòng sản phẩm Product Red đã tạo dựng thành một thương hiệu vì cộng đồng, được khách hàng tin tưởng và ủng hộ. Các sản phẩm này không nhất thiết phải có màu đỏ đậm, nhưng đều có logo của (RED) và 50% lợi nhuận sẽ được đóng góp trực tiếp vào Quỹ Toàn cầu - BT.

22. Thập tự chinh là một loạt các xung đột quân sự mang màu sắc tôn giáo do những người theo Kitô giáo tiến hành từ năm 1095 - 1291 với mục đích giải phóng Jerusalem và vùng Đất Thánh khỏi sự thống trị của người Hồi Giáo - BT.

23. Quỹ hưu trí tư nhân là chương trình cho phép nhân viên để dành một phần từ tiền lương hằng tháng (trước khi đóng thuế). Số tiền để dành này được bỏ vào trong một quỹ 401k chung của công ty. Nhân viên đó sẽ không phải nộp thuế cho tất cả tiền lời sinh ra trong quỹ 401k cho đến lúc anh ta về hưu. Khi về hưu và rút số tiền này ra, anh ta mới phải nộp thuế theo mức thuế phải đóng của mình lúc còn làm việc - BT.

24. Thuộc bang Missouri - BT.

25. Thành phố Dallas (thuộc bang Texas) có hai sân bay lớn là Sân bay quốc tế Dallas-Fort Worth (DFW) và Love Field (DAL). Love Field là sân bay có trụ sở của Southwest Airlines - BT.

26. Stock option: quyền được mua cổ phiếu với giá định trước vào một thời điểm hẹn trước. Người mua/bán không nhất thiết phải thực hiện giao dịch này - BT.

29. S&P500 (viết đầy đủ: Standard & Poor's 500 Stock Index) là một chỉ số cổ phiếu dựa trên cổ phiếu phổ thông của 500 công ty có vốn hóa thị trường lớn nhất niêm yết trên Sở Giao dịch Chứng khoán New York (NYSE) hoặc Sàn Giao dịch Chứng khoán Hoa Kỳ (NASDAQ) - BT.

30. Trái khoán (debenture) là một công cụ nợ không được bảo đảm bằng các tài sản hữu hình hoặc ký quỹ nào mà nó chỉ được đảm bảo bằng mức độ tin cậy về khả năng trả nợ hay là uy tín của chính công ty phát hành trái khoán - BT.

36. Fortune 500 là bảng xếp hạng danh sách 500 công ty lớn nhất Hoa Kỳ theo tổng thu nhập mỗi công ty - BT.

37. Nguyên văn: "Transformation Agenda" - BT.

43. Tiền "trôi nổi" (nguyên văn: float money) là thuật ngữ tài chính dùng để chỉ trạng thái của một số tiền khi được chuyển từ điểm A sang điểm B (thường là bằng chi phiếu). Trong khoảng thời gian các chi nhánh ngân hàng (hoặc các ngân hàng khác nhau) vận chuyển và xử lý chi phiếu, số tiền được chuyển sẽ tồn tại trong cả hai tài khoản ở điểm A và điểm B. Tiền "trôi nổi" có khả năng gây lạm phát tạm thời khi nó tồn tại - BT.

44. Trục bánh xe - nan hoa (nguyên văn: hub-and-spoke model) là mô hình vận chuyển dựa trên quy tắc sử dụng tối thiểu số đường liên kết để đi qua tất cả các trạm. Thay vì nối trực tiếp mỗi điểm đến từng điểm còn lại dẫn đến việc tăng số lượng đường nối, một điểm sẽ được nối với một điểm khác đóng vai trò trung tâm phân phối, từ đó di chuyển tiếp đến điểm cần đến. Có thể có một hoặc nhiều

điểm trung tâm. Mô hình này giúp tôi giản số đường đi trong toàn hệ thống - BT.

45. United Parcel Service (UPS) là một công ty hàng đầu trong lĩnh vực chuyển phát hàng quốc tế và cung cấp các giải pháp quản lý chuỗi cung ứng. Với trụ sở chính tại thành phố Atlanta, bang Georgia, UPS phục vụ hơn 220 quốc gia và vùng lãnh thổ trên toàn thế giới - BT.

46. Nguyên văn: FedEx's counterparts of NCOs - BT.

(1) Vợ chồng đối đãi tôn trọng nhau.

(2) Vào ngày mùng năm, mùng sáu tháng Ba.

(1) Là tên một khúc hát cao siêu của nước Sở thời Chiến Quốc, được dùng chỉ những tác phẩm văn học có nghệ thuật cao.

(2) Dùng một hành động giả dối để thu hút sự chú ý của mọi người, trên thực tế có âm mưu khác.

(3) Chỉ lo đề ý phía trước mà quên mất phòng vệ đằng sau.

(4) Thế giới Tây Thiên cực lạc của Phật A Di Đà.

(1) Một trong năm âm thời cổ.

(1) Hoán trả.

(1) Lửa từ rọu.

(2) Lửa từ dầu sôi.

(3) Băng lạnh ở địa cực và mưa đá ở Tam Cửu - Theo nông lịch Trung Quốc, Tam Cửu (hay Tam Cửu Thiên) là thời gian lạnh nhất trong năm (từ ngày thứ 19 đến ngày thứ 27 sau Đông chí).

(1) 3. 600 năm.

(2) Một loại chú sai khiến.

(1) Ngụ ý của câu thành ngữ này là có ý châm biếm những kẻ bề ngoài thì tỏ ra rất say mê một sự vật nào đó, nhưng thực ra lại sợ đến chết khiếp.

(2) Nếu trong lòng có ý niệm ngu xuẩn, thì trí tuệ sẽ mất hết; nếu trong lòng có ý niệm thông minh, thì trí tuệ sẽ ở bên mình.

(1) Tám vị tiên là Hán Chung Ly, Lã Động Tân, Trương Quả Lão, Lý Thiết Quả, Lam Thái Hòa, Tào Quốc Cửu, Hà Tiên Cô, Hàn Tương Tử.

(1) “Hoàng lương” có nghĩa là kê vàng. Ngày xưa có Lư Sinh đi thi không đỗ, vào hàng cơm nghỉ chân. Có một lão già cho mượn một cái gối nằm. Lư Sinh ngủ và chiêm bao thấy đỗ tiến sĩ, làm quan vinh hiển, gia đình hạnh phúc, con cháu đầy đàn. Tỉnh ra mới biết ấy chỉ là một giấc mộng.

(1) Trăm nghe không bằng một thấy.

(2) Tắm đệm tròn bằng cối, dùng để lót khi ngồi xếp bằng trên đất.

(3) Tán chuyện.

(4) Chân trời góc biển đều có giới hạn, còn chuyện ngồi lê đôi mách thì miên man không bao giờ kết thúc.

(5) Chường ra lửa.

(6) Mất phóng lửa.

(7) Nhấc tay lên không mất nhiều công sức.

(8) Là thanh gươm mà các quan xử án hay cầm trong tay để gõ xuống bàn.

(9) Công đường xử án.

(10) Chết trong lúc ngồi thiền.

(11) Một loại chim tưởng tượng mang lại may mắn, cát tường.

(12) Lời chúc Thiên Hậu thọ tựa thiên thu.

(13) Chái nhà.

(14) Xứng đôi vừa lứa.

(1) Ảo ảnh.

- (2) Con cóc.
 - (3) Âm thanh.
 - (4) Lí lẽ vô cùng chính xác, không thể nghi ngờ.
 - (5) Tìm kiếm an bình giữa chốn phồn hoa, sống cuộc đời ở chốn hoang sơ thanh vắng.
 - (6) Lưu loát sinh động vô cùng tuyệt diệu.
 - (7) Ngâm hãm hại.
- (1) Vì yêu mà sinh ra buồn phiền, vì yêu mà sinh ra sợ hãi, nếu dứt được yêu chẳng buồn cũng chẳng sợ.
- (2) Nghĩ một đằng nói một nẻo.
 - (3) Khó mà có thể quên được ơn của mỹ nhân.
 - (4) Thư sinh sống đời nhà Minh. Vì lòng trắc ẩn đã cứu một con sói bị thương nhưng con sói lại có ý định ăn thịt ân nhân. Sau này cụm từ Đông Quách tiên sinh dùng để chỉ những kẻ lấy oán báo ân.
 - (5) Ác giả ác báo.
- (1) Dịch nghĩa: Bài thơ xuân ý tứ sâu xa không nghĩ cho tận được, bèn hỏi chàng có bao nhiêu chỗ dựa. Đứng ở đầu cầu đưa tờ giấy lên nhìn chăm chú, vườn xanh giữ chặt tay mi khóa muện... Hồng trần từ xa xưa đã có nhiều vấn kết, nếu giải được tương tư sao vẫn còn si mê đến thế. Có tình rồi vẫn còn phải đợi duyên, không thì trái tim lạnh giữa hai tấm lòng cố chấp.
- (2) Dịch nghĩa: Cỏ nước Yên xanh biếc như tơ, cành dâu nước Tần cũng xanh xanh mướt, trong lòng chàng mong ngóng ngày trở về quê nhà, nỗi nhớ quặn thắt ruột gan làm thiếp vô cùng thương xót. Gió xuân không quen biết, vì có gì mà lại lẫn vào túi hương mang bên chàng.
- (3) Dịch nghĩa: Không viết thư tình không viết thơ, chiếc khăn tay trắng gửi tương tư, tâm trí nhận rồi điên đảo xem, ngang cũng tơ mà dọc cũng là tơ, tâm sự này có ai biết được.
- (1) Nghĩa là cắt ống tay áo. Xưa vua Hán Ai Đế vô cùng yêu mến một chàng trai tên là Đồng Hiền. Một hôm ngủ trưa, Đồng Hiền gogi lên tay áo của vua, vua ngủ dậy không nỡ đánh thức Đồng Hiền liền lấy kiếm cắt tay áo của mình rồi đứng lên, không làm Đồng Hiền thức giấc. Từ đó về sau, từ này thường được dùng để chỉ các mối tình đồng tính.
- (2) Nguyên tác là chữ “bảo” nghĩa là ôm. Do tự dạng chữ này rất giống với chữ “báo” nghĩa là báo đáp nên dễ xảy ra nhầm lẫn. Ý Hồ Ly tiên là nếu không yêu thương nhau sao có thể trả ơn.
- (3) Hiện tượng từ đồng âm khác nghĩa rất phổ biến trong tiếng Trung. Hai chữ “mật”, “mịch” này có phát âm hoàn toàn giống nhau nên gây hiểu lầm.
- (4) “Tầm mịch” nghĩa là tìm kiếm, “mịch thực” nghĩa là kiếm ăn.
- (5) Phan An: Một người nổi tiếng đẹp trai thời Tống. Lý Đỗ: Chỉ hai nhà thơ kiệt xuất thời Đường là Lý Bạch và Đỗ Phủ.
- (6) Xuân cung đồ: Tranh miêu tả những cảnh ân ái.
- (7) Tiên phạm luyện: Câu chuyện về mối tình giữa chàng phạm nhân Đồng Dũng và Thắt tiên nữ trên thiên đình.
- (8) Một trong năm lối viết chữ Hán cổ: Hành, lệ, triện, khải, thảo.
- (9) Hỉ đản: Người Trung Quốc có tục nhuộm trứng gà thành màu đỏ khi có việc vui.
- (1) Cây trâm gây bệnh ôn dịch.
 - (2) Sa bố: Một loại vải dùng để băng bó vết thương.
- (1) Bánh bao trong có nước canh, trước khi ăn phải dùng ống hút hút hết nước.
- (1) Sương giáng là một trong 24 tiết khí của của âm lịch Trung Quốc. Đối với Trung Hoa cổ đại, sương giáng có nghĩa là sương mù xuất hiện. Theo quy ước, tiết Sương giáng là khoảng thời gian bắt đầu từ khoảng ngày 23, 24 tháng 10, khi kết thúc tiết Hàn lộ và kết thúc vào khoảng ngày 7, 8 tháng 11 trong lịch Gregory theo các múi giờ Đông Á khi tiết Lập đông bắt đầu. (Mọi chú thích đều của người

dịch).

(2) Giờ Mão: Từ năm giờ tới bảy giờ sáng hàng ngày. Theo lệ xưa các quan làm việc từ giờ Mão.

(3) Tương truyền khi Phụng Hoàng sắp chết, thường đậu trên cây ngô đồng, toàn thân bốc cháy, khi lửa cháy hết sẽ sống lại như xưa.

(1) Nói thẳng không kiêng kỵ.

(2) Tan thành tro bụi.

(1) Lời trong kinh Kim Cương.

(1) Đau hai bên sườn khi thở.

(2) Những bức họa quý được cất giấu bí mật.

(3) Chỉ người thân thiết nhất và yêu thương nhất.

(4) Dịch nghĩa: Ai bảo tác lòng của cỏ non có thể đền đáp được ánh nắng của mùa xuân tháng Ba.

(5) Dịch nghĩa: Người không thể nhìn tướng mạo, nước biển không thể đo bằng đấu.

(1) Tên khác của Hằng Nga.

(2) Chu Công họ Cơ, tên Đán, là một vị quan hiền đức nổi tiếng, phò giúp ấu chúa cai trị đất nước giàu mạnh ở Trung Quốc thời thượng cổ. Khổng Tử khi than thở cuộc đời loạn lạc, lễ nghĩa đảo điên đã nói: “Lâu rồi ta không mộng thấy Chu Công”. Ở đây chỉ ý một giấc ngủ ngon.

(3) Nguyên tác là “mạc tu hữu”: Thời Tổng danh tướng Nhạc Phi bị tên gian thần Tần Cối hãm hại, thủ hạ hỏi hần nên gán cho Nhạc Phi tội gì, hần trả lời “mạc tu hữu” - chả cần có.

(4) Vong nghĩa là quên, xuyên nghĩa là sông, ở đây Vong Xuyên hà chỉ con sông nổi tới địa ngục, khi đi qua sẽ quên hết tất cả mọi thứ.

(1) Câu trên có nghĩa là kinh hải cả người và trời, câu dưới có nghĩa là người của trời.

(1) Đây là bài thơ tả cảnh hoàng hôn bên bờ sông ở thành phố Ngự Lương.

(2) Văn phòng tứ bảo gồm: Bút lông và giá treo bút, nghiên mực, ấn chương, hộp son.

1. Nhân vật nữ trong tiểu thuyết võ hiệp _Thần điêu đại hiệp_ của Kim Dung.

2. Động Bàn Tơ vốn là địa danh nổi tiếng trong tiểu thuyết _Tây Du Ký_, đó là nơi trú ngụ của bảy nữ yêu nhện nhện tu luyện ngàn năm vô cùng xảo diệu.

1. Trong tiếng Trung, từ “đóng cửa hàng” phát âm gần giống với cụm từ “đánh dê”.

1. Họa sĩ người Đài Loan. (Mọi chú thích đều của người dịch)

2. Trích trong bài từ Ngọc Thanh Án của Tân Khí Tật (1140-1207).

1. Một trong ngũ đại nam vương của Trung Quốc cổ đại.

Tần Dịch Hạ đồng âm với ba chữ “thơm một cái”.

1. Ngược nghĩa với “hồng nhan tri kỷ”. Bạn tri kỷ là nam giới, “lam nhan” đọc giống “nam nhan”.

1. Thang Hiền Tổ (1550-1616): nhà văn, nhà biên kịch nổi tiếng của Trung Quốc vào cuối đời nhà Minh.

(1) Ý tác giả muốn nhấn mạnh Kevin Ryan là người có tài năng đặc biệt.

(1) Oprah Winfrey (1954 -): Người dẫn chương trình đối ngoại truyền hình và nhà xuất bản tạp chí. Bà là phụ nữ Mỹ gốc Phi đầu tiên có tên trong danh sách tỉ phú và được xem là một trong những nhân vật có nhiều ảnh hưởng nhất trên thế giới.

(2) Sử dụng nguồn lực cộng đồng Crowdsourcing: Hình thức một công ty hay tổ chức giao việc cho mạng lưới cộng tác viên và kêu gọi họ cùng phối hợp thực hiện.

(1) Dick's Clothing & Sporting Goods: Công ty chuyên kinh doanh mặt hàng thể thao, có trụ sở tại Pennsylvania, Mỹ.

(2) Bộ phim tâm lý do Mỹ sản xuất năm 2010, nói về sự hình thành của mạng xã hội Facebook.

(1) Hedge fund được biết đến ở Việt Nam với các tên như Quỹ phòng hộ, Quỹ phòng ngừa rủi ro,... là một dạng quỹ đầu tư tư nhân không có tính đại chúng cao do số lượng các nhà đầu tư tham gia vào quỹ

rất hạn chế.

(2) EMR (Electronic Medical Records): Hệ thống hồ sơ y tế điện tử.

(3) A/B Testing, còn có tên khác là Split Testing là phương pháp kiểm tra một vấn đề ảnh hưởng đến marketing và so sánh chúng với nhau để tối ưu hiệu quả.

(1) Ý nói về hiện tượng bong bóng thị trường cổ phiếu tại Mỹ vào những năm 1995-2000 khi cổ phiếu của các công ty công nghệ cao bị đầu cơ.

(2) Ý nói là người có kiến thức sâu rộng, quan tâm tới nhiều vấn đề cả về khoa học và nghệ thuật.

(1) Hội đồng doanh nghiệp vì sự phát triển bền vững Hoa Kỳ (American Sustainable council): Tổ chức phi lợi nhuận hoạt động nhằm thúc đẩy các chính sách và ý tưởng phát triển bền vững.

(2) Liên minh Iroquois: Nhóm gồm sáu bộ lạc ở Bắc Mỹ trong những năm 1600.

(1) Là các phương tiện được thiết kế đặc biệt phục vụ cho việc xây dựng hoặc khai thác mỏ như máy đào thủy lực, xe cầu cần trục, máy bơm bê tông, cầu bánh xích.

(2) Groupon: Công ty sở hữu trang web mua chung www.groupon.com, từng từ chối mức giá mua lại 6 tỷ đô của Google.

(3) BranchOut: Mạng lưới tìm việc làm trên Facebook.

(4) Medio System: Công ty thông tin nghiên cứu và đầu tư có trụ sở tại Seattle, Mỹ.

(5) Couchbase: Công ty phần mềm có trụ sở tại California, Mỹ.

(6) Phá vỡ thị trường (disrupt a market) là thuật ngữ chỉ tình trạng một công ty, doanh nghiệp tạo ra được sản phẩm/dịch vụ với giá cả cực kỳ cạnh tranh, chất lượng tốt hơn, tốc độ nhanh hơn, v.v... mà không có công ty nào khác địch lại được.

(1) O-Focus: Lisa ám chỉ bà sẽ chỉ tập trung vào phát triển Ofoto.

(1) Khả năng email gửi đi đến được hộp thư đến của người nhận.

(2) Tỷ lệ vào hộp thư: Tỷ lệ phần trăm email gửi đi đến được hộp thư đến của người nhận.

(3) Fresh Address: Công ty được thành lập vào năm 1999, có trụ sở tại Newton, Massachusetts, chuyên cung cấp dịch vụ cho phép các cá nhân và các công ty có thể giữ liên lạc khi thay đổi địa chỉ email.

(4) Là một bản đánh giá nhân viên thông qua báo cáo của những nhân viên khác.

(1) Video 'Rethink What You Drink' (Xem lại thứ bạn đang uống) được đóng và hát rap bởi chính Seth.

(1) Mirabilis là một công ty của Israel đã phát triển chương trình tin nhắn nhanh ICQ (tương tự như Yahoo! Messenger).

(2) People (con người), Passion (đam mê), và Perseverance (Kiên trì).

(1) Bài kiểm tra Myer-Briggs có khởi nguồn từ các lý thuyết phân loại trong cuốn Psychological Types của Carl Gustav Jung, được phát triển với Katharine Cook Briggs và con gái bà Isabel Briggs Myers.

(1) Là khái niệm mô tả loại khách sạn vừa và nhỏ cung cấp các dịch vụ lưu trú chuyên nghiệp.

(2) Netflix: Công ty hoạt động trong lĩnh vực dịch vụ phim ảnh trực tuyến ở Mỹ.

(1) Công dân toàn cầu: Người sống và làm việc ở nhiều quốc gia khác nhau.

(2) Một tập đoàn truyền thông Hoa Kỳ có trụ sở chính ở phía Nam San Francisco, có văn phòng tại New York và Los Angeles.

(1) Elvis Costello (1954-): Nhạc sĩ người Anh, bắt đầu sự nghiệp âm nhạc vào những năm 1970 và cho ra album My Aim is True vào năm 1976.

(2) RIM (Research in Motion): Công ty viễn thông và thiết bị không dây của Canada, được biết đến nhiều nhất với việc phát triển điện thoại thông minh BlackBerry.

(3) Công nghệ tích hợp đeo trên người: Sản phẩm công nghệ có thể đeo được trên người, tạo thuận tiện

cho việc di chuyển

(1) Chi tiết trong Câu chuyện của Jim được phỏng theo hồi kí _Stop and Sell the Roses: Lessons from Business & Life_ (Dừng lại và bán hoa hồng: Những bài học về kinh doanh và cuộc đời)(New York: Ballantine Books, 1999).

(2) Sodium pentothal: Hợp chất gây mê và gây tê.

(1) Giả kim thuật: việc nghiên cứu phương pháp biến đổi kim loại thường thành kim loại quý như vàng.

(1) Private label: thương hiệu được sở hữu không phải bởi nhà sản xuất mà là nhà bán lẻ hoặc nhà cung ứng sản phẩm.

(1)The Jetsons là một bộ phim hài hoạt hình của Mỹ, được sản xuất bởi Hanna-Barbera, ra mắt lần đầu vào năm 1962.

(2)Loạt robot quân sự loại nhỏ, nặng khoảng 18kg và hoạt động trên bánh xích.

(3) Series B là vòng tài trợ vốn lần hai (sau Series A) của các nhà đầu tư mạo hiểm hoặc các nhà đầu tư cá nhân cho một doanh nghiệp. Lướt tài trợ này diễn ra khi công ty đã hoàn thành những mốc nhất định trong phát triển kinh doanh.

(4)George Bernard Shaw (1856 - 1950): Nhà soạn kịch người Ireland.

(1) MacGyver là chương trình truyền hình dài tập của Mỹ thuộc thể loại hành động - phiêu lưu. Nhân vật chính của chương trình truyền hình này là gián điệp MacGyver, với kiến thức sâu rộng về khoa học vật lý có thể giải quyết những vấn đề phức tạp bằng bất cứ vật liệu thông thường nào mà ông có trong tay.

(1) Là thuật ngữ dùng để chỉ những cá nhân giàu có, có khả năng cấp vốn cho một doanh nghiệp mới thành lập, và thông thường để đổi lại, họ sẽ có quyền sở hữu một phần công ty.

1. Acc chính: cách gọi tắt của account chính, chỉ tài khoản chơi chính, cấp cao, trang bị tốt, ngược lại acc phụ là tài khoản phụ mới chơi hoặc cấp thấp thường dùng để trưng dụng hòm đồ hay cất vật phẩm. (Mọi chú thích trong cuốn sách đều của người dịch.)

2. Nhện cầu vồng: Một loài nhện màu sắc rực rỡ rất độc.

3. Tanker: Thường là nhân vật cận chiến máu nhiều, chịu đòn giỏi.

4. Bang công: Quyên góp vật phẩm, tiền cho bang hội (guild).

5. Max cấp: Hay còn gọi là full cấp, ý chỉ nhân vật của người chơi đã đạt cấp cao nhất, không thể tăng thêm nữa.

6. Cày: Farm hoặc raid, thuật ngữ game, tiến hành phụ bản vượt ải, săn BOSS, săn đồ.

7. Gà: Người mới chơi kinh nghiệm còn kém.

8. Auto: Tự động tiến hành chơi mà không cần người chơi thao tác trực tiếp.

1. AQ: tên nhân vật trong tiểu thuyết cùng tên của Lỗ Tấn, điển hình cho tinh thần lạc quan.

Bệnh sùi mào gà: Còn gọi là mụn cóc sinh dục. Bệnh do Papilloma virus (HPV) gây ra và là một trong những bệnh lây truyền theo đường sinh dục.

1. Bạch Thiên Trương là đậu phụ trắng.

2. Bạch Thiên Trương là đậu phụ trắng.

Lâm Đại Ngọc: Nhân vật hay u sầu trong tác phẩm Hồng Lô Mộng của Tào Tuyết Cần.

1. Hack: Hành động thâm nhập vào phần cứng máy tính, phần mềm máy tính hay mạng máy tính để thay đổi hệ thống đó.

2. Lag: Hiện tượng nghẽn mạng, hoặc mạng chập chờn.

1. SM: (somasochism) Chứng Ác thống dâm (thích bị ngược đãi). Trong đó M là người thích bị ngược đãi, S là người thích ngược đãi.

2. Tiểu Loli: Những cô gái theo phong cách Lolita (hầu gái).

1. Sở Hà Hán Giới: Bốn chữ có trên bàn cờ tướng, nguồn gốc từ chuyện Hán Sở phân chia lãnh thổ.
1. Totem: Thần vật tổ, ở đây chỉ một cột trụ trong thành, phá hủy cột bên thủ thành sẽ thua.
1. Móc lóp: Tiếng lóng của game thủ chỉ những người chơi hay đánh hôi, chơi bẩn.
- Ai gia: Ta, lối tự xưng của phụ nữ quyền quý trong cung thời xưa.
1. Cá thu đao: Cá có thân dài, trung bình khoảng 20-30 cm một bên hơi hẹp lại; tiết diện của thân hầu như tròn. Thịt ngon, thường được dùng làm sushi hoặc sashimi.
1. AV: viết tắt của Adult Video, phim người lớn.
- Cày kéo: Một cách nói của các game thủ để chỉ việc tập trung chơi game lên cấp hoặc kiếm tiền.
- Ngạn ngữ Do Thái, theo lời dẫn của Milan Kundera (nhà văn Tiệp Khắc) trong Diễn văn Zérusalem.
- PIA: Thuật ngữ mạng Trung Quốc, ý chỉ hạ gục đối thủ.
- High light: Nhuộm một hay nhiều dải tóc, có tác dụng nổi bật.
1. RMB: Nhân dân tệ, viết tắt tên đồng tiền của Trung Quốc.
2. Delay: Thời gian giãn cách của một chiêu thức trước khi tiếp tục sử dụng.
1. Phù Dung tỷ tỷ: Nick name của Sử Hằng Hiệp, nhân vật nổi tiếng nhờ blog của Trung Quốc.
2. Kịch đổi mặt: Một hình thức kinh kịch của Tứ Xuyên, diễn viên có thể thay đổi mặt rất nhanh.
1. Liễu Hạ Huệ (720 TCN- 621 TCN), tên thật là Triền Cầm, tự là Quý, người đất Liễu Hạ, nước Lỗ, thời Xuân Thu, nổi tiếng là một chính nhân quân tử.
2. Tiểu Shota: các chàng trai theo phong cách quần gia, mô tip chịu ảnh hưởng từ Nhật cùng với tiểu Loli.
1. Lesbian: Đồng tính nữ.
2. IS: Một hình thức chat âm thanh của Trung Quốc.
3. Yêu nhân: người chơi là nữ còn nhân vật trong game là nam (ngược với nhân yêu).
- Mã Cảnh Đào: Diễn viên nổi tiếng người Hồng Kông.
- Thiên trương nhục cốt đầu nghĩa là đậu phụ nhồi thịt.
- Cây gậy và củ carrot: Biện pháp chính trị ngoại giao do Mỹ đưa ra với các nước thù địch, vừa như vừa dọa
- Tường Lâm tẩu là một nhân vật trong tiểu thuyết Chúc phúc của Lỗ Tấn. Bà là mẫu phụ nữ lao động điển hình ở nông thôn Trung Quốc thời xưa. Bà đại diện cho hình tượng người phụ nữ lương thiện, chịu khó, hiền lành chất phác, ngoan cường trước mọi khó khăn
1. Gay: Đồng tính nam.
1. Mana: thuốc hồi phục pháp lực.
2. Chiếc hộp Pandora: Thần thoại Hy Lạp, chiếc hộp chứa đựng đau khổ, tai ương.
1. Tên các thiên trong Ba mươi sáu kế của Binh Pháp Tôn Tử.
2. Tên hai kế sách trong Ba mươi sáu kế của Binh Pháp Tôn Tử.
1. Củ Cải: Tên nhân vật nam trong chuyện tranh người lớn của Hàn Quốc Kim chi Củ Cải.
2. Nhân yêu: Người chơi là nam nhân vật trong game là nữ.
3. Vùng lưỡi kiếm: Thuật ngữ y học chỉ vùng bên trái lá lách.
1. Tên cậu bé nhân vật chính trong bộ truyện tranh cùng tên của Nhật.
1. Phong cách kỳ lạ khác người: Khoa trương, trào phúng, và tự trào. Bắt nguồn từ phong cách biểu diễn trong bộ phim Đại thoại tây du của Châu Tinh Trì. Và phong cách này trở thành một đặc điểm rất riêng để rồi sau này trở thành một thương hiệu của phim Châu Tinh Trì.
2. Chủ nghĩa giải cấu trúc hay còn gọi là giải cấu trúc luận được khởi xướng bởi một triết gia Pháp, Jacques Derrida (1930-2004), là một hệ thống phân tích ngược nhằm mục đích tháo rời cấu trúc của ngôn từ ra từng mảnh và vạch ra những lập lờ, giả trá ẩn trong ngôn từ.
3. Loại nhạc cụ làm bằng kim loại mảnh uốn cong thành hình tam giác, dùng que kim loại gõ vào đó để

phát ra tiếng.

4. Thất tình là bảy sắc thái tình cảm của con người; lục dục là sáu điều ham muốn của con người.

5. Câu thành ngữ nhắc lại điển cố mẹ của Mạnh Tử đã phải chuyển nhà ba lần để chọn được láng giềng tốt cho việc giáo dục con.

6. Có nghĩa là: Núi sách vở có đường, con đường ấy chính là siêng năng, bền học vấn vô bờ bến, phải lấy sự gian khổ làm thuyền, thì mới có thể vượt qua được.

1. Một câu trong bài _Hóa ra anh vẫn ở đây_ do ca sĩ Đài Loan Lưu Nhược Anh trình bày. (Mọi chú thích trong cuốn sách đều của người dịch).

2. MIT: Massachusetts Institute of Technology.

3. Người Trung Quốc gọi mặt là lý, lý đi đôi với đào thành đào lý, thường để ví với những gì tốt đẹp. Ví dụ cảnh đẹp thì “xuân phong đào lý”, người đẹp thì “tươi như đào lý”.

1. Một nhân vật trong bài văn xuôi của Vương An Trạch (nhà chính trị, nhà văn Trung Quốc ở thế kỉ XI). Bài văn kể về việc tác giả gặp một thần đồng tên Phương Trọng Vĩnh, nhưng do không được giáo dục đến nơi đến chốn, Vĩnh dần dần trở thành một đứa trẻ rất bình thường.

2. Lưu Hồ Lan (1932 - 1947): Một nữ chiến sĩ giải phóng quân anh hùng trong lịch sử Trung Quốc.

3. Vạn Lý Trường Thành.

4. Một dân tộc thiểu số thuộc tỉnh Vân Nam, Trung Quốc.

5. Chất độc hại ở đây bao gồm: heroin, thuốc phiện, mao phi.

6. Đường thi, Tống từ, Nguyên khúc: Ba thể loại văn học nổi bật ở Trung Quốc.

7. Câu thứ tư trong tám câu của bài Liêm hà trong Thi kinh (Được nhân tử Nguyễn Văn Thọ tuyển dịch): “Bờ lau bụi lách xanh xanh La đà mọc trắng đã thành giá sương Người đi sông nước mệnh mang Ngược dòng nước biếc tìm đàn ta theo Sông sâu nước xiết khó chèo Tìm chàng ta lại tính chiều bơi xuôi Ngược xuôi ta chẳng kịp người Giữa dòng thanh thản kìa ai một chèo.”

8. Đại bi bạc đầu ông dịch nghĩa là Vĩnh ông lão đầu bạc. Bài dịch thơ trên là của Nhất Chi Mai.

9. Lưu Hy Di (651 - 679) tự Diên Chi, người Nhữ Châu, nay thuộc tỉnh Hà Nam, Trung Quốc.

1. Câu đầu trong bài thơ _Xuân hiểu_ của Mạnh Hạo Nhiên. Dịch nghĩa là: Giấc ngủ đêm xuân không biết trời sáng.

2. Chữ “Triệu” và từ “chép” trong tiếng Trung là từ gần âm khác nghĩa.

3. Tiểu Hổ hay còn được gọi là Tiểu Hổ đội, gồm ba thành viên: Ngô Kỳ Long, Trần Chí Bằng và Tô Hữu Bằng. Đây là ban nhạc nổi tiếng của Đài Loan hồi cuối thập kỷ tám mươi, đầu thập kỷ chín mươi.

4. Tên một trường đại học danh tiếng bậc nhất Trung Quốc.

1. Bài hát Không chốn dung thân do nhóm Báo Đen biểu diễn.

2. Eugénie Grandet: Một tác phẩm trong bộ Tấn trò đời của Balzac. Grandet là cha của Eugénie và lão là minh chứng sống cho vai trò “nô lệ của đồng tiền”, còn có ý chỉ những người keo kiệt.

3. Sự giao thiệp giữa người quân tử với nhau nhạt như nước lã.

4. Một thương hiệu mỳ ăn liền của Trung Quốc.

5. Một loại hình nghệ thuật dân gian, dùng kẹo để đổ thành tranh. Vừa là kẹo mà vừa là tranh, có thể ngắm mà cũng có thể ăn.

6. Tứ đại thiên vương: gồm Trương Hữu Học, Lưu Đức Hoa, Lê Minh, Quách Phú Thành.

7. Lời bài hát Thiên Nhai ca nữ do Hoàng Hiểu Quân hát.

8. Lời bài hát Mười tiền hồng quân do Tống Tổ Anh hát.

9. Tiếng Mân Nam thuộc hệ ngôn ngữ Hán - Tạng, được nói như tiếng mẹ đẻ ở miền nam Phúc Kiến, một tỉnh thuộc miền đông nam của Trung Quốc.

1. Câu ngôn ngữ này có nghĩa là: Có cho đi mới có thể nhận về.

2. Một bài dân ca của Tứ Xuyên.

3. Đạo diễn điện ảnh người Hồng Kông nổi tiếng.
 4. Châu Nhuận Phát đóng vai Tiểu Mã Ca trong phim Bản sắc anh hùng.
 5. Học sinh ba tốt gồm: Tư tưởng đạo đức tốt, học tập tốt, sức khỏe tốt.
 6. Từ “Ba” trong “Song Ba” có nghĩa là hoa, tình hoa.
 7. Plato (427 - 347 TCN): Triết gia Hy Lạp.
 1. Cô gái đến từ nơi khác là bộ phim truyền hình dài mười tập được Đài Truyền hình Quảng Châu, Trung Quốc sản xuất, bắt đầu phát trên sóng của Đài Truyền hình Trung ương Trung Quốc năm 1991, tạo nên cơn sốt chấn động cả nước.
 2. Nhân vật trong _ Hồng lâu mộng_, là cô gái giỏi cầm, kỳ, thi, họa, có tâm hồn đa cảm.
 3. Agatha Mary Clarissa (1890-1976): một nhà văn trinh thám người Anh, thường được biết đến với tên Agatha Christie. Bà còn viết tiểu thuyết lãng mạn với bút danh Mary Westmacott. Christie. Bà được coi là “Nữ hoàng trinh thám”, là một trong những nhà văn quan trọng và sáng tạo nhất của thể loại này.
 4. Nghề tự do ở đây là những nghề như luật sư, ca sĩ, người mẫu, nhà văn tự do...
 1. Tam giáo là chỉ Nho giáo, Phật giáo, Đạo giáo. Cửu lưu là chỉ chín học phái lớn thời Chiến quốc: Nho gia, Đạo gia, Âm Dương gia, Phật gia, Danh gia, Mặc gia, Tung Hoành gia, Tạp gia, Nông gia. Từ này có ý là: Đủ mọi hạng người trong xã hội.
 2. Du trường giả kỳ là một bộ phim Nhật được sản xuất vào năm 1996, tên tiếng Anh là Long Vacation.
 3. Một bài thơ của Trương Nhược Hư.
 4. Hà trong tiếng Trung có nghĩa là hoa sen.
 5. “Vô” có nghĩa là không, trống rỗng.
 6. Lời bài hát Yêu của nhóm Tiểu Hồ.
 1. Là nghi lễ trưởng thành của con gái dân tộc Hán, một nghi lễ thời cổ đại.
 2. Sigmund Schlomo Freud (1856 - 1939): Bác sĩ về thần kinh và tâm lý người Áo. Ông được công nhận là người đặt nền móng và phát triển lĩnh vực nghiên cứu về phân tâm học.
 3. Lời bài hát Hoa tường vi nở khắp nơi, do Đặng Lệ Quân trình bày.
 4. Tên một câu chuyện cổ tích của Andersen.
 5. Lời bài hát Người con gái dễ bị tổn thương của Vương Phi, hát bằng tiếng Quảng Đông.
 6. Quốc ca Trung Quốc.
- Hãng kem nổi tiếng của Mỹ.
- Nói lái đi từ câu thành ngữ: “Xuất khẩu thành thơ”, chữ “thơ” và chữ “phân” trong tiếng Trung có âm đọc giống nhau.
- Đại từ nhân xưng ngôi thứ hai anh hay em thuộc vào người nói. Người nói là Châu Tinh Trì thì sẽ là Em-là-lợn!
- Một chiêu võ của Hoàng Phi Hồng.
- Chữ khốn khiếp có một âm trùng với chữ “trúng”.
- Tên phiên âm từ tiếng Trung: Mộc Thôn Thác Thai.
- Thanh niên Trung Quốc hiện nay hay viết số 88 thay cho từ bye bye.
- Một câu thơ trong bài “Hoàng hạc lâu”, có nghĩa: Hoàng hạc một đi không trở lại.
- Binh lính trong lăng mộ Tần Thủy Hoàng.
- Lam: màu xanh da trời; biến đổi từ câu: hồng nhan tri kỷ.
- Viết tắt của cụm từ: Bulletin Board System: Hệ thống bảng tin.
- Tương đương hơn 20 triệu đồng Việt Nam.
- Một trò chơi khá thú vị của người Trung Quốc: Khi uống rượu, hai người cùng giơ bàn tay ra và nói một con số (thường là số 0, 5, 10, 15, 20). Nếu con số của người này nói bằng tổng số ngón tay của hai

người giờ ra thì người này thắng, hai người đều nói đúng thì hòa. Ai thua phải uống rượu phạt.

1. Trong tiếng Trung từ xin lỗi có ba từ: duì bu qǐ.

1. Từ “lưới cá” và “dục vọng”, trong tiếng Hán đều có phiên âm là “Yuwang”, nhưng khác nhau về âm điệu. (Mọi chú thích trong cuốn sách này đều của người dịch).